DAVID BRIN

RĂZBOIUL ELITELOR

COLECŢIA Cyborg
NR.30

DAVID BRIN

Războiul elitelor

DAVID BRIN

Războiul elitelor

Vol. II

versiune în limba română de Aurel Cărăşel

Premiile HUGO şi LOCUS – Pentru cel mai bun roman 1988
NY Times Bestseller
Nominalizat la Premiul NEBULA pentru cel mai bun roman 1988

55

UTHACHALTHING

Algele pline de spumă se găseau într-un loc cu apă nu prea adâncă, unde câteva păsări mici, cu picioare subţiri şi lungi, ciuguleau din când în când insecte. Tufe scunde de plante, formând pete compacte de culoare verde se întindeau de-a lungul stepei.

Urme de paşi se vedeau apropiindu-se dinspre plaja micului lac către dealul acoperit de lăstăriş. Aruncând numai o privire la urmele întipărite în nămol, Uthachalthing putea să spună imediat că aparţineau picioruşelor unui porumbel. Părea să fie o pasăre cu trei membre. Ridică imediat privirea, surprins de licărirea albastră din depărtare, aceeaşi care-l condusese până aici. Încercă să identifice direcţia din care venea, dar dispăru mai înainte de a se putea fixa asupra ei.

Se lăsă în genunchi, încercând să examineze urmele din noroi. În timp ce le măsura cu mâna, un zâmbet prinse să i se lăţească pe faţă. Ce contururi frumoase!

Cel de-al treilea picior se afla în mijloc, mai în faţă, în comparaţie cu celelalte două, iar amprenta sa era cu mult mai mică decât a vecinelor, aproape asemănător cu situaţia în care cine ştie ce fel de creatură bipedă ar fi traversat zona dinspre lac şi tufişuri, sprij inindu-se de un toiag ascuţit la cap.

Uthachalthing ridică de jos o creangă, dar ezită înainte de a şterge contururile.

„Să le las? se întrebă. Sau e necesar să le ascund?”

Scutură din cap.

„Nu. Aşa cum spun oamenii – nu schimba planurile de joc, în mijlocul apei.”

Urmele dispărură, în timp ce mătura cu creanga în stânga şi în dreapta. Aproape imediat ce termină, auzi un zgomot de paşi grei şi de creangi de arbuşti rupte, chiar în spatele său. Se întoarse chiar în clipa în care Kault dădu colţul cărării ce venea dinspre micul lac din stepă. Glyph-ul LURRUNAM plutea uşor, rotindu-se deasupra capului mare, cu creasta înfoiată, al thennanianului, asemenea unei insecte parazite, bâzâind

furioasă prin împrejurimi, în căutarea unui loc moale, care niciodată nu părea să fie pe-aproape.

Pe Uthachalthing îl durea coroana, ca un muşchi supus peste măsură la efort. Lăsă LURRUNAM-ul să ricoşeze în indiferenţa abruptă a lui Kault, timp de aproape un minut, înainte de a se recunoaşte învins. Retrase glyph-ul înfrânt şi rupse creanga. Oricum, thennanianul nu se uita pe teren, concentrându-se asupra unui mic instrument, pe care-l ţinea în palma-i imensă.

— Încep să devin suspicios, prietene, spuse Kault, apropiindu-se.

Tymbrimianul simţea cum sângele îi curge din ce în ce mai repede în artere, mai ales în zona cefei.

„Să fi ajuns, în sfârşit, la...?!”, se miră el.

— Suspicios în legătură cu ce, colega?

Kault împacheta instrumentul într-o husă şi-l vârî în unul din nenumăratele buzunare ale hainei.

— Sunt unele sem... Creasta îi flutura, întărâtată. Am ascultat transmisiunile necodificate ale clanului Gubru, din care rezultă că se petrece ceva ciudat.

Nu, mintea lui Kault, care nu putea fî preocupată decât de o singură problemă o dată, era preocupată de cu totul altă problemă. N-avea nici un rost să-l mai deranjeze cu alte indicii subtile.

— Ce-au mai pus la cale invadatorii acum?

— Mai întâi, traficul militar e ceva mai liniştit. Dintr-o dată, se pare că s-au redus numărul luptelor la scară mică, în care sunt angajaţi, acolo, sus în munţi, aşa cum se întâmpla în urmă cu mai multe săptămâni. Sper că-ţi mai aduci aminte că ne tot întrebam de ce făceau atâtea eforturi să înnabuşe ceea ce, mai degrabă, trebuia considerat ca o măruntă şi firească rezistenţă a partizanilor.

De fapt, Uthachalthing era aproape sigur că thennanianul ştia foarte bine motivul acestei activităţi frenetice a militarilor Gubru. Din concluziile trase până în acea clipă, puse cap la cap, rezulta că invadatorii erau foarte preocupaţi să descopere ceva anume, în inima munţilor Mulua.

Trimiseseră o mulţime de soldaţi şi de oameni de ştiinţă în acea zonă, aparent lipsiţi de surse de energie, şi se pare că acest efort îi costase.

— Ai putea să-mi spui şi motivul pentru care luptele au încetat? îl întrebă, cu prudenţă pe Kault.

— Nu sunt sigur că am descifrat corect frânturile de informaţii. Una dintre posibilităţi este aceea că invadatorii au descoperit, în sfârşit, ceea ce căutau, cu atâta îndârjire.

„Mă îndoiesc, gândi Uthachalthing cu convingere. E greu să capturezi o fantomă.”

— Sau, poate, au renunţat să mai caute...

„Mai degrabă”, se arătă tymbrimianul de acord.

Era inevitabil ca, mai deverme sau mai târziu, păsăroii să-şi dea seama de păcăleală şi să înceteze să mai umble după potcoave de cai moiţi.

— Sau, poate, îşi continuă Kault seria concluziilor, soldaţii au reuşit să înnăbuşe toate mişcările de împotrivire ale opoziţiei înarmate şi i-au lichidat pe toţi cei care li s-au opus.

Uthachalthing se rugă ca acest ultim răspuns să nu fie adevărat.

Evident că făcea parte din riscurile pe care şi le asumase, de vreme ce-şi planificase o glumă de asemenea dimensiuni. Putea numai să spere ca fiica sa şi fiul lui Megan Oneagle nu plătiseră cel din urmă preţ, deoarece de acum înainte urma să se desfaşăare propria-i farsă, la adresa păsăroilor blestemaţi.

— Hmm, comentă el. Spuneai că mai există ceva ce te nedumereşte?

— Chestia asta, continuă neabătut Kault. Faptul că după aproape cinci duzini de zile planetare, răstimp în care nu au făcut nimic pentru binele lumii acesteia, dintr-odată, invadatorul Gubru începe să împrăştie anunţuri, oferind amnistie generală şi locuri de muncă foştilor membri ai Serviciului de Refacere Ecologică.

— Da? Dar poate că acest lucru înseamnă, pur şi simplu, că şi-au încheiat operaţiunile de consolidare şi că pot, de acum încolo, să acorde ceva mai multă atenţie şi responsabilităţilor pe care le au.

Kault pufni furios:

— Poate. Dar Gubru sunt experţi în arta contabilităţii. Buni creditori. Complet lipsiţi se simţul umorului şi războinici egoişti. Sunt fanatici în privinţa respectării acestor tradiţii galactice care îi interesează, şi, totuşi, de abia par interesaţi de conservarea

planetelor utilizate pe post de lumi-incubator. Sunt interesaţi strict doar de termenii statutului clanului lor.

Deşi Uthachalthig se arătă de acord cu această lungă afirmaţie, continua să îl considere pe Kault mai puţin decât un observator imparţial.

Iar thennanienii nu erau cele mai în măsură fiinţe să-i acuze pe alţii de lipsa simţului umorului.

Oricum, un lucru părea evident: atâta timp cât Kault se arăta atât de preocupat cu privire la problemele pe care pe care i le ridica invadatorul Gubru, ar fi fost inutil să încerce să-i atragă atenţia către indicii subtile sau asupra urmelor de pe pământ.

Chiar dacă nu se concentra deloc, percepea mişcare peste tot, în preeria din jur. Pretutindeni, micile carnivore şi victimele lor se grăbeau în căutarea unui adăpost, pitindu-se în nişe minuscule şi în văgăuni întunecoase, pe perioada miezului zilei, când arşiţa le moleşea şi ar fi trebuit să consume prea multă energie pentru a-şi continua vânătoarea sau actul firesc de a se ascunde.

Nici chiar înalţii Galactici nu constituiau o excepţie de la această stare de fapt.

— Hai, îl îndemnă Uthachalthing pe celălalt. Soarele a ajuns deja la mijlocul bolţii. Trebuie să găsim un loc cu umbră şi să ne odihnim. Văd nişte copaci pe malul celălalt.

Kault îl urmă, fără să comenteze. Părea să fie absolut indiferent la deviaţiile minore, pe care le impunea traseul, atâta timp cât munţii din zare păreau că se apropie cu fiecare zi care trecea. Vârfurile lor albe erau acum ceva mai mult decât o simplă linie albă, pierdută în aceea a orizontului. Se putea întâmpla să mai dureze câteva luni bune până să ajungă la vârf şi, poate, încă şi mai mult timp până când să găsească drumul către căile necunoscute ce coborau în Sind. Dar thennanienii erau fiinţe răbdătoare, atunci când era vorba despre îndeplinirea scopurilor lor.

Nu se mai zărea nici urmă de licărirea albastră a apei; când Uthachalthing găsi un adăpost sub nişte copaci piperniciţi. Stăteau, totuşi, cu ochii pe „ţintă”, pentru orice eventualitate. Coroana părea că percepe, indistinct, o urmă de bucurie, care venea dinspre mintea cuiva, ascuns în largul stepei, ceva mare, inteligent şi familiar.

— Într-adevăr, pot să fiu considerat un fel de expert în ceea ce-i priveşte pe Pământeni, spuse Kault ceva mai târziu, făcând conversaţie, pe când stăteau moleşiţi sub crengile copacilor.

Insecte mărunte bâzâiau curioase pe lângă fantele sale respiratorii, dar erau îndepărtate de curentul de aer, de fiecare dată când reuşeau să se apropie.

— Şi, în plus, mai este şi expertiza mea ecologică, cea care mi-a adus numirea în funcţie pe această planetă.

— Nu uita simţul umorului, adăugă, zâmbind tymbrimianul.

— Exact. Creasta lui Kault se umfla, ceea ce era echivalentul unei aprobări făcute cu capul. La mine acasă, eram considerat un drac şi jumătate.

Cel mai potrivit pentru a discuta cu puii-de-lup şi cu spiriduşii de tymbrimieni.

Termină ultimele cuvinte cu o serie de respiraţii rapide şi şuierătoare.

Era, evident, o afectare conştientă, deoarece Kault nu avea încă format reflexul râsului.

„Nu-i nimic, se încuraja Uthachalthing. Aşa cum e el, la umorul pe care trebuie să-l aibă concetăţenii săi, e destul de bun."

— Ai avut parte de multe experienţe directe cu pământenii?

— Oho, răspunse Kault. Am fost chiar şi pe Pământ. Am avut plăcerea să mă plimb prin pădurile ploioase şi să văd diversele forme ciudate de viaţă de acolo. Am cunoscut neo-delfini şi balene. În timp ce poporul meu consideră că oamenii nu ar trebui niciodată declaraţi drept fiinţe cu evoluţia complet încheiată – ar fi putut, poate, profita de câteva milenii în plus de şlefuire, sub un patronaj potrivit – eu pot să recunosc că lumea lor este minunată, iar clienţii le sunt promiţători.

Unul din motivele pe care thennanienii intraseră în acest război era acela că sperau să reuşească, prin forţa adopţiunii, să preia în grija lor cele trei specii pământene.

„...pentru binele lor, bineînţeles!"

Deşi, ca să fim cinstiţi, era evident că existau neînţelegeri chiar şi printre thennanineni asupra acestei probleme.

Partidul lui Kault, spre exemplu, ar fi preferat o campanie de zece mii de ani de persuasiune, pentru a încerca să-i câştige pe pământeni, încât să se ajungă, de bună-voie, la ideea de adopţiune. Bineînţeles, partidul lui Kault nu era majoritar în actuala guvernare.

— Şi, bineînţeles, am întâlnit câţiva pământeni, în timpul unei expediţii de negociere cu clanul Fah'fah'nfah, activitate efectuată pentru Institutul Galactic al Migrării.

Coroana lui Uthachalthing se desfăcu în zeci de fire subţiri, care marcau surpriza. Ştia că acest sentiment era evident chiar şi pentru Kault, de asta nu-l deranja foarte tare.

— Tu... tu te-ai întâlnit cu fiinţele care respirau hidrogen?

Nici măcar nu încerca să pronunţe dificilul nume extraterestru, care nu intrase în vocabularul nici uneia din limbile galactice autorizate. Trebuia să recunoască faptul că amicul său de suferinţă îl surprinsese din nou.

— Poporul Fah'fah'nfah. Fantele respiratorii ale lui Kault pulsară în semn de râs. De data asta schema îi reuşi mult mai bine. Negocierile se ţineau în subcvadratul Poul-Kren, nu departe de ceea ce pământenii numeau sectorul Orion.

— E foarte aproape de coloniile Canaan de pe Terra.

— Da. Acesta este şi motivul pentru care pământenii au fost invitaţi să participe. Deşi aceste întâlniri, care nu au o anumită frecvenţă, între civilizaţii care respiră oxigen şi altele care respiră hidrogen, sunt din categoria celor mai critice şi mai delicate în acest domeniu, s-a decis că e preferabil să fie invitaţi şi câţiva pământeni, pentru a le fi arătate subtilităţile diplomaţiei la nivel înalt.

De vină trebuia să fi fost starea lui de surpriză şi de confuzie, dar chiar în acel moment, Uthachaltning percepu dinspre Kault... urma unui ceva care-l tulbura profund pe thennanian.

„E limpede că nu îmi spune tot ce s-a întâmplat, îşi dădu el seama. Erau probabil şi alte motive pentru care pământenii fuseseră implicaţi în eveniment.”

De miliarde de ani, o pace dificilă fusese menţinută între cele două culturi paralele, complet diferite şi separate. Era ca şi cum cele Galaxii erau, de fapt Zece, pentru că în celălalt sistem stelar se aflau cel puţin tot atâtea lumi stabile cu atmosferă de

hidrogen, pe câte erau pe această planetă cu o existenţă bazată pe oxigen, asemenea lui Garth, Terrei sau Tymbrimi.

Cele două universuri în care domina viaţa inteligentă, fiecare având propriile ei structuri şi forme biologice, nu aveau aproape nimic în comun.

Poporul Fah'fah'nfah nu dorea nimic care să se bazeze în existenţa sa pe civilizaţia pietrei, iar lumea lor era cu mult prea vastă, prea rece şi prea grea, pentru ca Galacticii să râvnească la ea. De asemenea, părea o operă cu niveluri şi mărimi diferite de timp.

Fiinţele care respirau hidrogen, preferau căile mai lente, cele prin hiperspaţiul de nivel D şi chiar cele prin spaţiul normal dintre stele – tărâmul unde domnea relativitatea – lăsând drumurile mai repezi moştenitorilor vieţii rapide a fabuloşilor strămoşi din universul hidrogenat.

Uneori existaseră însă şi conflicte, în care pieriseră sisteme şi clanuri întregi. Pentru asemenea războaie nu existau nici un fel de reguli. Alteori avuseseră loc schimburi diverse – metale pentru gaze, maşini complexe, în schimbul unor obiecte ciudate, care nu erau înregistrate nici măcar de Marea Bibliotecă.

Existaseră şi lungi perioade, în care relaţiile cu greu stabilite fuseseră complet abandonate de către ambele părţi. Institutul Galactic al Migrării organiza astfel de întruniri uriaşe, pentru fiinţele care respirau oxigen, o dată la o sută de milioane de ani. Motivul oficial era acela că, prin astfel de contracte, se permitea marilor întinderi de stele „să păşească pe pământul desţelenit”, timp de aproape o mie de ani. Adică un răstimp suficient lăsat planetelor lor, pentru ca acestea să dezvolte, prin astfel de contracte, noi forme de viaţă pre-receptive la senzaţii.

Totuşi, şi celălalt motiv era destul de cunoscut... să se stabilească o punte de trecere între viaţa bazată pe supremaţia oxigenului şi cea bazată pe hidrogen, acolo unde se dovedea ca fiind imposibil să se mai ignore una pe alta prea mult timp.

Iar acum Kault îi spunea că se derulase o negociere recentă chiar în sectorul Poul-Kren? Şi că oamenii fuseseră invitaţi acolo?

„Cum de nu am auzit până acum de aşa ceva?”, se întrebă uluit.

Încercă să-şi urmeze firul deducţiilor, până nu mai avu când. Kault nu mai dorea să continue subiectul, realizând că fusese o eroare diplomatică din neglijenţă şi revenise la discuţia anterioară.

— Eu tot cred că există ceva anormal în povestea asta cu transmisiile Gubru, Uthachaltning. Din emisiunile lor reiese destul de clar că îi perie pe cei din Port Helenia şi pe cei de pe insule, arătând că au nevoie de rezultatele obţinute de ecologia terestră aici şi de experţii lor.

Uthachalthing decise că morbul curiozităţii nu mai poate aştepta – o decizie prea grea pentru un tymbrimian.

— Ei bine, după cum ţi-am spus mai devreme, poate că invadatorii au hotărât să-şi facă, în sfârşit, datoria ecologică de pe Garth.

Kault bolborosi ceva pe un ton despre care celălalt ştia cu siguranţă că este unul dubitativ.

— Chiar dacă ar fi aşa, ar cere ecologişti, dar de ce solicită specialişti ai Elitelor? Intuiesc că, în aceste momente, se petrece ceva extrem de ciudat, concluziona el. Gubru s-au manifestat foarte agitat timp de mai multe megasecunde.

Uthachalthing ştia mai multe despre acest lucru, chiar şi fără să fi privit vreodată la micul receptor sau la traficul aerian din zonele pe unde trecuseră. Semnalul unei mici sclipiri albastre, pe care o urmărea de mai multe săptămâni încoace reprezenta un factor informaţional mult mai eficient.

Scânteia îndepărtată însemna, de fapt, că Depozitul Diplomatic Tymbrimian lăsat în urmă trebuie că fusese deschis. Momeala pe care o lăsase în acel loc, împreună cu mulţimea de aluzii şi de indicii, puteau conduce o fiinţă inteligentă la o singură concluzie. Una singură! începea să devină evident că festa pregătită clanului Gubru cu atâta meticulozitate începea să dea roade. Nişte roade extrem de costisitoare pentru ei.

Era conştient însă că şi lucrurile bune au cândva un sfârşit. Aşa că părea normal ca, chiar şi un Gubru limitat, să-şi fî dat seama până în acel moment că, la mijloc, nu era decât o şiretenie foarte delicată a unui tymbrimian supărat pe ei. La urma-urmei, păsăroii ăia nu erau nişte fiinţe prea încuiate. Era clar că, mai devreme sau mai târziu, aveau să descopere că nu existau „locuitori pre-receptivi” ai planetei Garth.

„Înţelepţii afirmă că este o greşeală să împingi prea departe o glumă.

Nu cumva eu însumi comit o asemenea eroare, încercând să-i joc aceeaşi festă şi lui Kaultr în mod clar, în acest caz, procedura era cu totul diferită. A-şi râde de încetineala logică a lui Kault reprezenta o sarcină mult mai lentă, mai dificilă şi... mai personală.

„Oricum, ce altceva pot să fac, în aceste condiţii, pentru a-mi omorî timpul?”

— Mai spune-mi o dată despre bănuielile tale, reluă el, cu voce mieroasă. Mă interesează foarte-foarte mult.

Împotriva tuturor aşteptărilor, noul Suveran al Preţului şi al Precauţiei aduna, de fapt, o mulţime de puncte în contul său. Penajul său de-abia începuse să capete culorile regale ale candidaturii şi, de aceea, se lansase mai târziu, cu mult în urma celorlalţi, în focul competiţiei. Fără nici o îndoială, când îi venea rândul să danseze, ceilalţi doi Suverani trebuiau să fie foarte atenţi la argumentele sale bine alese şi bine prezentate.

— Acest efort a fost greşit condus, costisitor şi neînţelept, ciripi el şi emise un tril, într-un ritm delicat. Am cheltuit o adevărată comoară, timp nepreţuit şi onoare

căutând,

urmărind,

vânând

o himeră!

Noul şef birocrat deţinea, într-adevăr, o serie de atuuri. Fusese instruit de predecesorul său – impresionantul decedat, fostul Suveran al Preţului şi Precauţiei. La această întâlnire secretă, adusese o serie de informaţii năucitoare, cu privire la fapte crezute până atunci necunoscute de nimeni. Cuburile cu informaţii zăceau risipite pe podeaua lucioasă.

Prezentarea realizată de şeful funcţionarilor fusese, de fapt, extrem de acuzatoare.

— Nu există nici o cale, nici o posibilitate, nici o şansă ca această lume să fi putut ascunde fie şi un singur supravieţuitor pre-receptiv la senzaţii, printre cei scăpaţi în urma holocaustului burruralli. A fost, pur şi simplu, o farsă, o păcăleală sinistră, o ticăloşie pusă la cale de puii-de-lup şi de afurisiţii de tymbrimieni, pentru a ne face să pierdem

să ne irosim

să ne distrugem sănătatea!

Pentru Suveranul Bunei-Cuviinţe acest lucru era extrem de umilitor. De fapt, realiza şi el că situaţia nu se afla extrem de departe de o posibilă catastrofă. În perioada în care postul Suveranului decedat rămăsese liber, fără să fie ocupat de un nou candidat birocratic, preotul şi candidatul conduseseră de capul lor, fără să aibă pe nimeni care să-i supravegheze. Ştiuseră încă de la început că un asemenea mod de a acţiona nu era nici înţelept, nici în litera legii, iar lipsa unui coleg cenzor din triumvirat ar fi trebuit să-i determine să procedeze la o stare de

aşteptare, dar care fiinţă acţionează întotdeauna cu înţelepciune, atunci când ocazia îşi face semn şi te ademeneşte?

Amiralul plecase deseori în misiuni de observare sau de represiune, în munţi, contra partizanilor, căutând ca prin acestea să-şi sporească faima personală. La rândul său, preotul comandase o serie de construcţii noi şi costisitoare şi grăbise la maximum darea în folosinţă a unei noi reprezentanţe a Bibliotecii Planetare.

Fusese o perioadă de intermediariat destul de interesantă la conducerea treburilor forţei de invazie, în care se angajaseră două din cele trei căi de condus. Suveranul Razei şi Ghearei aprobase fiecare nouă cheltuială în domeniul construcţiilor, iar Suveranul Bunei-Cuviinţe fiecare incursiune a soldaţilor Gubru. Expediţie după expediţie plecase în munţi, în vreme ce savanţi, îndeaproape păziţi, cercetaseră cu atenţie şi dăduseră, finalmente, de urma unei descoperiri de nepreţuit.

Se făcuseră şi greşeli. Puii-de-lup se dovediseră diabolici în capcanele întinse, dar şi prin modul de a aborda confruntările directe. Şi, totuşi, nu costul ar fi constituit marea problemă, dacă măcar ar fi reuşit să descopere ceea ce căutaseră. Un cât de mic rezultat favorabil ar fi meritat orice fel de preţ.

„Am fost însă păcăliţi, luaţi de proşti. Şi-au bătut joc de noi” gândi preotul cu amărăciune. Comoara fusese o iluzie. Iar acum noul Suveran al Preţului şi Precauţiei anula tot ceea ce făcuse până în acea clipă..

Birocratul tocmai executa un strălucitor dans al pedepsei pentru excese. Deja prezentase mai multe puncte ale consensului, spre exemplu, faptul că nu se vor mai admite misiuni de pedepsire inutile prin munţi, până ce nu se va găsi o cale mai ieftină de a elimina rezistenţa luptătorilor de gherilă.

Penajul Suveranului Razei şi Ghearei se pleoştise îngrozitor. Preotul bănuia cât de mult trebuie că îl chinuia pe amiral această interdicţie. Amândoi erau însă hipnotizaţi de corectitudinea cu care era executat dansul pedepsei.

Cei doi nu puteau să nu-şi dea votul, pe când cel vizat era, atât de evident, cel mai potrivit.

Brusc, birocratul se lansă într-o cadenţă diferită, care-l condusese către un nou dans. Prin el, propunea ca noile proiecte de construcţii să fie abandonate. Ele nu păreau să aibă nimic de a face cu sistemul defensiv pe care soldaţii Gubru trebuiau să-l

asigure lumii cucerite. Proiectele fuseseră concepute având-se în vedere că aceste creaturi „de pe Garth” urmau să fie descoperite. Acum, însă, era complet lipsit de sens să se construiască o ramificaţie hiperspaţială şi un tumulus ceremonial.

Dansul era plin de putere şi extrem de convingător, însoţit de diagrame, statistici şi hărţi. Suveranul Bunei-Cuviinţe realiză brusc că, dacă nu se va face ceva concret în viitorul apropiat, acest parvenit va ajunge până la sfârşitul zilei la cea mai înaltă poziţie a ierarhiei. Era de neconceput ca o atât de bruscă schimbare a ordinii să aibă loc chiar în perioada în care trupurile începuseră să-l doară, înainte de actul Năpârlirii!

Chiar lăsând la o parte această problemă, tot mai rămânea de avut în vedere mesajul primit de la Stăpânii Stinghiei. Reginele şi prinţii întorşi acasă erau disperaţi şi puneau tot felul de întrebări. Veniseră cei trei Suverani de pe Garth cu o nouă orientare îndrăzneaţă? Calculele arătau că trebuia să fie vorba, în principiu, de ceva original şi imaginativ, pus cât mai curând în jos, deoarece astfel iniţiativa va trece pentru totdeauna în mâna altui clan.

Era un lucru extrem de intimidant ca soarta unei întregi rase să depindă de eroarea unuia singur.

Prin fineţea sa evidentă şi prin modul graţios în care-şi curăţa penele cu ciocul, noul şef birocrat lăsa să se înţeleagă, celor obişnuiţi cu observaţiile delicate, că îi lipsea profunzimea, claritatea viziunii pe care o stăpânise atât de bine predecesorul său.

Suveranul Bunei-Cuviinţe realiză că nici o idee tactică deosebită nu avea să fie emisă de un amărât de ciupitor miop de credite. Ceva trebuia făcut, fără nici un pic de zăbavă! Preotul adoptă o poziţie de presimţire, desfâcându-şi braţele penate şi strălucitoare. Politicos, poate chiar indulgent, birocratul luă act de acest fapt şi puse capăt dansului, plecându-şi pliscul, în semn de cedare.

Suveranul Bunei-Cuviinţe începu să se mişte uşor, târşiindu-şi paşii de-a lungul stinghiei. Adoptase, în mod intenţionat, cadenţa utilizată mai devreme de adversarul său.

— Deşi s-ar putea să nu existe, într-adevăr, nici un locuitor indigen al planetei Garth, pre-receptiv la senzaţii, mai avem o

şansă, o ocazie unică de a folosi locul de ceremonial pe care l-am planificat,
construit,
închinat,
la un asemenea preţ. Există un plan, un concept, care ar putea încă să câştige
glorie,
onoare,
corectitudine
pentru clanul nostru.
— În centrul acestui plan, vom examina,
inspecta,
investiga,
pe clienţii puilor-de-lup.

Suveranul Razei şi Ghearei ridică privirea şi cercetă uluit întreaga încăpere. O lumină de speranţă îi apăru în ochii deznădăjduiţi, iar preotul pricepu că, împreună, vor putea să obţină dacă nu o victorie, cel puţin o amânare a bătăliei principale.

Multe, foarte multe lucruri, aveau să depindă de zilele ce urmau să vină, zile în care aveau să afle dacă noua şi îndrăzneaţă idee avea să se dovedească bună sau nu.

57

ATHACLENA

— Ai văzut? o întrebă el. S-a mutat în timpul nopţii.

Athaclena trebui să-şi ducă mâna streaşină la ochi, pentru a-l privi pe prietenul ei, omul, cocoţat pe o creangă de copac, la peste zece metri deasupra solului. Trase un cablu, acoperit de frunze, într-un unghi de 45° faţă de ancora cea mai înaltă.

— Eşti sigur că este vorba despre aceeaşi viţă-de-vie pe care ai retezat-o azi-dimineaţă?

— Sunt absolut sigur! M-am căţărat până aici şi am turnat un litru de apă îmbogăţită în crom – exact formula care reprezintă specialitatea acestei plante – în ramificaţia acestui vârtej, chiar deasupra mea. După cum vezi cu proprii tăi ochi, viţa s-a reancorat în exact acelaşi loc.

Athaclena dădu din cap. Percepea adevărul din spusele lui şi altfel decât cu ajutorul logicii.

— O văd, Robert. E-n regulă. Acum, cred că există, într-adevăr.

Se forţă să zâmbească. Uneori, Robert se purta aidoma unui tânăr mascul tymbrimian iute şi impulsiv.

Alteori însă era extrem de deconcertant. După câte credea ea, extraterestrii ar fi trebuit să se comporte tot timpul ciudat, iar gesturile lor să aibă semnificaţii de nepătruns, nu aşa... mă rog, ca nişte puşti!

„Robert nu este însă un extraterestru, îşi dădu ea seama. Este soţul meu!”

Şi, deoarece trăise atât de mult timp printre pământeni, începuse să se întrebe dacă nu cumva începuse să gândească asemenea lor.

„Când mă voi întoarce acasă, dacă mă voi mai întoarce, o să-i uluiesc pe toţi cei din anturajul meu cu metaforele pe care-am învăţat să le gândesc? Cu atitudini bizare de pui-de-lup? Şi, oare, mă atrage această idee?”

Acalmia lua locul războiului. Autorităţile Gubru opriseră trimiterea de expediţii, prea uşor vulnerabile, în munţii Mulun. Avanposturile lor deveniseră mute şi chiar şi gazboturile, care mai înainte plonjau fără încetare în spaţiul dintre văile adânci rămăseseră invizibile pentru mai mult de o săptămână, spre marea uşurare a cimpanzeilor fermieri şi ţărani.

Având ceva mai mult timp la dispoziţie, hotărâse, împreună cu Robert, să-şi ia o zi de libertate absolută, în aşa fel încât să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Pentru că,

neştiind când avea să fie reluată bătălia, poate că nu ar mai fi reuşit să prindă niciodată un al doilea moment favorabil.

Şi, oricum, amândoi aveau nevoie de puţină destindere. Încă nu primiseră nici un răspuns de la mama lui Robert, iar soarta ambasadorului Uthachalthing rămânea pe mai departe neclară, în ciuda faptului că aruncase acea privire secretă asupra proiectului tatălui ei. Tot ceea ce putea face pe mai departe era să-şi joace rolul cât mai bine şi să spere că încă mai era în viaţă şi că-şi va putea interpreta propriul rol cu acurateţe.

— În regulă, îi răspunse lui Robert. Sunt de acord. Creşterea viţei-de-vie poate fi dirijată după o anumită tehnică. Acum, gata, coboară. Creanga pe care stai e destul de firavă.

Robert se mulţumi să zâmbească.

— O să cobor, în felul meu. Mă cunoşti deja, Clennie şi ştii că nu pot să rezist unei asemenea ocazii.

Athaclena deveni brusc încordată: la marginea aurei lui emoţionale, apăruse din nou cercul acelui capriciu, remarcat de mai multe ori înainte.

Nu era prea diferit de SYULFF-KUO – percepţia coronală ce încuraja un tânăr tymbrimian care savura anticipat o festă bine ticluită.

Robert dădu un brânci amical viţei-de-vie. Inspiră, mărindu-şi volumul cutiei toracice până la un nivel pe care nici un tymbrimian nu l-ar fi putut atinge, apoi îşi goli pieptul de aer cu rapiditate, slobozind un chiot prelung, care răsună pe toate cărările pădurii.

Athaclena oftă.

„Ah, da, cred că acum aduce un omagiu zeităţii principale a puilor-de-lup, lui Tarzan.”

Robert prinse viţa de vie cu amândouă mâinile şi sări de pe creangă.

Vâsli prin aer, cu picioarele întinse formând un arc pe deasupra pajiştii pădurii, abia atingând copacii mai scunzi. Slobozi un alt strigăt puternic. Se folosea, evident, de vreun mijloc de deplasare pe care oamenii trebuie să-l fi inventat în perioada secolelor întunecate, scursă între aventura anteligenţei şi descoperirea ştiinţei de către civilizaţia lor. Nici una dintre rasele Galactice crescute în Bibliotecă, nici chiar tymbrimienii nu s-ar fi gândit vreodată la el.

Legănarea pendulului îl adusese din nou în punctul de maximă elongaţie pe Robert, către o masă groasă de frunze şi crengi, la mijlocul distanţei faţă de un alt uriaş al pădurii. Bărbatul emise un ţipăt prelung şi tremurat, apoi se aruncă prin frunziş, la vale, şi dispăru.

Liniştea brusc aşternută era întreruptă numai de ploaia de crenguţe căzute din înalt. Athaclena ezită câteva clipe, apoi strigă timid:

— Robert?!

Nu primi însă nici un răspuns şi nu auzi nici o mişcare din direcţia desişului.

— Robert? Ai păţit ceva? Răspunde-mi, odată!

Cuvintele anglice sunară pline de neputinţă. Încercă să-l localizeze cu ajutorul coroanei, vârfurile minuscule ale cârceilor de deasupra urechilor, orientându-se toate odată către înainte. Un fior slab îi dădu de ştire... Va să zică, acolo era! Bine... Antenele de carne continuară să recepţioneze chiar şi un anume grad de suferinţă.

Traversă în fugă pajiştea, sărind peste cioturi, în timp ce-şi efectua o transformare de tip gheer – nările i se deschiseseră automat, pentru a primi mai mult aer, iar inima îi acceleră de trei ori ritmul bătăilor. Până când ajunse în dreptul copacului, degetele şi unghiile începuseră deja să i se întărească. Îşi azvârli papucii uşori din picioare şi prinse să se caţere, descoperind cu rapiditate găurile necesare ascensiunii în haina dură a scoarţei lignifiate. În foarte scurt timp, ajunse la încrengătura primei ramificaţii.

Funia întortocheată a viţei-de-vie se căţărase până aici, şerpuind către mlaştina plină de funze, care-l aspirase pe Robert. Încercă rezistenţa funiilor, apoi se folosi de una dintre ele, pentru a ajunge la nivelul următor.

Ştia că trebuia să se descurce singură. Cu toată viteza ei deosebită de reacţie şi cu adaptabilitatea-i specific tymbrimiană, era conştientă că musculatura ei nu era la fel de puternică, precum aceea a unui om, iar radiaţia coroanei sale nu emana căldură, asemenea glandelor sudoripare ale pământenilor. Iar atâta vreme cât acţiona la viteză maximă, nu se putea opri cu nici un preţ, până la atingerea scopului iniţial.

Simţea că se afla în apropierea desişului în care se prăbuşise Robert. Clipi de mai multe ori şi prinse să adulmece

mirosul, chiar din clipa în care pătrunse în penumbra acestuia. Miresmele diverse îi aduseră aminte că nu era un pui-de-lup şi că pădurea asta ciudată nu era nici pe departe pădurea ei.

Încă de la primii metri, se văzu nevoită să-şi strângă antenele, pentru a nu şi le încurca în desiş.

De aceea, surpriza sa aproape că nu cunoscu margini când o umbră necunoscută ţâşni din nevăzut şi o apucă în braţe pe la spate. Spaima o gâtui. Încercă să se desprindă din îmbrăţişarea de fier, fără să reuşească. Îl recunoscuse din prima clipă pe Robert, după aură, după mirosul puternic de mascul aţâţat şi după felul în care-şi folosea capcana braţelor.

Reacţia gheer încetă pe neaşteptate, lăsând-o pradă unei confuzii extreme. Bruscheţea schimbării o imobiliza mai mult chiar decât cleştele de muşchi conturat de bărbat în jurul trunchiului ei. Buimăceala îi spori în momentul în care acesta începu să-şi apropie buzele de ale ei şi să le atingă, într-un mod ciudat.

În primele secunde, tatonările sale părură fără importanţă. Mai târziu, încă când coroana i se desfăcu, asemenea unei corole, primele impresii percepute au fost acelea provocate de... nişte sentimente de... Şi, brusc, îşi aminti de acele secvenţe din filmele de pe casetele video cu drame umane – scene de împerechere sau de jocuri erotice.

Furtuna de emoţii ce se abătu asupra ei se dovedi atât de puternică şi de contradictorie, încât rămase încremenită o bună bucată de vreme. Şi doar când Robert îi dădu în sfârşit drumul, reuşi să se tragă înapoi şi să se lipească de trunchiul copacului uriaş, gâfâind puternic.

— An... An-thwillathibielna! Naha... eşti un... unblenchuq! Cum de îndrăzneşti?... Cleth-thub...

Nu mai avea aer şi trebuia să-şi oprească blestemul poliglot, gâfâind din ce în ce mai rar.

Oricum, aceasta nu părea să fi determinat vreo schimbare în trăsăturile feţei lui Robert, care marca bună-dispoziţie şi chiar aerul unei pozne reuşite.

— Off, Clennie, la naiba, nu am priceput tot ce ai spus... Cunoştinţele mele de Galactic 7 sunt destul de modeste, deşi mi-am dat toată silinţa. Ce naiba înseamnă... blanchuq?

Athaclena făcu o uşoară mişcare de răsucire a capului, care pentru tymbrimieni reprezenta un semn evident de iritare.

— N-are importanţă! Spune-mi, eşti rănit serios? Iar dacă nu eşti, de ce-ai făcut ce-ai făcut mai înainte? Şi, în al treilea rând, să-mi spui de ce nu te-aş pedepsi pentru înşelătorie şi pentru că m-ai asaltat în felul acesta?

Ochii lui Robert căscară uluiţi.

— Oh, n-o lua şi tu aşa în serios, Clennie! Îţi sunt recunoscător că ai făcut drumul ăsta, ca să mă salvezi. Cred că semnificaţia gesturilor mele nu-ţi este prea clară, din cauză că m-a cam luat valul văzându-te şi m-am bucurat, în felul specific rasei mele.

Nările Athaclenei fluturau uşor. Antenele începuseră să-i tremure, pregătind un glyph caustic, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Roger simţi severa peseapsă şi ridică prevenitor braţul:

— Bine-bine, gata cu distracţia. Nu sunt grav rănit, m-am zgâriat doar în câteva locuri. De fapt, m-am distrat excelent.

Încetă să mai zâmbească, atunci când îi văzu expresia feţei:

— În ceea ce priveşte întrebarea a doua – te-am întâmpinat în felul acesta, pentru că la oameni a face curte reprezintă un ritual obişnuit şi, deci, aveam toate motivele să-l efectuez şi eu în privinţa ta, deşi, trebuie s-o recunosc, nu pari să-l fi înţeles.

Athaclena se încruntă, iar antenele i se ondulară în semn de confuzie.

— În sfârşit, oftă Robert, nu văd nici un motiv pentru care să mă pedepseşti. Este privilegiul tău, aşa cum este al oricărei femei din rasa mea, să-mi rupă mâna, pentru că am luat-o în braţe, fără să-i cer permisiunea. N-am nici o îndoială că este şi privilegiul tău.

— Dacă m-aş comporta ca un om, aşa s-ar întâmpla probabil, şi aş putea spune, în apărarea mea, de ochii lumii, că un braţ rupt este, cel mai adesea, rezultatul unui accident. La noi, însă, Robert, curtea nu poate să debuteze brusc, dacă nu cumva este vorba de o reacţie impulsivă din partea masculului. Dacă el ştie însă să citească semnele aşa cum trebuie, femelei îi place şi nu-i învineţeşte ochiul. Dacă greşeşte însă, plăteşte.

Athaclena privi cu atenţie cum se modifica expresia de veselie de pe faţa însoţitorului ei, devenind gânditoare.

— Ştii, reluă el, niciodată nu m-am gândit la chestia asta, în acest mod. Şi totuşi, ai dreptate. Poate că oamenii sunt niţel cam nebuni, eleth th-tnubs în această privinţă.

Athaclena clipi repede şi dădu uşor din cap. Tensiunea începea să-i scadă în vârfurile coroanei, iar trupul îi revenea la normal. Punctele nodale pulsau lent, resorbind fluxul gheer.

„Ca şoriceii”, îşi aduse ea aminte, dar se înfiora mai puţin de data asta.

De fapt, se trezi zâmbind. Ciudata mărturisire a lui Robert – deşi aproape hilară – pusese problema pe un plan logic.

— Uimitor, răspunse. De obicei, există paralelisme, în metodologia tymbrimiană. Chiar şi masculii noştri trebuie să-şi asume riscul.

Făcu o pauză şi se încruntă.

— Din punct de vedere stilistic însă acesta tehică este destul de cruntă. Rata de eroare trebuie să fie dezastruoasă, din moment ce voi nu aveţi coroane, pentru a simţi sentimentele femelei. În afară de primitivul vostru simţ empatic, nu ascultaţi în privinţa comportamentului decât de aluzii, cochetărie şi toane. Mă uimeşte faptul că aţi reuşit să vă reproduceţi, totuşi, fără să vă ucide ţi unii pe alţii.

Faţa lui Robert se întunecă uşor, iar ea pricepu că tânărul roşea.

— Of, cred că am exagerat puţin.

Athaclena nu se putu abţine să nu zâmbească încă o dată, nu un simplu gest abia schiţat al buzelor, ci, pur şi simplu, o ridicare spre urechi a colţurilor gurii.

— Cred, într-adevăr, că am exagerat. Abia acum îmi dau seama.

Robert roşi şi mai tare.

Privi în jos, către mâini şi tăcu. Athaclena simţi o zbatere în interiorul fiinţei sale şi percepu glyph-ul simplu, un KINIWLUN... jena resimţită de băiatul model, care a fost surprins făcând ceea ce, în mod inevitabil, fac băieţii.

Cum stătea aşa, neclintit, o aură deschisă de sinceritate ruşinată părea să acopere în întregime figura sa de extraterestru ciudat, cu ochii ficşi şi capul mare, făcându-l să-i pară mult mai familiar, decât mulţi dintre foştii ei colegi de şcoală.

Într-un târziu, renunţând la resentimente, Athaclena ieşi din colţul plin de praf, unde se refugiase, în semn de apărare.

— Bine, Robert, oftă, în semn de împăcare. Te rog să-mi explici acum de ce spui că aveai „motive serioase” de a tinde spre acest clasic ritual uman al împerecherii cu un membru al unei alte specii – adică cu mine. Asta din cauza faptului că am semnat înţelegerea să fim soţi, nu-i aşa? Ai simţit limita impusă de onoare, atunci când a fost vorba de satisfacerea tradiţiei omeneşti?

Bărbatul ridică din umeri, uitându-se stânjenit într-o parte.

— Nu, nu pot folosi o asemenea scuză. Ştiam că astfel de căsătorii între specii sunt considerate numai o afacere. Nu ştiu ce să-ţi spun... poate că s-a petrecut din cauză că eşti inteligentă şi drăguţă, iar eu sunt singur. Şi, poate, sunt şi puţin îndrăgostit de tine.

Neaşteptata declaraţie o surprinse: inima începu să-i bată mai repede, iar, de data asta, nu erau de vină numai substanţele chimice gheer. Antenele i se ridicară fără voie, însă nici un glyph nu-şi făcu apariţia. În schimb, realiză din prima clipă că acestea se întindeau către el, formând linii groase şi subţiri, dispuse asemenea câmpurilor unui dipol.

— Cred, cred că înţeleg, Robert. Vreau să spun că eu...

Îi venea însă greu să se gândească ce să spună. În acel moment, nici ea nu era sigură ce gândea. Scutura din cap.

— Robert? chemă în şoaptă. Pot să te rog ceva?

— Clennie... orice. Orice pe lumea asta.

Ochii lui, larg deschişi, o sorbeau cu privirile.

— Bine... Atunci, având grijă să nu te laşi dus de val, poate ai vrea să continui să-mi explici şi să-mi arăţi ceea ce făceai, atunci când m-ai atins... precum şi numeroasele transformări fizice care au urmat. Dar, de data asta, mai încet, da?

***

A doua zi, reveniră încet către peşteri. Se opreau, mai tot timpul, pentru a admira lumina soarelui, care invada poienele; alteori, se aşezau pe malul unor mici lacuri, pline cu lichid colorat, întrebându-se cu voce tare de unde provenea cutare sau cutare substanţă chimică stocată pe omniprezentele vrejuri de viţă-de-vie. Oricum, nu le păsa de răspunsuri.

Uneori, se ţineau, pur şi simplu de mână, ascultând sunetele abia perceptibile ale vieţii de pe Garth.

Din când în când, se aşezau şi experimentau, cu blândeţe şi sfială, senzaţiile noi ale diferitelor atingeri.

Athaclena fu surprinsă să constate că majoritatea terminaţiilor nervoase pe care le deţinea la suprafaţa dermei, răspundeau deja la acest joc tactil în mod corespunzător. Nu era nevoie de nici o stare de autosugestie profundă, ci numai de o subtilă deplasare a câtorva capilare şi a unor receptori de presiune – pentru a face experimentul posibil.

În mod clar şi populaţia tymbrimiană trebuie să fi avut cândva un ritual cum era sărutul. Sau, cel puţin, va trebui să memoreze câteva din adaptările buzelor, pieptului şi urechilor.

Se plimba, în compania lui Robert, sub mângâierea brizei. Pe creasta coroanei, simţea atingerea inconsistentă a unui glyph, ca un zumzăit. Iar sărutul... acea apăsare caldă a buzelor, cu mişcarea intensă a micilor muşchi, trezea în ea sentimente primitive, crezute moarte.

Bineînţeles că nici unul dintre aceste sentimente nu ar fi fost posibile, dacă oamenii şi tymbrimienii nu ar fi fost foarte asemănători. Printre indivizii de rând se vehiculau numeroase teorii seducătoare, uneori de-a dreptul prosteşti, care încercau să explice aceste coincidenţe – spre exemplu, se propunea o variantă, conform căreia cele două rase trebuie să fi avut cândva un strămoş comun.

Era, evident, o idee ridicolă. Athaclena ştia, totuşi, că nu era prima de acest tip. Oricât de strânse fuseseră legăturile între specii, de-a lungul secolelor, ele conduseseră la puţine cazuri de încrucişare, şi acelea făcute mai mult pentru amuzament, scopul unora dintre ele fiind recunoscute în mod direct. Descoperirile pe care le făcea ea în acele momente, pline de uluire, trebuie că fuseseră încercate de multe ori, până atunci.

Pur şi simplu, nu le conştientizase, considerându-le, pe când era în şcoală, poveşti extravagante, cusute cu aţă albă. Acum, realiza că prietenii şi colegii ei de pe Tymbrimi trebuie s-o fi considerat o mironosiţă. Iar acum se purta într-un fel care precis că i-ar fi şocat pe mulţi dintre ei.

Încă nu era sigură că dorea ca cineva de pe planeta ei – asta presupunând că se va căsători vreodată pe planeta ei – să

creadă că legătura ei cu Robert era altceva decât o afacere. Ulthaclthing va râde, cu siguranţă, de povestea asta.

„N-are importanţă, îşi spuse cu hotărâre. Trebuie să-mi trăiesc clipa, care se trece atât de repede. Acum şi aici”.

Experimentul o ajuta să-şi omoare timpul. Avusese, era foarte adevărat, şi părţile lui plăcute. Iar Robert se dovedise un profesor plin de entuziasm. Bineînţeles, avea de gând să fixeze unele limite. De pildă, era hotărâtă să limiteze distribuţia ţesuturilor grase ale pieptului, descoperind că era plăcut să se joace cu senzaţiile înlesnite de noile capete nervoase. Când se ajungea însă la principiile fundamentale, trebuia să fie de neclintit. Pentru că nu avea de gând să schimbe nici unul din mecenismele intime, considerate cu adevărat fundamentale. Şi asta pentru nici o fiinţă omenească din lume.

***

La întoarcere, se opriră să inspecteze nişte avanposturi rebele şi să discute cu grupuri mici de luptători cimpanazei. Cu moralul, stăteau bine.

Veteranii bătăliilor grele ce se dăduseră în ultimele trei luni se întrebau când vor găsi conducătorii lor o cale să ademenească mai mulţi soldaţi Gubru în munţi. Athaclena şi Robert râseseră bine dispuşi şi promiseseră să facă tot ceea ce ţinea de ei, pentru a suplini aceste goluri tactice.

În ciuda asigurărilor, se simţeau complet lipsiţi de idei practice.

Cum ar fi putut însă să le mărturisească asemena lucruri celor care aşteptau de la ei o undă de speranţă? Poate că venise, pur şi simplu, vremea să se ridice pe faţă împotriva duşmanului.

Principala problemă o constituia lipsa acută de informaţii cu privire la mersul lucrurilor în Sind şi în Port Helenia. Puţinii supravieţuitori ai revoltei urbane, rătăciţi prin munţi, raportaseră că organizaţiile din care făcuseră parte deveniseră locuri de măcel. Nimeni nu-i văzuse nici pe Gailet Jones şi nici pe Fiben Bolger, din acea zi blestemată.

Adevărat că se refăcuse contactul cu câteva persoane independente din oraş, dar pe o cale ciuntită şi indirectă.

La un moment dat, se gândiseră să trimită alţi spioni. O posibilitate părea că se ivise în anunţurile publice, date de

administraţia Gubru, prin care se ofereau servicii bune pentru experţii ecologici şi aceia ai Elitelor, însă părea evident faptul că păsăroii trebui să-şi fi pus la punct aparatele de interogare şi să-şi fi perfecţionat un foarte bun detector de minciuni, special adaptat pentru organismul cimpanzeilor. În orice caz, după o scurtă sfătuială, Robert şi Athaclena se hotărâseră să nu-şi asume nici un risc.

Cel puţin, nu pentru moment.

Se îndreptau spre casă, străbătând o vale îngustă, nu prea circulată, când descoperiră o coastă cu deschidere spre sud, care se întindea pe sol, în toate direcţiile.

O vreme, examinară tăcuţi câmpul verde, cu vizibile scobituri conturate din loc în loc în sol.

— Niciodată n-am apucat să-ţi gătesc o mâncare din rădăcină de iederă, comentă Robert, în sfârşit, pe un ton sec.

Athaclena pufni, apreciind ironia. Locul unde avusese loc accidentul era departe de aici. Şi totuşi această mică pantă le trezea amintiri atât de vii ale acelei după-amieze îngrozitoare, când debutaseră „aventurile” lor în codrii de pe munţii Mulun.

— Ce e cu plantele, sunt cumva bolnave?

Arătă spre câmpul de iederă, care acoperea pământul, asemenea solzilor unui dragon adormit. Straturile superioare nu păreau de loc grase şi strălucitoare, acelora pe care şi le amintise ea. Iar tulpinile celor mai importante vrejuri din colonia verde păreau a fi mai puţin groase şi puternice decât altele.

— Hmm, se aplecă Robert, examinând terenul. În curând, vara va fi pe sfârşite. Căldura usucă deja straturile superioare. Pe la mijlocul toamnei, când vânturile de răsărit vor sufla din plin peste lanţul Mulun, tulpinile vor deveni subţiri şi lucioase ca nişte pişcoturi.Ţi-am spus până acum că sunt purtătoare de seminţe de păstaie? Vântul o să le înhaţe şi o să le împrăştie pe cer, asemenea unor nori de fluturi.

— Ah, da, îmi amintesc că mi-ai spus câte ceva. Athaclena dădu din cap cu convingere. Dar ai mai zis că...

Fraza îi fu întreruptă de o chemare ascuţită:

— Generale! Căpitane Oneagle!

Un grup de cimpanzei soseau gâfâind, pe cărarea îngustă ce ieşea de sub poala pădurii. Doi dintre ei erau membri ai detaşamentului de escortă, iar al trilea era însuşi Benjamin!

Acesta din urmă arăta epuizat. Era clar că venise numai într-o goană de la peşteri până aici, pentru a se întâlni cu ei.

Athaclena îl simţi pe Robert extrem de îngrijorat. Coroana îi spunea însă că soţul ei nu prea avea motive deosebite de îngrijorare. Nu era vorba despre nici o urgenţă, despre nici un atac neaşteptat din partea inamicului, în ciuda acestor lucruri, cimpanzeul aghiotant arăta uluit şi nehotărât.

— Ce s-a întâmplat, Benjamin? îl întrebă ea.

Cimpanzeul îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă făcută din pânză ţesută în casă. Apoi băgă mâna într-un alt buzunar şi extrase de acolo un cubuleţ negru.

— Să trăiţi! Curierul nostru, tânărul Petri, s-a întors în sfârşit.

Robert făcu un pas înainte.

— A ajuns la refugiu?

— A ajuns cu bine, dădu Banjamin din cap, şi a adus un mesaj din partea Consiliului. Iată-l!

Îi înmâna cubul.

— Un mesaj de la Megan?

Robert rămase cu gura căscată, privind obiectul minuscul.

— Da, să trăiţi! Petri spune că totu-i în regulă, şi vă transmite toate cele bune din partea ei.

— Dar...dar asta e nemaipomenit! strigă Robert. Asta înseamnă că suntem din nou în legătură. Că nu mai suntem singuri!

— Da. să trăiţi! Asta cam aşa e... De fapt...

Athaclena îl privea pe Benajamin cum se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite.

— De fapt, Petri a adus cu el mai mult decât un simplu mesaj. A adus cinci oameni, care vă aşteptă în peşteri.

Şi Robert şi Athaclena se uitară lung unul la altul.

— Cinci oameni?

Benjamin încuviinţă din cap, iar privirea lui spunea că nu era foarte sigur dacă acesta era sau nu termenul cel mai potrivit.

— Marina terestră, să trăiţi!

— Oho! făcu Robert.

Athaclena abia se abţinea să nu izbucnească în râs, mai mult străduindu-se să perceapă stările, decât ascultând conversaţia.

Benjamin dădu iar din cap.

— Profesionişti, să trăiţi! Cinci oameni. Pe cuvântul meu că e de necrezut cum te simţi după atâta timp fără... vreau să spun, numai cu dumneavoastră doi. Cred că ar fi bine dacă aţi veni amândoi cât mai repede să intraţi în legătură cu ei.

Robert şi Athaclena răspunseră aproape simultan: – Bineînţeles că vom veni.

— Da, hai să plecăm imediat, dacă-i pe-aici...

Aproape imperceptibil, distanţa dintre Robert şi Athaclena se mări.

Până când apăruse Benjamin, se ţinuseră de mână. Acum însă acest lucru li se părea cu neputinţă. Li s-ar fi părut foarte nepotrivit să alerge pe cărarea îngustă, ţinându-se de mână, ca doi adolescenţi pământeni. Un factor nou şi necunoscut se strecurase între ei. Nu trebuiau să se privească unul pe altul, pentru a afla cam ce gândeşte celălalt.

Lucrurile se schimbaseră întrucâtva, fie că acestea se întâmplaseră spre binele sau spre răul lor.

ROBERT

Maiorul Prathaculthorn privea cu atenţie peste redutele, care stăteau asemenea frunzelor spulberate de vânt dincolo de masa parcelată. Haosul era doar aparent, realiză Robert, privind cu atenţie lucrarea omului mic de statură şi negricios la culoare. Pentru că, de fapt, Prathaculthorn nu avea nevoie niciodată să cerceteze cu luare-aminte ceva. Putea să mediteze asupra oricărui lucru de care avea nevoie numai după o singură privire a ochilor săi întunecaţi asupra fenomenului, ori după ce apuca obiectul în cauză cu mâinile lui butucănoase.

Din când în când, ofiţerul de Marină arunca o privire fugară spre ecranul unui holovizor şi murmura ceva către microfonul de la piept.

Informaţiile se răsuceau, se deplasau şi reveneau în punctul de bază, formând aranjamente subtile, la comanda sa.

Robert aştepta, în poziţie de repaus, în faţa mesei din butuci neşlefuiţi. Era a patra oară când Prathaculthorn îl soma să răspundă la anumite întrebări pe care i le pusese. De fiecare dată, Robert, ocolise un răspuns exact, tot mai îngrijorat şi mai plin de respect, faţă de precizia inteligenţei sale aplicative şi de priceperea sa militară.

În mod evident, maiorul Prethaculthorn era un profesionist.

Numai într-o singură zi, el şi oamenii săi începuseră să facă ordine în programele de formare tactică ale partizanilor, rearanjând informaţiile, examinând în detaliu modelele şi soluţiile perspicace, pe care răzvrătiţii amatori nu şi le putuseră imagina niciodată singuri.

Prathaculthorn era tot cea ce mişcarea lor avusese nevoie până în acel moment. Era exact ceea ce ei se rugaseră atâtea vreme, în secret, să capete.

„Adică, în afară de faptul că mă face să stau aici, în picioare, până când este el gata.”

Robert recunoscu, în sinea lui, că făcea asta pentru ca mesajul să fie şi mai limpede: să se ştie exact cine este şeful. Pentru că, ştiind clar acest lucru, îl ajuta, de fapt, să-i suporte ordinele cu mai multă bunăvoinţă.

Maiorul arăta din cap şi până în picioare aidoma unui pământean din grupele de comando, iar unica sa decoraţie

militară era o insignă ce marca rangul, pe umărul stâng. Nici măcar îmbrăcat în întregimea echipamentului său militar, Robert nu arăta atât de soldat, precum arăta Prathaculthorn chiar astfel echipat, într-un costum dintr-o pânză de proastă calitate, ţesută de gorilele de sub vulcanul sulfuros.

Maiorul bătu un timp cu degetele în masă. Sunetele monotone îi aduseseră aminte lui Robert de durerea de cap cu care se luptase mai bine de o oră. Din cine ştie ce motiv, metoda reacţiei inverse nu funcţionase de data asta. Se simţea închis în sine, prizonier în propriul său corp până la claustrofobie, până la sufocare. Şi lucrurile păreau să meargă din rău în mai rău.

În sfârşit, Prathaculthorn ridică privirea. Spre marea lui surpriză, prima observaţie a superiorului său putea fi interpretată mai degrabă ca un compliment.

— Ei bine, căpitane Oneagle, îi spuse, mărturisesc că mă temeam că lucrurile vor fi fiind cu mult mai proaste pe aici.

— Sunt fericit că aud asta, să trăiţi!

Ochii maiorului se îngustară, ca şi cum acesta ar fi surprins o urmă de sarcasm în vocea lui Robert.

— Ca să fiu mai exact, continuă el, m-am temut că voi descoperi că ai minţit, în raportul pe care l-ai înaintat către Consiliul în Exil, şi că va trebui să te împuşc.

Robert îşi reprimă impulsul de a înghiţi în sec şi reuşi să menţină pe faţă o expresie de indiferenţă rece.

— Mă bucur că nu s-a dovedit necesar, să trăiţi!

— Şi eu mă bucur. Sunt sigur că mama dumneavoastră ar fi fost supărată, dacă lucrurile ar fi evoluat aşa. Având în vedere cele spuse şi luând în considerare faptul că proiectul militar pe care l-aţi înfăptuit aici a aparţinut unui amator civil, sunt dispus să vă asigur de ajutorul pentru viitor...

Maiorul scutură deodată din cap.

— Nu, ceea ce tocmai am spus este foarte nemărginit şi nedrept. Voi reformula, în felul următor: dacă eu aş fi avut comanda aici, aş fi făcut multe lucruri în alt fel. Dar, faţă de cum s-au descurcat foiţele oficiale, tu şi cimpanzeii tăi v-aţi descurcat cu mult mai bine.

Roger se simţi mai bine şi începu să se relaxeze.

— Sunt sigur că şi cimpanzeii vor fi bucuroşi să audă ceea ce mi-aţi spus mie, să trăiţi. Aş vrea însă să subliniez că nu am

fost singurul conducător, aici. Tymbrimiana Athaclena a purtat o mare responsabilitate pe umerii ei.

Expresia feţei maiorului se înăcri brusc. Robert nu ştia dacă asta se datora faptului că Athaclena era o Galactică sau pentru că el, ca ofiţer de miliţie, ar fi trebuit să ia toată autoritatea asupra sa.

— Ah, da..”Generalul”!

Zâmbetul său fals binevoitor, se voia cel puţin indulgent. Încuviinţă din cap.

— Voi menţiona despre aportul ei în raportul pe care-l voi întocmi. Fiica Ambasadorului Uthaclathing este, în mod evident o tânără extraterestră extrem de dotată. Sper că va binevoi să ne ajute şi în continuare.

— Cimpanzeii o venerează, sublinie Robert.

Maiorul dădu din cap. Privea spre peretele din spatele lui Robert.

Vocea îi căpătă dintr-o dată un ton profund.

— Da, da, ştiu eu, mistica tymbrimiană. Uneori, mă întreb dacă mijloacele de informare îşi dau seama ce eroare grosolană fac, ajutând la conturarea unei astfel de idei. Aliaţi sau ne-aliaţi, poporul nostru trebuie să înţeleagă că, pe plan galactic, clanul nostru va fi întotdeauna singur, în problemele fundamentale. Nu va trebui să dovedim niciodată completă încredere în nici un galactic.

Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că spusese prea mult, maiorul scutură din cap şi schimbă subiectul.

— Acum să vedem despre viitoarele operaţiuni militare împotriva duşmanului.

— M-am gândit şi la acest aspect. Valul de activităţi misterioase din munţi, se pare că s-a încheiat, deşi încă nu ştim pentru câtă vreme. Ar fi totuşi câteva idei, din cele pe care le-am dezbătut mai înainte de sosirea dumneavoastră, pe care am putea să le prezentăm. Adică despre ce am putea face împotriva lor, când, şi dacă, se vor întoarce.

— Perfect, aprobă Prathaculthorn, dând din cap. Dar trebuie să înţelegeţi că, pe viitor, noi va trebui să coordonăm toate acţiunile din munţii Mulun, împreună cu acelea desfăşurate pe alte forţe planetare. Trupele neregulate nu vor putea niciodată cu adevărat să facă râu inamicului. Acest lucru a fost demonstrat şi atunci când răsculaţii cimpanzei din oraşe

au fost măturaţi, pur şi simplu, când încercau să atace bateriile din spaţiu, lângă Port Helenia.

Robert înţelese ce voia să sublinieze, în mod indirect maiorul.

— Am înţeles, să trăiţi! Deşi, acolo am reuşit să capturăm ceva muniţie, care o să ne-ajute pe viitor.

— Vreo câteva proiectile! Ne-ar fi folositoare, dacă ne-am pricepe să le folosim. Şi, mai ales, dacă am avea informaţii necesare pentru a le amplasa la locul potrivit.

— În ansamblu, avem prea puţine date, continuă maiorul. Într-o primă etapă, vreau să adun mai multe informaţii, pe care să le pot prezenta Consiliului. După aceea, sarcina noastră va fi să ne pregătim să sprijinim orice acţiune pe care ne-o vor propune ei.

Robert găsi, în fme, prilejul să pună întrebarea care-l frământa încă de când revenise în tabără pentru a-l întâmpina pe Prathaculthorn şi pe micul său grup de ofiţeri umani, care până atunci reuşiseră să întoarcă cu fundul în sus întregul campament de peşteri, vârându-şi nasul peste tot.

— Ce se va întâmpla cu organizaţia noastră, să trăiţi? Împreună cu Athaclena, am dat unor cimpanzei statutul de ofiţeri activi. Dar, în afară de mine, nimeni dintre cei de aici nu deţine un mandat de colonist adevărat.

Prathaculthorn îşi ţuguie buzele.

— Ei bine, căpitane, dumneata constitui cazul cel mai simplu de rezolvat. În mod evident, meriţi din plin o pauză. Pe fiica Ambasadorului Uthacalthing pot să o trimit cu escortă, la următorul nostru raport, înapoi la Refugii, cu recomandarea pentru o avansare şi o medalie. Ştiu că acest lucru îi va face plăcere Coordonatoarei Planetare. Poţi, de asemenea să redactezi o notiţă informativă despre cum ai făcut această minunată descoperire, în legătură cu tehnica Gubru de rezonanţă a paşilor.

Din tonul vocii reieşea destul de clar care-i era părerea despre Robert, în caz că acesta va accepta oferta.

— Pe de altă parte, mi-ar face reală plăcere să te alături personalului meu, cu statutul de prim-locotenent, cu brevet în Marină, în plus faţă de mandatul dumitale colonial. Am dori să folosim experienţa pe care ai dobândit-o.

— Vă mulţumesc, să trăiţi! Cred că voi rămâne, dacă asta nu vă deranjează.

— Foarte bine. Atunci vom numi pe altcineva s-o însoţească pe...

— Sunt convins că Athaclena va dori să rămână şi ea, adăugă imediat Robert.

— Hmmm. Da, bine. Sunt sigur că, cel puţin pentru o vreme, ne va fi de mare folos. Uite cum facem, căpitane. Vei expune problema Consiliului în următoarea dumitale scrisoare. Trebuie să fim totuşi, siguri de un lucru: statutul ei nu mai este unul militar. Cimpanzeii nu trebuie să i se mai adreseze ca unui ofiţer comandant. Ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi, am înţeles. Acum, în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, aflaţi până acum sub comanda dumitale... întâmplător, am adus cu mine câteva mandate coloniale, care pot fi înmânate acelor cimpanzei care au dovedit o iniţiativă lăudabilă în timpul bătăliilor. Nu mă îndoiesc că ai câteva nume pe care să mi le recomanzi.

— Vă voi recomanda, să trăiţi!

Îşi aminti că un alt membru al „armatei” lor fusese în corpurile de miliţie, în afara sa. Se gândi la Fiben – cu siguranţă mort de multă vreme – şi se simţi brusc deprimat.

„Peşterile astea! Mă scot din minţi! îmi e din ce în ce mai greu să suport starea asta de inactivitate!”

Maiorul Prathaculthorn era un soldat disciplinat şi de aceea fusese în stare să petreacă luni întregi în refugiul subteran al Consiliului. Dar Robert nu avea o astfel de tărie de caracter.

„Trebuie neapărat să ies de aici!”

— Permiteţi, spuse repede, dacă îmi daţi voie, aş vrea să părăsesc baza pentru câteva zile şi să îndeplineasc o misiune lângă trecătoarea Lorne... la ruinele Centrului Howletts.

Prathaculthorn se încruntă uşor.

— Locul acela unde au fost realizate operaţii genetice ilegale pe gorile.

— Locul unde am obţinut prima noastră victorie, îi atrase Robert atenţia soldatului din faţa sa. Şi unde i-am făcut pe Gubru să accepte să-şi dea cuvântul de onoare.

— Hmm, mormăi maiorul. Şi ce vă aşteptaţi să găsiţi acolo?

Robert se abţinu să ridice din umeri. Senzaţia de claustrofobie se înrăutăţi brusc şi nevoia de a depista urgent o scuză pentru a fugi din acel loc îl împinseră în direcţia unei idei clare, până atunci, fusese numai o licărire undeva în mintea sa.

— O posibilă armă. Deocamdată nu am decât un concept posibil pentru acela ce ne-ar putea ajuta foarte mult, dacă ar funcţiona.

Afirmaţia îi trezi interesul maiorului.

— Despre ce fel de armă este vorba?

— N-aş vrea să dau mai multe detalii acum, să trăiţi. Nu cel puţin până nu voi avea posibilitatea să verific nişte lucruri. Voi fi plecat cel mult trei sau patru zile. Promit!

— Hmmm, repetă celălalt. Bine. Buzele i se ţuguiară. Îţi trebuie cam mult timp să ordonezi într-o anumită formă aceste sisteme de date! Ai grijă să nu ajungi sub papuc, până când se încheie ostilităţile pe Garth! După ce termini, revino grabnic. O să am nevoie de tine, pentru a pregăti un raport către Consiliu.

— Am înţeles, să trăiţi! Am să revin cât mai curând cu putinţă.

— În regulă, atunci. Ia-l cu dumneata şi pe locotenentul McCue. Vreau ca unul din oamenii mei să vadă ţinutul. Arată-i lui McCue cum ţi-ai realizat mica lovitură de stat, prezentându-l conducătorilor celor mai importante grupuri de cimpanzei-partizani din zonă, apoi, întoarce-te cât mai repede. Eşti liber.

De când revenise la peşteri pentru a se întâlni cu maiorul şi cu aghilotanţii săi, ce se învârteau peste tot asemenea unor stăpâni, tratându-i pe toţi cu un aer dispreţuitor şi criticând mereu ceea ce realizaseră ei aici, Robert se simţise în permanenţă asemenea unui copil, căruia, până în clipa aceea, îi fusese permis să joace un minunat rol dramatic, un joc cu adevărat distractiv. Iar acum copilul trebuia să suporte palmele părinteşti peste ceafa, lovituri care-l dureau până-n fundul sufletului, chiar dacă erau date cu intenţia de a-l lăuda. Analogia era stânjenitoare, dar ştia că, într-un fel, era adevărată.

Oftă în tăcere şi se grăbi să iasă din biroul pe care, până atunci, îl împărţise cu Athaclena, iar acum era ocupat de alţii. Abia când ajunse, în sfârşit, sub cupola pădurii înalte, simţi că poate respira din nou cu adevărat. Miresmele familiare ale copacilor păreau să-i cureţe plămânii de miresmele grele ale peşterii. Iscoadele ce se ascundeau în faţa şi în spatele său,

erau cimpanzeii pe care-i cunoştea de atâta vreme, rapizi şi loiali, cu privirile lor de felină, cu arcurile prinse la spate şi cu feţele lor tuciurii.

„Cimpanzeii mei!”, se gândi, simţindu-se un pic vinovat că se gândise la ei, folosind asemenea cuvinte. Sentimentul de proprietate continua însă să să persiste şi nu avea ce face. Era iar ca în vremurile bune – de până ieri – când se simţise important şi necesar.

Iluzia se destramă repede, deşi de astă dată vorbi locotenetul McCue.

— Pădurile astea de la munte par să fie cu adevărat frumoase. Aş fi vrut să fi avut timp să fi venit prin aceste locuri mai înainte să înceapă războiul.

Ofiţerul pământean se opri pe marginea cărării să culeagă o floare albastră, cu dungi subţiri, negre, dar corola îi scăpă printre degete şi se pierdu într-un hăţiş.

— Am citit despre astfel de lucruri minunate, dar e pentru prima dată când am avut ocazia să le văd pe viu.

Robert mormăi ceva, neconvins. De obicei, era un bărbat politicos, care răspundea la orice întrebare, acum însă nu-l interesa de loc să facă conversaţie de amorul artei cu adjunctul lui Prathacluthorn.

Lydia McCue era o femeie tânără, atletică, cu trăsături bine conturate.

Avea mişcări sprintene, ca ale unui luptător – sau ca ale unui asasin – dar subliniate cu o graţie naturală desăvârşită. Purta o fustanelă şi o bluză din cânepă de casă, încât la prima vedere putea fi foarte bine confundată cu o ţărancă, ce mergea la bal, să danseze, dacă nu i-ar fi fost văzută arbaleta cu repetiţie automată, pe care o legăna într-o mână, aşa cum face un copil cu jucăria de care s-a plictisit, dar pe care nu vrea s-o arunce. În tolbele agăţate la şold, se aflau destule săgeţi pentru a străpunge jumătate din patrulele Gubru, aflate pe o rază de o sută de kilometri în jur. Cuţitele de la încheietura mâinii şi de la gleznă în nici un caz nu constituiau elemente de decor. Iar fuga, în urma lui, prin pădurea sălbatică nu părea deloc îngreunată de reţeaua deasă de viţă-de-vie şi nu rămânea de loc în urmă, faţă de el.

Şi chiar dacă ar fi rămas, Robert nu avea de loc de gând să încetinească. În sine, ştia că o judeca nedrept. Probabil că, în

felul ei, era o persoană de treabă, şi un soldat profesionist remarcabil. Dar, dintr-un anume motiv, tocmai ceea ce trebuia să-i placă în legătură cu ea, părea să-1 irite cel mai tare.

Robert şi-ar fi dorit ca Athaclena să fi fost de acord şi să-l fi însoţit.

Dar ea insistase să rămână în poiana ei, făcând experimente cu altoaie de viţă-de-vie şi cu glyph-uri ciudat conturate şi ornamentate, cu mult prea subtile pentru a fi percepute de slabele lui simţuri.

Simţindu-se rănit de stranietateacomportamentului ei, Robert plecase furios şi, pe primii kilometri, escorta aproape că-i pierduse urma.

— Atâta viaţă!

Femeia păşea în urma sa şi inhala aerul plin de miresme.

— E un loc foarte liniştit.

„Te înşeli în ambele privinţe”, cu o urmă de dispreţ faţă de lipsa ei de sensibilitate, în privinţa adevărului în legătură cu Garth, un adevăr pe care el îl simţea palpând pretutindeni în jur. Îl putuse percepe numai sub îndrumarea atentă a Athaclenei, cu toate că din parte-i totul se reduse numai la o tentativă stângace, şi de atunci se lăsase purtat mereu de valurile de viaţă, pe care le simţea ori de câte ori intra sub poala pădurii.

— Este un pământ nefericit, replică fără s-o privească. Nu mai dădu însă nici o explicaţie, chiar şi atunci când ea-l privi cu uimire. Simţul său empatic primitiv refuza să-i lămurească confuzia.

O perioadă de timp, se deplasară în linişte. Dimineaţa era pe sfârşite.

Când escortele Uimiseră în urmă avertismentul sonor sub formă de fluierat puternic, se grăbiră să-şi caute adăpost sub crengile groase, deoarece crucişătoarele Gubru împânziseră cerul, trecând pe deasupra capetelor.

Când primejdia se îndepărtă, Robert îşi reluă marşul, fără să spună o vorbă.

Într-un târziu, Lydia McCue începu din nou să vorbească.

— Locul ăsta spre care ne îndreptăm... Centrul Howletts, n-ai vrea să-mi vorbeşti puţin despre el?

Era vorba de o rugăminte firească. N-avea cum s-o refuze atâta timp cât Prathaculthorn o trimisese cu el, ca să se familiarizeze cu lucrurile. Aşa că se apucă să-i servească un

rezumat al poveştii, refuzând deliberat s-o privească în ochii ei negri, în timp ce-i vorbea. Se strădui să fie sobru, dar emoţia îi tremura în voce. La sugestia ei indirectă, Robert îi povesti despre munca prost îndrumată, dar foarte bună, în fond, a savanţilor renegaţi.

Bineînţeles că mama sa nu ştiuse nimic despre acest Centru. El însuşi aflase despre acest loc din pură întâmplare, cam cu un an înainte de invazie şi hotărâse să nu spună nimic. Acum, îndrăzneţul experiment era întrerupt, şi mai mult ca sigur, imposibil de reluat Ar fi fost nevoie de mai mult decât un miracol, pentru a salva neo-gorilele de la sterilizare, acum, când secretul fusese aflat de oameni, precum maiorul Prathaculthorn.

Probabil că maiorul ura civilizaţia Galactică cu o pasiune care depăşea fanatismul, dar el ştia cât de important era ca pământenii să nu-şi încalce pacturile solemne închiate cu marile Institute. În acest moment, singura speranţă a Terrei o constituiau codurile antice ale strămoşilor...

Menţinerea producţiei acestor coduri trebuia să fie ireproşabilă.

Lydia McCue asculta cu atenţie. Chipul ei, care nu reflecta nici o emoţie, avea pomeţii înalţi şi ochi focoşi. Când o privea, Robert simţea ceva asemănător cu provocarea unei răni dureroase. Ochii ei... păreau prea aproape unul de altul şi prea imobili. Ca să scape de obsesie, îşi concentra atenţia asupra cărării întortocheate, privind în faţă.

Şi, totuşi, vocea caldă a tinerei ofiţer din corpul de Marină începu să-l atragă, fără voia sa. Robert se trezi vorbind despre Fiben Bolger, despre cum scăpaseră împreună din atacul cu gaze din preajma proprietăţii libere Mendoza şi despre prima călătorie a prietenului său în Sind.

O apucară pe o creastă bolnăvicioasă şi, după o vreme,ajunseră în dreptul unei văi înguste, la vest de trecătorea Lorne. Robert îi arătă cu mâna în direcţia contururilor mai multor structuri arse:

— Centrul Howletts, spuse el plat.

— Aici e locul unde i-aţi forţat pe soldaţii Gubru să-şi recunoască inferioritatea faţă de combatanţii cimpanzei, nu? Şi i-aţi făcut să-şi dea cuvântul de onoare?

Robert realiză că aude, la propriu, o nuanţă de respect în vocea ei şi întoarse repede capul, privind-o ţintă. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet.

Bărbatul simţea că i se înfierbântau obrajii.

Se trase câţiva paşi înapoi şi arătă cu mâna în direcţia dealurilor din apropierea Centrului, descriind dintr-o răsuflare cum fusese instalată capcana şi sărind numai peste scena cu trapezul executat de el, pentru a trece de santinela Gubru. Oricum, rolul său în desfăşurarea ostilităţilor fusese prea puţin important. Adevăraţii eroi ai acelei dimineţi fuseseră cimpanzeii. Iar căpitanul Robert Oneagle voia ca soldaţii umani să afle acelaşi lucru. Când Elsie se apropie de ei, tocmai îşi încheia istorisirea.

Femeia îl salută regulamentar, ceea ce înainte de sosirea celor de la Marină nu constituise un lucru obligatoriu.

— Nu prea cred că a coborî acolo jos constituie un lucru prudent, spuse ea franc. Încă de la prima incursiune în zonă, duşmanul a manifestat un interes particular în ceea ce priveşte ruinele şi de aceea mă tem că s-ar putea să se întoarcă.

Robert clătină din cap.

— Când Benjamin a primit cuvântul de onoare al supravieţuitorilor Gubru, prima condiţie pe care au acceptat-o a fost aceea de a nu se mai apropia de acesta vale şi nici măcar de a o ţine sub supraveghere, din acel moment. A fost până acum, vreun semn că că şi-au călcat promisiunea?

Elsie scutură din cap.

— Nu, dar...

Îşi frământa buzele, de parcă ar fi simţit că trebuie să se abţină de la orice comentariu privind siguranţa oferită de gajul cuvântului inamic.

— Atunci, e-n regulă, zâmbi Robert Putem să mergem. Dacă ne grăbim, putem să ne întoarcem până la căderea serii.

Elsie cedă şi înălţă din umeri. Apoi, făcu o serie de mişcări iuţi cu mâna către tufişurile din faţă. Mai mulţi cimpanzei ieşiră dintre stânci şi se afundară în pădure. După câteva clipe, se auzi un fluierat limpede. Restul grupului traversă zona deschisă în fugă.

— Sunt foarte buni, îi spuse Lydia McCue, în şoaptă, după ce se întoarseră din nou sub copaci.

Robert dădu aprobator din cap, observând mulţumit că nu-şi încheiase remarca, după cum se aşteptase, cu un „pentru nişte amatori”, după cum ar fi procedat Prathaculthorn. Se simţi recunoscător pentru acest lucru şi îşi dori să nu fi fost atât de drăguţă.

În scurt timp, îşi croiau drum printre ruine, căutând cu multă grijă semne care să le demonstreze dacă cineva mai călcase prin acele locuri, după lupta ce avusese loc cu atâtea luni în urmă. Se părea că nu existau astfel de semne, însă acest lucru nu scăzu de loc vigilenţa cimpanzeilor din escortă.

Robert se strădui câteva clipe să perceapă, folosind PLASA, pentru a-i depista pe eventualii intruşi, dar sentimentele sale amestecate continuau să-l împiedice. Şi-ar fi dorit ca Athaclena să fie alături.

Rămăşiţele Centrului Howletts erau mult mai mari decât păreau de pe deal. Clădirile înnegrite de foc fuseseră îmbrăcate ulterior de mantia groasă a vegetaţiei sălbatice a junglei, care creşteau acum în neştire peste fostele pajişti. Vehiculele Gubru, de mult dezmembrate şi deposedate de tot ceea ce ar fi putut fi folositor în altă parte, zăceau prin iarba grasă, încâlcită şi înaltă până la brâu.

„Nu, e limpede că nimeni n-a mai fost pe aici”, îşi spuse Robert izbind cu piciorul în rămăşiţe.

Nu mai prea rămăsese mare lucru în zonă, care să reprezinte vreun interes oarecare.

„De ce naiba am insistat să vin?!” se miră îmtr-un târziu, îndepărtându-se de ceilalţi.

Ştia, evident, că gândul ce-l îndemnase, indiferent că fusese sau nu întemeiat, la început, nu reprezentase, de fapt, decât o scuză pentru a-l scăpa de claustrofobia peşterilor. De maiorul Prathacluthora De neplăcutele licăriri ale memoriei personale.

Poate că, în subconştient, unul din motivele reale pentru care alesese să vină aici fusese că, în acest loc, avusese cu mult timp în urmă, un foarte scurt contact direct cu inamicul. Sau poate că sperase, în secret, să reînvie sentimentele trăite în urmă cu câteva zile, pe când călătorea prin pădure, neconstrâns de nimeni şi nejudecat. Adevărul era că sperase să revină în locurile acestea însoţit de o altă prezenţă feminină decât aceea

care-l acompania acum şi care scruta împrejurimile cu ochii reci ai unui profesionist.

Se scutură de gândurile confuze în care plutea de la o vreme şi se îndreptă către tancurile plutitoare distruse. Îngenunche în apropierea unuia, mângâind cu mâna firele înalte ale ierbii. Maşinăriile stăteau cuminţi în jur, cu aparate şi impulsoare atârnând jalnic peste blindaje. O frumoasă patină galbenă se aşternuse peste cele mai multe dintre piese. În unele locuri zonele stălucitoare altădată se decoloraseră, iar plasticul protector se subţiase şi chiar se spărsese.

Apucă un bolovan mai mic şi îl strânse între degete. Acesta se sfărâmă fără zgomot în palmă.

„Ei bine, o să fiu un popândău cu nasul albastru. Am avut dreptate, iar instinctul meu a funcţionat cum trebuie."

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă locotenentul McCue, aplecându-i-se peste umăr.

— Nu sunt încă sigur, scutură din cap. Se pare însă că există ceva care macină aceste lucruri.

— Pot să văd?

Roger îşi întinse bulgărele făinos, care se dovedi a fi o bucată dintr-o piesă de ceramet.

— De data asta ai vrut să vii aici? Asta presupuneai că s-a întâmplat? Nu avea nici un rost să se chinuie să-i explice adevăratele motive.

Erau mult prea complicate. Şi prea personale.

— Acesta a fost unul dintre motive. M-am mai gândit că, poate, vom găsi vreo armă uriaşă. Când au evacuat Centrul au ars însă toate înregistrările şi tehnicile secrete. Cu toate acestea, nu au putut eradica toţi microbii dezvoltaţi în laboratorul doctorei Schultz.

Nu mai adăugă însă că avea în boccea o sticluţă cu salivă de gorilă.

Dacă n-ar fi găsit blindatele Gubru în starea în care se aflau, îşi planificase să-şi desfăşoare propriile experimente.

— Hmm, mărunţi Lydia McCue materialul din palmă.

Se aplecă şi se băgă sub maşină, pentru a putea examina care părţi fuseseră afectate. Într-un târziu, ieşi de acolo, se ridică şi veni alături de Robert

— Mda, o informaţie care s-ar putea dovedi utilă. Rămâne, totuşi, problema sistemului de distribuţie. Deocamdată nu

îndrăznim să părăsim munţii, pentru a pulveriza microbii ăştia peste echipamentul Gubru din Port Helenia.

Robert nu comentă. Ştia că armele de bio-sabotaj aveau un efect limitat în timp şi că trebuiau imediat folosite, pentru efectul surprizei. A doua oară... Contramăsurile se puteau lua imediat şi erau destul de eficiente.

După câteva săptămâni, Gubru aveau să găsească remediul, iar microbii urmau să fie neutralizaţi cu ajutorul unei pelicule chimice sau prin contraatacul unei bacterii vegetative.

— Totuşi, continuă ea, răsucind o altă bucată de material, e nemaipomenit!

Ridică privirea către Robert şi-i zâmbi.

— Ce-ai făcut tu aici cu aceste... arătă cu mâna în jur. E nemaipomenit, repetă. Acestea sunt, fără îndoială, cele mai bune căi de urmat într-un război de gherilă. Îmi place. Vom găsi o soluţie, ca să putem utiliza aceste idei.

Zâmbetul de pe faţa ei era atât de deschis şi de prietenos, încât Robert nu se putu abţine să nu-i răspundă. Şi, chiar în acel moment, se simţi cuprins de un entuziasm extraordinar, pe care, instinctiv, şi-l înnăbuşise de-a lungul întregii zile.

„La naiba, e foarte atrăgătoare!”, constată cu un aer nenorocit.

Trupul femeii de alături îi trimitea semnale cu mult mai puternice decât simţise vreodată în preajma Athaclenei. Şi, totuşi, abia dacă ajunsese s-o cunoască cât de cât pe fiinţa de lângă el! în mod limpede, nu o iubea.

Dar se simţea atras de ea, cam la fel cum se simţea atras şi de soţia sa tymbrimiană.

Îşi simţea gura uscată, iar inima îi bătea nebuneşte, ori de câte ori această femeie cu ochii prea apropiaţi, cu nasul subţire, înaltă şi bronzată, se uita în direcţia lui.

— Mai bine ne-am întoarce acasă! propuse el repezit. Ia-o înainte şi culege nişte mostre, locotenente. O să le testăm la bază.

Ignoră cu bună ştiinţă privirea ei lungă, care-i fixa ceafa, în vreme ce stătea cu spatele şi făcea semne către Elsie. Nu după mult timp, cu eşantioanele puse în boccele, se căţărau din nou pe stâncile ascuţite. Paznicii manifestară o evidentă uşurare, când cei doi îşi puseră puştile pe umăr şi se îndreptară spre trunchiurile din apropiere.

Robert îşi urmă absent escorta, fără să acorde prea mare atenţie drumului. Încerca să nu se gândească la celălalt membru al rasei sale, care mergea în urmă, din ce în ce mai mult, într-un nor de gânduri ceţoase.

FIBEN

Fiben şi Gailet stăteau aproape unul de celălalt, sub privirea neclintită a tehnicienilor Gubru mascaţi, care îşi aţintiseră asupra lor, cu o precizie rece, aproape clinică, instrumentele de măsură. Globuri cu multe faţete pluteau în toate părţile, examinânu-i cu atenţie. Camera de testare era formată dintr-o junglă de cabluri strălucitoare şi de cablaje bizare, toate antiseptice.

Cu toate măsurile de sterilizare, locul răspândea un miros urât de păsări străine. Nasul lui Fiben se încreţi voluntar şi îşi spuse că trebuia să evite, cu orice preţ, gândurile neplăcute despre invadatorii Gubru. Cu siguranţă unele din mlaştinile impunătoare din jur trebuie să fî fost detectoare psihologice. Şi, ceea ce era neîndoielnic, puteau de fapt, să-i „citească gândurile”, iar galacticii, fără îndoială, vor putea să descifreze cauzele atitudinilor sale de suprafaţă.

Fiben se strădui să se gândească la altceva. Se răsuci pe partea stângă şi i se adresă încet lui Gailet.

— Am vorbit cu Sylvie, înainte să vină să ne ia de dimineaţă. Mi-a spus că nu s-a întors la Strugurele Maimuţei din noaptea aceea, când am fost pentru prima dată în Port Helenia.

Gailet se întoarse la rândul ei şi-l privi încruntată. Expresia îi era încordată şi dezaprobatoare.

— Zău? Jocurile ei mai vechi, precum dezbrăcatul atunci când e nevoie, probabil că sunt cam demodate acum, dar sunt sigură că Gubru vor găsi noi modalităţi de a-i folosi talentele unice.

— Ştii bine că a refuzat să mai facă aşa ceva, încă de pe atunci. Pe cuvânt, Gailet! Nu înţeleg de ce eşti aşa de pornită împotriva ei.

— Iar eu nu pot să înţeleg de ce te porţi aşa de prietenos cu unul dintre aceia care au ajutat la închiderea noastră! sări Gailet. E o aspirantă, o colaboraţionistă.

Fiben clătină din cap.

— De fapt, Sylvie nu este de loc o aspirantă, nici gri, nici galbenă. Are un permis verde de reproducere. S-a alăturat lor, pentru că...

— Prea puţin îmi pasă de ce li s-a alăturat Oh, da, încep să-mi imaginez cam ce poveste tristă ţi-a turnat ţie,

prostănacule, în timp ce-şi pleca cu timiditate ochii, şi te înduioşa...

Din una dintre maşinile Gubru din apropiere se făcu auzită o voce groasă, atonă.

— Tineri neo-cimpanzei sofanţi... fiţi calmi. Fiţi calmi, tineri clienţi...

Gailet se răsuci în direcţia de unde provenea sunetul.

„Tare-aş vrea s-o înţeleg mai bine”, oftă el îngândurat.

Recunoştea că cea mai mare parte din timp nu reuşea să priceapă ce anume gândea Gailet.

Starea ei ciudată îl determinase, de fapt, să-i vorbească despre Sylvie, mai mult ca să facă puţină conversaţie. Ar fi vrut să-i poată explica asta însă realizase că nu i-ar folosi la nimic. Era mai bine să aştepte. Va ieşi ea din starea asta. Întotdeauna se întâmpla aşa.

În urmă cu o oră, râdeau împreună, înghiontindu-se unul pe altul, în timp ce tatonau, angajaţi într-un complicat joc mecanic. Pentru câteva minute, reuşiseră chiar să uite de privirile fixe, inumane, ale străinilor, aţintite asupra lor: lucrau ca o adevărată echipă aranjând şi rearanjând piesele.

Când într-un târziu, se ridicaseră în picioare şi priviseră la turnul realizat, amândoi realizaseră că supraveghetorii lor erau foarte surprinşi. În acel moment de satisfacţie extremă, mâna lui Gailet alunecase, inocent şi plină de afecţiune, pe cea a lui Fiben.

Închisoarea nu reprezenta un lucru chiar aşa de rău. Fiben simţea că vroia să profite de această experienţă inedită: spre exemplu, era pentru prima oară în viaţă când avea timp să stea şi să mediteze. Cei care îi făcuseră prizonieri le permiteau să citească şi reuşise, în felul acesta, să recupereze o mulţime de cărţi, pe care îşi dorise întotdeauna să le fi citit. Conversaţiile cu Gailet îi descoperiseră accesul spre lumea străinătăţii. În schimb, el îi vorbea despre munca deosebită care se făcuse pe Garth, înghiontind în permanenţă un ecosistem aflat în ruină, în speranţa însănătoşirii lui.

După un timp, le deveniseră obişnuite lungile perioade întunecate, când cărţile se teminaseră, iar discuţiile lâncezeau. Orele treceau nespus de greu şi un giulgiu părea că atârnă greu peste ei. Pereţii dădeau impresia că se strâng în jurul lor, iar discuţiile derivau mereu către Război, către revolta nereuşită,

către prietenii pierduţi cu acel prilej, iar speculaţiile triste vizau însăşi soarta Pământului.

În astfel de momente, Fiben simţea că ar fi fost în stare să-şi vândă speranţa de o viaţă întreagă, doar pentru o oră de alergare, în libertate, printre copaci şi sub cerul senin.

Aşa stăteau lucrurile în clipa aceea şi chiar şi o nouă rutină a testărilor Gubru, la care erau supuşi, ajunsese să devină o uşurare pentru amândoi, într-un anume fel, constituia un fel de distracţie.

Fără nici un avertisment, aparatele complicate din faţa lor prinseră să funcţioneze, deschizându-le drum liber înaintea băncilor.

— Am terminat, terminat... aţi răspuns bine, bine răspuns, răspuns...

Acum, luaţi-vă după glob, urmaţi-l, către locul de deportare.

Gailet şi Fiben se ridicară în picioare, chiar în clipa în care o proiecţie octogonală, întunecată, prinse să li se contureze înainte. O apucară, fără să se privească, în urma hologramei, trecură de păsăroii tehnicieni, care se apropiau de aparate, ieşiră din camera de testare şi o luară în jos, în direcţia unui hol lung.

Roboţii de serviciu erau înlăturaţi din drum de un şuierat slab, emis înaintea lor de aparate sonore invizibile. Un tehnician kwackoo ţâşni pe uşa camerei unui ofiţer, le aruncă o privire speriată şi se grăbi să intre înapoi. În sfârşit, cei doi reuşiră să treacă pe sub portalul care şuiera, asemenea unui şarpe ce şuiera în lumina soarelui.

Fiben se văzu nevoit să-şi acopere ochii, din cauza luminii prea puternice. Ziua era frumoasă, dar soarele cu dinţi amintea că vara era pe sfârşite. Cimpanzeii pe care-i vedea pe străzi, dincolo purtau salopete şi bocanci de culoare deschisă, alt semn că toamna se apropia. Nici unul dintre cimpanzei nu părea să arate normal. Distanţa la care se găseau era prea mare, pentru ca Fiben să-şi dea seama de dispoziţia lor sufletească sau chiar numai ca să spere că cineva dintre cei de acolo ar putea să-l recunoască pe el sau pe Gailet.

— Nu o să ne întoarcem cu aceeaşi maşină, observă Gailet.

Şi o luă înainte, coborând de-a lungul unui parapet lung, către rampa de lansare de dedesubt. Erau destul de siguri că furgoneta militară, care-i adusese dis-de-dimineaţă, fusese înlocuită de o barcă de mari dimensiuni, fără acoperiş. Un piedestal ornamentat era aşezat pe punte, în spatele cabinei pilotului. Servitorii kwackoo tocmai montau o apărătoare, pentru ca lumina vătămătoare a lui Gimelhai să nu atingă direct ciocul sau creasta stăpânului lor.

Marele Gubru era uşor de recunoscut. Penajul umflat şi pestriţ era încă şi mai vâlvoi decât ultima dată când îl văzuseră, în întunericul închisorii lor subterane. Efectul direct era acela că le părea mult mai diferiţi decât obişnuiţii funcţionari Gubru, tip roată-de-moară, pe care-i văzuseră mereu până acum. În unele locuri de pe corp, penajul începuse să i se zdrenţuiască.

Pasărea-aristocrat avea chiar un guler de puf destul de jerpelit. Acum, păşea nerăbdător, încoace şi încolo, pe o stinghie îngustă.

— Bine, bine, murmură Fiben, înţelegând brusc o mulţime de lucruri. Dacă n-ar fi fost bătrânul nostru prieten, să ajute cu ordinele lui la bunul mers al activităţilor pe aici, cred că am fi avut parte de un regim mai infect.

Gailet îşi ascunse zâmbetul sub masca unui strănut.

— Se numeşte Suveranul Bunei-Cuviinţe, îi reaminti ea. Zdreanţă pe care-o vezi în jurul gâtului său ne spune că e conducătorul unei caste de preoţi. Şi acum nu uita cum să te porţi! încearcă să nu te scarpini prea mult şi ia-te după ceea ce fac eu.

— Am să vă imit întocmai gesturile, stăpână!

Gailet nu luă în seamă sarcasmul şi se luă după holograma de ghidare, în jos, de-a lungul rampei lungi, către barca viu colorată. Fiben rămase cu câţiva paşi mai în spate. Când atinderă debarcaderul, proiecţia dispăru. Un kwackoo cu pene zburlite, stropite vag în roz, le făcu amândorura o scurtă plecăciune:

— Vi se face onoarea – onoarea... ca protectorul nostru – nobilul nostru protector are bunăvoinţa să vă arate vouă – celor numai pe jumătate formaţi – favoarea destinului care vă aşteaptă.

Kwackoo-ul vorbi fără să fie asistat de vreun translator. Faptul acesta nu constituia însă un miracol în sine, date fiind

organele vorbirii foarte specializate, cu care era dotată creatura. De fapt, pronunţa cuvintele în anglică foarte clar, aproape fără să respire, astfel încât reverberaţia sunetului, străin pentru gâtlejul ei, trăda emoţia.

Era puţin probabil ca suveranul Bunei-Cuviinţe să fie un şef pentru care să fi fost uşor să lucrezi. Fiben imită plecăciunea lui Gailet şi tăcu mâlc atunci când ea dădu răspunsul cuvenit:

— Suntem onoraţi de atenţia, pe care stăpânul meu, marele protecor al unui mare clan, binevoieşte să ne-o arate, spuse ea, fără să se grăbească, în Galactic 7. Totuşi, în numele protectorilor noştri, ne păstrăm drepturile de a-i dezaproba acţiunile.

Întorsătura neaşteptată îi tăie chiar şi lui Fiben respiraţia. Adunarea de kwackoo ciripi nervoasă, fâlfâind ameninţător din aripi.

Trei note înalte întrerupseră brusc corul ameninţărilor lor.

Conducătorul kwackoo se răsuci rapid şi făcu o plecăciune în faţa Suveranului, care se deplasase către capătul stinghiei aflat cel mai aproape de cei doi cimpanzei. Ciocul său se deschise, în timp ce se apleca s-o privească pe Gailet, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt. Fiben simţea că îl trec toate apele.

În sfârşit, Suveranul ciripi o sentinţă în limbajul Galactic 3. Şi numai Fiben remarcă firavul tremur de uşurare ce se scurgea de-a lungul şirei spinării lui Gailet. Nu putea să urmărească proza bombastică a păsăroiului, însă un interpret din apropiere începuse să traducă prompt.

— Bine spus – bine spus... vorbit bine pentru soldaţi prizonieri din clasa clienţilor a clanului duşman de pe Terra... Haideţi, deci – haideţi să vedeţi... veniţi să vedeţi şi să auziţi un târg, cu care o să fiţi, în mod sigur de acord, chiar şi în numele protectorilor voştri.

Cei doi îşi aruncară o privire scurtă. Apoi, făcură, amândoi odată, o plecăciune adâncă.

Aerul dimineţii era curat şi slabul miros de ozon nu prevestea ploaie. Dar astfel de semne străvechi nu mai aveau nici un fel de valoare în prezenţa tehnologiei sofisticate a tehnicienilor Gubru. Barca o porni către sud, trecând de digurile închise ale Portului Helenia, angajându-se în traversarea golfului.

Era prima ocazie a lui Fiben de a vedea cum se schimbase golful de la venirea străinilor. Locul în care se pescuia înainte fusese distrus. Trei din cele patru traulere zăceau eşuate pe ţărm sau trase la doc. Cel mai important chei comercial era, de asemenea, mort. O mulţime de vase, care încetaseră să mai arate ca nişte adevărate ambarcaţiuni, erau legate de mal, nefolosite de multe luni.

Fiben privi cu atenţie în direcţia singurului trauler încă în funcţiune, ancorat în golf. Probabil că revenise cu o captură bună – sau, de ce nu, cu o defecţiune a motorului suficient de gravă, pentru ca echipajul de cimpanzei să nu fie în stare s-o repare pe mare. Vasul, cu rezervor de combustibil amplsat la partea din spate, se ridică pe spinarea traulerului şi apoi coborî pe bot, exact pe linia unde marea liberă întâlnea apele liniştite ale golfului. Echipajul avea de furcă cu intrarea mult mai mult decât în zilele de pace de altădată, deoarece jumătate din gura strâmtorii era acum blocată de o stâncă înaltă şi cocoşată, o imensă fortăreaţă din cerametal străin.

Vasul Gubru alunecă cu uşurinţă pe lângă nava greoaie de alături, părând acoperit de o ceaţă uşoară, luminiscentă. Picături de apă se condensau permanent pe marginile ecranelor de protecţie. În urmă, scânteiară un vălmăşag de curcubee şi o perdea de picuri fini căzu peste traulerul ce se chinuia să-şi găsească drum către limba nordică a golfului.

Fiben nu reuşi să distingă feţele echipajului, atunci când barca Suveranului trecu prin faţa lor, dar le văzu mâinile lungi atârnând, în semn de uşurare, atunci când vasul intra în sfârşit, în ape mai calme.

De la Capul Borealis, braţul superior al ţărmului golfului se întindea cale de mai mulţi kilometri spre nord şi spre est către Port Helenia. Cu excepţia unui mic semnal luminos pentru uzul navigaţiei, situat pe un pisc, înălţimile din jur erau neocupate. Crengi din vârfurile pinilor de pe maluri pluteau uşor legănate de apa mării.

Către sud, de-a lungul strâmtorii, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Dincolo de nava de luptă ancorată la ţărm, terenul fusese transformat în întregime. Pădurea fusese tăiată, iar contururile falezei modificate. Dintr-un loc innacesibil vederii, se înălţă o

trâmbă de praf. Un stol de ridicătoare grele şi de aparate aeriene bâzâiau în toate direcţiile, ca nişte insecte furioase.

Şi mai mult spre sud, în direcţia portului, fuseseră înălţate noi edificii, considerate ca făcând parte din planul de apărare Gubru, sisteme pe care revolta prematură a luptătorilor urbani de gherilă le deterioraseră mult prea puţin.

Ambarcaţiunea nu părea însă să se îndrepte în acea direcţie, ci spre construcţia cea nouă, care se înălţa pe coastele deluroase din Golful Aspinal şi Marea Cilmar.

Fiben ştia că nu avea nici un rost să-şi întrebe gazdele ce se întâmplă.

Tehnicienii şi servitorii lor erau politicoşi, dar politeţea lor era una de circumstanţă, rece şi impersonală, mai mult ca sigur poruncită de către Suveran. În general, nu păreau dispuşi să dea prea multe informaţii.

Gailet se apropie de balustradă şi-l apucă de braţ.

— Priveşte, îi şopti cu voce scăzută.

Priviră împreună cum ambarcaţiunea se ridica peste nivelul falezei.

Un vârf teşit de deal fusese retezat chiar până la linia ţărmului. Nişte clădiri, pe care Fiben le recunoscu ca fiind uzine protonice de putere, erau strânse ciorchine în jurul unei baze, alimentând cablurile superioare, de-a lungul aripilor clădirii. În vârf, o structură de formă emisferică strălucea cu faţa în sus, deschisă asemena unei cupe de marmură în lumina soarelui.

— Ce-i asta? Ce caută un proiector de câmp aici? E un fel de armă?

Fiben aprobă înclinând din cap. Apoi, ridică din umeri.

— Da. Cred... Habar n-am. Nu pare să fie ceva militar. Orice-ar fi, însă, necesită mult carburant. Priveşte la aceste uzine energetice: perfecte! O umbră trecu peste capetele lor. Nu avea răceala ameninţătoare a unui nor, ce acoperea faţa soarelui, ci mai degrabă răceala bruscă, pătrunzătoare, degajată de un obiect solid şi uriaş, care bubui năpraznic deasupra capetelor lor.

Fiben începu să tremure şi se făcu mic împreună cu Gailet, lipiţi de copastie, cu ochii la giganticul avion de transport, care plutea la numai o sută de metri deasupra. Păsăroii nu păreau însă să se sinchisească în vreun fel de eveniment. Suveranul

continua să danseze pe stinghia sa, ignorând vibraţiile care-i făceau să se cutremure pe cimpanzei.

„Nu le plac surprizele, gândi Fiben. Când ştiu despre ce e voita, par destul de rezistenţi.”

Nava îşi continuă cursa, într-un circuit uşor alungit, fără să se grăbească, dând ocol perimetrul unei zone în construcţie. Fiben încă se gândea la cupa răsucită cu faţa spre soare, când un kwackoo cu guler roz se apropie de el şi se înclină abia perceptibil.

— Cel Mare binevoieşte – oferă favoarea… vă sugerează comunitate – complementaritate… de ţeluri şi scopuri.

Dincolo de copastie, se zărea Suveranul Bunei-Cuviinţe, căţărat pe stingia sa albă. Fiben ar fi vrut să poată citi expresia unei feţe Gubru.

„La ce naiba s-o gândi păsăroiul ăla bătrân?”, se întrebă.

Dar nu era foarte sigur că doreşte să afle răspunsul. Gailet îi întoarse plecăciunea kwackoo-ului.

— Te rog să-i spui onorabilului tău protector că vom aştepta cu umilinţă oferta sa.

Limbajul Galactic 3 al Suveranului era formal şi pompos, împodobit cu paşi de dans curtenitori şi mărunţi. Traducerea interpretului nu îi ajuta foarte mult lui Fiben. După un timp, se trezi cu privirea mai mult la Gailet decât la străin, în încercarea de a urmări afurisitul de dialog.

— … revizie permisă la Ritualul alegerii sfătuitorului Elitelor… modificarea făcută în timpul perioadei de constrângere, de către susnumiţii reprezentanţi ai clienţilor… dacă se efectuează cu sinceritate şi cu cele mai bune intenţii ale rasei lor de protectori…

Cum stătea în acel moment, cu privirea ridicată în sus, către marele demnitar Gubru, Gailet părea vizibil mişcată. Buzele i se strânseseră într-o linie subţire, iar degetele i se umpluseră de vinişoare albastre, din cauza încordării. Suveranul se opri din ciripit, câteva clipe continuă încă să se audă vocea interpretului, apoi se opri din ciripit, se aşternu o linişte seacă, spartă din când în când de şuierul curenţilor de aer şi de zumzăitul motoarelor avioanelor cu pilot automat.

Gailet înghiţi în sec. Făcu o plecăciune adâncă. Fiben observă că avea dificultăţi în găsirea cuvintelor.

— Trebuie să poţi, o încuraja el în şoaptă.

Blocajul vorbirii era un fenomen care i se putea întâmpla oricărui cimpanzeu, mai ales dacă se afla într-o stare de tensiune. Îşi dădea însă perfect seama că nu îndrăznea să facă nimic pentru a o ajuta.

Gailet tuşi, înghiţi în sec şi, în cele din urmă, după un marc efort de voinţă, reuşi să pronunţe câteva cuvinte.

— Oho... Onorate Birocrat, noi... noi n-am putea vorbi în numele patronilor noştri şi nici măcar în numele tuturor cimpanzeilor de pe Garth. Ceea ce ne cereţi este... este...

Suveranul vorbi din nou, de parcă răspunsul ei fusese unul complet.

Sau poate că nu era considerată o lipsă de politeţe ca o fiinţă din clasa patronilor să-l întrerupă pe un client.

— Nu e nevoie... să... să ne răspundeţi acum, traduse interpretul, după ce Gubru termină de ciripit şi se clătină puţin pe stinghia lui solitară. Studiaţi-învăţaţi-reflectaţi asupra... materialelor ce vi se vor da. Această ocazie va fi în avantajul vostru.

Ciripitul se reluă, urmat de bâzâitul interpretului. Apoi încetă definitiv, iar Suveranul păru să-şi încheie audienţa, închizând, pur şi simplu, ochii.

La un semn invizibil, făcut din direcţia lui Fiben, pilotul desprinse barca de acostament şi o îndepărtă în mare viteză de frenezia activităţii din vârful dealului răvăşit de maşini. Aparatul se îndreptă către nord, spre Port Helenia, tăind golful în diagonală. În urma lor, gigantica navă de luptă care întunecase lumina soarelui pe durata şederii lui acolo, ateriza pe apă, ridicând un nor gros de picături minuscule şi de curcubee scânteietoare.

Fiben şi Gailet îl urmară pe un kwackoo, cătie locurile din spatele navei.

— Ce naiba a fost toată povestea asta? întrebă Fiben în şoaptă. Şi ce naiba a spus despre nu ştiu ce fel de ceremonie? Ce vrea de la noi, la urma-urmei?

— Sst! îi făcu semn Gailet să tacă. Am să-ţi explic mai târziu, de acord? Acum, te rog să mă laşi să mă gândesc.

Gailet stătea într-un colţ, ţinându-şi genunchii în braţe. Se scărpina, absentă, pe blana piciorului stâng. Ochii ei priveau pierduţi în zare, iar când Fiben se oferi să o ţesale, nu îi dădu

nici un răspuns. Privea numai spre orizont, ca şi cum gândurile i-ar fi zburat undeva foarte departe.

Când ajunseră înapoi în celulă, constată că se făcuseră mai multe schimburi pozitive, în privinţa uşurării vieţii lor de captivi.

— Cred că am reuşit să trecem toate testele alea, remarcă Fiben, privind lung la modificări.

Lanţurile le fuseseră scoase, imediat după prima vizită a Suveranului, în noaptea aceea întunecoasă, din urmă cu mai multe săptămâni. Din acel moment, paiele de pe jos fuseseră înlocuite cu saltele şi li se aduseseră chiar şi cărţi.

Aerul spartan de altădată rămăsese undeva, în urmă. Pe jos, fuseseră întinse carpete de pluş, şi o tapiţerie holo, foarte scumpă, acoperea peretele aproape în întregime. O mulţime de alte lucruri mobilau spaţiul interior: paturi, scaune, un dulap şi chiar un scrin pentru muzică.

— Asta-i curată mituire! murmură Fiben, în timp ce trecea în revistă cuburile înregistrate. La naiba, cred că explicaţia fabuloasei schimbări este extrem de simplă: noi avem ceva ce le trebuie lor. Poate că Rezistenţa nu a fost lichidată. Poate că Robert şi Athaclena le produc mari necazuri şi vor ca noi să...

— Tot ceea ce crezi nu are legătură cu generalul tău, Fiben, oftă Gailet în şoaptă. Sau, în tot cazul, nu una mare. E cu mult mai mult decât crezi.

Expresia feţei îi era foarte încordată. Tot drumul de întoarcere fusese tăcută şi agitată. Din când în când, Fiben îşi imagina că se pot auzi nişte roţi rostogolindu-se prin capul ei.

Femela îi făcu semn să o urmeze către noul holoperete. În acel moment, el reprezenta o scenă tridimensională cu forme abstracte – o perspectivă nesfârşită de cuburi lucioase, sfere şi piramide, întinzându-se către infinit. Se aşeză turceşte şi începu să bată darabana pe pupitrul de control.

— Asta e o unitate extrem de scumpă, spuse, un pic mai tare decât era nevoie.

În clipa în care Fiben se aşeză alături, formele eucidiene se estompaseră şi dispărură treptat. Aparatul de control ticăi slab sub atingerea mâinii lui Gailet şi o nouă imagine îi luă locul celei dinainte. Peretele părea să dea acum pe o plajă vastă, cu un nisip alburiu. Nori mari umpleau bolta, până la punctul în care aceasta se unea cu orizontul cenuşiu, mirosind a furtună.

Valurile se rostogoliră pe o distanţă de aproape zece metri, în faţa sa, atât de veridic, încât cimpanzeul îşi umflă nările, încercând să aspire mireasma sărată.

Gailet se concentra şi mai mult asupra aparatului de control:

— Acesta trebuie să fie biletul de intrare, o auzi el mormăind.

Peisajul marin aproape perfect păli brusc şi în locul lui apăru un perete de frunze verzi – o imagine de junglă, atât de reală încât Fiben simţi că ar fi putut păşi înăuntru şi că s-ar fi putut pierde în ceaţa verde, de parcă ar fi utilizat una din acele mitice „tehnici de teleportare”, despre care citise în romanele de ficţiune romantică, şi nu doar o holo-tapiţerie de calitate superioară.

Îşi dădu seama încă din primele clipe că nu era vorba despre o imagine de pe Garth. Ploaia care cuprinsese pădurea îi producea un fel de vibraţie care-i încrâncena pielea, iar frunzişul părea plin de o viaţă zgomotoasă, plină de culoare şi de varietate. Păsările croncăneau, iar maimuţele ţipau.

„Trebuie să fie de pe Terra!”, stabili el şi se întrebă dacă Galaxia îi va permite vrodată să-şi vadă visul realitate: acela de a vedea lumea de acasă. Nu simple imitaţii, oricât de bine realizate, ci lucrurile în concreteţea lor adevărată.

Gândurile i se risipiră imediat, speriate, atunci când Gailet începu să vorbească.

— Permite-mi să mai adug ceva aici, ca să fie încă şi mai realist.

Nivelul sonor crescu. Zgomotele junglei năvăliră peste ei.

„Ce naiba vrea să facă?”, se întrebă, tremurând.

Şi, deodată, observă ceva. În vreme ce ea umbla la volumul sonor, mâna stângă făcu un gest grosolan dar elocvent. Fiben clipi uluit: era un semn în limbajul mâinilor la copii de cimpanzeu, în vârstă de până la patru ani, înainte de a începe să se folosească, în sfârşit, de cuvinte.

„Adulţii ascultă”, transmisese semnalul.

Acum, sunetele junglei umpleau camera din toate părţile.

— Dar... începu Fiben, încercând să obiecteze.

O văzu, repetând gestul simbol al mâinilor: „Adulţii ascultă...”

O dată în plus, simţi cum respectul pentru deşteptăciunea lui Gailet creşte din nou. Bineînţeles, se gândise la o metodă simplă, dar eficientă, care nu-i va îndepărta pe cei ce le păzeu mişcările să le surprindă fiecare cuvânt, aşa cum îşi propuseseră. Numai Gubru şi clienţii lor puteau să fie într-atât de îngâmfaţi, încât să nu-şi închipuie cum că cimpanzeii puteau să fie chiar atât de proşti, încât să cadă, fără nici o şovăială, în capcana lor. Aşa că nu le rămânea să se poarte decât în aşa fel încât să creeze impresia că sunt mult prea în siguranţă pentru a crede că le sunt interceptate cuvintele...

„Ţesem o pânză aşa de încurcată...”, îşi zise Fiben, străduindu-se să se adapteze cerinţelor.

Era cu adevărat o treabă de spion. Într-un fel, destul de amuzantă.

Dar periculoasă ca dracu'.

— Suveranul are o problemă, îi spuse Gailet cu voce tare, ţinându-şi mâinile în poală, nemişcate.

— Ţi-a spus el asta? Dacă au probleme, de ce...?

— N-am spus că Gubru au probleme, deşi cred că e adevărat şi acest lucru. Vorbeam numai de Suveranul Bunei-Cuviinţe. Are probleme cu semenii lui. Preotul a păcătuit el însuşi foarte grav, într-o anumită problemă, cu câtva timp în urmă şi acum, se pare, trebuie să plătească însutit pentru această greşeală.

Fiben rămase înţepenit de uluială: cum naiba de binevoise să-i spună Suveranul acela îngâmfat asemenea lucruri unui biet vierme de pe Terra, unui amărât de client pământean. Ideea nu-l încânta deloc. Asemenea confidenţe se puteau dovedi extrem de periculoase.

— Şi care sunt aceste păcate? întrebă într-un târziu.

— Ei bine, pe de o parte, continuă Gailet, scărpinându-şi genunchiul, cu câteva luni în urmă, a insistat ca mai multe Grupuri de soldaţi ai Ghearei şi de savanţi să fie trimişi în munţi.

— În ce scop?

Faţa lui Gailet adoptă o expresie de control foarte sever.

— Au fost trimişi să-i cerceteze pe... pe locuitorii planetei Garth.

— Să cerceteze ce?! clipi Fiben neîncrezător.

Îl bufni râsul. Apoi, se întrerupse brusc, când îi văzu sclipirea din ochi care îl avertiza să facă vreo prostie. Mâna cu

care femela îşi scărpina genunchiul se răsuci într-o mişcare, care însemna „Atenţie!”.

— Să-i cerceteze pe locuitorii de Garth, repetă ea.

„Dintre toate superstiţiile lipsite de sens de pe Garth, se gândi intrigat Fiben, cimpanzeii cu permis galben, consideraţi cei mai înapoiaţi, se folosesc de poveşti despre locuitorii indigeni de pe această planetă, pentru a-şi speria copii”.

Devenea foarte interesant să realizezi că sofisticaţii birocraţi Gubru sufereau de pe urma unor astfel de poveşti.

Pe Gailet însă nu părea s-o amuze acesta idee.

— Acum îţi dai seama ce nerăbdător trebuie să fie Suveranul, Fiben, odată ce are un motiv să creadă că aceşti indigeni există. Imaginează-ţi ce lovitură fantastică ar însemna pentru orice clan din Galaxie care ar solicita primul drepturile de adopţie pentru o rasă prereceptivă la senzaţii, rasă ce a supravieţuit, nu se ştie cum, holocaustului Bururalli. Preluarea imediată a drepturilor de închiriere a planetei nu ar fi decât o consecinţă minoră..

În sfârşit, Fiben înţelese unde bătea.

„Dar... dar de ce naiba îl făcuse să creadă, în primul rând că...”

— Se pare că ambasadorul tymbrimian Uthaclathing poartă o mare parte din vina acestei idei fixe a Suveranului Gubru. Îţi mai aminteşti de ziua în care a explodat Curtea de Justiţie, când ai încercat să spargi Seiful Diplomatic Tymbrimian?

Fiben căscă gura să răspundă, apoi o închise la loc. Încercă să-şi închipuie ce fel de joc juca acum Gailet.

Suveranul Bunei-Cuviinţe ştia, bineînţeles că el, Fiben, fusese cimpanzeul ce fugise şi se ascunsese în fumul şi în duhoarea care venea dinspre clericii Gubru, în ziua exploziei la fosta Ambasadă Tymbrimiană.

Ştia că Fiben fusese cel care îl păcălise pe paznicul de la seif şi care, ulterior, scăpase coborând stânca, chiar pe sub ciocul soldaţilor Ghearei.

Oare aflase toate aceste informaţii de la Gailet? Şi, dacă era aşa, îi comunicase Suveranului şi despre mesajul secret pe care îl descoperise în seif şi i-l predase Athaclenei? Nu putea să o întrebe aşa ceva... Privirea ameninţătoare din ochii pe jumătate închişi îl determina să tacă.

„Sper că ştie ce face!”, se rugă el din tot sufletul. Simţea că-i curge transpiraţia pe sub braţ. Îşi şterse picurii de pe frunte.

— Continuă, spuse cu voce uscată.

— Vizita ta a anulat imunitatea diplomatică şi le-a oferit birocraţilor Gubru scuza pe care o aşteptau, pentru a-şi băga nasul în seif. Acolo, au descoperit ceea ce li s-a părut o şansă incredibilă, una la un milion, poate: seiful autodistrus s-a dezmembrat parţial, iar în interior păsările au descoperit dovezi incontestabile, care vorbeau despre investigaţiile personale în problema locuitorilor de pe Garth, investigaţii realizate de ambasador.

— De Uthacalthing? Dar...

Fiben arăta consternat.Privea ţintă la Gailet, cu ochii cât cepele.

Apoi se aplecă puţin şi tuşi, străduindu-se să nu râdă cu voce tare. Ilaritatea izbea asemenea unui pumn în coastele sale, adevărată forţă dezlănţuită a naturii. Momentul neaşteptat de blocaj al vorbirii, atât de scurt cât de dovedi, constitui o binecuvântare, deoarece îi permitea lui Gailet să nu-l pocnească. Tuşi de mai multe ori şi se izbi cu palma peste piept.

— Scuză-mă, spuse cu voce scăzută.

— Administraţia Gubru crede în prezent că dovezile sunt imaginare şi că este vorba despre un şiretlic, continuă ea imperturbabilă.

„Nu mai spune!”, oftă el, încă zguduit de râs.

— În plus, Uthacalthing se pare că a aranjat şi scoaterea dosarelor Elitelor din Biblioteca Planetară, determinându-l pe Suveran să credă că i s-a ascuns ceva. I-a costat extrem de mult, până să-şi dea seama că Uthacalthing i-a înşelat. Ca să-şi dea seama de dimensiunile reale ale problemei, îţi pot spune că au fost îmbarcaţi şi trimişi în munţi şi membrii unei grupe de cercetare ai Bibliotecii. Şi ştii că s-au pierdut ceva suflete în bătăliile de acolo, până când să relizeze cursa întinsă.

— I-au pierdut? sări Fiben. Cum adică i-au pierdut?

— Trupe neregulate de cimpanzei, îi răspunse scurt Gailet, şi iarăşi îl privi în felul acela ciudat, avertizându-l.

„Ce naiba, Gailet, se înfurie el, nu sunt un idiot!”.

Fiben intuise foarte bine că nu trebuia să facă nici o referire la Robert sau la Athaclena.

Se ferea chiar să se şi gândească la ei. Totuşi nu-şi putea stăpâni zâmbetul.

Abia acum îşi explica de ce kwackoo fuseseră atât de politicoşi cu ei. Dacă cimpanzeii duceau un război inteligent – şi, după toate regulile oficiale, chiar şi aşa ceva făceau – atunci toţi cimpanzeii trebuiau să fie trataţi cu un minim de respect.

— Pesemne că cimpanzeii surprinşi în munţi în prima zi a războiului au supravieţuit şi s-au organizat. Trebuie să se fi luptat cu invadatorii şi să le fi provocat ceva pierderi. Văzând că se poate, au ţinut-o tot aşa...

Era o urmă de sarcasm în vocea lui, dar ştia că era liber să-şi exprime satisfacţia.

Gailet zâmbi uşor. Îi era limpede că aceste noutăţi trebuie să fi născut o mulţime de sentimente confuze în mintea lui Fiben. De fapt, îşi avea propria vină în ceea ce priveşte partea de responsabilitate ce-i revenea în problema insuccesului insurecţiei.

„Deci, recapitula Fiben, şiretlicul pus la cale de Uthacalthing, i-a convins pe Gubru că pe planeta aceasta se găsea ceva cel puţin tot atât de important ca şi valoarea întregii colonii, luată ca ostatec. Locuitorii de pe Garth! închipuieşte-ţi! Au bătut atâta drum până la munţi, în căutarea unui mit. Şi, într-un fel sau altul, Generalul a găsit o posibilitate să-i distrugă imediat ce s-au apropiat de presupusul loc. Oh, acum îmi pare rău de toate aceste lucruri neserioase, pe care le-am gândit la adresa bătrânului ei. Mare şmecher şi Uthacalthing ăsta! Acum însă invadatorii par să-şi fi dat seama de asta. Mă întreb dacă...”

Fiben aruncă o privire în sus şi descoperi că Gailet îl privea concentrată, ca şi cum se străduia să-i citească gândurile cele mai intime, în sfârşit, Fiben reuşise să descifreze unul din motivele pentru care femela nu putuse să-i vorbească deschis dintru început.

„Trebuie să iau o hotărâre, realiză el. Ar trebui să încercăm să-i păcălim la rândul nostru, pe păsăroii ăştia puturoşi?”

Ar fi putut, pentru o vreme să încerce să susţină gluma lui Uthacalthing. Ar fi putut, de ce nu? – să-l convingă din nou pe Suveran să pornească o nouă vânătoare a miticilor locuitori de pe Garth. Şi, poate, ar fi meritat efortul, dacă ar fi reuşit să trimită încă un grup de Gubru până în apropierea luptătorilor din

munţi. Întrebarea era dacă aveau atâta inteligenţă sofisticată, pentru a realiza un asemena şiretlic complex.

Ce le-ar fi trebuit? Nu era greu să-şi imagineze...

„Oh, da, domnule, există garthieni peste tot, da, să trăiţi, şefu! Puteţi să aveţi toată încrederea într-un cimpanzeu, să trăiţi!”

Sau se putea încerca stratagema psihologiei inverse: „Nu, nu, nu... e o direcţie complet greşită, onorate Birocrat. E...”

Nici una dintre metode nu semăna cu drumul urmat de Uthacalthing, bineînţeles. Şmecherul de tymbrimian cu subtilitatea unei false direcţionări.

Fiben nici măcar nu se gândea la ideea unei încercări de a se apropia de subtilitatea unui plan atât de sofisticat.

Şi, oricum, dacă el şi Gailet erau prinşi că-i mint pe Gubru, ar fi putut foarte bine să fie despuiaţi de orice fel de statut social – pe care se părea că-l primiseră în acea după-amiază, de la Suvernul Bunei-Cuviinţe.

Fiben nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce ar fi putu să dorească acesta de la el, însă şansa oferită cu ocazia vizitei însemna posibilitatea de a afla ce anume construiau invadatorii acolo, pe ţărmul Mării Cilmar. Iar asta se putea dovedi o informaţie vitală.

Nu, pur şi simplu, nu merita riscul, hotăra Fiben. De acum nu-i mai rămăsese decât o problemă de rezolvat: cum să-i comunice lui Gailet rezultatul meditaţiilor sale.

— Chiar şi savanţii cei mai sofisticaţi pot face, uneori, greşeli, spuse el, articulând cuvintele cu o deosebită grijă. Mai ales când se afla într-o lume străină.

Pretextând că se uită după un purice, făcu semnul copiilor pentru „Nu ne mai jucăm. Piua!”.

Gailet se arătă de acord. Înclină vizibil din cap, din semn de aprobare.

— Ce mai, e o greşeală. Sunt sigur că locuitorii de pe Garth reprezintă numai un mit. Iar Gubru par convinşi că nu a fost decât o cursă a tymbrimienilor. Oricum, am impresia că ceilalţi Suverani – cu care Marele Preot împarte responsabilitatea guvernării – nu vor mai permite cercetări în zona munţilor fără o motivaţie solidă, putând fi oricând atacaţi de luptătorii de gherilă.

Fiben făcu o mişcare violentă din cap, în timp ce, pentru câteva clipe, inima i se ghemui în coşul pieptului, speriată. Apoi însă reuşi să priceapă.

Omonimele făceau parte din numeroasele neajunsuri ale anglicei moderne, care la rândul ei le moştenise din engleza veche, din chineză şi din japoneză. În timp ce limbile galactice fuseseră construite cu grijă, spre a maximaliza conţinutul informaţional şi a elimina ambiguităţile, limbile vorbite de puii-de-lup evoluaseră anarhic, cu numeroase idiosincrazii, ca spre exemplu păstrarea cuvintelor cu sunete identice, dar cu sensuri diferite.

Fiben realiză că-şi încleştase pumnii şi se strădui din toate puterile să se relaxeze.

„Gherilă, nu gorilă. Ea nu ştie despre proiectul clandestin de obţinere al Elitelor, desfăşurat în munţi, se autolinişti Fiben. Nici nu-şi dădu seama cât de ironic suna remarca ei”.

Avea un motiv în plus,deci, pentru a pune capăt „glumei” cu Uthacalthing o dată pentru totdeauna. Tymbrimianul nu putea să mai fie conştient de existenţa Centrului Howletts, după cum nu mai era nici fiica lui.

Dacă ar fi ştiut despre activitatea secretă de aici, Uthacalthing ar fi ales cu siguranţă un alt şiretlic, nu unul menit să-i conducă pe Gubru chiar în munţii cu pricina.

„Soldaţii Gubru nu trebuie să se mai întoarcă în munţii Mulun, realiză Fiben. E un noroc chior faptul că nu au descoperit încă gorilele”.

— Păsări proaste, mormăi, urmărind ideea lui Gailet. Închipuieşte-ţi o liotă de zburătoare picând în plasa unui mut, ca-n basmele puilor-de-lup! După locuitorii de pe Garth, mă întreb ce naiba o să mai urmeze... Poate un Peter Pann?

Expresia feţei lui Gailet căpătase o nuanţă dojenitoare.

— Încearcă să fii mai respectuos, Fiben.

Dincolo de atitudinea asta de suprafaţă, cimpanzeul simţea însă, din plin valul de aprobare din sufletul femelei. Se putea întâmpla ca, uneori, ei să nu aibă aceeaşi motivaţie în abordarea problemelor, dar, până acum, căzuseră mereu de acord. Gluma lui Uthacalthing se terminase.

— Iar ceea ce urmează, Fiben, suntem noi.

— Noi? clipi el, neînţelegând.

Gailet dădu din cap, în semn de aprobare.

— Mi se pare că războiul nu merge prea bine pentru soldaţii Gubru.

Desigur, nu au găsit încă vasul delfinilor, pe care toată lumea îl caută tocmai în cealaltă parte a Galaxiei. Faptul că au fost luaţi ostatici pe Garth nu pare să-i fi afectat prea tare pe pământeni sau pe tymbrimieni. Aproape că aş putea să pun pariu că acest fapt nu a fost făcut decât să întărească Rezistanţa locală, iar Terra şi-a câştigat simpatie printre foştii neutri de dinainte de conflict.

Fiben se încruntă. Trecuse atât de multă vreme de când se gândise ultima oară la un aspect mult mai larg – la zarva care cuprindea treptat cele Cinci Galaxii – altfel spus, asediul Terrei.

Mai exact, cât anume ştia Gailet din ceea ce afirma şi ce era pură speculaţie?

Pe peretele care reprezenta atmosfera, o pasăre mare, neagră, cu un cioc uriaş, în culori vesele, se pregătea să coboare, foşnind, în apropierea covorului pe care stăteau ei. Făcu un pas înainte şi păru să-l privească pe Fiben, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt. Tucanul îi amintea de Suveranul Bunei-Cuviinţe. Cimpanzeul începu să tremure.

— Oricum, continuă Gailet, acţiunea de aici, de pe Garth, pare să fie o risipă a resurselor, lucru pe care Gubru nu prea şi-l pot permite, mai ales dacă pacea o să revină în Societatea Galactică şi dacă Institutul Pentru Războaie Civilizate îi va determina să înapoieze planeta, fie şi numai pentru câteva decade. Îmi închipui că trebuie să se afle într-o căutare disperată de orice ar putea să le aducă un profit din afacerea asta.

Fiben îi făcu semn, încercând să contureze ideea care-i venise:

— Întreaga construcţie de lângă punctul Sudic face parte din acest plan, nu-i aşa? E o bucăţică din planul Suveranului de a-şi salva o bucăţică din talmeş-balmeşul de aici, nu? Gailet strânse nemulţumită din buze.

— Plin de culoare tot ceea ce spui. Ţi-ai dat seama ce construiesc ei acolo?

Pasărea multicoloră de pe creangă scoase un croncănit ascuţit şi păru că îi zâmbeşte lui Fiben. Când însă acesta îşi aruncă privirea în direcţia ei, ea revenise la preocuparea extrem

de serioasă de a scormoni prin prundişul imaginar. Atunci Fiben îşi întoarse privirile în direcţia lui Gailet.

— Spune-mi tu, o provocă el.

— Nu sunt tocmai sigură că-mi amintesc destul de bine totul, pentru a-ţi traduce ce-a spus Suveranul. Eram destul de emoţionată, cred că-ţi aduci aminte.

Închise ochii pentru o clipă.

— Îţi spune ceva... o ramificaţie hiperspaţială?

Pasărea de pe perete îşi luă zborul într-o explozie de pene şi de frunze, atunci când Fiben sări în picioare, dându-se înapoi cu aproape un metru. O privea pe Gailet cu neîncredere.

— O ce? Dar e...e nebunie curată! Să construieşti o ramificaţie pe suprafaţa unei planete? Pur şi simplu nu e...

Apoi se opri brusc din peroraţie, amintindu-şi de marele vas de marmură, de plantele cu puteri de mamut. Buzele îi tremurau abia perceptibil. Îşi lipi mâinile una de alta, apoi se trase de degetele mari de la fiecare palmă. Era un gest care-i reamintea cimpanzeului, ori de câte ori îl practica, de faptul că, în mod oficial, era aproape egal cu omul. Că era capabil să gândească ca un om, în faţa unei atât de incredibile improbabilităţi.

— La ce... şopti el, umezindu-şi buzele cu limba şi concentrându-se asupra cuvintelor. La ce foloseşte?

— Nu e prea clar la ce anume, spuse Gailet.

Abia dacă reuşea s-o audă, din cauza zgomotelor pădurii „adevărate”. Făcu semnul pentru confuzie, cu ajutorul degetelor.

— Cred că la început fusese destinată unei ceremonii. Asta cu condiţia să-i mai fi găsit şi să-i fi cerut spre Educare pe locuitorii de pe Garth. Acum, Suveranul are nevoie de ceva, care să-i salveze investiţia, probabil o altă utilizare a ramificaţiei. Dacă l-am înţeles eu bine pe conducătorul Gubru, ar dori să folosească ramificaţia pentru noi.

Fiben se aşeză din nou. Mult timp nu se uitară unul la altul.

Singurele sunete care se făceau auzite erau acelea ale junglei. Se puteau vedea luminile unei ceti luminiscente, care pluteau printre frunze: o ploaie holografică în pădure. Imaginea unei păsări cu penaj strălucitor îl urmări pentru câteva clipe de pe o creangă, situată mult deasupra capetelor lor. Când ceaţa

fantomatică se transformară într-o ploaie uşoară, pasărea îşi desfăcu aripile imaginare şi-şi luă zborul.

60

UTHACALTHING

Thennanianul era un tip încăpăţânat. Se părea că nu exista nici o cale de a sta de vorbă cu el. Era, în mod clar, un ins previzibil, comic în felul în care reacţiona, o caricatură a rasei sale – deschis şi plin de solicitudine faţă de eventualele greşeli făcute, şi atât de încrezător în cei cu care intra în contact, încât era cât pe-aci să-l facă pe Uthacalthing să aibă adevărate accese de frustrare.

Glyph-ul TEEV'NUS era incapabil să exprime răsturnarea pe plan între el şi Kault. În ultimele zile, ceva foarte puternic începuse să prindă contur între antenele coroanei sale – ceva acut şi reminiscent din metaforica umană.

Uthacalthing îşi dădu seama că începuse să se simtă „călcat pe nervi”. Oare ce anume trebuia să facă, pentru a aplana suspiciunea lui Kault? Poate, cumva, să înceapă să

murmure în somn vreo aluzie înfricoşătoare, vreo mărturisire stranie... Să fie în stare aceasta să nască suspiciunea necesară sub ţeasta groasă a thennanianului?

Sau, poate, cel mai bine s-ar dovedi dacă ar abandona orice subtilitate şi ar rescrie întreg scenariul, lăsând paginile la vedere, neîndoite, tocmai pentru a fi găsite de Kault...

Uthacalthing ştia că indivizii pot varia extrem de mult, chiar şi în cadrul aceleiaşi specii. Iar Kault constituia o anomalie chiar şi pentru un thennanian. Probabil că nimănui nu-i trecuse niciodată prin cap să-l spioneze pe însoţitorul său thennanian. Din această perspectivă, îi venea foarte greu să înţeleagă cum de ajunsese Kault atât de departe în corpul diplomatic, indiferent care i-ar fi fost rasa.

Din fericire, aspectele mai întunecate ale naturii thennaniene nu erau exagerate la el. Membrii facţiunii căreia îi aparţinea Kault nu erau la fel de făţarnici şi plini de sine, de dreptatea lor în orice confruntare publică, aşa cum erau, de obicei, aceia care erau responsabili, de obicei, de politica clanului.

Mai mult, Uthaclathing realiza că, dacă isprava pusă la cale de el împotriva invadatorului Gubru va reuşi, unul dintre efectele secundare ale sale va fi acela că urma să slăbească, din punct de vedere politic, încă şi mai mult, acea aripă moderată. Un lucru extrem de regretabil. Oricum, însă, ar fi fost nevoie de un miracol pentru ca grupul lui Kault să ajungă vreodată la putere, se autolinişti el.

Oricum, având în vedere drumul spre care se îndreptau lucrurile, avea de gând să renunţe la impasul moral al îngrijorării produse de gluma sa.

Pentru moment, nu avea absolut nici o direcţie precisă. Fusese, cel puţin, până în acel moment, una dintre cele mai frustrante călătorii. Singura compensaţie era faptul că, totuşi, aceasta nu era o tabără Gubru de detenţie.

Se găseau în zona de jos a satului, chiar în apropiere de locul unde pornea către coastele sudice ale munţilor Mulun un drum larg. Variatul ecosistem al câmpiei se transforma treptat într-un peisaj mai puţin monoton – copaci pitici şi terase erodate, ale căror straturi sedimentare, roşii şi cafenii, străluceau în lumina dimineţii, de parcă ar fi ascuns, cu mândrie, în ele, un secret al zilelor de altădată.

Şi, din moment ce echipajul îi adusese atât de aproape de munţi, Uthacalthing continua să se ţină în urma lor, ghidat de luminiţa albastră de la orizont – o strălucire atât de slabă, încât ochii săi abia reuşeau s-o mai descopere. De altfel era convins că sistemul vizual al lui Kault nu putea să o detecteze de loc. Exact cum îşi plănuise.

În general, mergea în frunte, supraveghind cu multă atenţie iţele întregii povestiri. Imediat ce dădea peste un indiciu, se deplasa în grabă până la el, distrugând cu grijă urmele din noroi, azvârlind cât mai departe uneltele din piatră, luând pe furiş notiţe şi ascunzându-le imediat ce colegul său de fugă apărea la cotitură.

Până în acea clipă, oricine altul ar fi fost ferit de curiozitate. Nu însă şi Kault. Nu, nu Kault!

În acea dimineaţă, era rândul thennanianului să se afle în frunte.

Drumul o apuca acum pe lângă o mocirlă, plină ochi cu apa în urma recentelor ploi de toamnă. O pereche de paşi îşi croiseră potecă dinspre apă, traversând oblic drumul pe care înaintau. Se vedea limpede că nu aveau mai mult de câteva ore şi aparţineau clar cuiva care-şi târşâise picioarele.

Kault însă trecu mai departe, călcând apăsat şi făcând să-i pufnească respiraţia prin fantele mari. Comenta cu vocea sa bubuitoare cât de plăcută şi de răcoroasă era vremea în acea zi. Uthacalthing nu putea decât să se consoleze cu ideea că această parte din schema sa avea, oricum, o bătaie ceva mai lungă. Şi, la urma-urmei, poate că planul său nu era sortit să se realizeze.

„Poate că nu sunt suficient de deştept. Poate că şi rasa mea, asemenea aceleia a lui Kault, l-a desemnat pe cel mai prost reprezentant al ei să se ocupe de această planetă din spatele frontului central”.

Dacă stătea bine să se gândească, chiar şi unii dintre oameni ar fi fost în stare să ofere variante mai bune decât a sa. Unul dintre agenţii aceia legendari din Consiliul Terrei, spre exemplu.

Nu erau însă nici un fel de agenţi sau măcar alţi tymbrimieni mai plini de imaginaţie, aici pe Garth, când a izbucnit criza. Aşa încât asta a fost tot ceea ce a reuşit să imagineze mai repede, sub presiunea evenimentelor.

Se întrebă apoi cam ce soartă avusese cealaltă parte a glumei.

Era clar că duşmanul căzuse în plasă. Dar cât de mult se păcălise, însă? Cât de multă bătaie de cap avuseseră şi câţi bani îi costaseră? Şi – lucru mult mai important din punct de vedere galactic – cât de mult îi stânjenise această glumă? Pentru că dacă Gubru s-ar fi dovedit cumva a fi la fel de înceţi la minte, precum Kault...

„Ba nu, pe Gubru te poţi baza în direcţia asta, încercă să se autoliniştească Uthacalthing. Diplomaţii Gubru, cel puţin, sunt nişte fiinţe destul de dotate în domeniul înşelătoriei şi al ipocriziei”.

De aceea tymbrimienii îi socoteau nişte duşmani mult mai acceptabili decât thennanienii.

Uthacalthing îţi duse mâna streaşină la ochi, contemplând ultimele licăriri ale dimineţii pe sfârşite. Aerul devenea tot mai cald. Nu departe, se auzi un foşnet, ca de frunziş dat la o parte. Kault călca apăsat, la câţiva metri mai în spate, mormăind cu vocea groasă-i un marş şi utilizând un băţ pentru a feri într-o parte crengile arbuştilor din drum. Tymbrimianul oftă şi clătină din cap.

„Zău că nu înţeleg, se gândi amuzat, de ce, dacă popoarele noastre se găsesc, oficial, în război, îi e aşa de greu lui Kault să observe că, în mod evident, îi ascund ceva. În mod normal, ar trebui să stea numai cu ochii pe mine...”

— Hmm-hmm, mormăi uriaşul thennanian, apropiindu-se. Colega, de ce te-ai oprit? Cuvintele erau în anglică. Nu cu mult timp în urmă, inventaseră un joc, ale cărui reguli le impuneau să utilizeze în fiecare zi o altă limbă, pentru a exersa.

Uthacalthing îi arătă cu degetul către cer.

— E aproape amiază, prietene. Gimelhai devine, cu fiecare clipă, tot mai feroce. Mai bine am căuta un loc, unde să putem scăpa de vipia asta...

Marginea de sus a crestei lui Kault prinse a se încreţi.

— Să scăpăm de soare? Dar nu suntem în... Oh. Aha! Ha-ha-ha! O figură de stil a puilor-de-lup. Foarte amuzantă. Într-adevăr, când Gimelhai o să ajungă la zenit probabil că o să ne simţim de parcă am fierbe în suc propriu. În regulă, hai să căutăm un adăpost.

Nu departe de el se zărea o movilă pitică, acoperită de copaci stufoşi. Kault trecu în faţă şi, izbind în stânga şi-n dreapta, cu toiagul cioplit cu propria-i mână dintr-o creangă groasă, îşi croi cărare prin iarba înaltă.

Reuşiseră să se desprindă fiecare cu sarcinile rutiniere ce le reveneau la popasuri. Kault luă în seama sa munca grea de săpare a unei nişe confortabile, la baza movilei, unde solul era mai rece. Mâinile iuţi ale tymbrimienilor desfacură în două mantaua lui Kault şi o fixară deasupra, ca apărătoare pentru soare. Puseră bagajele sub ei şi se întinseră, aşteptând să se scurgă partea cea mai dogoritoare a zilei.

În timp ce Uthacalthing moţăia, Kault începu să-şi înregistreze informaţiile. Lua de jos rămurele şi bucăţele mici de noroi, le ştergea cu degetele-i puternice, după cane le ridica până în dreptul fantelor respiratorii.

Apoi, prindea să le examineze cu mica sa colecţie de instrumente, pe care reuşise să le salveze la prăbuşirea navetei.

Grija complet deplasată a thennanianului faţă de indiciile furnizate de ecosistemul local îl făcea uneori aproape să se înfurie pe Uthacalthing, care nu pricepea cum de reuşea să treacă uriaşul cu creastă peste toate dovezile atât de evidente, ce i se ce i se lăsau pretutindeni în drum.

„Poate că situaţia e aşa cum e, pentru că indiciile sunt prea evidente.” Thennanienii erau un popor cu aptitudini matematice deosebite.

Era foarte posibil ca viziunea despre lume, de tipul acesta, al lui Kault să-l împiedice să vadă ceea ce nu se potrivea modelului pe care studiile sale îl puseseră în evidenţă.

„O presupunere interesantă!”

Coroana lui Uthacalthing formă un glyph de surpriză şi de apreciere.

Chiar în acea clipă, realiză că thennanianul nu avea un sistem de apreciere chiar atât de stupid, pe cât crezuse. Poate că nu stupiditatea îl făcuse atât de insensibil pe Kault faţă de indiciile prefabricate, risipite pretutindeni, pe drum.

„În definitiv, indiciile sunt cu toate nişte minciuni. Aliatul meu îmi pune în cale dovezi, pe care eu să le găsesc şi să le ascund. Şi, atunci când Kault le ignoră, să fie oare din cauza faptului că viziunea sa despre lume este, de fapt, superioară?

Pentru că, dacă mă gândesc bine, mai înainte, se dovedise imposibil de prostit!”

Adevărat sau nu, era o idee interesantă. Glyph-ul SYRTUM fu luat de vânt şi încercă zadarnic să se ridice, deoarece coroana lui Uthacalthing atârna neputincioasă, prea leneşă la acea oră, pentru a-i asigura vigoarea.

Gândurile i se îndreptară către Athaclena. Ştia că fiica sa încă mai trăia. Dacă s-ar fi străduit să afle mai multe, ar fi însemnat să se lase detectat de mijloacele psi ale duşmanului. Şi, totuşi, fără nici un efort din partea sa, depista ceva în urmele acelea, unele semi-tonuri tremurătoare, în partea de jos a nivelurilor nahakieri ale sentimentelor – care îi dădeau de ştire că existau multe noutăţi în legătură cu ea, noutăţi pe care avea să le afle dacă aveau să se mai întâlnească vreodată în această lume.

„La urma-urmei, este vorba despre o limită a punctului până la care părinţii pot să-şi îndrume copii, părea să-i spună o voce caldă, în timp ce spiritul îi plutea, pe jumătate adormit, de apele liniştite ale somnului. Pe de altă parte, destinul îi aparţine copilului însuşi.”

„Ce este însă cu străinii care intră în viaţa ei?”, o întrebă Uthacalthing pe silueta strălucitoare a demult moartei sale soţii care-i plutea, asemenea unei păsări, pe dinaintea pleoapelor închise.

„Ce ai cu ei, băibate? Şi ei îi dau formă. Iar ea le dă lor. Din păcate, timpul rezervat nouă e pe sfârşite...”

Faţa îi era senină. Era un vis, cum numai pământenii puteau avea, fiind considerat o raritate printre tymbrimieni. Natura sa era vizuală, iar sensul se transmitea prin cuvinte şi nu prin glyph-uri. Uthacalthing oftă abia simţit – un flux de energie făcea să-i tremure buricele degetelor.

Ochii Mathicluannei se depărtară şi zâmbetul ei îi aminti de acea zi din capitală, când coroanele li se atinseseră pentru prima oară... El se oprise drept, ca lovit de trăznet, în mijlocul mulţimii aflate în mişcare, care împânzea străzile. Pe jumătate orbit de un glyph fără nume, o urmărise de-a lungul aleilor, peste poduri şi prin întunericul cafenelelor, căutând-o cu o disperare din ce în ce mai mare până când, în sfârşit, o descoperise, aşteptându-l pe o bancă, la vreo doisprezce sistaari de locul unde-o percepuse pentru prima dată.

„Vezi? îl întrebă vocea din vis – vocea fetei de demult. Suntem formaţi. Ne schimbăm. Dar ceea ce a fost odată, acel ceva rămâne pentru totdeauna”.

Uhacalthing se foi în somn. Imaginea soţiei se undui, apoi dispăru în valurile de lumină ce alunecau peste el. SYULLF-THA era ea... în locul unei bucurii nedezlegate încă.

Oftă şi se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi. Fără nici im motiv anume, îi veni în minte că lumina strălucitoare a zilei ar putea dispersa glyph-ul. Dar SYULLF-THA fusese ceva mai mult decât un simplu vis.

Fără să-i dea nici un impuls, glyph-ul se înălţă şi se deplasă încet, în direcţia uriaşului de alături.

Kault stătea cu spatele la Uthacalthing, absorbit încă de studiile sale, fără să aibă habar că SYULLF-TA-ul se transforma... schimbându-se, subtil, într-un SYULLF-KUOUN. Acesta se aşeză uşor peste marginea crestei sale, după care coborî şi dispăru. Uthacalthing fu uluit să-l audă mormăind şi să-l vadă ridicând privirile. Fantele respiratorii îi şuierau nervos, în timp ce-şi punea jos instrumentele şi se răsucea să-l privească.

— Colega, aici se petrece ceva foarte ciudat. Ceva pe care nu mi-l pot explica.

Tymbrimianul îşi umezi buzele, înainte de a-i da vreo explicaţie.

— Te-aş ruga să-mi spui ce anume te preocupă, stimate Ambasador.

Vocea lui Kault răsună hodorogită:

— Se pare că este vorba despre un animal... care a circulat prin zonele acestea, cu mult timp în urmă. Am văzut urmele unui prânz de-al său, Uthacalthing. E ceva mare... foarte mare pentru un animal obişnuit de pe Garth.

Uthacalthing rămase neclintit, încercând să se obişnuiască cu ideea că SYULLF-KUON-ul reuşise să pătrundă acolo unde atât de multele şi subtilele glyph-uri anterioare eşuaseră.

— Într-adevăr? Are lucrul ăsta vreo semnificaţie anume?

Kault tăcu vreme de câteva clipe, ca şi cum nu era sigur dacă să mai spună sau nu mai mult.

Apoi, oftă:

— Prietene, este un lucru foarte ciudat. Însă, ascultă-mă pe mine: în mod normal, n-ar trebui să existe nici un animal pe Garth, care să poată să ajungă la asemenea înălţimi, prin aceste

tufe. Şi asta numai din cauza holocaustului produs de Bururalli. Iar felul său de a lăsa urme este, pur şi simplu extraordinar.

— În ce sens, extraordinar?

Creasta lui Kault se umflă, cu pocnituri scurte, mânioase, în semn de deplină confuzie.

— Te rog să nu râzi de mine, colega.

— Să râd de tine? Niciodată! minţi cu neruşinare Uthacalthing.

— Ei bine, atunci pot să-ţi spun. Din cercetările de până acum, m-am convins că acest animal are mâini. Sunt absolut sigur de acest lucru.

— Hmm! se auzi comentariul neîncrezător al tymbrimianului.

Vocea thennanianului scăzu încă şi mai mult în intensitate:

— E un adevărat mister, aici, colega. Pe Garth se petrece ceva foarte ciudat.

Uthacalthing îşi întrerupse jocul coroanei şi îşi încremeni expresiile feţei. Abia acum pricepea de ce un SYULLF-KUOUN – glyph-ul de anticipare al unei glume realizate – a reuşit să pătrundă acolo unde nici un alt fel de glyph nu pătrunsese până atunci.

„Gluma s-a făcut pe seama mea!”

Aruncă o privire dincolo de umbrarul improvizat, acolo unde amiaza strălucitoare începuse să coloreze, pătând obrazul munţilor. În tufişul în care se odihneau, aliatul său montase „indicii” de mai multe săptămâni, chiar de când naveta tymbrimiană coborâse acolo unde Uthacalthing avusese intenţia, la marginea terenului mlăştinos, la sud de munţi. Micul Jo-Jo, cimpanzeul cel înapoiat, care nici măcar nu putea să vorbească, exceptând gesturile făcute cu mâinile, se mişca în faţa lui Uthacalthing gol, asemenea unui animal ce-şi ţâra greoi picioarele, începea să cioplească unelte din piatră, pe care apoi le arunca, păstrând tot tmpul contractul cu el, prin Globul Albastru.

Totul făcea parte dintr-un plan extrem de întortocheat, menit să-l conducă în mod inexorabil pe thennanian la concluzia că pe Garth existau forme de viaţă pre-inteligente, dar Kault reuşise performanţa de a ignora absolut toate indiciile. Absolut toate insinuările special născocite…

Ceea ce reuşise, în sfârşit, să observe thennanianul fusese nici mai mult nici mai puţin decât prezenţa lui Jo-Jo! Respectiv, a urmelor pe care micul cimpanzeu le lăsase pe când scurmase pământul, în căutare de mâncare!

Uthacalthing realiza că SYULLF-KUONU-ul avea perfectă dreptate. Glumitul pe seama propriei persoane se dovedea o cale într-adevăr bună.

Aproape că putea să perceapă din nou vocea Mathicluannei: „Nu se ştie niciodată...”

— Uluitor! îi spuse thennanianului. Este, pur şi simplu, uluitor

61

ATHACLENA

Din când în când se lăsa furată de grija ideii că se obişnuise prea mult cu schimbările. Rearanjarea terminaţiilor nervoase, redistribuirea ţesuturilor grase, deschiderea atât de ciudată a actualului ei nas, atât de umanoid, erau lucruri atât de obişnuite acum, încât uneori, se întreba dacă va mai fi vreodată în stare să revină la morfologia standard tymbrimiană.

Gândul îi dădu fiori de spaimă pe şira spinării.

Până în clipa de faţă avusese motive solide pentru a păstra modificările de tip umanoid. Atâta timp cât trebuia să conducă o armată de protejaţi primitivi, numai pe jumătate ridicaţi la gradul de Conştiinţă, faptul că arătase asemenea unei femei umane se dovedise o politică foarte bună.

Constituise o excelentă legătură între ea, cimpanzei şi gorile.

„Şi între mine şi Robert”, gândi.

Se întrebă, dacă vor mai putea să experimenteze vreodată, aşa cum o făcuseră deja, dulceaţa pe jumătate interzisă a acestei... neseriozităţi inter-specii. Pentru moment, părea greu de crezut. Legătura dintre ei se redusese la nişte semnături puse pe o bucată de scoarţă de copac – o tactică inteligentă, nu se putea să n-o recunoască, într-o lume încarc nimic nu mai era ca înainte.

Privi în jos şi-şi zări propria imagine reflectată în apa mocirloasă.

„Nici laie, nici bălaie”, şopti în anglie, neamintindu-şi unde anume auzise acesta frază, însă cunoscându-i bine sensul metaforic.

Orice tânăr tymbrimian care ar fi văzut-o în actuala structură morfologică s-ar fi tăvălit pe jos de râs. Pe Robert însă îl simţise foarte atras de persoana ei, în urmă cu mai puţin de o lună. Acea atracţie ciudată, ca o foame primitivă şi aspră de senzaţii noi, o măgulise, ba chiar îi şi făcuse plăcere, într-un fel greu de înţeles.

„În clipa asta, totuşi, el se găseşte printre ai lui, iar eu sunt singură.”

Scutură din cap şi se hotărî să-şi alunge gândurile negre. Luă bidonul şi distruse imaginea din bazin, turnând deasupra lichidul transparent. Picături de noroi săriră din toate părţile, stropind reţeaua fină ce cobora dinspre liane.

Acesta era ultimul dintr-un lanţ de mici bazine, aflat la câţiva kilometri de peşteri. În timp ce lucra, se concentra şi-şi lua notiţe, cu atenţie, deoarece era conştientă de faptul că nu era pregătită pentru aşa ceva şi simţea nevoia să compenseze acest lucru prin meticulozitate.

Cu toate aceste impedimente, experimentele ei simple începuseră să dea rezultate promiţătoare. Şi dacă asistenţii ei s-ar fi întors din valea alăturată cu datele pe cate le solicitase, probabil că ar fi avut câteva lucruri importante de arătat maiorului Prathachulthorn.

„Poate că arăt ca un capriciu al naturii, dar sunt încă o tymbrimiană! Îmi voi dovedi utilitatea, cu toate că pământenii nu mă consideră o luptătoare”.

Atât de intens se concentrase în liniştea atât de adâncă a pădurii din jur, încât cuvintele neaşteptate o surprinseră asemenea asemenea unor bubuituri de tunet.

— Va să zică, aici te ascundeai, Clennie! Te-am căutat peste tot.

Athaclena se răsuci surprinsă, aproape răsturnând o fiolă cu un lichid gălbui. Reţeaua de liane păru să se strângă în juru-i, pentru a o prinde. Pulsul îi explodă, pur şi simplu, chiar în fracţiunea de secundă care-i trebui pentru a-l recunoaşte pe Robert, privind-o de la rădăcina arcuită a unui stejar gigant.

Purta mocasini, un pieptar din piele moale şi pantaloni strâmţi. Arcul şi tolba de săgeţi de pe spate îl făceau să semene

cu eroul uneia din vechile povestiri pământene, pe care maică-sa obişnuia să i le citească, pe vremea când era copil. Surpriza îi luă mai mult timp pentru a-şi reveni, decât îi făcu plăcere să recunoască..

— Robert! M-ai speriat!

— Scuză-mă, nu am vrut, roşi el.

Însă Athaclena simţea că nu era întru-totul adevărat. Scutul empatic al lui Robert era cu mult mai bun decât înainte şi el era mândru că reuşise să se apropie neobservat. O versiune simplă, dar clară a unui KINIWULLUN licări ca un spiriduş deasupra capului său. Dacă-l privea printre gene, putea să aibă impresia că zăreşte un tânăr tymbrimian.

Athaclena se înfiora. Hotărâse deja că nu-şi putea permite una ca asta.

— Vino şi stai lângă mine, Robert. Spune-mi ce-ai mai făcut, în ultima vreme.

Ţinându-se de una dintre liane, bărbatul pendulă pe deasupra pământului gras, acoperit de covorul de frunze, şi se lăsă să aterizeze lângă cutia pentru experimente, deschisă la câţiva centimetri de bazinul întunecat. Îşi scoase arcul şi tolba, apoi se aşeză, cu picioarele încrucişate sub el.

— M-am străduit să fiu şi eu folositor, ridică din umeri. Prathachulthorn a terminat cu extragerea informaţiilor pe care le deţineam. Acum doreşte să facă pe ofiţerul glorios, pentru a ridica moralul cimpanzeilor.

Vocea-i urcă un sfert de octavă, pentru a imita accentul infanteriştilor marini din Asia de Sud.

— Trebuie să-i ţinem cu fruntea sus, Oneagle! Să-i facem să simtă că sunt importanţi pentru rezistenţă!

Athaclena dădu din cap, în semn că a priceput sensul ascuns al cuvintelor rostite de Robert. În ciuda succeselor trecute, Prathachulthorn socotea că cimpanzeii sunt inutili, buni, în cel mai fericit caz, pentru activităţi de diversiune sau ca soldaţi de umplutură. Legătura cu aceşti protejaţi copilăroşi părea să fie o funcţie tihnită, potrivită la fix pentru neantrenatul şi presupus răzgâiatul fiu al Coordonatoarei Planetare.

— Credeam că lui Prathachulthorn i-a plăcut ideea ta de a utiliza bacteriile digestive împotriva atacatorilor Gubru, se interesă Athaclena.

Robert pufni în râs şi ridică o rămurică, pe care o răsuci, abil, între degete.

— Ah, da, a recunoscut că e ciudat că goangele astea din maţele gorilelor au venit de hac armurilor Gubru. A fost de acord să-i desemneze pe Benjamin şi pe alţi câţiva tehnicieni cimpanzei pentru proiectul meu.

Athaclena se strădui să treseze schema formei înceţoşate a sentimentelor bărbatului.

— Locotenentul McCue nu te-a ajutat să-l convingi?

Robert se uită în lături când auzi numele tinerei femei. Scutul său mental se ridică instantaneu, confirmând unele din bănuielile Athaclenei.

— Mda, m-a ajutat şi Lydia, dar Prathaculthorn zice că-i aproape imposibil să trimitem destule bacterii către instalaţiile Gubru, înainte ca ei să le detecteze şi să le neutralizeze. Am impresia că o consideră drept o idee fără prea mare importanţă, nu tocmai folositoare pentru planul său principal.

— Ai idee cam ce-i trece prin minte?

— Zâmbeşte tot timpul şi spune că le va rupe ciocurile. Există informaţii cu privire la o construcţie importantă, pe care o clădesc la sud de Port Helenia. Asta ar părea o ţintă foarte bună, dar maiorul nu vrea să ne dea şi alte detalii. La urma-urmei, e de înţeles, tactica şi strategia sunt numai pentru profesionişti, ştii doar lucrul ăsta. Oricum, nu am venit până aici, pentru a-ţi vorbi despre Prathachulthorn. Ţi-am adus să vezi ceva.

Scotoci prin interiorul sacului şi scoase un obiect învelit într-o cârpă.

O desfăcu încet.

— Nu ţi se pare cunoscută?

La prima vedere, semăna al naiba cu o grămăjoară de petece mototolite, cu sforicele înnodate atârnând de margini. La o examinare mai atentă, obiectul îi aminti Athaclenei de o specie de ciupercă.

Robert apucă nodul cel mare, în care se adunau majoritatea fibrelor subţiri şi trase de corzi, până când materialul se desfăşură în întregime, în vântul slab.

— Pare... ceva cunoscut, Robert. Aş spune că este o mică paraşută, dacă n-ar fi atât de evident naturală. Parcă ar fi o plantă...

— Eşti pe-aproape. Încearcă să-ţi întorci memoria în urmă cu câteva luni, Clennie, într-o anumită zi, foarte dureroasă... o zi pe care nu cred că o va putea uita nici unul dintre noi.

Cuvintele nu-i spuneau prea multe, dar sclipirile sale empatice o făcură să-şi aducă aminte.

— Asta? întrebă, pipăind materialul subţire, moale şi aproape transparent. E din iedera aceea...?

— Exact, aprobă Robert. Primăvara, partea superioară e groasă, de parcă ar fi din cauciuc, şi atât de rigidă, încât o poţi răsturna şi călări ca pe o sanie.

— Dacă are cine s-o conducă! îl necăji Athaclena.

— Hmm, da. Dar când se lasă toamna, pe platourile superioare ale iederei se usucă până când ajung aşa – agită el în aer platoul elastic, asemănător cu o paraşută. Peste câteva săptămâni, vor fi încă şi mai uşoare.

Athaclena scutură din cap.

— Îmi amintesc că mi-ai explicat şi din ce cauză: pentru răspândirea sporilor, nu?

— Exact. Păstaia asta mică de aici – deschise palma, pentru a-i arăta o măruntă capsulă, aflată la întretăierea nervurilor – este purtată de paraşuta împinsă de vânturile de toamnă. Cerul se umple atunci de chestiile astea, făcând ca transporturile aeriene să fie riscante pentru o perioadă. Provoacă o încurcătură grozavă prin tot oraşul.

— Din fericire, aş putea spune – creaturile care obişnuiau să realizeze polenizarea idederii au dispărut în timpul holocaustului Bururalli, aproape toate păstăile fiind sterile. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, jumătate din suprafaţa Sindului ar fi fost deja acoperită de idederă. Orice vor fi fost fiinţele ce se hrăneau cu ea, au dispărut demult.

— Fascinant, aprecie Athaclena, prinzând un tremur slab în aura lui Robert. Probabil că ţi-ai făcut anuminte planuri în legătură cu ele, nu?

Robert împături din nou purtătorul de spori.

— Mda, cel puţin am o idee. Deşi nu cred că Prathachulthorn va binevoi să mă asculte. Mi-a lipit deja o etichetă „grozavă”, mulţumită maică-mii.

Desigur, Megan Oneagle era, în parte, responsabilă pentru slabele aprecieri acordate fiului ei din partea ofiţerului terrian.

— Cum de poate o mamă să nu-şi înţeleagă până într-atât propriul fiu? se întrebă Athaclena.

Se putea aprecia că oamenii avansaseră din punct de vedere civilizatoriu faţă de perioada secolelor întunecate. Nu se putea însă abţine să nu resimtă o undă de milă de K'CHU-NON, sărmanii primitivi. Mai avea însă mult de învăţat în legătură cu propriile persoane.

— S-ar putea ca Prathachulthorn să nu te asculte în mod direct, dar locotenentul McCue e o persoană pe care o respectă. Ea va putea face, cu siguranţă, ca ideile tale să fie auzite în faţa maiorului.

— Nu ştiu ce să zic, scutură Robert din cap.

— De ce nu? întrebă Athaclena. Tânăra asta nu are o anumită afecţiune faţă de persoana ta? De fapt, sunt sigură că am văzut în aura ei...

— N-ar trebui să faci una ca asta, Clennie! pufni Robert supărat. N-ar trebui să-ţi bagi nasul în treburile altora... E... nu-i treba ta!

Athaclena îşi plecă privirile.

— Poate că ai dreptate. Dar eu sunt prietena şi consoarta ta, Robert. Când eşti încordat şi lin de frustrări, nici unul dintre noi nu se simte în regulă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, presupun că ai dreptate, îi ocoli el privirea.

— Deci Lydia McCue nu te atrage din punct de vedere sexual? continuă să-l întrebe Athaclena. Simţi vreo afecţiune pentru ea?

— Nu văd de ce trebui să pui astfel de întrebări...

— Pentru că pe tine nu te pot „citi”, Robert! îl întrerupse Athaclena iritată. Tu nu mai eşti deschis pentru mine. Dacă ai astfel de sentimente, ar trebui să mi le împărtăşeşti, poate că aş reuşi să te ajut.

— Să mă „ajuţi”? o privi el, înroşindu-se.

— Desigur, doar eşti consortul şi prietenul meu. Dacă-ţi doreşti o femeie din propria ta specie, trebuie să te ajut, nu? Doar trebuie să te sprijin în căutarea fericirii.

Robert clipi nehotărât. De data asta, Athaclena descoperi o fisură în scutul său mental. Îşi simţi imediat cârceii agitându-se deasupra urechilor, trasând conturul porţiunilor slăbite ce formau un caracter nou.

— Te simţeai, cumva, vinovat, Robert, pentru că aveai aceste sentimente? Credeai că mi-ai fost în vreun fel necredincios? râse Athaclena. Doar ştii că o pereche de consorţi interspecii pot avea amanţi şi soţi din propria lor specie. Şi de altfel, ce poţi aştepta de la mine, Robert? Cu siguranţă că nu copii! Chiar dacă s-ar putea, îţi închipui ce monştri mititei ar ieşi?

De data asta, Robert zâmbi, privind într-o parte. În spaţiul liber dintre ei, caracterul pe care ea-l conturase căpăta din ce în ce mai multă consistenţă.

— În ceea ce priveşte sexul ca distracţie, ştii prea bine că ai rămâne cu un puternic sentiment de frustrare, om-maimuţă greşit înzestrat ce eşti! De ce să nu mă bucure faptul că ai găsit pe cineva cu care să împărtăşeşti aşa ceva?

— Nu-i chiar aşa uşor, Clennie. Eu...

Ea ridică o mână către el, străduindu-se să-l liniştească.

— Eu sunt încă aici, Robert, îi spuse cu blândeţe.

Tânărul ezita, confuz, între cele două stări. Ochii i se micşoraseră, străduindu-se să se concentreze asupra „neobiectului”, pe care ea îl crease.

Apoi îşi aminti ce îl învăţase şi privi într-o parte, deschizându-şi spiritul în faţa caracterului empatic, pe care i-l dăruise.

LA'THSTOON pluti şi dansă pe deasupra sa, chemându-l. Robert inspiră adânc, în timp ce aura i se deschise, fără ca s-o fi dorit în mod conştient, precum o floare. Ceva, asemănător acelui semn geamăn al lui LA'THSTOON creat de ea, apăru rezonând, amplificându-se, parcă, în contact cu coroana Athaclenei.

Două şuviţe, apărute din senin, una umană, cealaltă tymbrimiană, se atinseră, ţâşnind parcă în joacă într-o parte, apoi se împreunară din nou.

— Să nu-ţi fie teamă că vei pierde ceea ce ai alături de mine, Robert, şopti Athaclena. La urma-urmei, ce iubită pământeană îţi poate oferi aşa ceva?

La auzul ultimelor cuvinte, bărbatul începu să zâmbească, apoi râseră amândoi. Undeva, deasupra, strălucea LA'THSTOON, demonstrând intimitatea unei perechi.

***

Abia ceva mai târziu, când Robert plecase din nou, Athaclena îndrăzni să-şi slăbească scutul puternic, ridicat în jurul propriilor sentimente.

Numai când fu sigură că el ajunsese departe, lăsă să ţâşnească la suprafaţă invidia: „Acum se duce la ea!”

Ceea ce făcuse ea era corect, conform oricărui standard de comportament, pe care şi l-ar fi putut imagina. Făcuse totul aşa cum crezuse că era mai bine.

Şi, totuşi, era atât de nedrept!

„Sunt o corcitură, de fapt eram chiar dinainte de a veni pe această planetă. Acum, nici măcar nu ştiu ce mai sunt”.

Poate că Robert avea o iubită pământeană, dar la capitolul acesta Athaclena era complet singură:ea nu-şi putea găsi alinarea alături de cineva asemănător ei.

„Să mă atingă, să mă strângă în braţe, să-şi amestece cârceii şi trupul cu al meu, să simt cum mă cuprind flăcările...”

Cu oarecare surpriză, observă că era pentru prima oară când se simţea în felul acesta... când simţea această nevoie de a fi împreună cu un bărbat din propria-i specie – nu cu un prieten, nu cu un coleg, ci cu un amant!

Mathicluanna şi Uthacalthing îi spuseră că, într-o bună zi, i se va întâmpla şi ei, ca oricărei alte fete. Din păcate, acum, sentimentul avea o pronunţată aromă amăruie, din cauza singurătăţii. O parte a ei îl învinuia pe Robert pentru limitele trupului său. Dacă şi-ar fi putut modifica şi el formele, s-ar fi putut întâlni undeva la mijlocul drumului.

Dar EA era tymbrimiană, una dintre „maestrele adaptabilităţii”. Cât de departe ajunsese această această maleabilitate deveni evident atunci când Athaclena simţi umezeala pe obraji. Se simţea groaznic în clipele în care-şi şterse primele lacrimi sărate din viaţa ei.

Aşa o găsiră ajutoarele, câteva ore mai târziu, când se întoarseră din misiunea în care-i trimisese – şezând pe marginea unui mic bazin noroios, în timp ce vânturile de toamnă băteau printre vârfurile copacilor, trimiţând în grabă norii posomorâţi printre munţii cenuşii dinspre răsărit.

62

GALACTICII

Suveranul Preţului şi Precauţiei era îngrijorat. Toate semnele conduceau spre ideea unei contopiri, iar scorul nu prea îl avantaja.

De cealaltă parte a pavilionului, Suveranul Razei şi al Ghearei păşea în faţa ajutoarelor sale, mai drept şi mai ţanţoş ca niciodată. Sub masca penelor tari de la suprafaţă, se putea vedea o vagă nuanţă roşiatică, pe care nici unul dintre cei prezenţi nu se putea împiedica să nu o observe. În curând, poate în mai puţin de 12 zile, procesul putea atinge un stadiu de la care nu mai exista posibilitate de întoarcere.

Iar atunci forţa de ocupaţie urma să aibă o nouă regină.

Suveranul Preţului şi Precauţiei simţea nedreptatea acestei situaţii, în vreme ce-şi curăţa impasibil penele. Acestea începuseră să se usuce, dar nu avea încă vreo nuanţă prea concludentă, care să indice culoarea finală.

Mai întâi, fusese ridicat la rangul de candidat şi şef birocrat, după moartea predecesorului său. Şi el visase la un asemenea destin, dar să nu fie obligat să plonjeze în mijlocul unui triumvirat ajuns deja la maturitate!

În acel moment, partenerii săi se aflau deja departe de calea sexualităţii, iar el trebuia să-i ajungă din urmă.

La început, lucrul ăsta nu părea să aibă o prea mare importanţă.

Spre surprinderea tuturor, câştigase mai multe puncte chiar de la început.

Descoperirea prostiei de care dăduseră dovadă ceilalţi doi pe durata interimatului, permisese Suveranului Preţului şi Precauţiei să facă paşi importanţi înainte.

În cele din urmă, ajunseseră la un nou echilibru. Amiralul şi preotul se dovediseră strălucitori şi plini de imaginaţie în apărarea poziţiilor lor politice.

Dar contopirea se presupunea a fi decisă de corectitudinea politicii! Premiul urma să-i fie acordat acelui conducător a cărui înţelepciune se va arăta mai mare – aceasta era calea!

Şi, totuşi, birocratul ştia că, de multe ori, toate aceste lucruri erau decise de întâmplare sau de zvâcniri ale metabolismului.

„Sau de alierea a doi împotriva unuia”, îşi aminti el.

Suveranul Preţului şi Precauţiei se întrebă dacă fusese un gest înţelept să-l ajute pe militar împotriva Suveranului Proprietăţii în aceste două săptămâni, dându-i astfel amiralului un avantaj deja prea greu de refăcut de către celălalt.

Nu avusese însă altă alternativă! Preotul trebuise să fie dominat, deoarece păruse să-şi fi pierdut orice control! Mai întâi, fusese acea tâmpenie despre „garthneni”. Dacă predecesorul birocratului ar fi trăit, că nu s-ar fi ajuns la această situaţie, însă aşa se făcuseră multe lucruri inutile... adusese o nouă Bibliotecă Planetară, trimisese expediţii în munţii aceia plini de pericole, construise un sanctuar pentru pentru o Ceremonie de Adoptare, înainte ca cineva să fi confirmat că există cu adevărat ceva de adoptat.

Apoi mai fusese şi problema coordonării ecologiei. Suveranul Proprietăţii insistase că era esenţial să se refacă programul pământenilor pe Garth, cel puţin în punctele lui esenţiale. Dar Suveranul Razei şi Ghearei refuzase cu îndârjire să lase vreun pământean să părăsească insulele. Aşa încât, cu mari eforturi, trebuiseră să aducă ajutoare din afara planetei. Un transport de grădinari de pe Linten, neutri în cadrul prezentei crize, se aflau deja pe drum şi numai MARELE OU putea să ştie cât urmau să plătească pentru ei! în momentul de faţă, când sanctuarul era aproape terminat, atât preotul cât şi militarul se arătau gata să recunoască faptul că zvonurile cu privire la „garthieni” fuseseă un simplu truc tymbrimian. Dar să fi oprit chiar ei construcţia?

Nuu!

Se părea că fiecare avea motivele lui să aştepte terminarea ei. Dacă birocratul ar fî fost de acord cu ei, s-ar fi produs consensul, un pas foarte important pentru politica atât de îndrăgită de Maeştri. Cum putea să fie însă de acord cu o asemenea prostie? Suveranul Preţului şi Precauţiei ciripi neputincios. Suveranul Proprietăţii întârzia din nou la colocviu. Pasiunea lui pentru corectitudine nu părea să se extindă şi în ceea ce privea respectul datorat partenerilor.

Din acest moment teoretic, competitivitatea iniţială trebuia să fi început să se transforme în respect, apoi în afecţiune şi, în sfârşit, în uniune. Dar iată că în apropiere de pragul contopirii ei mai dansau încă dansul provocării! Suveranul Preţului şi Precauţiei nu se bucura de modul în care

decurgeau lucrurile, dar, cel puţin, avea un motiv de satisfacţie în toate acestea: Proprietatea fusese coborâtă de la pupitrul înalt, unde stătuse cocoţată până atunci.

Unul dintre secundanţii birocratului şef se apropie, şi-i întinse un mesaj. Îl citi şi căzu pe gânduri.

De afară, se făcu auzită o mişcare... Fără îndoială că sosea cel de-al treilea companion, în sfârşit. Pentru moment însă, mintea Suveranului Preţului şi Precauţiei era încă preocupată de conţinutul mesajului primit din partea spionilor săi.

„Curând, foarte curând! Foarte curând vom afla despre nişte planuri secrete, planuri care s-ar putea transforma într-o politică nu tocmai bună. Şi atunci poate că se va vedea şi o schimbare a sexualităţii... Foarte curând.”

63

FIBEN

Îl durea capul.

Pe vremea când era student la Universitate fusese obligat să înveţe într-un ritm asemănător, oră după oră, într-o stare de extremă încordare, din cauza examenelor ce se apropiau. Fiben nu se socotise niciodată un tip deosebit de învăţat şi, de multe ori, numai gândul examinărilor îi făceau rău.

Pe vremea aceea... mai erau însă şi activităţi relaxante, drumuri făcute până acasă, ore în care putea să respire liber, în care un cimpanzeu descurcăreţ putea s-o-ntindă pentru a se relaxa pe undeava.

Iar la Universitate mai erau şi profesori pe care îi agrea în schimb, în momentul de faţă simţea că se săturase de această Gailet Jones..

— Deci crezi că Sociologia Galactică este greoaie şi plictisitoare? îl întrebă pe un ton acuzator Gailet, după ce el azvârlise cu dezgust cărţile, refugiindu-se în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Să ştii că îmi pare sincer rău că nu putem vorbi despre ecologia planetară, aici mi-ai fi dat tu lecţii.

— Mda, îţi mulţumesc că ai întrevăzut şi această posibilitate: începusem deja să cred că eu ştiu totul! pufni Fiben.

Gailet puse cartea grea la o parte.

— Nu-i prea cinstit din partea ta. Ştii prea bine că mai sunt doar câteva săptămâni până la ceremonie. În acel moment, s-ar putea să trebuiască să vorbim în numele întregii noastre rase!

Nu-i normal să încercăm să ne pregătim cât mai bine posibil dinainte?

— Şi tu crezi că ştii ce fel de cunoştinţe se vor dovedi importante? Ce-ai zice ca ecologia planetară să fie un punct crucial în acel moment?

Gailet înălţă din umeri.

— E foarte posibil să fie şi aşa. De ce nu şi mecanica sau pilotarea unei nave spaţiale... sau APTITUDINILE SEXUALE, pentru numele lui Dumenzeu! În acest caz, rasa noastră ar trebui să se socotească norocoasă, pentru că ai fost ales s-o reprezinţi, nu-i aşa? replică Gailet.

Urmă o tăcere lungă şi încordată, timp în care se priviră încruntaţi unul pe celălalt. În cele din urmă, Gailet ridică, împăciuitoare, o mână.

— Fiben, te rog să mă ierţi. Ştiu că nu-ţi face nici o plăcere, dar nici eu nu am cerut să fiu pusă într-o asemenea postură, poţi să mă crezi!

„Nu, dar asta nu schimbă situaţia, gândi el mohorât. Parcă ai fost făcută pentru asta. Patronii noştri nici n-au sperat să obţină o cimpanzee atât de potrivită, atât de raţională, de cumpătată şi ah! – atât de rece, exact atunci când nu trebuie”.

— În ceea ce priveşte Sociologia Galactică, Fiben, ştii pesemne că sunt mai multe motive, pentru care s-a considerat că această disciplină ar putea să fie esenţială.

Fiben remarcă din nou apariţia acelei priviri în ochii lui Gailet, care însemna că dincolo de coaja cuvintelor se ascundau o mulţime de subînţelesuri.

În mod aparent, toată această mascaradă însemna că cei doi reprezentanţi ai cimpanzeilor trebuiau să înveţe bine protocoalele şi să treacă peste anumite teste obligatorii în răstimpul Ritualurilor de Acceptare, în caz contrar oficialii de la Institutul de înnobilare Raţională putând să declare ceremoniile nule şi neavenite.

Suveranul Proprietăţii le demonstrase foarte clar că o asemenea situaţie nu ar fi fost de loc plăcută. Mai exista însă şi un alt motiv pentru care Gailet dorea ca el să cunoască cât mai multe posibil despre acele ceremonialuri.

„Foarte curând, vom trece dincolo de punctul de unde nu mai există întoarcere... după care nu vom mai putea să refuzăm să cooperăm cu Suveranul. Gailet şi cu mine nu putem discuta

liber, cel puţin nu în timp ce aceşti blestemaţi de Gubru ne ascultă pe furiş. Va trebui să acţionăm în consens şi de aceea e nevoie ca eu să fiu educat.”

Ori, poate, pur şi simplu, Gailet nu dorea să poarte de una singură povara deciziei, atunci când urma să sosească momentul?

Era cert că Fiben cunoştea foarte multe lucruri acum despre civilizaţiile galactice, decât înainte să fi fost capturat, poate chiar mai mult decât şi-ar fi dorit vreodată să afle. Complicaţiile unei culturi vechi de trei miliarde de ani, formată de o mie de linii patronatoare, legate între ele printr-o reţea de străvechi tradiţii şi institute de profil, îi dădeau o puternică stare de ameţeală. Nu-i trebui, de altfel, prea mult timp, ca să constate că galaticii nu erau altceva decât o adunătură de puşti răzgâiaţi, dar nişte puşti care deţineau puterea şi care adunau într-un singur mănunchi toate defectele fostelor naţiuni-state de dinainte de maturizarea omenirii.

Şi, totuşi, anumite idei se cristalizau în minte, în vreme ce Gailet îi explica o anumită tradiţie sau principiu, care demonstrau o stranie subtilitate şi înţelepciune acumulate într-un răstimp de mai bine de o sută de milioane de ani.

Acum, ajunsese în stadiul în care nu mai ştia ce să creadă.

— Trebuie să ies să iau puţin aer, zise el. Mă duc să mă plimb puţin. Ne revedem peste o oră.

Bătu la uşă şi aceasta se deschise. Păşi dincolo de prag şi o închise, fără să privească măcar o dată înapoi.

— Ai nevoie de un însoţitor, Fiben?

Cimpanzeea Sylvie luă o agendă şi notă ceva. Purta o rochie simplă, lungă până la glezne, cu mâneci lungi. Privind-o, acum, îi venea greu să ţi-o închipui pe gorganul de la Ape's Grape, conducând mulţimile de cimpanzei către culmile violenţei. Zâmbetu-i era ezitant şi puţin cam timid, iar lui Fiben îi făcu impresia că era cam nervoasă.

— Şi dacă-ţi spun că nu? întrebă el, zâmbind, înainte ca Sylvie să se arate îngrijorată. Glumeam, bineînţeles. Desigur, poţi să mi-l dai pe Rover 12, parcă ăsta nu-i sperie prea mult pe localnici.

— Robot de pază RVG-l2, alocat pentru escorta lui Fiben Bolger, pentru ieşire în exterior, notă ea în agendă.

O uşă se deschise în spatele ei, şi pe ea intră un glob de supraveghere la distanţă, o versiune mai simplificată a roboţilor de luptă, a cărui singură misiune era să însoţească prizonierul şi să vegheze să nu evadeze.

— Plimbare plăcută, Fiben.

Îi făcu semn cu ochiul, abordând un aer vesel.

— Cum nu, drăguţă, păi cum poate fi altfel pentru un prizonier?

„Mai poate fi şi ultima, îşi zise în sine Fiben. Ceea ce duce direct la ştreang."

Nu-şi exterioriza însă gândurile, ci dădu vesel din mână:

— Hai, Rover!

Uşa din faţă se trase în lături, pentru a-i permite să iasă chiar în inima după-amiezii noroase de toamnă.

Multe se schimbaseră de când fuseseră luaţi prizonieri. Condiţiile de trai în detenţie deveniseră mult mai blânde, din momentul în care el şi cu Gailet deveniseră persoane importante pentru planurile ascunse ale Suveranului Prosperităţii.

„Oricum ar fi, eu tot urăsc locurile astea", gândi, în timp ce cobora treptele de beton, strecurându-se prin grădină, către poarta exterioară.

Roboţi complecşi de supraveghere se învârteau lent pe la colţurile zidului înalt. În apropierea porţii, Fiben se ciocni de cimpanzeii de gardă.

Din fericire, nu erau decât ei prezenţi, dar nu se putea zice despre ei că erau prea prietenoşi. Aveau şi motive, îşi zise Fiben. Acum, Gubru erau cei ce le plăteau salariile, în vreme ce foştii patroni se părea că renunţaseră să-i mai îndrume. Nu avusese loc nici o schimbare majoră în programul de înnobilare de pe Garth, nici un fel de răsturnare bruscă a piramidei genetice.

„Suveranul a încercat să descopere greşeli în modul în care au fost educaţi neo-cimpanzeii", realiză Fiben. „Dar se pare că a dat greş. Altfel ce rost ar fi avut să crească în continuare o cartelă albastră şi una albă, ca mine şi ca Gailet, pentru blestemata lor de ceremonie?"

De fapt, utilizarea de cimpanzei aflaţi în stadiul de probă, ca ajutoare, nu prea fusese în folosul invadatorilor, populaţia de cimpanzei nesuportând această situaţie.

Nici un cuvânt nu fu rostit de nici una din părţi. Ritualul era respectat cu stricteţe, de fiecare dată. El nu-i băga în seamă pe ei, iar ei mormăiau ceva, atât de puţin cât îndrăzneau, pentru a nu-i da vreun motiv să se plângă de purtarea lor. Odată când uşierul întârziase prea mult cu dechiderea uşii, Fiben se întorsese, pur şi simplu şi se înapoiase acasă. Nu spusese nici măcar o singură vorbă Sylviei despre eveniment, însă data următoare când ieşise, gardienii aceia nu mai erau. Fiben nu-i mai revăzuse niciodată.

De data asta, împins de un impuls interior, le vorbi, încălcând tradiţia:

— Frumoasă vreme, nu-i aşa?

Cel mai înalt dintre gardieni îl privi surprins. Ceva din înfăţişarea cimpanzeului, într-un costum plin de fermoare i se păru ciudat de familiar lui Fiben, deşi era convins că nu-l mai întâlnise niciodată înainte.

— Glumeşti? bombăni acesta, privind norii groşi ce se rostogoleau pe cer.

Se simţea un curent de aer rece, iar ploaia nu putea fi departe.

— Mda, rânji Fiben, evident că glumesc. De fapt, e prea însorit pentru gusturile mele.

Gardianul îi aruncă o privire acră şi se dădu într-o parte. Poarta scârţâi când se deschise şi Fiben ieşi într-o străduţă lăturalnică, mărginită de ziduri vechi, acoperite cu iederă. Nici el şi nici Gailet nu văzuseră vreodată vreun vecin: presupuşii cimpanzei locali nu se prea arătau în preajma echipei lui Trongrip şi a atenţilor roboţi de pază.

Se îndreptă fluierând către golf, străduindu-se să ignore globul de pază ce plutea la un metru în spatele lui, undeva deasupra. Prima oară când ieşise în felul acesta, Fiben se străduise să evite spaţiile populate din Port Helenia, mărginindu-se la aleile retrase şi la, acum aproape abandonata, zonă industrială. În prezent, deşi se ţinea încă departe de spaţiile comerciale principale, unde probabil că mulţimea curioasă s-ar fi adunat să îl admire, nu mai simţea acea nevoie imperioasă de a evita complet lumea.

Mai văzuse şi alţi cimpanzei însoţiţi de globuri de pază şi, la început crezuse că e vorba tot de prizonieri, ca şi el.

Cimpanzeii îmbrăcaţi în haine de lucru se fereau din calea lor, lăsându-le, ca şi lui, cale liberă.

Abia mai târziu obeservase diferenţele. Ceilalţi escortaţi purtau haine fine şi păşeau cu o atitudine mândră. Faţetele şi armele globurilor lor erau îndreptate spre exterior, mai degrabă decât cel păzit.

COLABORAŢIONIŞTII – pricepuse Fiben. Era încântat să privească feţele celorlalţi cimpanzei, atunci când aceşti colaboratori-trădători erau întorşi cu spatele – priviri mohorâte, pline de un dispreţ abia ascuns.

Abia atunci prinsese tot sensul situaţiei în care se afla şi, ajuns în camera sa, desenase cu vopsea pe spatele de postav aspru al hainei, mândru, literele P-R-I-Z-O-N-I-E-R. Din acea clipă, privirile pe care le întâlnea pe stradă erau mai puţin reci. Sigur curioase, trădând chiar puţin respect.

Globul nu era programat să-l lase să vorbească cu ceilalţi. Odată, când unei cimpanzee îi căzuse o foaie împăturită de hârtie, chiar în faţa lui, Fiben se hotărâse să să testeze toleranţa maşinii şi se aplecase să o ridice.

Se trezise ceva mai târziu, în strânsoarea globului, în timp ce se înapoiau către închisoare. Trecuseră câteva zile, până ce îi permiseseră din nou să iasă.

Asta contase mai puţin, decisese Fiben. Zvonul cu privire la această întâmplare se răspândise repede, iar cimpanzeii pe lângă care trecea acum în plimbările sale dădeau uşor din cap, unii chiar trimiţându-i mici mesaje de încurajare în limbajul gesturilor.

„N-au reuşit să ne schimbe”, gândi Fiben cu mândrie.

Câţiva trădători nu contau, important era comportamentul poporului ca întreg. Fiben îşi aduse aminte că citise cum, în timpul celui mai îngrozitor război pământean, dinainte de Contact, cetăţenii unei mici naţiuni, numită Danemarca, rezistaseră oricărei încercări de dezumanizare, venită din partea invadatorilor nazişti. În mod contrar aşteptărilor acestora, începuseră să se comporte cu o uimitare unitate şi decenţă. O pildă numai bună de urmat.

— Vom rezista, le răspunsese el în acelaşi limbaj. Terra îşi aminteşte de noi şi ne va ajuta.

Se agăţa de această speranţă, indiferent cât de greu îi venea. După cum pricepuse din subtilităţile legilor galactice,

expuse de Gailet, ştia deja că, chiar dacă pacea ar fi cuprins toate braţele spiralei galactice, se putea ca asta să nu fie de ajuns, pentru a-i alunga pe invadatori. Dintotdeauna, existaseră şmecherii pe care, clanuri vechi, aşa cum era Gubru, le cunoşteau şi le foloseau, astfel încât să le permită să invalideze drepturile unui clan mai slab. Din câte aflase, exista o facţiune printre duşmanii avieni care dorea să anuleze drepturile oamenilor asupra acestei planete, pentru a o putea păstra printre ei.

Fiben ştia că Suveranul Bunei-Cuviinţe căutase zadanic dovezi în sprijinul ideii cum că pământenii conduceau greşit procesul refacerii ecologice de Garth. Acum, după modul în care foiţele de ocupaţie trataseră rezultatele obţinute în urma anilor lungi de muncă grea, nici nu mai îndrăzneau să ridice problema.

Suveranul pierduse luni întregi vânându-i pe fantomaticii „garthieni”. Dacă misterioasele fiinţe pre-inteligente se dovedeau a fi reale, pretenţiile ridicate asupra lor ar fi justificat tot ceea ce se cheltuise până în acea clipă. Şi, deşi în cele din urmă sesizaseră substratul glumei lui Uthachalthing, asta nu i-a determinat să renunţe la eforturile lor.

Tot timpul, chiar de la începuturile invaziei, militarii Gubru se străduiseră să depisteze vreo greşeală în modul în care erau „ridicaţi la raţiune” neo-cimpanzeii. Iar faptul că păreau că acceptaseră statutul de cimpanzei avansaţi, nu însemna automat că cedasră complet în această privinţă. Gailet era doar un exemplu.

Mai era şi problema asta obsedantă a Ceremoniei Acceptării, ale cărei implicaţii încă-i mai scăpau lui Fiben, oricât de mult ar fi încercat Gailet să îl facă să priceapă.

În timp ce picioarele îi alegeau singure drumul prin furnicarul de străzi, călcând straturile groase de frunze, iar explicaţiile lui Gailet ajungeau la el ca dintr-o altă lume, ochii abia aveau vreme să-i zărească, fugitiv, pe cimpanzeii trecători de alături.

— „...speciile-client trec printr-o serie de faze, marcate prin ceremonialuri sancţionate de Institutul Galactic al Elitelor. Aceste ceremonialuri sunt costisitoare şi pot fi blocate prin manevre politice... Este un fapt fără precedent ideea că invadatorii Gubru s-au oferit să plătească şi să sprijine o ceremonie pentru clienţii oamenilor pui-de-lup... Că Suveranul

se oferă, de asemenea, să-i atragă pe toţi supuşii săi într-o politică nouă, de încetare a ostilităţilor cu Terra...

Desigur, există şi un profit...”

Evident, Fiben îşi imagina foarte bine faptul că trebuia să existe şi un profit!

Îşi scutură capul, de parcă ar fi dorit să scoată cu forţa aceste cuvinte din el. Se petrecuse ceva ciudat cu Gailet.

„Ridicarea la raţiune” constituia, evident, un lucru bun, iar femela constituia un exemplu reuşit al înţelepciunii căpătate de întreaga ei rasă, de-a lungul complicatului proces, dar... nu era prea normal să gândeşti şi să vorbeşti atât de mult, fără a-i permite creierului să se mai şi odihnească! în cele din urmă, ajunse într-un loc de pe chei, unde se aflau legate câteva bărci de pescuit, pentru a rezista mai bine, în felul acesta, în faţa furtunii ce se apropia. Păsările marine sporovăiau pe limba lor, făcând zarvă, străduindu-se să mai pescuiască câte ceva, mai înainte ca apa să devină prea agitată. Una dintre ele se aventură prea aproape de Fiben şi primi un şoc de avertizare din partea „roverului” – robotul-păzitor. Pasărea, care nu era rudă cu invadatorii avieni mai mult decât Fiben, ţipă furioasă (o înjurătură, gândi Fiben cu plăcere) şi se îndreptă spre apus.

Fiben se aşeză la capătul digului. Scoase din buzunar jumătatea de sandwich, pusă acolo ceva mai devreme tocmai în acest scop, şi începu să mestece încet, privind cu atenţie la vânzoleala norilor, a apei.

Reuşi performanţa ca, pentru câteva momente, să se detaşeze complet de fondul tuturor necazurilor de până atunci,să nu se mai gândescă şi să nu se mai îngrijoreze de nimic. Iar în minte încetă să-i mai răsune vreun cuvânt. Adică tot ceea ce i-ar fi trebuit, ca să fie fericit: mai lipsea banana, cutia de bere şi libertatea!

După aproape o oră, „roverul” prinse să bâzâie cu insistenţă. Văzând că nu e luat în seamă, robotul se deplasă furios între Fiben şi apă, continuând să emită sunete şi începând să execute un fel de dans insistent.

Ca la un semn, Fiben se ridică de jos şi se scutură de praf. Apoi, o luă înapoi, de-a lungul cheiului, prin frunzarele învârtejite de vânt spre închisoarea din inima oraşului.

Prea puţini cimpanzei mai puteau fi întâlniţi pe străzile pe care acum chiuia vântul sălbatic. Gardianul, cu faţa ciudat de

familiară, se încruntă la el, când ajunse la poartă, dar nu îndrăzni să-l ţină prea mult în afară.

„Întotdeauna s-a dovedit mult mai simplu să intru în închisoare decât să ies de acolo!”, se gândi ironic Fiben.

Sylvie încă mai era de serviciu la biroul ei.

— A fost frumoasă plimbarea, Fiben?

— Aşa şi-aşa. Cred c-ar trebui să vii şi tu uneori. Ne-am putea opri în Parc şi ţi-aş arăta imitaţia mea de cheetan.

Îi făcu cu ochiul.

— Am văzut-o deja, nu-ţi mai aminteşti? Destul de nereuşită. Ce zici?

Tonul Sylviei nu se prea potrivea cu zeflemeaua din priviri. Părea încordată.

— Du-te înăuntru, Fiben. Îl preiau eu pe „Rover”.

— În regulă.

Uşa scârţâi, când o deschise.

— Noapte bună, Sylvie.

Gailet stătea în fund în faţa peretelui, pe o carpetă de pluş. Zidul derula imaginea unei savane fierbinţi. Îşi ridică privirea din carte şi scoase ochelarii de lectură.

— Bună. Te simţi mai bine?

— Da. Oftă. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Cred că a fost o criză de claustrofobie. Promit să mă pun serios pe muncă, de acum înainte.

— Nu mai este nevoie. Am terminat pe ziua de azi.

Bătu uşor cu mâna în carpeta de pluş.

— Vino mai aproape, ca să mă poţi scărpina. Promit să o fac şi eu, când eşti gata.

Fiben nu se lăsă rugat de două ori. Trebuia să o încredinţeze pe Gailet măcar de un singur lucru: că rămânea, şi în continuare, un bun partener de ţesălat.

Îşi dădu jos haina de pânză aspră şi veni să se aşeze alături de ea.

Gailet îşi puse, leneş, o mână pe genunchiul lui, în vreme ce el prinse să-şi plimbe degetele prin blana ei. În câteva clipe, femela închise ochii de plăcere şi respiraţia îi deveni profundă şi regulată.

Era extrem de greu să încerce să definească relaţia sa cu Gailet. Nu erau ceea ce s-ar fi putut numi amanţi. Oricum, pentru cele mai multe femele-cimpanzeu, acest lucru era posibil

sau practic numai în răstimpul anumitor secvenţe temporale din ciclurile lor sexuale. Şi tot Gailet îl făcuse să înţeleagă foarte clar că ea avea o sexualitate diferită de a celorlalte, asemănătoare mai mult cu cea a unei fiinţe umane. Fiben înţelesese şi nu insistase.

Necazul era că nu şi-o putea scoate pur şi simplu, din minte.

Dragostea cu această femelă ar fi implicat un argument, de existenţa căruia nu era prea sigur.

Când mâinile ajunse în blana deasă de pe ceafa femelei, degetele i se proptiră în nişte noduri tensionale.

— Hei, mi se pare mie sau eşti cam încordată? Ce naiba se întâmplă? Blestemaţii de Gu...

Degetele aflate pe genunchii săi se încleştară brusc, deşi Gailet nu făcu nici o altă mişcare. Fiben tresări şi modifică în ultima clipă sensul ideii pe care era pe punctul de a o emite.

— ...g-gărzile fac presiuni asupra ta? Aspiranţii ăştia s-au dovedit obraznici?

— Şi dacă ar fi aşa? Ce-ai putea să faci? Ai să ieşi afară, mărşăluind, pentru a-mi apăra onoarea? Râse. Dar el îi simţi uşurarea, exprimată prin poziţia deosebită a corpului. Precis se întâmplase ceva. Niciodată mai înainte nu o mai văzuse pe Gailet astfel.

Pe când o scărpina pe spinare, degetele întâlniră un obiect ascuns în blană... ceva rotund, subţire ca un disc.

— Cred că e un nod în blană, acolo, zise Gailet repede, atunci când el începu să descâlcească zona. Te rog să fii atent, Fiben.

— O.K.! spuse el şi se aplecă deasupra ei. Mda, cred că ai dreptate. E un nod în toată regula. O să trebuiască să-l desfac cu dinţii.

Spatele prinse să tremure, iar atunci îşi apropie faţa de aceea a lui, îi simţi uşoara aromă de transpiraţie.

„Întocmai cum credeam: o capsulă cu mesaj.”

Când îşi apropie ochiul de ea, un proiector holografic minuscul se aprinsese în interior şi i se focaliză pe retină. Era vorba despre un text de numai câteva rânduri. Ceea ce conţinea îl făcu însă să clipească de surpriză.

Era un document scris în numele lui.

„Expunere a motivelor pentru care fac acest lucru. Înregistrare realizată de locotenentul Fiben Bolger, neo-cimpanzeu.

Deşi am fost bine tratat de când am fost capturat şi deşi apreciez atenţia care mi s-a acordat, mă tem că voi fi obligat să plec de aici. Războiul continuă şi este de datoria mea să scap, dacă acest lucru e posibil.

Prin încercarea de evadare nu doresc să aduc nici o insultă Suveranului Bunei-Cuviinţe sau clanului Gubru în ansamblu. Nu vreau decât să fiu loial oamenilor şi clanului meu. Trebuie să fac acest lucru!”

Sub text, se afla o suprafaţă de culoare roşcată, care pulsa, de parcă ar fi aşteptat ceva. Fiben clipi. Se trase puţin înapoi şi mesajul dispăru.

Ştia, desigur, de existenţa acestui tip de înregistrări. Tot ceea ce trebuia să facă era să privească la pata roşie, iar discul urma să înregistreze automat consensul său, împreună cu amprenta structurii retiniene. Din acel moment, documentul va fi cel puţin tot atât de important ca şi o semnătură de-a sa pe o bucată de hârtie.

„Să evadeze!”

Numai la enunţarea unui asemenea gând şi inima începea să-i bată mai tare.

„Dar...cum?”

Sesizase imediat că înregistrarea conţinea numai numele lui. Dacă Gailet ar fi inteţionat să vină cu el, s-ar fi inclus, în mod evident, în text.

Dar chiar dacă ar fi fost posibil, era o treabă corectă? Se părea că fusese ales de Suveranul Bunei-Cuviinţe să fie partenerul lui Gailet într-o întreprindere complexă, şi, poate, hazardată, ca oricare alta din scurta istorie a rasei lor. Cum ar fi putut să o lase singură într-un moment atât de dificil? îşi apropie din nou ochiul de capsulă şi reciti mesajul, străduindu-se să se concentreze.

Când avusese Gailet ocazia să scrie aşa ceva? Era oare în legătură cu cei din Rezistenţă?

La a doua lectură, un element din text îl izbi pe cimpanzeu: se făcuse o greşeală! Nu una de ortografie sau de gramatică. Realiză brusc că acea declaraţie mai avea nevoie de o serie de îmbunătăţiri pentru a servi la ceva.

Aproape sigur că Athaclena şi nu Gailet fusese creatoarea mesajului, pe care i-l înmânase acesteia din urmă, pentru ca el să-l poată citi.

— Sylvie a trecut pe aici, acum câtva timp, zise Gailet ca din întâmplare.

Ne-am scărpinat una pe alta. Avea probleme cu un nod asemănător.

„Sylvie, deci!”

Nu era de mirare că fusese atât de nervoasă mai înainte. Cântări situaţia cu grijă, străduindu-se să reconstituie puzzle-ul. Sylvie plasase discul pe spatele lui Gailet... Nu, probabil că o avertizase pe aceasta despre existenţa lui, o lăsase să-l citească şi apoi îl transferase în blana ei, cu permisiunea acesteia, bineînţeles.

— Poate că m-am înşelat în privinţa Sylviei, continuă Gailet. În definitiv, este o femelă destul de drăguţă. Nu ştiu cât se poate conta pe ea, dar presupun că are un caracter puternic.

Ce naiba voia să-i spună Gailet acum? Că nu fusese ideea ei, ci a Sylviei? Că trebuise să accepte propunerea celeilalte, fără să poată interveni în nici un fel? Sau poate numai că nu se simţea capabilă să-i dea vreun sfat lui Fiben? Cel puţin, nu aici.

— Este un nod prea încâlcit, îi răspunse, într-un târziu, lăsând firele ude de blană să acopere locul suspect. O să mai încerc o dată, dar peste câteva clipe.

— În regulă. Sunt sigură că o să-i dai de cap.

Fiben continuă să o ţesale pe alte porţiuni ale blănii, lângă umărul drept, dar gândurile îi rătăceau undeva, departe.

„Hai raţionează!”, se dojeni singur.

Totul se dovedea însă al dracului de obscur! Probabil că echipamentul straniu, folosit de Suveran pentru testări, fusese defect, atunci când tehnicienii îl selectaseră ca neo-cimpanzeu „avansat”. În acel moment, Fiben se simţea departe de ceea ce se putea numi o fiinţă inteligentă.

„O.K., se strădui să se concentreze. O.K. Deci mi se dă o şansă să evadez. Mai întâi de toate, este o şansă reală?”

La urma-urmei, oferta Sylviei putea fi o cursă.

Nu avea nici un sens! se revoltă el. Nu-şi dăduse niciodată cuvântul şi nu promisese niciodată nimănui că nu va încerca să fugă, dacă i s-ar fi ivit ocazia. De fapt, în calitatea sa de ofiţer terestru era chiar obligat să o facă, cu atât mai mult dacă i se

ivea prilejul să profite de ocazie în mod politicos, satisfăcător pentru preţiozitatea galactică.

Acceptarea ofertei putea constitui singurul răspuns corect, realiză după un timp. Iar dacă totul nu era decât un alt test Gubru, răspunsul potrivit ar fi trebuit să fie tot unul afirmativ. Numai aşa i-ar fi putut satisface pe greu inteligibilii extraterestrii... arătându-le că-şi înţelege atribuţiile de client.

În altă ordine de idei, oferta se putea dovedi şi una reală. Îşi aminti din nou cât de agitată fusese mai devreme Sylvie. În ultimele săptămâni, se dovedise foarte prietenoasă cu el, în aşa fel, încât dacă ar fi aflat că i se jucase decât o simplă scenă de teatru, orice mascul cimpanzeu ar fi făcut urât de tot.

„O.K. Să presupunem că oferta este reală. Cum naiba se gândeşte s-o ducă la îndeplinire?”

Nu era decât un singur mod de a afla: să o întrebe chiar pe ea. Cu siguranţă, orice tentativă de evadare implica păcălirea sistemului de supraveghere. Poate că exista o cale de a face acest lucru, însă, în mod sigur, Sylvie nu putea să uzeze de ea decât o singură dată.

Se gândi, de asemenea, că, din clipa în care şi el şi Gailet vor începe să pună în mod direct întrebări, va trebui să ia o hotărâre definitivă.

„Ceea ce trebuie să hotărăsc, în primul rând, este dacă să-i spun Sylviei: — În regulă, scumpo, să auzim ce planuri ai... Iar dacă spun da, va trebui să fiu gata să plec. Să plec, de acord, dar unde... ?”

Evident, nu exista decât un singur răspuns: în munţi, ca să-i raporteze Athaclenei şi lui Robert despre ceea ce învăţase. Or, asta însemna să iasă din închisoare şi din Port Helenia.

— Soro au o legendă frumoasă, spuse Gailet încet.

Ochii îi erau aproape închişi şi părea relaxată, când el îi frecă umărul.

— O legendă despre un războinic Paha, de pe vremea când rasa Paha era ridicată la raţiune. Ai vrea să ţi-o spun? Fiben încuviinţă, oarecum încurcat.

— De ce nu... Povesteşte-mi-o.

— O.K. Ei bine, ai auzit, fără nici o îndoială de rasa Palia. Sunt luptători buni, duri, loiali protectorilor Soro. S-au descurcat bine la testele celor de la Institutul Elitelor. Aşa încât, într-o bună zi, Soro s-au hotărât să le acorde unele responsabilităţi. Au

delegat un grup de războinici Palia să păzească un emisar pe drumul către cele Şapte Clanuri Rotitoare.

— Cele şapte clanuri... uh, e vorba despre o civilizaţie maşinistă, nu?

— Da. Dar nu sunt în afara legii. Constituie una dintre puţinele culturi maşiniste care s-a alăturat societăţii Galactice ca membrii onorifici. Se ţin retraşi, trăind în zonele spaţiale de o mare densitate, care nu pot fi folosite în nici un fel de fiinţele care respiră oxigen sau hidrogen.

„Unde naiba vrea să ajungă?”, se întrebă Fiben nerăbdător.

— Ambasadorul Soro tocmai se tocmea cu localnicii pentru gunoaiele celor Şapte Clanuri Rotitoare, când acest Paha, despre care îţi povesteam, a depistat ceva ciudat la marginile sistemului local şi s-a deplasat să investigheze cazul. Era vorba despre câteva vase comerciale ale celor Şapte Clanuri, care erau atacate de maşini vagaboande.

— Berserkerşi? Invadatori?

Gailet se cutremură, fără voie.

— Citeşti prea multă literatură SF, Fiben. Nu, numai nişte simpli roboţi, în afara legii, aflaţi în căutare de pradă. Oricum, neprimind nici un răspuns la întrebările trimise stăpânilor, Palia al nostru s-a hotărât să ia iniţiativa şi s-a năpustit asupra roboţilor, trăgând din plin.

— Lasă-mă să ghicesc: a salvat nava.

Gailet încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, i-a împrăştiat pe vagabonzi. Clanurile au fost extrem de recunoscătoare. Iar recompansa s-a dovedit a fi o afacere extrem de profitabilă pentru clanul Soro.

— Iar el a devenit erou.

— Nu, scutură Gailet din cap. S-a întors acasă în dizgraţie, pentru că acţionase din proprie iniţiativă.

— Ce nebuni şi extraterestrii ăştia! bombăni Fiben.

— Nu. Gailet îl atinse cu genunchiul. E vorba depre ceva important, încurajarea propriei iniţiative, în cazul unei rase-client este bună, dar niciodată în timpul negocierilor la nivel Galactic. Poţi să ai încredere într-un copil inteligent, ca să-i dai pe mână o armă cu energie de fuziune, să spunem?

Fiben pricepu, în sfârşit unde bătea Gailet: amândurora li se oferea o afacere ce suna foarte atrăgător pentru Terra, cel puţin la suprafaţă.

Suveranul Bunei-Cuviinţe se oferise să finanţeze o importantă Ceremonie de Acceptare pentru neo-cimpanzei. Gubru urma să stopeze politica de obstrucţionare a statutului de protector al oamenilor şi să înceteze orice ostilitate împotriva Terrei.

Tot ceea ce părea să dorească în schimb Suveranul, era ca Fiben şi Gailet să spună celor Cinci Galaxii, prin circuitul hiperspaţial, ce indivizi grozavi erau ei, Gubru.

Totul suna ca un gest de slavare a onoarei pentru Suveranul Bunei-Cuviinţe şi ca o lovitură majoră pentru pământeni.

„Dar, se întrebă Fiben, aveau ei doi dreptul de a lua o asemenea hotărâre? Oare nu cumva mai existau şi alte implicaţii, pe care ei nu şi le puteau imagina? Implicaţii mortale, poate?”

Suveranul Bunei-Cuviinţe le spusese că existau anumite motive, pentru care nu li se permitea să-i consulte pe liderii umani, aflaţi în lagărele de detenţie de afară. Rivalitatea sa cu ceilalţi Suverani atingea o fază critică, tocmai în acea perioadă, iar ceilalţi s-ar fi putut să nu fie de acord cu tot ceea ce se hotărâse el să le ofere. Avea nevoie de o surpriză, pentru a-i manevra pe aceştia din urmă, punându-i în faţă cu un fapt gata împlinit.

Un element ciudat îl izbi pe Fiben în acest raţionament. Însă, la urma-urmei extraterestrii tot extraterestrii rămâneau, adică străini, prin definiţie. Nu-şi putea imagina societatea terestră acţionând în felul acesta.

Adică Gailet tocmai îi spusese că trebuiau să renunţe la Ceremonie? Bine... În ceea ce-l privea, putea să hotărască şi ea... Dacă nu-i convenea, nu avea decât să spună nu... în mod respectuos, desigur.

— Povestea nu se sfârşeşte aici, continuă Gailet.

— Oho... mai e ceva?

— Desigur. Câţiva ani mai târziu, cele Şapte Clanuri Rotitoare au venit cu dovezi că războinicul Paha făcuse absolut tot ceea ce putuse pentru a obţine instrucţiuni, înainte de a

porni intervenţia, dar condiţiile subspaţiale împiedicaseră orice mesaj să ajungă până la el.

— Deci...

— Deci, acest mesaj a adus o mare dilemă în clanul Soro. Într-un caz, el îşi asumase o responsabilitate pe care nu o merita. În cel de-al doilea, făcuse cum socotise mai bine. Cercetaşul a fost dezvinovăţit, în mod postum, iar moştenitorilor săi li s-au garantat drepturi avansate în procesul Ridicării la Raţiune.

Urma o lungă tăcere, în care nici unul nu îndrăzni să vorbească.

Fiben se concentra asupra poveştii. Brusc, totul deveni un mesaj clar.

„Cel care contează este efortul. Cam asta ar fi concluzia. Ar fi de neiertat să cooperez cu Suveranul, fără să încerc măcar să mă consult cu protectorii noştrii. Poate că va fi un eşec, dar trebuie încercat!”

— Hai să ne mai uităm o dată la nodul acela.

Se aplecă şi-şi lipi iar ochiul de casula cu mesaj. Rândurile textului se făcură din nou vizibile, împreună cu pata roşcată care pulsa ritmic. Privi fix la pata aflată în poziţie de aşteptare şi se gândi profund.

„Sunt de acord cu înscrisul”.

Ca răspuns la consimţământul său mental, pata îşi schimbă culoarea.

„Şi acum ce mai urmează?”, se întrebă Fiben, aşezându-se la locul său.

Răspunsul sosi în clipa următoare, când uşa se deschise încet.

Intră Sylvie, purtând aceeaşi rochie lungă până la glezne, ca şi mai înainte.

Se aşeză în faţa lor, mai înainte să fie poftită.

— Sistemul de supraveghere este bruiat... am umblat puţin la camerele de luat vederi. Ar trebui să ţină cel puţin o oră, înainte ca computerul lor să devină suspicios.

Fiben extrase discul din blana lui Gailet şi i-l întinse.

— O clipă, şopti Gailet.

Îl luă şi se îndreptă spre banca ei de date.

Introduse discul înăuntru.

— Nu vreau să te simţi jignită, Sylvie, dar cred că textul are nevoie de îmbunătăţiri. Fiben poate semna cu majuscule, dacă este de acord cu modificările pe care o să le propun.

— În regulă, nu mă simt ofensată. Ştiam dinainte că o să fie nevoie să mai umblaţi niţel la el. Tot ce-am vrut a fost să puteţi înţelege clar ce vă ofer.

Totul se întâmpla cu mult prea repede, dar Fiben simţea deja cum adrenalina începuse să-i cânte prin vene.

— Deci plec?

— Plecăm, îl corectă Sylvie. Tu şi cu mine. Am ascuns provizii şi cunosc o cale de ieşire din oraş.

— Faci parte din Rezistenţă, deci.

— Mi-ar plăcea, clătină ea din cap, desigur, dar acesta este propriul meu spectacol. Fac... fac asta pentru un anume preţ.

— Ce doreşti?

Sylvie scutură iar din cap, dând de înţeles că o să aştepte întoarcerea lui Gailet pentru a vorbi.

— Dacă sunteţi de acord cu planul, am să ies afară şi o să chem garda de noapte. Şi o să mă străduiesc să-i găsesc ceva de lucru lui Gheară-de-oţel pentru restul acestei nopţi.

— De ce este aşa de important tipul ăsta?

— Poate că ai observat, Aspirantul ăsta seamănă destul de mult cu tine, Fiben, are o construcţie fizică asemănătoare. Destul ca să păcălească computerele-spion în întuneric, cel puţin pentru un timp. Aşa cred.

De aceea i se păruse atât de cunoscut cimpanzeul de la poartă! Se hotărî repede.

— Droghează-l! Lasă-l cu Gailet, pe când eu mă strecor afară, în hainele lui, folosindu-i permisul de liberă trecere.

— E ceva mai mult decât atât, crede-mă!

Sylvie părea nervoasă şi epuizată.

— În linii mari însă ai prins ideea. Eu şi el venim în 20 de minute. Deci trebuie să se întâmple înainte de asta.

Gailet reveni şi-i înmâna discheta. Fiben o duse la ochi şi citi cu atenţie textul revizuit, nu pentru că avea de gând să-i critice munca, ci pentru a fi în stare să-l recite cuvânt cu cuvânt, dacă avea să ajungă vreodată la Athaclena şi la Robert.

Gailet rescrisese mesajul în întregime:

„Expunerea intenţiilor mele – înregistrare făcută de locotenetul Fiben Bolger, cimpanzeu mascul-alb-uman, client cetăţean al Federaţiei Terestre şi locotent în rezervă, în forţele coloniale de apărare de pe Garth.

Am luat cunoştinţă de amabilitatea care mi s-a arătat în timpul prizonieratului meu şi de atenţia cu care am fost tratat de către slăviţii şi respectaţii Suverani ai marelui Clan Gubru.

Totuşi, datoria mea de combatant în actualul război dintre clanul meu şi clanul Gubru mă obligă să refuz în mod respectuos detenţiunea, oricât de amabilă ar fi ea.

Încercând să evadez, în nici un caz nu resping cu dispreţ onoarea pe care mi-o face slăvitul Suveran, alegându-mă pentru statutul de reprezentat al rasei. Continuând o rezistenţă onorabilă împotriva ocupaţiei Gubru de pe Garth, sper să mă comport aşa cum trebuie să se comporte un client, dând ascultare voinţei protectorilor mei.

Acţionez în spiritul tradiţiei societăţii galactice, atât cât am putut s-o înţeleg”.

— Da.

Fiben învăţase suficient de mult sub îndrumarea lui Gailet, pentru a putea realiza singur cu cât era mai bună versiunea aceasta. Îşi înregistra din nou consimţământul şi pata de înregistrare îşi schimbă încă o dată culoarea. Îi înmâna apoi, din nou, discul lui Gailet.

„Ceea ce contează cu adevărat este faptul că încercăm”, îşi spuse, ştiind foarte bine cât de disperată era această tentativă.

— Acum, îşi răsuci Gailet faţa către Sylvie, acum poţi să ne spui care este preţul de care ne aminteai adineauri. Ce doreşti?

Sylvie îşi muşcă buzele. Privea către Gailet, dar arăta înspre Fiben.

— Pe el îl doresc, spuse repede. Vreau să îl împărţi cu mine.

— Ce?!

Fiben încercă să se ridice, dar Gailet îl opri cu un gest iute.

— Explică-te! îi ceru ea.

— Nu eram prea sigură ce fel de mariaj aveţi voi doi, ridică aceasta din umeri.

— Nu avem nici unul, replică Fiben înfierbântat. Şi ce te priveşte...

— Taci din gură, Fiben! ordonă Gailet. Ăsta e adevărul, Sylvie. Nu avem nici un fel de înţelegere, de grup sau monogamă. Despre ce este deci vorba? Ce doreşti de la el?

— Nu este clar? Sylvie privi din nou către Fiben. Oricare ar fi fost cota lui înainte de Ridicarea la Raţiune, acum are, efectiv o carte albă. N-ai decât să priveşti la uluitorul lui palmares de război şi la modul în care i-a învins pe extraterestri în Port Helenia. Şi asta nu doar o singură dată, ci de două ori... Numai asta şi ar fi de ajuns să-l avanseze de la statutul de carte albastră. Iar acum Suveranul l-a delegat să fie reprezentantul rasei. Felul acesta de atenţie este marcant. Şi va rămâne la fel, oricine va câştiga acest război, ştii asta la fel de bine ca şi mine, dr. Jones.

Sylvie încercă să rezume.

— Are o carte albă. Eu una verde. Şi se mai întâmplă, pe deasupra, să fie şi genul meu. E simplu, nu?

— Eu? O afurisită de carte albă?

Fiben izbucni în râs, auzind această absurditate. Se prinsese unde voia să ajungă Sylvie.

— Oricine ar câştiga, continuă aceasta, fie pământenii, fie Gubru, vreau ca progeniturile mele să aibă acces la stadiul Ridicării la Raţiune şi să fie protejaţi de Consiliu. Copilul meu va avea un destin al lui. Voi avea nepoţi, care sunt, de fapt, o părticică sigură de viitor.

Era tot mai evident că Sylvie se înfierbânta tot mai tare la gândul ăsta. Dar Fiben nu avea chef să simpatizeze cu ea.

„O grămadă de fraze sforăitoare, desprinse din metafizică!”, gândi el.

Nici măcar nu îi spunea toate astea lui! Sylvie vorbea cu Gailet, făcea apel la ea!

— Hei, eu nu am nici un cuvânt de spus în toată afacerea asta? protestă neconvins.

— Sigur că nu, prostule, îi replică Gailet, scuturând din cap. Tu eşti un mascul... iar un mascul, dacă nu are altceva disponibil când se excită, regulează până şi o gaură în gard! Era o exagerare, dar şi un element stereotip, bazat pe destul de mult adevăr, pentru a-l determina pe Fiben să roşească.

— Dar...

— Sylvie este atractivă, se apropie de culoarea roz. Ce crezi că o să faci, atunci când vei fi liber, dacă noi toţi hotărâm dinainte că datoria şi plăcerea, în cazul tău, vor coincide?

Gailet făcu o mişcare.

— Nu, nu tu decizi. Aşa că, pentru ultima oară, mai taci odată din gura aia, Fiben.

Şi Gailet se răsuci să-i pună Sylviei o nouă întrebare, dar Fiben nu mai reuşi s-o audă: vâjâitul ce i se iscă în urechi înnăbuşi orice alt sunet. În acea clipă nu putea să se gândească decât la toboşar, la bietul Igor Patterson.

„Nu! Oh, Doamne, apără-mă!”

— ...aşa sunt toţi masculii.

— Da, desigur, dar îmi închipui că tu ai o legătură cu el, formală sau nu. Teoria este bună, dar oricine poate spune ţine mai mult la cinste decât la ruşine. Se poate să se încăpăţâneze, dacă o să vadă că tu nu eşti de acord.

„Aşa gândesc, de fapt, femelele despre noi, masculii?”, se întrebă Fiben uluit.

Îşi aminti de „orele de sănătate” din şcoală, când tinerii cimpanzei masculi trebuiau să audieze cursuri despre drepturile de procreere şi să vizioneze filme referitoare la acest subiect. Asemenea celorlalţi, se întrebase şi el, multă vreme, dacă fetele învăţau aceleaşi lucruri, simultan.

„Învăţau în şcoală acest tip de logică, cu sânge rece? Sau învăţau din proprie experienţă?”

— Nu îmi aparţine. Gailet ridică din umeri. Dacă te porţi corect, nimeni nu va avea niciodată vreo pretenţie asupra lui... nimeni, în afară de Consiliul Elitelor, săracul de el!

Se încruntă.

— Tot ce-ţi cer este să-l conduci în siguranţă în munţi. Până atunci, n-o să se atingă de tine, s-a înţeles? Preţul o să-ţi fie plătit abia atunci când se va afla în siguranţă, la forţele de gherilă.

„Un mascul uman nu ar tolera o asemenea stare de lucruri!”, medita cu amărăciune Fiben.

Dar masculii umani nu erau neterminaţi, nu erau creaturi rămase la stadiul de client, ei nu trebuiau „să reguleze o gaură în gard, dacă nu găseau altceva disponibil”, nu?

Sylvie încuviinţă din cap şi întinse mâna. Gailet i-o strânse uşor. Se priviră lung una pe alta, apoi se despărţiră.

Sylvie se ridică.

— O să bat la uşă, mai înainte de a intra. Cam peste zece minute.

Îl privi pe Fiben cu o expresie satisfăcută, ca şi cum s-ar fi descurcat foarte bine într-o afacere încurcată.

— Atunci să fii gata să mergem, îi zise şi se întoarse să plece.

Abia după ce ieşi, Fiben reuşi să-şi găsească vocea.

— Îţi asumi prea multă responsabilitate, bazându-te numai pe teoriile alea alunecoase. Ce dracu' te face aşa de sigură...

— Nu sunt sigură de nimic! izbucni ea.

Şi expresia confuză, îndurerată, afişată pe chipul ei, îl izbi mai mult decât orice altceva din cele ce se întâmplaseră în seara aceea.

Gailet îşi trecu o mână peste ochi.

— Îmi pare rău, Fiben. Fă cum crezi tu că e mai bine. Te rog numai să nu te simţi ofensat. Pentru că nici unul din noi nu-şi poate permite în clipa asta să se simtă mândru. Oricum, Sylvie nu cere chiar aşa de mult, în cazul acesta, nu?

Îi citi tensiunea abia mascată în dosul pleoapelor şi supărarea îi trecu, fiind înlocuită de îngrijorare.

— Eşti sigură... că o să te descurci?

— Cred că da. Ridică din umeri. Probabil că Suveranul îmi va găsi alt partener. Voi face tot ce-mi stă în puteri, pentru a întârzia cât mai mult lucrurile.

Fiben îşi muşcă buzele.

— Îţi promit să-ţi dăm de veste, imediat ce vom ajunge la oameni.

Citi pe faţa ei că nu avea nici o speranţă să se întâmple aşa.

— Aşa să faci, Fiben, îi zâmbi.

Se ridică şi-l atinse uşor pe faţă.

— Ştii, şopti, chiar o să-mi fie dor de tine.

Momentul se scurse abia perceptibil, iar ea îşi retrase mâna şi redeveni serioasă.

— Acum, ar trebui să te ocupi să-ţi strângi lucrurile pe care o să le iei cu tine. Şi mai vreau să-ţi spun câteva vorbe, pe care să le transmiţi generalului. O să le ţii minte?

— Da, sigur că da.

Pentru o clipă, se lăsă inundat de un val de melancolie, gândindu-se dacă va mai vedea vreodată blândeţea ce strălucise pentru o clipă în ochii ei.

Apoi, uită, luat cu treburile. Gailet îl urmărea în toate părţile prin cameră,în timp ce el îşi făcea un pachet cu mâncare şi haine. Încă mai continua să vorbească, atunci când se auzi bătaia în uşă.

64

GAILET

La vremea întunericului, după ce ei plecaseră, se aşeză pe saltea, cu o pătură în cap, strângându-şi genunchii la gură şi legănându-se în ritmul singurătăţii sale.

Singurătatea beznei nu era însă deplină şi poate că era mai bine aşa.

Gailet îl simţea pe cimpanzeul adormit alături, învelit în aşternuturile lui Fiben, cum împrăştia în jur aroma slabă a drogului ce-l cufundase în starea de inconştienţă. Gardianul mai avea câteva ceasuri bune până să se trezească, dar Gailet se gândea că liniştea nu va dura, cu siguranţă, cât somnul acestuia.

Nu, nu era chiar în întregime singură, dar Gailet Jones nu se mai simţise niciodată atât de saparată, de izolată faţă de ceilalţi.

„Săracul Fiben! gândi ea. Poate că, acum, Sylvie este chiar lângă el. Cu siguranţă că unul din cei mai de treabă cimpanzei pe care i-am întâlnit vreodată. Şi totuşi… asta nu l-a ajutat să întrevadă decât o parte din acest complot. Iar eu nu am putut să-i dezvălui restul. Nu fără să dezvălui ce ştiu şi ascultătorilor ascunşi”.

Nici măcar de sinceritatea Sylviei nu era sigură. Gailet nu se simţise niciodată în stare să facă aprecieri prea corecte din punct de vedere caracterial.

„Pot însă să pun pariu pe orice că Sylvie n-a păcălit niciodată supravegherea Gubru”.

Gailet pufni pe nas la ideea asta absurdă – auzi, o micuţă cimpanzee să îmbrobodească în asemenea hal monitoarele extraterestrilor, încât ei să nu observe decât prea târziu ce face!

„Nu, totul s-a derulat prea uşor, precis a fost un aranjament!”

De către cine? Şi de ce?

Chiar conta?

„Noi n-am avut deloc de ales, evident. Iar Fiben a fost obligat să le accepte oferta.”

Gailet se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată. Dacă era vorba de încă un test de inteligenţă, poruncit de Suveranul Proprietăţii, atunci Fiben ar fi putut să revină chiar a doua zi, acreditat cu încă o „reacţie pozitivă”… pozitivă pentru un neo-cimpanzeu foarte avansat, conform scării valorice pentru o rasă protejată, aflată la acest nivel.

Se înfiora. Până în seara aceasta nu se gândise prea mult la implicaţii, dar Sylvie le arătase totul foarte limpede. Chiar dacă urmau să se mai întâlnească, situaţia existentă între ei nu putea să mai fie aceeaşi. Dacă, în ceea ce-i privea, cartela ei albă fusese o simplă barieră, cartela lui urma să caşte adevărată prăpastie.

Oricum, bănuiala ei era că nu mai era vorba de un alt test, aranjat de Suveranul Proprietăţii. Iar dacă era aşa, o anumită facţiune din grupul Gubru devenea responsabilă pentru escapada din acea seară. Poate unul din ceilalţi Suverani sau…

Gailet scutură din nou din cap. Nu ştia suficient, pentru a putea deduce, îi lipseau datele. Sau poate că era prea proastă, pentru a completa acest puzzle.

Se afla într-un joc. ce se derula împrejurul lor şi, la fiecare nivel, se părea că nu mai au de ales. Fiben trebuise să plece, chiar dacă oferta de evadare se va dovedi o păcăleală. Sau nu, ea trebuia să rămână şi să se războiască cu gărgăunii ce-i ţopăiau prin minte. Asta, pesemne, îi fusese soarta.

Senzaţia asta idioată, că era manipulată, fără a putea să intervină nicicum în propriu-i destin, îi era cunoscută lui Gailet. Fiben de-abia acum începea să se obişnuiască, dar pentru ea senzaţia de neputinţă fusese o constantă tovarăşă de viaţă.

Câteva dintre religiile străvechi ale Pământului includeau şi conceptul de predeterminare, o credinţă conform căreia toate întâmplările fuseseră aşezate într-o anume ordine chiar din primul moment al creaţiei, iar aşa-zisul liber-arbitru nu era decât o iluzie.

Imediat după Contact, în urmă cu nici două secole, filosofii umani îi întrebaseră pe primii galactici întâlniţi ce cred despre asta şi despre multe alte lucruri. În majoritatea cazurilor, înţelepţii lor le răspunseseră cu superioritate: „Acestea sunt întrebări care nu pot fi formulate decât într-o ilogică limbă primitivă. Nu există paradoxuri”, îi asiguraseră.

Şi, într-adevăr, nu existau mistere nerezolvate... cel puţin nu din acelea care ar fi putut fi măcar bănuite de fiinţele precum pământenii.

Predestinarea nu constituia, totuşi, un lucru greu de înţeles precum clanurile galactice. Majoritatea chiar credeau că oamenii erau predestinaţi să aibă o soartă amară şi o istorie scurtă.

Gailet îşi aducea aminte cum, în urmă cu câtva timp, pe când mai locuia pe Pământ, făcuse cunoştinţă cu un neo-delfin, un poet bătrân, la pensie, care îi povestise cum ascultase pe vremuri, pe când înota în apele marilor balene, ore în şir, frumuseţea cântecelor lor despre străvechii zei cetaceeni. Se simţise flatată şi fascinată când bătrânul delfin compusese, special pentru ea, o poezie.

„Vezi cum fulgerul se-aprinde,
Coborând prin aerul fierbinte?
Fugi degrab' şi-n pumn îl prinde!”

Gailet se gândi că acel haiku fusese şi mai plin de înţelesuri în trinary, limbajul hibrid pe care-l foloseau, de obicei, delfinii pentru poeziile lor. Ea nu înţelegea trinaiyana, desigur,

însă chiar şi în anglică mica alegorie i se păruse atât de frumoasă, încât nu o putuse uita.

Realizând la ce se gândea, Gailet se trezi zâmbind, fără voie.

Forma adormită de alături, începu să sforăie uşor.

***

Se afla însă acolo şi după scurgerea câtorva ore, când uşa se deschise, cu un bubuit puternic, lăsând să pătrundă lumina de pe coridor.

Mai multe forme aviene, cu patru picioare, intrară în încăpere. În fruntea grupului,un kwackoo făcu un semn şi doi roboţi sferici înaintară. Încet, dar ferm, folosiră câmpurile gravitice pentru a ridica neo-cimpanzeul adormit, fără ca măcar să-i deranjeze păturile şi ieşiră cu el pe culoar. De vreme ce servitorul kwackoo nici măcar nu se ostenise să privească sub cuverturi, era clar că ştia ce se afla deja sub ele.

— Se va face o anchetă, promise, păşind către ieşire.

Gailet ştia că în doar câteva minute aveau să citească biletul de „adio” pe care Fiben îl lăsase agăţat de pieptul gardianului adormit. Încercă să-i mai întârzie puţin

— În regulă, zise. Aş vrea însă să fac o cerere... ba nu, o revendicare.

Servitorul aproape că ieşise, înconjurat de ceilalţi kwackoo. La auzul spuselor ei, se opri brusc, determinând o mică îmbulzeală. Se auzi un cor de cârâituri furioase, când ceilalţi se ciocniră între ei, precum şi plescăituri mânioase din limbă, la adresa lui Gailet. Conducătorul cu creastă roz se răsuci către ea.

— Nu ai dreptul să faci revendicări.

— O fac în numele tradiţiei galactice, insistă ea. Nu mă obliga să-mi trimit petiţia direct eminenţei sale, Suveranul Proprietăţii!

Urmă o pauză mai lungă, timp în care servitorul păru să evalueze riscurile pe care le implica ameninţarea. Apoi întrebă:

— Care este cererea ta stupidă?

Acum fu rândul lui Gailet să rămână tăcută, în aşteptare.

În cele din urmă, cu o vădită rea-voinţă, servitorul se înclinăo plecăciune atât de minusculă, încât de-abia putea fi observată. Gailet întoarse gestul, în acelaşi mod.

— Doresc să merg la Bibliotecă, anunţă ea într-o impecabilă Galactic-7. De fapt, în numele drepturilor mele de cetăţean galactic, insist să mi se dea voie.

65

FIBEN

Odată ce Sylvie îl învăţase cuvintele de cod, o frază pe care trebuia s-o spună robojilor care planau în jurul porţii, devenise extrem de simplu să iasă îmbrăcat în hainele de paznic. Cimpanzeul de gardă molfăia un sandwich şi privea pierdut pe deasupra. Le făcu semn să treacă, abia uitându-se în direcţia lor.

— Unde mergem? întrebă Fiben, după ce trecură dincolo de zidul îmbrăcat în viţă-de-vie al închisorii.

— La docuri, îi răspunse Sylvie, peste umăr.

Femela înainta cu paşi repezi pe trotuarul umed, plin cu frunze moarte, conducându-l dincolo de locuinţele întunecate şi goale acum, construite de oameni. Apoi trecură printr-o zonă locuită de cimpanzei, unde majoritatea caselor erau mari, fiind repartizate celor căsătoriţi în grup.

Clădirile erau vii colorate, iar ferestrele aveau formă de uşi sau de garduri împletite, pentru a uşura căţăratul copiilor.

În spatele perdelelor trase, Fiben zări în fugă contururi de siluete.

— De ce la docuri?

— Pentru că acolo se găsesc bărcile, îi răspunse scurt Sylvie.

Ochii îi fugeau în toate părţile. Porni cronometrul ceasului de la mâna stângă, continuând să se întoarcă din când în când şi să privească înapoi, de parcă s-ar fî temut să nu fie urmărită.

Părea destul de normal să fie emoţionată, dar Fiben ajunsese la limită. O apucă de braţ, oprind-o.

— Ascultă, Sylvie. Îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut până acum. Dar nu crezi că a venit momentul să mă laşi pe mine să continui planul?

— Cred că ai dreptate, oftă ea.

Mormăitul ei nervos îi aduse aminte de noaptea petrecută la „Strugurele Maimuţei”. Ceea ce el luase drept dorinţă primitivă de animal atunci, trebuie să fi fost teamă, ascunsă sub un strat gros de bravură şi de lăudăroşenie.

— În afară de porţi, singurul mijloc de a părăsi oraşul este barca.

Planul meu este să ne strecurăm la bordul unuia dintre vasele de pescuit.

Pescarii de noapte ridică ancora, de obicei – aruncă o privire la ceasul de pe deget – aşa, cam peste o oră.

— Şi apoi? dădu Fiben din cap.

— Apoi, părăsim oraşul, atucni când vasul trece prin dreptul Golfului Aspinal. O să înotăm până la North Point Park. De acolo, o să avem de făcut un drum greu spre nord, de-a lungul plajei, dar ar trebui să putem urca dealul pe timp de zi.

Fiben dădu din cap. Părea a fi un plan bun. Îi plăcea că existau mai multe opţiuni pe traseu, pentru că în felul acesta îşi puteau modifica planul pe drum, dacă întâlneau în cale unele facilităţi sau dacă se ivea vreo problemă. Spre exemplu, ar putea coborî la punctul sudic, în loc de cel nordic. Cu siguranţă că duşmanul nici nu se aştepta ca doi evadaţi să îi înfrunte chiar cu instalaţiile lor sofisticate. Trebuia să fie o mulţime de echipament de construcţie parcat acolo. În mod sincer, pe Fiben îl atrăgea ideea de a fura unul din vasele Gubru. Dacă ar reuşi

vreodată să captureze aşa ceva, atunci cu siguranţă că i s-ar deschise calea către un permis alb.

Îşi mută repede gândul de la această idee, deoarece îi aducea aminte de Gailet şi, la naiba, îi era deja dor de ea.

— În mare, cred că sună destul de bine, Sylvie.

— Mulţumesc, zâmbi ea, destul de reţinut. Uf, mergem?

Îi făcu semn să o apuce ea înainte. Nu după mult timp, simţiră mirosurile specifice magazinelor (acum cu obloanele trase) şi ale bufetelor.

Un vânt din sud-vest bătea puternic, împingând frunze şi bucăţi de hârtie înspre genunchii lor. Când începu să picure, Sylvie îşi ridică gluga, dar Fiben nu o imită. Îl deranja mai mult să nu audă bine decât să aibă părul pe jumătate ud, cum era în clipa aceea.

Îndreptându-se către mare, zări la un moment dat o sclipire pe fundalul cerului şi, aproape imediat se auzi un fel de mormăit, ca de bursuc.

„Ei drăcia dracului! îşi luă el seama. Poftim la ce mă gândesc!”

O apucă din nou de mână pe însoţitoarea sa.

— Nimeni nu o să meargă pe mare pe o asemenea vreme, Sylvie.

— Căpitanul acestui vas o să meargă.

Scutură din cap şi oftă.

— Chiar că n-ar fi trebuit să-ţi spun acest lucru! Dar... ştii, e un contrabandist. Vasul său e bine izolat împotriva intemperiilor şi poate să se cufunde parţial în apă.

— Cu ce se poate face contrabandă în ziua de azi?! se miră Fiben.

Sylvie privi cu atenţie în stânga şi în dreapta:

— Uneori, cu cimpanzei. De pe sau către insula Cilmar.

— Cilmar! O să ne ducă tocmai până acolo?

— I-am promis lui Gailet să te conduc în munţi, se încruntă însoţitoarea sa. Oricum, nu ştiu dacă aş putea să am încredere în acest căpitan chiar până în insula Cilmar.

Lui Fiben începuse să i se învârtejească gândurile. Jumătate din pământenii de pe Garth erau internaţi pe această insulă! De ce să-i întâlnească, în acest caz pe Robert şi pe Athaclena care, de fapt, erau nişte copii, când ar fi putut foarte

bine să-i prezinte întrebările lui Gailet direct în faţa experţilor de la Universitate?!

— Hai să facem jocul după ureche, spuse destul de nehotărât.

Deşi, în sinea sa, era deja decis să-l evalueze pe acest căpitan ce se ocupa cu contrabanda. Poate că avea să reuşească pe furtuna ce se pregătea...

Încă se mai gândea la asta, în vreme ce-şi reluau călătoria. În scurt timp, ajunseră la docuri – de fapt, nu foarte departe de locul unde Fiben îşi petrecuse după-amiaza privind pescăruşii. Ploaia cădea acum în rafale puternice, piezişe. Aerul se răcorea tot mai mult, amplificând fiecare mireasmă – de la aceea de cadavru în descompunere, până la putoarea de bere râncedă, care venea dinspre taverna vreunui pescar de peste drum, unde încă mai pâlpâia vreo lumină şi se auzeau acordurile unei melodii triste.

Fiben îşi simţi nările tremurând. Trase cu putere aerul pe nas, străduindu-se să adulmece ceva care părea că apare şi dispare brusc în ploaia rece. Simţurile îi înfierbântară imaginaţia, înfăţişându-i noi şi noi situaţii pentru problemele încă neformulate.

Însoţitoarea îl împinse în direcţia unui colţ, dincolo de care apărură trei debarcadere. Mai multe umbre mari şi negre se întindeau pe zid, una lângă alta. Prima era, fără îndoială umbra vasului de contrabandă. Fiben o opri din nou pe Sylvie aşezându-i mâna pe braţ.

— Mai bine ne-am grăbi! se scutură ea.

— Să nu cumva să ajungem prea devreme, se strâmbă Fiben. Începe să fie înghesuială şi să pută urât în barca asta. Vino aici, în spate, te rog. E vorba despre ceva ce nu vom mai avea ocazia să facem prea curând.

Femela nu înţelese şi îl privi consternată, în timp ce se lăsa târâtă în spate, după colţ. Când Fiben o cuprinse în braţe, se crispa şi îi trebuiră câteva clipe până să se dezmeticească şi să reuşească să se relaxeze. În fine, ridică fruntea. Fiben o sărută. Îl sărută şi ea, la rândul ei. Oftă agitată, când masculul începu să-şi folosească buzele, muşcând-o uşor de urechea stângă şi coborând de-a lungul obrazului, către gât.

— Oh, Fiben... Măcar de-ai avea timp! Măcar de-ai şti cât de mult...

— Sssst... spuse el şi-i dădu drumul din braţe.

Îşi scoase hanoracul dintr-o singură mişcare şi-l întinse pe jos.

— Ce...? încercă ea să întrebe, dar nu mai avu timp.

Masculul o trase în jos şi o aşeză pe haină, apoi se aşeză în faţa ei.

Apoi, toată vâltoarea primei impresii se spulberă, când el începu să-i răsfire părul, ţesălând-o.

— Vai! oftă Sylvie. O clipă am crezut că...

— Cine, eu? Ar trebui să mă cunoşti de-acum, drăguţă. Sunt genul căruia îi place să facă lucrurile pe îndelete. Nu aşa fuga-fuga. Avem timp destul.

Femela îşi răsuci capul în direcţia lui şi-i zâmbi.

— Mă bucur. Oricum nu o să fiu în perioada propice pentru reproducere decât peste o săptămână. Deşi, dacă mă gândesc bine, nu cred că o să trebuiască să aşteptăm chiar atât... vreau să spun că...

Tăcu brusc, sufocată, când Fiben îi înfipse mâna stângă în gât Dintr-o singură mişcare precisă, extrase cu dreapta din buzunarul hanoracului teaca pumnalului. Ochii Sylviei se bulbucară, atunci când îi apăsă carotida cu lama ascuţită.

— O vorbă numai... îi şopti el în urechea stângă. Un singur sunet şi la noapte vei fi hrană pentru pescăruşi. Ne-am înţeles?

Ea dădu din cap speriată. Îi simţea pulsul accelerat, a cărui vibraţie se transmitea prin lama cuţitului. Nici inima lui nu bătea însă mai încet.

— O să-ţi dau voie să vorbeşti. Dar numai în şoaptă. Am să citesc pe buzele tale tot ce nu aud. Vreau să-mi spui unde sunt plantate proiectilele...

Sylvie clipi şi articula cu voce tare:

— Ce...

Asta fu tot. Vocea i se gâtui şi, după câteva secunde, Fiben slăbi strânsoarea.

— Încă o dată, şopti el.

De data asta, mişcă numai buzele, fără să le rostească.

— Ce... tot... spui,Fiben?

Vocea lui deveni un murmur abia inteligibil în urechea femelei:

— Ne aşteaptă pe undeva, pe-afară, nu-i aşa, drăguţă? Chestia cu căpitanul care se ocupă cu contrabandă nu a fost

decât un basm, nu-i aşa, drăguţo? Mă refer la Gubru, iubiţico! Am impresia că mă duci drept în ghearele lor de păsăroi împuţiţi!

Femela se crispa sub apăsarea cuţitului.

— Fiben... eu... nu! Nu, Fiben!

— Îmi miroase a pasăre, spuse el printre dinţi. Sunt acolo, ştiu asta. Odată ce le-am adulmecat mirosul, totul a devenit limpede ca lumina zilei.

Sylvie tăcea, dar ochii îi deveniseră extrem de grăitori.

— Gailet trăieşte cu impresia că sunt un tip cam încuiat. Dacă stau bine să mă gândesc, îmi dau seama pefect că evadarea a fost aranjată dinainte. Numai data nu a fost fixată în mod cert. Probabil că nici nu vă aşteptaţi la furtuna asta, care să izoleze golful de pescuit. Povestea cu căpitanul contrabandist a fost un alibi excelent pentru a-mi îngropa bănuielile. A fost ideea ta?

— Fiben...

— Taci din gură! în regulă, pricep, a fost o chestie nemaipomenită să-ţi imaginezi că există unii cimpanzei atât de deştepţi încât să se plimbe de-a moaca până la insula Cilmar şi înapoi. Pe vremuri, am fost însă pilot de cercetaş, ştiai asta drăguţo? Şi începusem deja să mă gândesc la cât de greu trebuie să-ţi fie să decolezi pe o vreme ca asta!

Adulmecă din nou aerul şi simţi distinct mirosul acela de mucegai.

Abia în clipa aceea realiză că nici unul dintre testele la care fuseseră supuşi, el şi Gailet, în ultimele câteva săptămâni nu avuseseră nimic de-a face cu simţul mirosului.

„Bineînţeles că nu! Galacticii îl considerau o rămăşiţă animală.”

Îşi simţi palmele umede, cu toate că nu mai ploua. Sylvie plângea.

Scutură din cap.

— Nu... o să-ţi facă nimeni... nici un rău, Fiben. Su... Suveranul vrea doar să-ţi pună câteva întrebări. Apoi, îţi dă drumul. A... a promis!

„Deci nu era vorba decât despre un alt test!”

Lui Fiben îi veni să izbucnească în râs, gândindu-se cât de naiv fusese, crezând că evadarea ar fi, totuşi, posibilă.

„Am senzaţia că o voi revedea pe Gailet mai repede decât am crezut.”

Începu să-i fie ruşine de felul în care se purtase cu Sylvie. Oricum, totul nu fusese decât un joc. Pur şi simplu, un alt examen. În asemenea condiţii nu se merita să ia totul prea în serios. Biata de ea, îşi făcea numai meseria şi nimic mai mult.

Începu să se relaxeze şi să slăbească strânsoarea braţelor, când, brusc, îl izbi ceva din ceea ce spusese Sylvie, în partea finală.

— Suveranul a spus că-mi dă drumul? şopti el. Asta înseamnă că mă trimite înapoi în închisoare, nu?

Femela scutură cu putere din cap.

— Nu! spuse mişcând numai dinbuze. O să ne trimită în munţi. Acea parte a înţelegerii mele cu Gailet a fost serioasă! Suveranul a promis că va face aşa, dacă îi răspunzi la întrebări.

— Stai o clipă, îi pică fisa lui Fiben. Doar nu e vorba de Suveranul Bunei-Cuviinţe!

Sylvie aprobă, înclinând capul. Fiben se lumină dintr-odată.

— Care dintre... Suverani ne aşteaptă acum?

— Suveranul Preţului şi... Precauţiei, pufni ea supărată.

Fiben strânse ochii, pricepând senul cumplit al faptelor. De fapt, nu era vorba despre nici „joc” sau test.

„Doamne-Dumnezeule!”, se îngrozi el.

Trebuia să se gândeasă repede de tot cum să-şi salveze pielea.

Dacă ar fi fost vorba de Suveranul Razei şi Ghearei, s-ar fi aruncat pe loc în luptă. Oricum, toate resursele militare Gubru ar fi fost orientate în direcţia sa. Aşa cum stăteau însă lucrurile în clipa de faţă, nu existau prea multe şanse. Îşi muşcă buzele, străduindu-se să se concentreze.

„Contabili. Agenţi de asigurare. Birocraţi”.

Aceştia formau armata Suveranului Preţului şi Precauţiei.

„Poate, gândi el îndoit. Poate că...”

Înţelese că înainte de a acţiona în vreun fel, trebuia să încheie un târg cu Sylvie. Nu putea s-o lege şi să plece apoi, pur şi simplu. De altfel, nu era un ucigaş cu sânge rece. Nu-i rămânea deci decât o singură soluţie: s-o câştige, cât mai repede posibil, de partea lui.

Ar fi putut să-i spună despre certitudinea sa în ceea ce priveşte faptul că Suveranul Preţului şi Precauţiei nu era chiar marele susţinător al adevărului, aşa cum se dovedise Suveranul Bunei-Cuviinţe. Din moment ce ea nu era de partea lor, la ce bun să-şi fi ţinut păsările promisiunea de a-i elibera?

În fapt, raidul din seara aceea s-ar fi putut să fie chiar ilegal, conform standardelor invadatorilor şi, în acest caz, ar fi fost stupid să lase doi cimpanzeisă plece liberi, mai ales că ştiau câte ceva despre ei. După câte ştia el, cu privire la obiceiurile Gubru, Fiben, îşi imagina că Suveranul Preţului şi Precauţiei le-ar fi dat voie să plece direct în spaţiu.

„Oare mă va crede dacă-i spun toate astea?” Nu putea să rişte. Mai exista o cale de o câştiga pe Sylvie de partea sa.

— Vreau să mă asculţi cu maximă atenţie, îi spuse în şoaptă. Nu voi merge la întâlnirea cu Suveranul tău. Şi asta dintr-un motiv foarte simplu: dacă ajung acolo ştiind ceea ce ştiu acum, putem să ne luăm adio de la permisul meu alb.

Femela îl privi drept în ochi. Când sensul vorbelor lui o pătrunse, se înfiora, ca izbită de o pală de vânt îngheţat.

— Vezi tu, drăguţo, pentru a merita acest cadou, trebuie să mă comport ca un cimpanzeu model. Şi care cimpanzeu model se duce drept în ceva, despre care ştie că este o capcană? Hmm? Nu, Sylvie, probabil că ne vor prinde oricum. Trebuie să fim însă prinşi încercând din toate puterile să scăpăm, altfel nu mai aer nici un rost ceea ce facem. Înţelegi ce vreau să spun?

Femela clipi de câteva ori şi apoi aprobă, mişcând capul.

— Hei, şopti prietenos, capul sus! Ar trebui să fii fericită că m-am prins de înşelătorie. Asta înseamnă că avem şansa ca puştiul nostru să fie cel mai grozav copil din flori din câţi există. Probabil că va descoperi repede o cale să arunce în aer grădiniţa.

Sylvie zâmbi abia perceptibil.

— Mda, răspunse. Cred că ai dreptate.

Fiben lăsă cuţitul să-i cadă din mână şi îi dădu drumul din strânsoare.

Se ridică în picioare. Era momentul adevărului. Probabil că tot ceea ce trebuia să facă era să scoată un urlet şi atunci însoţitorii Suveranului... cu siguranţă că s-ar fi aruncat asupra lor într-o clipă.

Sylvie se ridică, la rându-i şi-i întinse inelul ceas.

„Detectorul”, se gândi el.

O luă de după umeri şi o conduse către sud.

„Acum, numai de-ar funcţiona planul meu!”, îşi zise.

Porumbarul se afla tot acolo unde şi-l amintea, adică în spatele unui pâlc de case prost întreţinute, care mărgineau portul. Toată lumea părea să doarmă. Cu toate astea, nu scoase un sunet în timp ce se ţâra şi tăia firele.

Era un întuneric beznă şi mirosea urât a păsări. Uguitul uşor al porumbeilor îi aminti imediat lui Fiben de kwackoo.

— Haide, copilaşi, le şopti el. Voi o să mă ajutaţi să-i prostesc pe verişorii voştrii, în noaptea asta.

Îşi amintise de acest loc, din una din plimbările anterioare.

Apropierea era factorul esenţial, care determinase alegerea. Nici el, nici Sylvie nu cutezau să părăsească zona portului până când nu scăpau de detector.

Porumbeii se fereau din calea lor. În timp ce Sylvie făcea de pază, Fiben reuşi să captureze într-un colţ o pasăre grasă şi puternică. Cu o bucată de sfoară, îi legă inelul ceas de picior.

— Ei, ce zici? îi şopti şi-i făcu vânt să zboare.

Pentru orice eventualitate, repetă procesul cu propriul său ceas.

Lăsă uşa porumbarului deschisă. Dacă păsările se vor întoarce mai devreme, Gubru ar putea urma semnalul până aici. Dar zgomotul tipic al sosirii lor va îndepărta întregul stol şi vânătoarea abia avea să înceapă.

În timp ce alerga împreună cu Sylvie cât mai departe, spre răsărit, Fiben se gratula pentru deşteptăciunea de care dădea dovadă. Nu peste mult timp, ajunseră într-o zonă industrială distrusă. După o scurtă privire circulară, realiză unde se aflau. Mai trecuse prin acest loc, călare pe un cal molcom, pe nume Tycho, în prima sa revenire în oraş, după invazie.

La un moment dat, înainte de a ajunge la zid, îi făcu semn să se oprească. Avea nevoie să-şi tragă răsuflarea, deşi Sylvie părea incredibil de proaspătă.

„Bineînţeles, realiză el. E dansatoare doar!” – în regulă. Acum, aruncăm tot de pe noi, îi spuse grăbit.

Sylvie îl ascultă, ridicând din umeri. Logica sa părea implacabilă: era posibil ca ceasul să nu fi fost singurul detector.

Femela termină înaintea lui. Când avu timp să-i arunce o privire, Fiben scăpă un fluierat admirativ.

— Şi acum ce urmează? întrebă ea, roşind.

— Mergem la gard.

— La gard? Bine, dar...

— Hai odată! Tot îmi doream de atâta vreme să mă uit îndeaproape.

Mai aveau câteva sute de metri până la fâşia largă de pământ, pe care extraterestrii o nivelaseră în jurul lui Port Helenia. Pe măsură ce se apropiau de bariera înaltă, ce strălucea puternic sub lumina strălucitoare a globurilor ceasului, Sylvie tremura din ce în ce mai tare.

— Fiben, îl opri ea, păşind peste fâşie. Nu putem merge acolo.

— De ce nu? întrebă el, dar se opri, în cele din urmă şi răsuci capul spre ea. Ştii pe cineva care a mai fost acolo? Ea scutură din cap.

— De ce s-ar fi dus cineva acolo? E curată nebunie! Globurile ceasurilor ar...

— Mda, făcu Fiben contemplativ. Mă întrebam câte le-ar trebui să facă un gard, care să înconjoare întregul oraş. Zece mii? Douăzeci? Treizeci?

Îşi aminti de roboţii de pază, aliniaţi pe latura fostei Ambasade Tymbrimiene, în ziua în care explodase clădirea cancelariei, iar el încasase „lecţia” de umor extraterestru. Erau mijloace de protecţie nu cu mult prea deosebite în comparaţie cu „rover”-urile sau tipicul robot de luptă, pe care soldaţii Ghearei îl foloseau în bătălie.

„Mă întreb cum naiba s-or fi prezentând aceştia”, se gândi, în timp ce mai înainta cu un pas.

— Fiben! se rugă Sylvie cu voce pierită. Hai să încercăm pe poartă. Le vom spune paznicilor că... le vom spune că am fost jefuiţi. Că suntem ţărani de la ferme, aflaţi în vizită în oraş şi cineva ne-a furat hainele şi actele de identitate. Dacă o facem destul de bine pe proştii, poate că o să ne lase să trecem.

— Da, desigur.

Fiben păşi încă şi mai aproape. Acum se găsea la mai puţin de 12 metri de barieră. Observă că aceasta era formată dintr-o serie de stinghii înguste, conectate la ambele capete cu un fir electric. Îşi alese un punct aflat între două din globurile

stălucitoare, la o distanţă cât mai mare de altele. Dar, pe măsură ce se apropia, avea tot mai mult impresia că ei îl urmăreau.

Şi sentimentul acesta îl determină să se resemneze brusc. Bineînţeles că soldaţii Gubru se aflau deja în drum spre ei. Probabil că urmau să sosească dintr-o clipă în alta. Şi cel mai bun lucru ar fi fost să o rupă la fugă. Să fugă! Chiar acum!

Întoarse capul şi clipi către Sylvie. Stătea dreaptă, în picioare, exact acolo unde o lăsase. Era evident că-şi dorea să fie oriunde altundeva decât aici. Încă nu-şi dădea seama cu siguranţă ce-o determinase să rămână cu el.

Îşi prinse grăbit încheietura mâinii stângi. Pulsul îi era foarte mare, iar gura uscată. Făcu un efort de voinţă extraordinar şi, tremurând, înainta cu încă un pas spre gard.

Îşi aminti...

Un sentiment apoape palpabil de groază îl cuprinse, întocmai ca atunci când auzise vaietul de moarte al lui Simon Levin, în timpul luptei inutile din spaţiu. Presimţirea sumbră a capcanei îl învălui brusc.

Moartea plutea atât de evidentă în jur, purtând cu sine explicaţia zădărniciei vieţii.

Întoarse din nou capul, pentru a o privi pe Sylvie şi rânji.

— La dracu' de păsări fricoase! mormăi furios. Astea nu sunt globuri de ceas. Sunt nişte tâmpite de radiatoare de unde psi!

Femela clipi neînţelegând. Deschise gura, apoi şopti:

— Eşti sigur?

— Vino-ncoace! îi porunci el. Când ajungi în locul unde sunt eu, relizezi brusc că eşti urmărit. Apoi, impresia se amplifică şi capeţi certitudinea că fiecare soldat Gubru din spaţiu te urmăreşte.

Sylvie înghiţi în sec. Strânse pumnii, ca să-şi facă curaj şi se îndreptă spre fâşia goală de pământ. Fiben o urmărea pas cu pas. Trebuia să-i dea, într-un fel, încredere. Orice altă femelă ar fi luat-o la fugă, ţipând, cu mult înainte de a ajunge în dreptul său.

Picături de sudoare i se amestecau pe frunte cu picături de ploaie. O anumită parte a conştientului său îi aprecia formele, din punct de vedere estetic. Asta îl ajuta să-i distragă atenţia. Deci chiar alăptase! Multe femele îşi ascundeau

semnele pe care le lăsa sarcina şi alăptatul, pentru a părea mai atrăgătoare, dar în cazul Sylviei era evident faptul că avusese un copil.

„Mă întreb care-o fi povestea ei...”

Îşi ţinea încă ochii închişi când ajunse în dreptul său.

— Ce... ce mi se întâmplă, în această clipă? întrebă.

Fiben asculta glasul propriilor sentimente. Se gândi la Gailet şi la jalea resimţită pentru prietenul şi protectorul ei, uriaşul cimpanzeu Max. Se gândi la toţi cimpanzeii pe care-i văzuse sfârtecaţi de armamentul sofisticat al inamicului. Îşi aminti de Simon.

— Te simţi de parcă ţi-ar fi murit cel mai bun prieten, îi spuse ea cu blândeţe şi îl luă de mână.

Gestul său de răspuns se dovedi neaşteptat de dur, aproape că o lovi, dar pe faţa ei se putea citi o urmă de uşurare.

— Emiţători psi. Asta...asta-i tot?

Deschise ochii.

— Adică cum... La dracu' cu păsările astea fricoase!

Fiben izbucni în hohote de râs. Sylvie zâmbi uşor şi-şi acoperi buzele cu mâna liberă.

Râseră, stând în mijlocul ploii, acoperiţi de bura grea a tristeţii.

Continuară să râdă şi în clipa în care lacrimile încetară, în sfârşit, şi străbătură restul drumului împreună, până la gard, ţinându-se încă de mână.

— Când îţi spun „împinge”, tu să împingi!

— Sunt gata, Fiben.

Sylvie se târî prin faţa lui în patru labe, cu umerii sprijiniţi de una din stinghiile înalte şi cu braţele agăţate de zidul din faţă.

Fiben luă o poziţie asemănătoare şi îşi înfipse piciorul în noroi.Respiră de câteva ori adânc, făcându-şi curaj.

— În regulă, împinge!

Împinseră împreună. Stinghiile se deplasaseră deja câţiva centimetri.

Pe măsură ce amândoi îşi încordau puterile, Fiben simţea cum spaţiul începea să se mărească.

„Evoluţia nu poate fi niciodată oprită!”, rânji el, în vreme ce-şi încorda şi mai tare muşchii.

În urmă cu un milion de ani, oamenii treceau ei înşişi prin chinurile propriei lor evoluţii, dezvoltându-şi ceea ce Galacticii afirmau că reprezintă numai un vis – înţelepciunea – abilitatea de a gândi şi a năzui spre stele.

Nici strămoşii lui Fiben nu stătuseră degeaba în tot acest răstimp.

„Noi ne fortificam!”

Fiben se concentra asupra acestui gând. Picăturile de sudoare îi umpleau sprâncenele. Stinghiile de plastic troznіră. Gemu, simţind-o pe Sylvie cum luptă cu disperare, în momentul în care spatele ei îi atinse piciorul.

— Ah!

Sylvie alunecă şi căzu în noroi, trăgându-se foarte mult înapoi. Fiben alunecă la rândul său şi se rostogoli peste Sylvie.

Rămaseră nemişcaţi timp de câteva minute, respirând speriaţi. Într-un târziu, Sylvie îşi regăsi vocea.

— Dragule, te rog, nu în seara asta... Mă doare capul.

Fiben râse şi se rostogoli peste ea, tuşind. Aveau nevoie să râdă.

Era singurul mod de apărare împotriva stresului declanşat de globurile psi. Panica aştepta răbdătoare, stând la pândă într-un ungher al minţii.

Râsul o ţinea departe de suprafaţă.

Se ajutară unul pe celălalt să se ridice şi inspectară din priviri ce reuşiseră să realizeze. Gaura părea destul de mare, de circa 10 cm. Totuşi, era departe de a fi destul de largă. Fiben realiza că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Erau necesare cel puţin 3 ore pentru a putea spera să ajungă la poalele dealului, mai înainte de răsăritul soarelui.

Dacă ar fi reuşit să iasă, ar fi avut furtuna de partea lor.

În vreme ce-şi reluau vechile poziţii, ploaia răzbi din nou până la ei, murându-i zdravăn. În ultima jumătate de oră, lumina devenise mult mai puternică. Nu departe, tunetul sparse tăcerea nopţii, înfiorând copacii şi zgâlţâind obloanele.

„E o binecuvântare doar pe jumătate”, gândi Fiben.

Pentru că, dacă pe de o parte nu stânjenea cu nimic detectoarele Gubru, pe de alta ploaia făcea dificilă orice încercare de a te agăţa de materialul gardului. Noroiul devenea, treptat, un blestem.

— Eşti gata? o întrebă şoptit.

— Sigur. Numai să-ţi iei chestia asta de pe faţa mea, îi răspunse femela, ridicându-şi privirea către el. Îmi distrage atenţia.

— Iubito, chestia asta este ceea ce-ai vrut tu să împărţi cu Gailet. Şi apoi, nu văd de ce te-ar distrage, ai mai văzut-o doar, o cunoşti foarte bine de la Thunder Mound.

— Da, îi zâmbi ea... Dar nu arăta chiar la fel...

— Taci naiba din gură şi împinge! mârâi Fiben.

Împreună, reuşiră să se ridice din nou, unificându-şi forţele.

— La o parte! Dă-te la o parte! gâfâi Sylvie.

Fiben îşi simţii muşchii pe punctul de a se bloca, chiar în clipa în care materialul gardului trosni. Se mişcă foarte uşor, dar materialul trosni din nou.

De data asta, Fiben fu cel care alunecă, lăsând materialul elastic să-i scape din mâini. Căzură din nou în noroi. Ploaia devenise regulată.

Fiben îşi şterse ochii de apă şi privi din nou către gaură.

„Aproape 12 centimetri. Pe Ifni! Nu e încă suficient!”

Simţea pătura grea de tristeţe, emisă de globuri, cum îl învăluie.

Ştia foarte clar că, dacă ceda, puterile amândurora aveau să scadă, până în punctul în care aveau să alunece în resemnare.

Se strădui să se ridice. Trupul îi atârna extraordinar de greu. Se sprijini de gardul rugos.

„Drace, măcar am încercat. Trebuie să fim mulţumiţi pentru ceea ce am realizat până acum. Aproape că am reuşit. Doar dacă...”

— Nu! urlă brusc. Nu! Nu o să-ţi pemit!

Buzele i se mişcau fără şir, în timp ce trupul încerca să se strecoare prin gaură, şerpuind, zvârcolindu-se în bătaia mută cu deschizătura recalcitrantă. Lumina îl izbi brusc, deschizându-i înainte o zonă de câmp, liziera unei păduri şi, dincolo de marginea acestei prime zone, poalele munţilor Mulun.

Tunetul izbucni în apropiere, făcând să trepideze gardul. Stinghiile reveniră în poziţia iniţială, strângându-l pe Fiben ca într-o menghină şi cimpanzeul urlă de durere. Apoi, strânsoarea slăbi, pentru câteva clipe şi trupul său alunecă, frânt de durere, alături de Sylvie.

În clipa următoare, sări din nou în picioare. O altă reţea electrică incendie norii îndepărtaţi. Fiben îşi ridică fruntea şi urlă către cer, cu toată puterea deznădăjduită a plămânilor. Izbi furios cu piciorul în noroi. Se apleca şi înşfacă un pumn de mocirlă, făcând noroaiele să se împrăştie în toate părţile. Azvârli compoziţia jilavă către cer. Îi răspunse imediat un tunet încă şi mai puternic decât precedentul, iar pietricelele îi căzură peste obraji, umplându-i de vânătăi.

Cuvintele îi amuţiseră, undeva la limita dintre conştient şi subconştient. Acea zonă a fiinţei sale, care cunoştea modul de comunicare verbal, era blocată din cauza şocului. În contrareacţie, o altă zonă, mai veche, mai puternică, prelua conducerea.

Acum, duşmanii lui erau furtuna, vântul şi ploaia, lumina şi tunetul.

Se bătu cu pumnul în piept, strâmbându-şi buzele şi dezvelindu-şi colţii din faţă către ploaia neîndurătoare.

Furtuna îi cânta cântecul său de moarte, reverberându-şi ecourile explozive deasupra pământului prin aerul care pulsa. Fiben răspunse provocării, slobozind un adevărat răget. Nu, hotărât lucru, nu era o muzică omenească. Nu era nici poetică , aşa cum erau fantomele balenelor din visele delfinilor. Nu, era vorba despre o muzică pe care o simţea până în adâncul oaselor. Îl zguduia. Îl dădea peste cap. Îl ridica asemenea unei păpuşi de cârpă şi îl azvârlea apoi în noroi.

Fiben se răsuci, scuipând şi zbierând. Simţea că Sylvie îl priveşte.

Izbea cu palma în noroi şi se uita către el cu ochii larg deschişi, impresionată. Asta îl determină şi mai tare să se bată cu pumnul în piept şi să-şi amplifice urletul.

Nu se va mai lăsa doborât!

Continuă să azvârle cu gunoaie în aer şi să provoace furtuna, cerându-i luminii să vină să-l ia.

Şi, amabilă, lumina veni. Strălucirea ei umplu spajiul, încărcând atmosfera şi facându-i părul să strălucească. Momentul de linişte care urmă îl azvârli înapoi, de parcă un uriaş şi-ar fi coborât mâna spre a-l pălmui şi a-l lipi de zid.

Fiben urla şi izbea în stinghii, spărgându-le. Înainte de a se înnegri din cap până în picioare, simţi în mod distinct în nări aroma de păr ars.

66

GAILET

Femela deschise dintr-o dată ochii. Era întuneric deplin. Se auzea numai suntetul ploii pe ţiglele acoperişului. Se ridică în picioare, având grijă să se învelească în pătură. Merse către fereastră.

Afară, furtuna sufla puternic peste Port Helenia, anunţând sosirea deplină a toamnei. Nori negri, ameninţători, bubuiau supăraţi. Nu se vedea nimic către răsărit. Gailet îşi rezemă obrazul de sticla rece şi privi îndelung în acea direcţie.

În încăpere era cald şi bine. Totuşi, când închise ochii, se simţi scuturată de un fior rece...

67

FIBEN

„Ochi... ochi... peste tot, ochi. Se roteau, dansau, zvâcneau în beznă, bătându-şi joc de el.

Apăru un elefant distrugând totul în jur, traversând jungla şi scoţând flăcări roşii pe trompă. Încercă să se adăpostească, iar elefantul îl prinse, îl luă de spate şi îl căra hurducăindu-l, săltându-l şi rupându-i coastele.

Ar fi vrut să-i spună bestiei să-l mănânce odată, să-l calce în picioare... orice numai să se termine odată! După un timp, începu să se obişnuiască. Durerea îl ameţi în asemenea hal, încât abia se mai menţinea conştient, iar călătoria înfiorătoare părea că intrase definitiv într-un ritm monoton.”

Primul lucru de care deveni conştient când se trezi fu acel ceva, care exista pe faţa sa, dar pe care nu-l simţea. Zăcea pe

spate, pe o suprafaţă ce părea coperită cu iarbă. În juru-i urletele furtunii se rostogoleau tot mai departe, scăzând în intensitate. Mai simţea încă duşurile reci pe picioare şi pe coapse. Şi, totuşi, nici una dintre picăturile de ploaie nu-i pătrunsese în nas sau în gură.

Deschise ochii să vadă de ce... şi, din întâmplare, să afle prin ce minune mai era încă în viaţă.

O siluetă se interpunea între ochii săi şi vaga strălucire a norilor. Un fulger scurt, izbucnit în apropiere, lumină faţa aplecată deasupra sa. Sylvie îl privea îngrijorată, ţinându-i capul în poală.

Se strădui să vorbească.

— Unde...

Cuvântul i se transformă însă într-un fel de croncănit. Aproape că îşi pierduse vocea. Fiben îşi aminti neclar un episod, în care el uriaşe şi ameninţase cerul. Probabil că de aceea îl durea acum atât de tare gâtul.

— Suntem afară, spuse Sylvie, suficient de tare, pentru ca el s-o poată auzi prin fâsâitul ploii.

Fiben clipi nedumerit.

„Afară?”

Tresări şi-şi ridică îndeajuns capul, pentru a privi în jur. Din cauza furtunii şi a ploii, era însă greu să distingi ceva. Reuşi însă, într-un târziu, să zărească umbrele verzi ale copacilor şi cocoaşele unor dealuri scunde şi rotunde. Se răsuci pe partea stângă. Lumina oraşului Port Helenia era distinctă, mai ales şirul de luminiţe care marcau cursul gardului Gubru.

— Dar... cum am ajuns aici?

— Te-am cărat, îi răspunse ea. Nu mai erai în stare să mergi, după ce ai făcut zidul bucăţele.

— Bucăţele?

Sylvie aprobă din cap. În ochii abia vizibili părea că străluceşte o luminiţă îndepărtată.

— Credeam că am mai văzut la viaţa mea dansul tunetului, Fiben Bolger. Dar ce-ai făcut tu aici le-a întrecut de departe pe toate. Pe cuvânt de onoare! Dacă am să trăiesc până la nouăzeci de ani şi o să am vreo sută de nepoţi nu ştiu dacă o să fiu în stare să le povestesc ce-am văzut şi să mai fiu şi crezută.

Vag de tot, începea să-şi aducă şi el aminte de cele petrecute. În minte îi reveni gustul furiei, al frustrării resimţite după ce fusese atât de aproape şi, totuşi, atât de departe de libertate. Îi era ruşine de felul în care se eliberase de acea tensiune, descătuşând animalul din el.

„Halal permis alb!”

Şi prinse să râdă în hohote, când îşi dădu seama cât de prost a fost Suveranul Corectitudinii când alesese un asemena cimpanzeu pentru rolul important pe care i-l pregătise.

— Cred că mi-am pirdut firea pentru o vreme.

Sylvie îi atinse umărul stâng. Fiben clipi şi privi în jos: pe locul unde femela pusese palma, văzu o arsură dezgustătoare. În mod ciudat, nu părea să-l doară mai mult decât anumite vânătăi şi zgârieturi.

— Ţi-ai bătut joc de furtună, Fiben, îi spuse cu voce calmă. Ai îndrăznit să-i ceri să vină jos şi să te înfrunţi cu ea. Şi când a venit... ai determinat-o să-ţi îndeplinească voia.

Fiben strânse pleoapele.

„Oh, Dumenzeule mare! Câtă prostie şi câtă superstiţie!”

Şi totuşi, undeva, în străfundul sufletului său, se simţea satisfăcut.

Era ca şi cum acolo crezuse că fusese, simultan, cauză şi efect şi că fusese exact ceea ce Sylvie se grăbea să-l descrie. Într-un târziu, se simţi strbătut de un fior.

— Mă ajuţi să mă ridic în capul oaselor?

Avu un moment de dezorientare şi simţi cum orizontul se clatină. În cele din urmă, când fu aşezat în poziţia cerută şi lumea încetă să se mai învârtă în jurul lui, îi făcu semn să-l ajute să se ridice în picioare.

— Trebuie să te odihneşti, Fiben!

— Când ajungem în munţii Mulun, îi răspunse el. Nu mai e mult până în zori. Iar furtuna nu va dura o veşnicie. Hai, la drum, o să mă sprijin de tine.

Femela îşi strecură umărul stâng pe sub braţul său şi îi cuprinse torsul cu mâna. Reuşi, după câteva secunde de sforţare, să îl ridice în picioare.

— Ştii, râse el, eşti o femelă foarte puternică. Zici că m-ai cărat tot drumul până aici?

Ea dădu din cap şi în ochi îi lucea aceeaşi lumină îndepărtată. Fiben râse din nou.

— Biiine! spuse. Foarte bine.

Porniră, şonticăind, la drum şi se îndreptară către colinele care străluceau în întuneric, spre răsărit.

Partea a cincea

RĂZBUNĂTORII

„În vremurile de demult, pe când mai domnea încă Poseidon, iar corăbiile oamenilor erau S-agile ca iasca, nenorocirea îşi abătu colţii asupra unui vas comercial al tracilor, care se rupse în două, în timpul unei furtuni de iarnă, şi se scufundă. S-a întâmplat că toţi au pierit în sălbăticia talazurilor,

cu excepţia unui singur membru al echipajului – mascota vasului – o maimuţă.

Soarta făcu aşa, încât un delfin să treacă pe acolo chiar când maimuţa era gata să-şi dea ultima suflare. Ştiind despre marea dragoste dintre oameni şi delfini, nu pregetă să strige către acesta:

— Salvează-mă! În numele sărmanilor mei copilaşi, care mă aşteaptă la Atena!

Iute ca fulgerul, delfinul îşi oferi protecţia spatelui său lat.

— Eşti mic, ciudat şi prea urât pentru un om! îi spuse el, când acesta reuşi, în fine, să se caţere pe spate.

— După cum arată oamenii în zilele noastre, eu sunt un tip chipeş, îi răspunse maimuţa, tuşind şi lipindu-se mai strâns de delfin, în timp ce el se îndrepta grăbit către ţărm.

— Şi zici că eşti din Atena ? întrebă precaut delfinul.

— Chiar aşa. Cine ar putea spune că nu sunt? întrebă, la rându-i, maimuţa.

— Atunci ai auzit probabil de Piraeus... întrebă mai departe delfinul.

Maimuţa se gândi o clipă apoi ţipă:

— Sigur că da. Piraeus este prietenul meu cel mai bun. Săptămâna trecută am vorbit doar cu el.

La auzul acestor cuvinte, delfinul o azvârli furios în apă şi o lăsă să se înece.

Morala acestei anecdote ar fi, după cum vă puteţi imagina şi singuri, că întotdeauna îţi primeşti răsplata după cum meriţi, atunci când pretinzi a fi ceea ce nu eşti.”

M.N. Plano

68

GALACTICII

Imaginea de pe dispozitivul holografic începu să pâlpâie. Nu era de mirare, având în vedere că venea de la mulţi parseci distanţă, refractată prin spaţiul cutat al punctului de transfer Pourmin. Făptura plină de noroi flutura şi-şi pierdea uneori controlul. Totuşi, mesajul era foarte clar pentru Suveranul Corectitudinii.

O adevărată colecţie de fiinţe diverse se afla în faţa Suveranului.

Toate erau pictate în picioare. Recunoscu multe rase încă de la prima privire.

Spre exemplu, la stânga se afla un Pila – scund, păros şi înarmat până-n dinţi. Mai încolo, se găsea un Z'Tang, înalt şi stângaci, stând îndărătul unui Serentin, ce semăna cu un păianjen. Un Bi-Gle privea încruntat şi leneş adunarea. Era aşezat lângă o făptură, pe care Suveranul nu reuşi s-o recunoască de la început şi care trebuie să fi fost un client sau un obiect decorativ.

Spre uimirea Suveranului, din delegaţie mai făceau parte un Synthian şi un om.

Un om! Şi nu avea cum să se plângă de acest fapt.

Aproape că era normal să fie inclus şi un terran printre observatorii oficiali – dacă un om cu o asemenea calificare era disponibil – avându-se în vedere că lumea aceasta aparţinea puilor-de-lup.

Până în acel moment, fusese absolut sigur că nici un om nu fusese angajatul Institutului Elitelor, pentru acest sector.

Poate că acesta era un semn în plus, cum că situaţia politică în cele Cinci Galaxii se înrăutăţise în ultima perioadă. Din lumea de acasă, Stăpânii Stinghiei trimiseseră voibă despre puternicele confruntări armatele. Luptele fuseseră extrem de dure, iar aliaţii nu făcuseră faţă. Tandu şi Soro, după ce dominaseră vreme îndelungată căile comerciale profitabile, încercau acum să monopolizeze şi asediul Pământului.

Începuseră vremuri grele pentru marele şi puternicul clan Gooksyn-Gubru. Totul depindea acum de anumite linii-patron, neutre, extrem de importante pentru viitor. Dacă s-ar întâmpla ceva care să pună una sau două dintre aceste linii în alianţă, atunci triumful ar fi asigurat. Pe de altă parte, ar fi fost un adevărat dezastru ca vreunul dintre clanurile neutre să se ridice împotriva Marelui Clan!

Influenţarea unor astfel de probleme, în sensul dorit de ei, fusese unul din motivele de bază, atunci când Suveranul Corectitudinii propusese invadarea planetei Garth, mai înainte de orice. Aparent, această expediţie avusese drept scop determinarea gradului de inteligenţă al ostaticilor, în vederea utilizării lor în cercetările secrete, care priveau înaltul Comandament al Terrei. Profilurile psihologice constituiseră dintotdeauna acţiuni încărcate de succes. Iar puii-de-lup erau încăpăţânaţi.

Ceea ce Stăpânii Stinghiei puteau considera drept bun câştigat, în afară de propunerea în sine, făcută de preot, era chiar posibilitatea ca această propunere să aducă multă onoare cauzei clanului: adică să dea lovitura, câştigând noi alianţe printre partidele ce mai şovăiau încă. Totul păruse să meargă atât de bine, la prima vedere... Primul Suveran al Preţului şi Precauţiei...

Preotul ciripi o notă gravă de jale. Până în acea clipă, nu-şi dăduseră seama cu adevărat ce inteligenţă pierduseră, cum bătrânul birocrat calmase/ echilibrase sclipirile entuziaste dar

nechibzuite ale ale celor doi Suverani mai tineri, cu un simţ profund al realităţii.

„Ce consens, unitate şi ce politică am fi putut avea!”

În plus, în afară de neîncetatele lupte din interiorul Triumviratului, încă destrămat, apăruse această recentă veste proastă: un pământean va face parte din rândul observatorilor oficiali trimişi de Institutul Elitelor.

Implicaţiile puteau fi mult prea neplăcute, pentru a mai merita să fie luate în discuţie Şi se putea încă şi mai rău! în timp ce Suveranul îl privea cu deznădejde, pământeanul făcu un pas înainte, în calitate de purtător de cuvânt. Îşi începu declaraţia într-o galactică foarte limpede:

— Felicitări Triumviratului Forţelor Gookyn-Gubru, aflat acum în postură de ocupaţie contestată a lumii închiriate, cu numele de Garth. Vă felicit înnumele lui Cough'Quinn 3, înaltul Examinator al Institutului Elitelor. Mesajul de faţă este transmis chiar în acest moment prin intermediul vasului nostru, cu cele mai eficiente şi mai rapide mjloace, astfel încât să vă lăsăm timpul să vă pregătiţi pentru sosirea noastră. Condiţiile din hiperspaţiu ne vor permite să luăm parte la ceremoniile propuse şi să efectuăm testele de inteligenţă necesare, la locul şi în momentul solicitat de voi. Vi se mai aduce la cunoştinţă, de asemenea, că Institutul Galactic al Elitelor a făcut mari eforturi pentru a răspunde cererii voastre neobişnuite, în primul rând prin faptul că s-a grăbit atât de mult şi, în al doilea, pentru că a acţionat pe baza unor informaţii prea puţine la număr.

— Ceremoniile Elitelor reprezintă momente de bună-dispoziţie, mai ales în timpuri atât de confuze cum sunt acestea. Ele sărbătoresc ideea de continuitate şi de veşnică înnoire a culturii galactice, în numele Multonoraţilor Străbuni. Speciile de clienţi reprezintă speranţa, viitorul civilizaţiei noastre şi în asemenea ocazii ne demonstrăm responsabilitatea, onoarea şi dragostea noastră.

— De aceea, ne apropiem de acest eveniment cu curiozitate, în ceea ce priveşte misiunea pe care clanul Gooksyn-Gubru plănuieşte să o dezvăluie în faţa celor Cinci Galaxii.

Scena dispăru brusc, lăsându-l pe Suveran să contemple ştirile. Era prea târziu, desigur, pentru a anula invitaţiile şi pentru a reprograma ceremonia. Chiar şi ceilalţi Suverani

recunoscuseră acest lucru. Schimbarea trebuia să fie completă, iar ei să fie pregătiţi să primească oaspeţi de onoare.

Dacă ar fi încercat să facă altfel, ar fi distrus irevocabil cauza poporului Gubru.

Suveranul începuse să execute mişcările violente ale unui dans al mâniei şi frustrării. Murmură chiar câteva imprecaţii scurte şi dure:

— Blestemat fie diavolul acela de tymbrimian!

Privind retrospectiv, însăşi ideea de „locuitori ai planetei Garth” – populaţie nativă care a supravieţuit holocaustului bururaliilor – era absurdă.

Şi, totuşi, urma falsei dovezi fusese atât de plauzibilă la început, atât de credibilă în posibilităţile pe care le implica în interpretare....

Suveranul Corectitudinii începuse această expediţie în calitate de conducător. Locul său între Molţi păruse a fi asigurat după timpuria demisie a Primului Suveran al Preţului şi Precauţiei. Toate însă se schimbaseră la 180°, când cercetările nu duseseră la descoperirea nici unui garthian şi devenise extrem de clar cât de grav fusese înşelată Justeţea. Acest eşec nu însemna altceva decât faptul că Suveranul nu pusese încă piciorul pe solul acestei planete. Iar asta întârziase nepermis dezvoltarea completă a hormonilor. Cu toate că toţi aceşti factori aveau o importanţă secundară, ei îl puneau pe reprezentantul Molt într-o poziţie îndoielnică.

Urmase insurecţia neocimpanzeilor, care contribuise la aducerea în centrul atenţiei a forţelor militare. Acum, Suveranul Razei şi Ghearei trecuse pe primul plan, părând de neoprit, din punct de vedere politic.

Sosirea reprezentantului Molt determină apariţia în sufletul Suveranului Corectitudinii a unei presimţiri negre. Astfel de evenimente trebuiau să fie triumfătoare, înălţătoare chiar şi pentru cei învinşi. Populaţia moltă reprezenta o renaştere şi o împlinire sexuală pentru rasă. Erau văzuţi, de asemenea, ca reprezentanţii cristalizării planului – consens în obţinerea acţiunii corecte.

Şi, totuşi, de astă-dată, consensul era extrem de fragil, aproape impalpabil. Ceva nu era chiar în regulă cu aceşti molţi. Singurul lucru cu care cei trei Suverani se dovediseră a fi de acord fusese faptul că mutarea în hiperspaţiu trebuia să fie

folosită pentru Ceremonia Elitelor, într-un anume fel. A încerca să se facă altfel, în acel moment, ar fi însemnat curată sinucidere. Măcar de data asta erau în consens. Altminteri, neîncetata lor dispută afectase grav întraga expediţie.

Cei mai fanatici dintre soldaţii Ghearei se luaseră la bătaie cu tovarăşi de-ai lor. Birocraţii, soldaţi la pensie, se confruntaseră cu foştii lor camarazi de arme, în problema expediţiilor logistice, devenind muţi, ori de câte ori şeful br era prea aspru cu ei. Chiar şi printre preoţi, certurile deveniseră ceva frecvent, deşi ei nu ar fi trebuit să fie întotdeauna solidari.

Preotul descoperise de puţin timp ce poate face funcţionalizarea.

Diviziunea mersese până la trădare! Pentru că din ce altă cauză ar fi fost răpiţi doi dintre cimpanzeii de frunte ai rasei lor?

Acum Suveranul Preţului şi Precauţiei insista asupra calităţii în procesul de selecţie al unui nou mascul. Fără nici o îndoială, birocratul era cel dintâi responsabil pentru „evadarea” cimpanzeului Fiben Bolger. Ah, o fiinţă atât de promiţătoare ca aceea! în mod sigur, până la acea oră, fusese transformat în vapori şi în cenuşă.

Şi, desigur, pentru acest fapt nu era responsabil nici unul dintre Suverani.

Un servitor kwackoo se apropie şi se aşeză în genunchi ţinând în cioc un cub cu informaţii. După ce primi aprobarea, aşeză înregistrarea în dispozitive de redare.

Camera se întunecă, iar Suveranul privi la imaginea surprinsă de o cameră amatorială, în care predomina ploaia şi întunericul. Se înfiora, fără voie, din cauza mizeriei şi a urâţeniei unui oraş ce aparţinuse puilor-de-lup.

Imaginea se mută pe un petec de noroi... pe o alee întunecată, pe o barcă desfundată, construită din sârmă şi lemn, asemenea unei colivii, adăpostind păsări terestre... pe un braţ de haine pline de apă, aflate în spatele unei fabrici, ale cărei porţi erau încuiate cu un lacăt... urme de paşi duceau spre un câmp răvăşit, noroios, aflat în spatele unui gard aplecat... mai multe urme de paşi se îndreptau spre întunecata sălbăticie...

Implicaţiile imaginilor deveniseră evidente pentru Suveran, încă cu mult timp înainte de a audia concluzia raportului investigatorilor.

Neo-cimpanzeul descoperise cursa ce i se pregătise! Se părea că evadase foarte bine! Suveranul prinse să danseze pe stinghie, făcând o serie de paşi în stil clasic.

— Distrugerea şi răul
făcut programului nostru
sunt grave.
Dar nu sunt, nici nu pot fi
ireparabile!

La un semn, însoţitorii kwackoo se grăbiră să înainteze. Prima comandă a Suveranului li se adresă direct:

— Trebuie să mărim, să sporim, să creştem
sarcinile şi stimulentele noastre
să fie informată femela
că suntem de acord,
că acceptăm cererea ei.
Are permisiunea de a merge la Bibliotecă.

Servitorul făcu o plecăciune adâncă iar celălalt kwackoo croncăni:

— Zooon!

69

GUVERNUL IN EXIL

Holotacul devenea curat, pe măsura ce mesajul interstelar se apropia de final. Când luminile se aprinseră din nou, membrii Cosiliului se priviră uimiţi unii pe alţii:

— Ce...ce vrea să însemne? întrebă colonelul Maiven.

— Nu sunt sigur, îi răspunse comandantul Maiven. Gubru pun ceva la cale. Mu Chen, administratorul adăpostului, bătea darabana în tăblia mesei.

— După toate aparenţele, sunt oficialităţi ale Institutului Elitelor. Se pare că sensul mesajului este următorul: invadatorii pun la cale un fel de Ceremonie a Elitelor şi au invitat martori.

„Până aici e clar”, gândi Megan.

— Credeţi că asta are vreo legătură cu acea misterioasă construcţie de la sud de Port Helenia? întrebă ea, într-un târziu. Zona aceea a constituit un subiect foarte discutat în ultima vreme.

Colonelul Maiven dădu din cap.

— Înainte nu fusesem de acord cu această presupunere, dar acum mă tem că trebuie să-mi revizuiesc părerile.

— De ce oare vor să ţină o Ceremonie a Elitelor pentru kwackoo aici, pe Garth?! se miră cimpanzeul. Nu are nici un sens. Să devină, în felul acesta, pretenţia lor asupra contractului nostru de închiriere mai mare?

— Mă cam îndoiesc, răspunse Maiven. Poate că nu e deloc o ceremonie pentru kwackoo.

— Dar atunci pentru cine?

Maiven ridică din umeri. Kylie comentă:

— Oficialităţile de la Institutul Elitelor par să fie şi ele dezorientate.

Urmă un lung moment de tăcere apoi Kylie vorbi din nou:

— Cât de important vi se pare faptul că purtătorul de cuvânt a fost un om?

— Bineînţeles că ei au dorit ca el să fie un fel de ghiont pentru Gubru, zâmbi Maiven. E posibil ca omul acela să nu fie decât un simplu funcţionar-ucenic, la filiala locală a Institutului Elitelor. Scoaterea lui în faţa lui Pila, a lui Z’Tang şi a lui Serentini nu poate să însemne decât faptul că Pământul nu a pierdut încă partida. Şi că anumite puteri ţin să sublinieze acest lucru pentru invadatori.

— Hmm, Pila. Sunt nişte clienţi duri şi membri ai clanului Soro. A avea un purtător de cuvânt om ar putea reprezenta o insultă pentru Gubru, dacă nu există nici o garanţie că pe Terra totul e în regulă.

Maiven înălţă din umeri: înţelesese ce voia să spună Kylie.

Dacă Soro dominau în prezent spaţiul vital al Terrei, urmau să aibă loc vremuri grele.

Din nou, se instaura un moment prelung de linişte.

— Vorbeau despre o mutaţie hiperspaţială, argumentă într-un târziu colonelul Megan. Chestiile astea costă zdravăn. Gubru trebuie că au mult material pentru ceremonia asta.

„Într-adevăr!”, gândi Megan, ştiind că o moţiune fusese deja înaintată Consiliului. Chiar în acea clipă, realiză că menţinerea sfatului lui Uthachalthing va fî greu de justificat.

— Sugerezi vreo ţintă anume, colonele?

— Sigur că da, doamnă Coordonator. Maiven se ridică în capul oaselor şi îi căută privirea. Cred că aceasta este ocazia mult aşteptată.

În susul şi în josul mesei avură loc numeroase mişcări din cap, în semn de aprobare.

„Aprobă din plictiseală şi din frustrare sau, pur şi simplu, din cauza atmosferei de aici, gândi Megan. Şi, totuşi, nu constitue aceasta şansa de aur? – a se confrunta sau a fi pierduţi pentru totdeauna.?”

— Nu-i putem ataca pe emisarii Institutului Elitelor, aunci când vor sosi, sublinie ea şi observă, mulţumită, că toată lumea a înţeles acest lucru. Totuşi, sunt de acord, că poate fi o fereastră de oportunitate, timp în care se poate realiza un raid.

Consensul era evident. Dar, într-un anume colţ al minţii, lui Megan îi rămase, bine ascunsă, ideea că trebuie să mai rediscute problema. Cu toate astea, şi ea se simţea gata-gata să izbucnească de nerăbdare.

— Îi vom da noi ordina maiorului Prathachulthorn. O să aibă drepturi depline de acţiune, cu condiţia să nu fie nici un atac mai devreme de întâi noiembrie. Sunteţi de acord?

Răspunsul fu o simplă ridicare de mâini. Comandantul Kylie ezită o clipă şi apoi se alătură celorlalţi.

„Ne asumăm responsabilitatea”, gândi Megan. Şi se întrebă dacă în iad există un loc special pentru mamele care şi-au trimis fiii pe front.

70

ROBERT

„Nu era nevoită să plece, nu-i aşa? Vreau să spun că ea însăşi a afirmat că totuşi e-n regulă.”

Robert îşi frecă barba tunsă perie. Se gândi să facă o baie şi să se radă. Probabil că, odată ajuns afara, la lumina zilei, maiorul Prathachulthorn avea să anunţe o şedinţă, iar comandantului îi plăcea ca ofiţerii lui să fie prezentabili.

„Ceea ce ar trebui, de fapt, să fac, ar fi să dorm”, îşi dădu seama Robert.

Tocmai terminaseră seria de exerciţii de noapte. Era chiar momentul potrivit pentru a recupera din orele pierdute de somn. Şi, totuşi, se trezise prea emoţionat şi prea plin de energie, ca să mai poată rămâne în pat, după numai vreo două ore, de când pusese capul pe pernă.

Aşa că se ridică şi se duse la biroul mic, cuplă sursa de informaţii, astfel încât luminile ei să nu-l deranjeze pe celălalt ocupant al camerei şi începu să recitească ordinul detaliat de luptă al maiorului.

Trebuia să recunoască faptul că era ingenios şi lucrat cu profesionalism.

Multiplele posibilităţi păresu să ofere suficient de multe căi eficiente pentru utilizarea de forţe limitate, în vederea lovirii din plin a inamicului.

Tot ce le mai rămânea de făcut acum era să aleagă ţinta. Şi existau deja mai multe posibilităţi.

Totuşi, ceva în legătură cu ansamblul edificiului îi stârni lui Robert impresia că este greşit. Documentul studiat nu-i sporea încrederea în viitoarele acţiuni, aşa cum sperase. Imaginaţia sa închipuia undeva, în spaţiul de deasupra capului său, ceva care prindea vagi contururi, oarecum asemănător cu nişte nori întunecaţi ce învăluiseră munţii pe timp de furtună, nu cu multă vreme în urmă – o formă de manifestare a neliniştii sale.

Pe sub pături, traversând cămăruţa, se mişcă o formă: se vedea limpede braţul subţire întins, o bucată de piele de viţel şi o coastă.

Robert se concentra şi şterse nimicul pe care-l crease numai cu puterea empatică a aurei sale. De la o vreme, începuse să-l influenţeze visele Lydiei şi nu era cinstit să o copleşească cu propria-i dezordine interioară. În ciuda recentei lor intimităţi fizice, erau străini în multe privinţe încă.

Încercă să se calmeze, rememorând aspectele pozitive manifestate în ultimele zile. Planul de luptă demonstra că maiorul luase, în sfârşit, în serios şi ideile sale. Iar timpul pe care-l petrecuse cu Lydia constituise ceva mai mult decât o simplă plăcere fizică. Robert nu realizase încă până atunci cât de mult îi lipsise atingerea unui individ din propria-i specie. Oamenii sunt capabili să suporte izolarea mai bine decât cimpanzeii, care puteau cădea într-o profundă depresie, dacă ar fi lipsiţi prea mult timp de partenerul de scărpinat. Femelele şi bărbaţii aveau însă şi ei nevoi asemănătoare cu acelea ale maimuţelor.

Concentrarea lui Robert nu era încă deplină: îi mai zburau gândurile, în direcţii neaşteptate. Chiar şi în timpul celor mai pasionante momente petrecute alături de Lydia, continuase să se gândească la altcineva.

„Chiar trebuia să plece? În mod logic, nu exista nici un motiv concret care să o determine să plece către muntele Fosssey. Gorilele erau foarte bine îngrijite.”

Evident, gorilele ar fi putut să fie foarte bine şi o scuză. O scuză, pentru a scăpa o perioadă de aerul de dezaprobare al maiorului Prathachulthorn. O scuză pentru a evita descărcările de pasiune umană.

Athaclena avusese, probabil, dreptate, atinci când îi spusese că nu era nimic anormal în încercarea sa de a-şi căuta propria specie. Dar avea şi ea sentimente. Tânără şi singură, putea fi rănită chiar şi de ceva care i se părea a fi drept.

— Drace! murmură Robert. Vedea cuvintele de pe ordinul maiorului ca prin ceaţă. Drace, mi-e dor de ea!

Dincolo de perdeaua ce separa încăperea de restul peşterii, se porni un fel de zarvă. Robert aruncă o privire către ceas. Era numai patru dimineaţa.

Se ridică şi-şi trase pantalonii pe el. Nici o distracţie neplanificată, la ora aceasta, nu putea constitui o idee prea fericită. Numai pentru că duşmanul fusese liniştit în ultima lună, nu era un motiv să se creadă că va rămâne în permanenţă aşa. Poate că Gubru renunţaseră la planurile lor şi porniseră vreun raid.

Auzi un lipăit de picioare desculţe pe stâncă.

— Căpitane Oneagle?! rosti o voce dincolo de perdea.

Robert înainta câţiva paşi şi o dădu într-o parte. Un mesager cimpanzeu stătea în faţa sa, respirând din greu.

— Ce se întâmplă?

— Of, domnule, mai bine-aţi veni repede!

— În regulă, numai să-mi iau armele.

Cimpanzeul scutură din cap.

— Nu e vorba de lupte, să trăiţi. Sunt... sunt numai nişte cimpanzei care au venit din Port Helenia.

Robert se încruntă uşor. Mai veniseră şi altă dată recruţi din oraş, în grupuri mici. Care era problema, de data asta? O auzi pe Lydia mişcându-se şi ştiu că zgomotul reuşise s-o trezească.

— Bine, îi spuse cimpanzeului, îl vom interoga mai târziu...

Mesagerul îl întrerupse surescitat:

— Dar, domnule, este Fiben! Fiben Bolger, să trăiţi! S-a întors.

— Ce spui? clipi Robert, neînţelegând.

Auzi un foşnet în spatele său.

— Rob... Ce naiba se întâmplă cu...

Robert nu mai apucă să-i răspundă. Chiotul lui de bucurie se izbi ascuţit de pereţii de stâncă, făcând să vuiască spaţiul închis. Îl îmbrăţişa şi-l sărută pe cimpanzeul uluit, apoi o luă în braţe pe Lydia şi o azvârli în sus.

— Ce...? începu ea să întrebe, apoi se opri, deoarece se trezise adresându-se spaţiului gol, unde cu o clipă înainte se aflase el.

De fapt, nu era nevoie să se grăbească. Fiben şi escorta sa se găsea încă la o oarecare distanţă. Până când aveau să apară la orizont caii lor, umplând de praf drumul dinspre nord, le rămânea destul timp. Lydia se îmbrăcă fără zgomot şi veni ca să se aşeze lângă Robert, pe scară. Lumina zorilor tocmai alunga de pe boltă ultimele stele palide.

— Toată lumea e în picioare, spuse Lydia, privindu-l cu coada ochiului. L-au trezit şi pe maior. Toţi cimpanzeii sar în sus de bucurie. E un maimuţoi aşa de important ăsta pe care-l aşteptăm?

— Fiben? râse Robert. Îşi sufla în palme, să se încălzească. Da, se poate spune despre Fiben că e neobişnuit.

— Mulţumesc, mi-am dat şi eu seama de asta.

Lydia îşi puse mâna streaşină la ochi, ferindu-se de văpaia luminii ce venea dinspre răsărit, şi privi lung în direcţia trecătorii dintre munţii înalţi:

— E vorba de cel bandajat?

— Hmm? făcu surprins Robert.

Uitase că vederea Lydiei fusese puternic dezvoltată bio-organic în perioada stagiului efectuat în Marină. O invidia pentru asta.

— Nu m-ar mira. Fiben se loveşte întotdeauna de ceva. Urăşte chestia asta, dar afirmă că i se trage din stângăciile înnăscute. Întotdeauna l-am suspectat însă de o adevărată afinitate pentru necazuri. Adevărat că n-am mai cunoscut alt cimpanzeu atât de hotărât să meargă întotdeauna până-n pânzele albe, uneori numai de dragul de a avea ce povesti după aceea.

După mai bine de un minut, reuşi să recunoască trăsăturile prietenului său. Urlă şi-i făcu semn cu mâna. Fiben râse cu toată gura şi-i făcu, la rându-i, din mâna dreaptă – stânga zăcea imobilizată lângă trup.

Alături, pe o iapă slăbănoagă, înainta o femelă, pe care Robert nu o cunoştea.

Un mesager sosi dinspre intrarea peşterii şi salută.

— Domnule, maiorul doreşte ca dumneavoastră şi locotenentul Bolger să coborâţi la el, imediat după sosirea acestuia.

Robert dădu din cap.

— Spune-i maiorului Prathachulthorn că vom fi la locul fixat imediat, în timp ce caii parcurgeau ultima bucată a drumului, Lydia veni mai aproape şi-şi strecură mâna într-a lui. Robert simţi un val de căldură urcând în el, peste unda de vinovăţie resimţită încă de pe când citea planul de luptă. Se strădui să rămână nemişcat şi să ţină în frâu sentimentele ce i se învălmăşeau în piept.

„Fiben e viu! se miră el. Trebuie să iau legătura cu Athaclena. Sunt sigur că va fi foarte fericită.”

Maiorul Prathachulthorn avea un tic nevos: se trăgea în permanenţă de urechi. În timp ce asculta rapoartele subordonaţilor, se foia în scaun şi, uneori, se apleca pentru a mormăi ceva în dispozitivul de informaţii, solicitând de fiecare dată altceva. În astfel de momente, părea distrat, dar dacă

vorbitorul îşi înceta discursul sau numai dacă încetinea ritmul, începea să bată nervos darabana cu degetele mâinii drepte. În aparenţă, Prathachulthorn avea o minte iute, fiind în stare să facă mai multe lucruri simultan. Totuşi, dincolo de această calitate, cimpanzeii se emoţionau foarte tare înaintea sa, nu mai reuşeau să fie coerenţi şi amuţeau. Acest fapt nu avea darul, nici pe departe, să modifice în bine opinia maiorului despre trupele neregulate, care se aflaseră de puţină vreme sub comanda lui Robert şi a Athaclenei.

În ceea cel privea pe Fiben, asta nu era o problemă. Atâta timp cât îi dădeai suc de portocale, îşi continua liniştit povestea. Chiar şi Prathachulthorn, care de obicei întrerupea rapoartele, pentru a pune întrebări, dovedindu-se fără milă în privinţa detaliilor, stătu liniştit şi ascultă până la capăt istoria deazastruoasei insurecţii din vale, a capturării lui Fiben, a interogatoriilor şi a testelor făcute de cei din suita Suveranului Corectitudinii, precum şi a teoriilor lui Gailet Jones.

Din când în când, Robert arunca câte o privire spre femela cimpanzeu, pe care Fiben o adusese cu el din Port Helenia. Sylvie stătea într-o parte, între Benjamin şi Elsie, ţeapănă şi mândra. Când i se cerea să intervină, într-un moment sau altul al povestirii, o făcea cu voce calmă. În restul timpului, stătea cu privirile aţintite asupra lui Fiben.

Aceasta descrise cu grijă situaţia politică din rândurile forţelor Gubru, aşa cum o înţelesese el. Când ajunse la seara evadării, povesti despre capcana pe care le-o întinsese Suveranul Preţului şi Precauţiei şi încheie scurt:

— Aşa că am hotărât, împreună cu Sylvie, că ar fi mai bine să ieşim din Port Helenia, pe o altă cale decât pe mare.

Ridică din umeri.

— Am ieşit printr-o gaură în gard şi, în cele din urmă, am ajuns la un avanpost părăsit. Aşa că, iată-ne!

„Foarte bine”, gândi Robert cinic.

Bineînţeles că Fiben lăsase la o parte înjurăturile şi felul în care au evadat. Fără îndoială, avea să completeze raportul cu detalii, pe care avea să-l scrie pentru maior, dar, cel puţin, nimeni nu va trebui să-l tragă de limbă Apoi îl văzu pe Fiben privind în direcţia lui şi clipind cu subînţeles.

„Aş putea să pariez că asta e o poveste pentru care ai nevoie de cel puţin cinci beri!”, gândi el.

Prathachulthorn se aplecă în faţă:

— Spui că ai văzut această instalaţie pentru hiperspaţiu? Ştii exact unde este localizată?

— Am fost pregătit ca cercetaş, domnule maior. Voi ataşa în raportul meu şi o schiţă a locului.

Prathachulthorn clătină din cap:

— Dacă n-aş fi avut deja rapoartele în acest sens, nu aş fi crezut nici o iotă din povestea ta. Dar, dată fiind situaţia, trebuie să te cred. Şi spui că era o chestie costisitoare chiar şi pentru standardele Gubru?

— Da, să trăiţi. Eu şi Gailet am ajuns la această concluzie. Gândiţi-vă numai că oamenii au reuşit să convoace dor câte o Ceremonie a Elitelor, pentru fiecare din rasele client, în toţi aceşti ani care au trecut de la contact, şi ambele au avut loc pe Tymbrimi. De aceea, alţi clienţi, cum ar fi kwackoo, ne dau tot timpul peste nas.

— Pe de o parte, cred că este vorba de obstrucţia politică la care ne supun clanuri duşmane, cum ar fi Gubru sau Soro. Pe de altă parte, sunt foarte săraci, după standardele galactice.

Era evident că Fiben învăţase multe lucruri. Robert realiza că fusese masiv influenţat de personalitatea lui Gailet Jones. Cu dezvoltatul său simţ empatic, sesiza la prietenul său unele reacţii vagi, ori de câte ori îi pomenea numele.

Robert o privi cu un ochi examintor pe Sylvie.

„Hmm, se pare că viaţa lui Fiben s-a complicat”.

Lucrul ăsta-i reaminti de propria-i situaţie.

„Fiben este unic!”, oftă el.

Întreaga viaţă îşi dorise să înveţe să fie mai sensibil, să-i înţeleagă mai bine pe ceilalţi şi, mai ales, să-şi înţeleagă propriile sentimente. Acum, îşi îndeplinise dorinţa şi nu resimţea decât ură pentru astfel de împlinire.

— Pe Darwin, Bunul Dumnezeu şi Pacea Verde! izbi Prathachulthorn cu pumnul în masă. Domnule Bolger, dumneata vii cu aceste veşti la momentul cel mai potrivit.

Se răsuci către Lydia şi Robert.

— Ştiţi ce însemană acest lucru, domnilor?

— Păi... începu Robert.

— O ţintă, domnule, răspunse Lydia scurt.

— Exact, o ţintă. Se potriveşte perfect cu mesajul acela, pe care tocmai l-am primit de la Consiliu. Dacă nu reuşim să

distrugem această instalaţie – de preferat înainte de sosirea demnitarilor de la Institutul Elitelor – atunci am putea să-i lovim pe Gubru acolo unde-i doare mai tare: la portofel.

— Dar... încercă Robert să protesteze.

— Ai auzit ce ne-a spus spionul nostru chiar mai înainte, îl întrerupse maiorul nerăbdător. Clanul Gubru au început să producă evenimente negative în spaţiu. Conducătorii lor de pe Garth îşi stau unul altuia în gât şi asta ar putea fi ultima picătură. Am putea chiar să ne planificăm de aşa natură atacul, încât întregul lor Triumvirat să se găsească, la momentul oportun, în acelaşi şoc.

Robert scutură din cap.

— Nu credeţi că ar trebui să ne mai gândim, domnule? Vreau să întreb ce facem cu oferta pe care Suveranul Corectitudinii...

— Justeţii, îl corectă Fiben.

— Mă rog, al Justeţii, da... Ce facem deci cu oferta înaintată lui Fiben şi doctorului Jones?

— E o capcană cât se poate de evidentă, Oneagle. Fii serios, nu e vorba de nici o ofertă, răspunse maiorul.

— Sunt serios, domnule. Nu sunt mai priceput în astfel de probleme decât este Fiben sau dr. Jones. Şi, desigur, admit că poate fi o capcană. În aparenţă, cel puţin, pare a fi însă o afacere perfectă pentru Terra. O afacere la care nu putem renunţa, fără măcar să o înaintăm Consiliului.

— Nu mai avem vreme, răspunse Prathachulthorn, scuturând din cap. Ordinele mele sunt să se opereze cu discreţie şi, dacă se poate, înainte de sosirea demnitarilor galactici.

Robert simţi cum îl cuprinde disperarea.

— Atunci, cel puţin, să ne consultăm cu Athaclena. E fiică de diplomat. Ar putea să vadă unele ramificaţii, pe care noi nu le vedem.

Încruntarea lui Prathachulthorn vorbea de la sine.

— Dacă avem timp, desigur, aş fi bucuros să-i solicit părerea tinerei tymbrimiene.

Era clar însă că numai simpla menţionare a acestei propuneri îl deranja nespus pe maior, care bătu cu palma în masă, cerând linişte:

— Acum, ar fi mai bine, cred, să convocam o şedinţă a ofiţerilor şi să discutăm tacticile posibile împotriva acestei instalaţii de hiper-transport.

Se răsuci către ceilalţi cimpanzei.

— Asta-i tot, pentru moment, Fiben. Îţi mulţumesc pentru acţiunea promptă şi curajoasă. Ce-am spus e valabil şi pentru dumneavoastră, domişoară.

Făcu un semn din cap către Sylvie.

— Aştept cu nerăbdare rapoartele voastre în scris.

Elsie şi Benjamin se ridicaseră şi se apropiaseră de uşă. Ca simpli ofiţeri, numai cu brevet, erau excluşi din rândul membrilor personalului direct subordonat lui Prathachulthon. Fiben se ridică, la rândul său, mult mai greu, susţinut de Sylvie.

Robert se grăbi să-i şoptească maiorului:

— Domnule, sunt sigur că a fost, pur şi simplu, o scăpare din partea dumneavoastră, dar Fiben are un anumit grad în cadrul forţelor coloniale de apărare. Dacă-l excludeţi de la Consiliu, s-ar putea să nu fie un gest prea bun din punct de vedere politic.

Prathachulthorn clipi de câteva ori, uitându-se lung la el. Deşi nu i se citea nimic pe faţă, Robert ştia că pierduse şi de data asta.

— Da, desigur, spuse rece maiorul, te rog să-l anunţi pe locotenentul Bolger că este binevenit, dacă nu cumva este prea obosit.

Se răsuci apoi, ţeapăn, spre dispozitivul de informaţii şi solicită câteva dosare.Robert se strâmbă, simţind privirea Lydiei aţintită asupra sa.

„O să ajung la disperare cu lipsa mea de tact”, gândi, îndreptându-se către uşă, ca să-l prindă pe Fiben de braţ.

Cimpanzeul îi zâmbi larg.

— Cred că iar e ora adulţilor pe-aici, îi spuse el în şoaptă, arătându-i-l din priviri pe maior.

— E chiar şi mai rău, bătrâne. Tocmai ţi-am făcut rost de un post onorific în categoria adulţilor.

„Ah, dacă privirile ar putea înjura, gândi Robert, privind la faţa amărâtă a prietenului său. Şi tu credeai că e vremea lui Miller, nu-i aşa?”

Se certaseră în trecut, cu privire la posibilele origini istorice ale acestei expresii.

Fiben o strânse uşor de umăr pe Sylvie, după care se îndreptă spre camera sa. Ea clătină din cap, se răsuci şi-o urmă pe Elsie. Benjamin, în schimb, rămase pe loc în continuare, văzând gestul lui Robert, care-i ordona acest lucru. Când trecu prin dreptul lui, îi strecură în palmă un disc mic. Nu cuteză să spună nimic cu voce tare, dar, folosind limbajul mâinilor, contura cuvântul „mătuşă”.

Benjamin dădu din cap scurt şi plecă.

Prathachultorn şi Lydia erau deja cufundaţi în planul de luptă, când Robert se întoarse la masă. Maiorul se răsuci spre el şi-i spuse:

— Mă tem că nu vom avea timp să ne folosim de nici unul din efectele bacteriologice, oricât de ingenioasă şi de valoroasă ar fi ideea ta ...

Cuvintele trecură neobservate. Robert se aşeză, gândindu-se că tocmai comisese primul act de trădare. Înregistrând în secret şedinţa, inclusiv raportul anterior al cimpanzeului, violase codul de legi interne.

Dându-i minidiscul lui Benjamin, încălcase protocolul. Ordonându-i cimpanzeului să predea înregistrarea unui străin, tocmai comisese un act de înaltă trădare, conform unora dintre opinii.

MAX

Un neo-cimpanzeu puternic păşi uşor în camera de la subsol, având ambele mâini legate cu un lanţ. Se îndepărtă nervos de cei ce-l păzeau, cimpanzei îmbrăcaţi în haine de-ale invadatorilor, când aceştia îl împinseră către celălalt capăt al lesei improvizate. Din când în când, se zgâia dispreţuitor la tehnicienii străini, privindu-i de sus.

Faţa nu-i fusese în întregime distrusă, dar avea mari porţiuni de piele roz, cu ţesuturile deschise şi, în unele părţi chiar livide, cu părul lipsă.

Adevărat că rănile urmau să se vindece, însă niciodată nu avea să arate bine.

— Hai, mişcă, rebel afurisit, îi împinse unul dintre cimpanzeii de pază. Păsările vor să-ţi pună nişte întrebări.

Max se strădui cât putu să nu-i ia în seamă pe cei ce urmau să-l ancheteze. Înainta, mai mult împins, spre o zonă apropiată de centrul uriaşei încăperi. Acolo, în picioare, aşteptau mai mulţi kwackoo, pe suprafaţa netedă a unei platforme – instrument ce se afla la un nivel superior.

Max îl fixă cu privirea pe cel ce părea a fi conducătorul şi făcu o plecăciune abia schiţată. Atât de simplă, încât o obliga pe pasăre să-i răspundă în acelaşi mod.

Lângă kwackoo se mai aflau, tot în picioare, încă trei colaboraţionişti.

Doi era cimpanzei bine îmbrăcaţi, care obţinuseră profituri însemnate furnizând echipament de construcţie şi mână de lucru pentru forţele de ocupaţie. Se zvonea chiar că unele dintre înţelegeri fuseseră făcute pe socoteala partenerilor de afaceri oameni, care lipseau. Alte variante vorbeau despre acordul şi sprijinul direct al oamenilor închişi pe insula Cilmar sau pe alte insule.

Max nu mai ştia pe care dintre versiuni să o creadă. Al treilea cimpanzeu de pe platformă era comandantul forţei auxiliare de anchetă. Era o fiinţă înaltă, plină de sine, pe nume Gheară-de-Oţel.

Max cunoştea, în linii mari, protocolul pentru întâmpinarea trădătorilor, aşa că îşi scoase caninii uriaşi de sub acoperământul buzelor groase şi scuipă la picioarele lor.

Se auzi un urlet de furie şi cei din jur prinseră să-l izbească din toate puterile, facându-l să se prăbuşească. Tocmai îşi ridicaseră din nou bastoanele, când un ciripit scurt al conducătorului kwackoo îi opri brusc.

Făcură un pas înapoi şi efectuară o plecăciune.

— Sunteţi siguri – aveţi certitudinea că acesta – acest individ este cel pe care-l căutăm?

Ofiţerul penat privea întrebător în direcţia lui Gheară-de-Oţel.

Cimpanzeul dădu din cap, în semn de aprobare.

— A fost găsit rănit chiar lângă locul unde Gailet Jones şi Fiben Bolger au fost capturaţi. A fost văzut în compania lor, înainte de arestare şi este cunoscut ca fiind unul dintre prietenii familiei ei, de mai mulţi ani. Am pregătit o analiză, arătând cum contactul său cu aceşti indivizi îl face să devină un subiect de studiu interesant, pentru cercetările noastre.

Kwackoo aprobă din cap.

— Ne-ai fost de mare ajutor, îl felicită el pe Gheară-de-Oţel. Vei fi răsplătit-recompensat la un nivel înalt. Deşi unul dintre candidaţii propuşi de Suveranul Corectitudinii a scăpat, într-un fel sau altul, plasei iniţiate de noi. Noi ne aflăm acum într-o poziţie potrivită pentru a alege – a selecta pe cel mai potrivit membru care să-l înlocuiască. Te vom informa la timp.

Max trăise sub apăsarea legilor Gubru prea mult timp pentru a nu-şi da seama că aceştia erau nişte birocraţi, urmaşi demni ai Suveranului Preţului şi Precauţiei. Deşi habar n-avea ce voiau de la el şi cam cu ce i-ar fi putu el ajuta.

De ce îl aduseseră aici?

În creierul munţilor, dincolo de golful de la Port Helenia, se afla un fel de stup zumzăitor, care le dădea dureri de cap, invadatorilor. Asta să fie?

În timpul lungii călătorii cu autoliftul, Max îşi simţise părul încărcat la maxim cu energie statică, în timp ce alături stăpâii Gubru şi clienţii lor testau instrumente de mare putere.

Funcţionarii kwackoo îşi întorseseră privirile către el, foarte discret.

— Vei avea două funcţii, îi spuseseră lui Max. Două ţeluri: ne vei da informaţii folositoare nouă; ne vei ajuta – ne vei asista la efectuarea unui experiment.

Max rânji larg.

— Nu voi face nici una, nici alta. Şi nici măcar nu-mi pasă dacă asta e lipsă de respect sau nu. Puteţi să vă puneţi hainele de clowni şi să mergeţi pe triciclete, eu unul nu o să vă spun nimic mai mult.

Kwackoo clipi o dată şi încă o dată, ascultând traducerea ordinatorului. Apoi, avu un schimb de ciripituri cu colegii săi, după care se răsuci spre el:

— Ai înţeles greşit ceea ce vrem de la tine. Nu vor fi întrebări. Aşa că nu trebuie să vorbeşti. Cooperarea ta nici măcar nu este necesară.

Mulţumirea şi suficienţa declaraţiei păsăroiului sunau îngrozitor.

Max se cutremură, având brusc o premonifie. Când îl capturase pentru prima oară, duşmanul încercase să obţină unele informaţii de la el. Se încăpăţânase, hotărât să reziste din toate puterile, dar rămăsese, pur şi simplu, interzis, când realizase că tot ceea ce-i interesa erau locuitorii indigeni ai planetei Garth.

„Unde sunt fiinţele pre-receptive la senzaţii? îl întrebaseră la nesfârşit, asemenea unor maşini stricate. Unde sunt garthienii?”

Fusese extrem de uşor să-i inducă în eroare, spunându-le o căruţă de minciuni, deşi erau dotaţi cu droguri specializate în dezlegatul limbilor şi cu puternice maşini psi. Porniseră însă de la nişte presupuneri fundamentale atât de naive, încât parcă îşi doreau să fie prostiţi! Max încercase să şi-i imagineze pe Galactici, înnebunindu-se după o asemenea culegere de basme pentru copii! Nu reuşise, dar realitatea era acolo, lângă el.Gubru doreau să fie înşelaţi! Avusese o zi grea atunci, dar învăţase, fără mari probleme, cum să le ofere ceea ce păreau că-şi doresc – minciuna.

Spre exemplu, se luptase să nu admită că garthienii există. Pentru un timp acest lucru păruse să-i convingă de contrariu, mai ales că urmele erau proaspete. În final, renunţaseră şi-l lăsaseră în pace. Poate că, în sfârşit, realizaseră că fuseseră traşi pe sfoară. Oricum, după acel interogatoriu i-a fost încredinţată o muncă în sectorul construcţiilor şi, după o perioadă, crezuse că reuşise să se facă uitat.

„De fapt, nu uitaseră”, îşi dădea seama acum.

Oricum, cuvintele kwackoo-ului îl deranjaseră.

— Ce vrei să spui? Că nu vreţi să-mi puneţi întrebări?

Gheară-de-Oţel îşi zburli mustaţa şi răspunse vizibil uşurat.

— Înseamnă că o să stoarcem din tine tot ceea ce se poate. Toată maşinăria asta – făcu un semn cu mâna în jurul său – va fi concentrată asupra ta. Răspunsurile vor ieşi singure la iveală. Tu însă nu te vei putea mişca din loc.

Max trase aer în piept, simţindu-şi inima bătându-i puternic în coşul pieptului. Ceea ce îi întărea puterile în aceste momente, de cumpănă era hotărârea fermă de a nu le da satisfacţie trădătorilor acestora aşteptând mut blestemăţiile la care-l vor supune.

— Asta... asta e împotriva... Legilor Războiului.

Gheară-de-Oţel ridică din umeri. Îi lăsăbirocratului kwackoo misiunea să-i explice cretinului din faţa sa ceea ce părea destul de clar.

— Legile protejează mai degrabă speciile şi lumile decât pe indivizii izolaţi. Şi apoi nici unul dintre cei pe care-i vezi aici nu face parte din casta preoţilor.

„Sunt dintre cei mai fanatici!”, realiză Max.

Oftă şi le spuse adio, în gând, masculilor, femelelor şi copiilor ce aprţineau grupului familiei sale, în special nevestei sale dintâi, pe care pricepuse că nu avea s-o mai revadă. Şi, tot în gând, se aplecă deasupra frunţii tuturor şi depuse acolo sărutul de adio.

— Aţi făcut două greşeli, le spuse el celor care-l capturaseră. Prima a fost că aţi lăsat-o pe Gailet să vă scape vie, iar Fiben şi-a bătut din nou joc de voi toţi. Ştiind aceste informaţii, nu puteţi să-mi faceţi nimic.

Gheară-de-Oţel mârâi furios:

— Bucură-te cât mai poţi de scurta victorie pe care ai reuşit-o. Ne vei mai fi încă de ajutor, în încercarea de a afla lucruri în plus despre foştii tăi patroni.

— Poate, dădu Max din cap. Cea de-a doua greşeală a fost că m-aţi lăsat legat de acest...

Îşi lăsase mâinile să-i atârne. Acum le ridică brusc, din toate puterile, trăgând violent de lanţ. Îi prăvăli pe podea pe doi dintre paznici, mai înainte ca aceştia să se dezmeticească şi să lase legăturile să le scape din mâini.

Max se fixă bine pe picioare şi făcu lanţul greu să pocnească asmenea unui bici. Cei din escortă încercară să se ferească, dar nu toţi reuşiră s-o facă la timp. Unul dintre cimpanzei îşi pierdu, pur şi simplu, scalpul. Altul, străduindu-se să se ferească de loviturile mortale, îi izbi pe cei trei kwackoo, care căzură asemenea unor popice.

Max urlă de bucurie. Îşi răsucea arma cu atâta furie, încât în foarte scurt timp toată lumea era fie la pământ, fie fugea cu toată viteza spre capetele sălii imense. Realizând că nu mai avea adversari, schimbă axul de rotaţie şi dădu drumul lanţului către înălţimi. Acesta zbură ca din praştie şi se înfăşură pe balustrada de deasupra capului său.

Din acel moment, totul se dovedi a fi extrem de simplu: paznicii erau mult prea uluiţi, pentru a încerca să-l oprească. Când avea să ajungă sus, va pierde, evident, secunde preţioase cu desfacerea lanţului de pe balustradă. Din moment ce era legat cu cătuşe, trebuia să meargă cu ele.

„Dar unde anume?”, se întrebă, în vreme ce aduna legăturile la un loc.

Nu mai avu timp să găsească un răspuns. Fu nevit s-o ia din loc, zărind în partea dreaptă sclipirea unor pene albe. Alergă în direcţia opusă şi urcă un şir de scări, pentru a ajunge la nivelul superior.

Desigur, evadarea era o chestie absurdă. Pe termen scurt avea două obiective clare: să distrugă cât mai mult în juru-i, iar apoi, când nu va mai avea ce face, să-şi ia singur viaţa, înainte de a o trăda pe Gailet.

Primul ţel şi-l îndeplinea alergând, izbind cu capătul lanţului în fiecare clanţă, în fiecare tub sau instrument delicat ce-i apărea în faţa ochilor.

Unele părţi ale echipamentului erau mai dure decât păreau la prima vedere, dar altele se spărgeau, producând sunete frumoase.

Cărucioarele cu unelte se răsturnau unele peste altele. Privi rapid în jur, gândindu-se ce să mai improvizeze. Dacă nu găsea nici o armă potrivită, era obligat să încerce să ajungă cât mai sus, pentru a încerca un salt mare peste gard, în speranţa că va reuşi să-i păcălească.

Un tehnician Gubru şi două ajutoare kwackoo apărură de după colţ, cufundaţi în discuţii tehnice ciripite în dialectul lor

bizar. Când priviră în sus, în direcţia zgomotului, tocmai îl zăriră pe Max balansându-şi lanţul cu putere. Unul dintre kwackoo rămăsese fără pene. Când mişcarea de balans îl adusese în punctul de plecare Max urlă în direcţia lor un „Bum!”, atât de tare, încât îl năuci de tot pe păsăroiul gubru. Speriat şi zăpăcit, acesta încercă să se tragă înapoi.

— Cu respect, adăugă Max, adresându-se spatelui păsăriişef.

Niciodată nu puteai să ştii, în asemenea locuri, dacă camerele de luat vederi automate înregistrau sau nu evenimentele. Gailet îi spusese odată că omorârea păsăroilor era o treabă în regulă, atâta vreme cât erai politicos.

Sirenele de alarmă prinseră să ţiuie din toate direcţiile. Max îl izbi pe un kwackoo, îl înfaşcă pe celălalt şi-şi continuă zborul. La nivelul superior descoperi o ţintă prea tentantă, pentru a o lăsa în pace. Un transportor imens, încărcat cu aproape o tonă de particule fotonice delicate, aştepta uitată pe marginea unei platforme de încărcare. Nu exista nici o şină de ghidare. Max nu luă în seamă urletele şi zgomotul ce se apropia concentric şi puse umărul la unul din capetele transportorului.

— Mişcă! mârâi nervos, iar roţile se puseră în mişcare.

— Hei! Aici e! auzi câţiva cimpanzei urlând.

Max îşi adună cele din urmă forţe, regretând că rănile îi încetineau viteza gesturilor. Transportorul începea să se deplaseze.

— Hei, rebelule! Opreşte-te!

Paşii se auzeau tot mai aproape, dar era deja prea târziu pentru a opri masa intrată în mişcare inerţială să funcţioneze asemenea unui tăvălug.

Brusc, vagonetul şi încărcătura se răsturnară.

„Acum vin eu la rând!”, se strâmbă Max.

Când comanda ajunse însă la picioare, acestea se crispară brusc. Se strâmbă de durere, recunoscând efectele agonizante ale unui şoc neorunal.

Se trase înapoi exact la timp, pentru a vedea arma din mâna lui Gheară-de-Oţel. Mâinile i se crispară spasmodic, de parcă gâtul anchetatorului ar fi fost la îndemâna sa. Îşi dori cu disperare să se poată prăbuşi peste transportor.

„Succes!”

Se simţi victorios când căzu, greu ca plumbul, de pe pista de lansare.

Înţepenirea membrelor nu avea să dureze prea mult.

„Suntem chit, Fiben!”, gândi.

Nu acesta era însă sfârşitul.

În clipa în care în care încercă să se salte brusc, îşi simţi braţele amorţite, de parcă i-ar fi fost smulse brusc din încheieturi. Cătuşele îi provocaseră sângerâri la mâini, iar lanţul, adunat grămadă, zăcea la capătul pistei. Prin crăpăturile metalice ale platformei, îl putea zări pe Gheară-de-Oţel trăgând din toate puterile. Încet, ajunse deasupra sa şi îl privi rânjind sarcastic. Max oftă resemnat şi închise ochii.

Când îşi reveni, strănută şi încercă să alunge mirosul urât. Clipi de câteva ori, până să se dezmeticească şi abia atunci îl văzu pe cimpanzeul mustăcios cu fiola spartă între degete. Din interiorul fiolei mai ieşeau încă vapori gălbui.

„Aha, acum reuşesc să înţeleg... Sunt treaz din nou!”

Se simţea groaznic. Îl durea tot corpul şi de-abia se putea mişca.

Braţele şi încheieturile păreau să-l ardă. Era legat cu mâinile la spate, dar probabil că avea mai multe fracturi la ele.

— Un... unde mă aflu?

— Eşti în centrul unei ramificaţii hiper-spaţiale, îi răspunse Gheară-de-oţel.

— Du-te dracu' de mincinos! scuipă în direcţia lui Max.

— Cum vrei! ridică acesta din umeri. M-am gândit că, totuşi, meriţi o explicaţie. Vezi tu, e un tip special de ramificaţie, ceea ce denumim în mod curent un amplificator. Preia imagini din creier şi le prezintă în manieră inteligibilă pentru toată lumea. În timpul Ceremoniei, se va afla sub controlul Institutului, dar reprezentanţii lui nu au sosit încă. Aşa că azi o vom supraîncarcă cu un alt test.

— În mod normal, dacă subiectul cooperează, procesul este benign. Ei bine, acum nu ne mai interesează atât de mult această problemă.

Din spatele cimpanzeului se auzi un ciripit ascuţit, ca un reproş.

Printr-o deschizătură îngustă, puteau fi văzuţi tehnicienii Suveranului Preţului şi Precauţiei.

E timpul!

Conducătorul kwackoo bătu din palme.

— Grăbiţi-vă!

— Ce atâta grabă? întrebă Max. Vă e teamă că unele din celelalte facţiuni Gubru au auzit despre comoţie şi se află în drum spre voi?

Din dreptul deschizăturii, Gheară-de-Oţel ridică privirea către el.

Strânse din umeri.

— Înseamnă că nu avem timp decât să-ţi punem o simplă întrebare. Una singură, dar foarte folositoare. Spune-ne tot ce ştii despre Gailet.

— Niciodată!

— Nu te vei putea abţine, râse ascuţit celălalt Nu ai încercat niciodată să te gândeşti la ceva. Nu vei putea deci să eviţi să te gândeşti la ea. Şi, odată ce începi să te gândeşti, maşina va extrage totul din tine.

— Tu... tu... Max se lupta să găsească cuvintele, dar acestea nu-i veneau.

Se strânse ghem, încercând să scape din mijlocul tuburilor masive, îndreptate împotriva sa din toate direcţiile. Puterile îl lăsaseră însă. Nu putea face absolut nimic.

Doar să nu se gândească la Gailet Jones. Dar, încercând să nu se gândească, bineînţeles că se gândea la ea.

Mormăi surprins, în clipa în care maşinăria porni cu zumzet. Dintr-odată se simţi de parcă câmpurile gravitaţionale a o sută de nave spaţiale îşi jucau undele în sus şi-n jos pe pielea sa. În minte, prinseră să i se învârtească mii de imagini. Din ce în ce mai multe se opreau la fostul său patron şi prieten.

— Nu! încercă să se împotrivească.

Trebuia să încerce să nu se gândească la ceva anume. La acest ceva, pe care vroiau să-l afle de la el. Trebuia să încerce să găsească altceva la care să se gândească. Ceva nou, asupra căruia să-şi concentreze atenţia, în ultimele secunde pe care le mai avea.

„Desigur! Asta era!” îl lăsă pe duşman să-l dirijeze. De săptămâni întregi îl întrebaseră numai despre locuitorii planetei Garth. Garthienii în sus, garthienii înjos.

Devenise obsedant, ca un cântec.

„Unde sunt fiinţele pre-receptive la senzaţii?”, insistaseră.

Se concentra şi, în ciuda durerii, îi veni să râdă.

„Oho... proştii… idioţii… tâmpiţii de...”

Ciuda faţă de Galactici fierbea în el ca o apă. Doreau o proiecţie a sa?

Atunci, nu aveau decât s-o amplifice pe-asta! Afară, prin munţi şi păduri, intuia că trebuie să se apropie zorii. Îşi imagină pădurile acelea, şi cel mai evident lucru legat de „garthieni”. Apoi, râse de ceea ce construise în minte.

Ultimele clipe şi le petrecuse pufnind în râs de idioţenia vieţii.

72

ATHACLENA

Furtunile de toamnă reveniseră, de data aceasta însă sub forma unui imens front ciclonic, rostogolindu-se peste Valea

Sindului. În munţi, vânturile se umflau în rafale, care spulberau frunzele din copaci şi le trimiteau în zbor, sub formă de vârtejuri. Crenguţele şi resturile de humus conturau forme diabolice pe cerul întunecat.

În manieră contrapunctică, vulcanul începuse şi el să se agite.

Revolta sa, realizată în tonuri grave, mai slabe decât cele ale vântului, speria mai tare animalele pădurii, adunate la gura vizuinilor sau lipite de trunchiurile copacilor ce se balansau fără oprire.

Receptivitatea la senzaţii nu constituia o protecţie sigură împotriva tristeţii. În corturile din ascunzătorile risipite prin munţi, cimpanzeii stăteau înghesuiţi unii în alţii, ascultând mugetul furtunii. Din când în când, câte unul ceda tensiunii nervoase şi se arunca ţipând în desişul pădurii, revenind după o oră sau chiar mai mult, cu hainele murate, trăgând după el, ruşinat, şiraguri de frunze moarte.

Gorilele erau şi ele speriate, dar se manifestau cu totul altfel.

Noaptea, priveau la norii asemănători unei avalanşe, concentrându-se în tăcere şi pufnind supărate pe nas, de parcă ar fi căutat ceva anume şi nu ar fi găsit.

Athaclena nu ar fi putut spune cu exactitate de ce anume îi amintea acea seară, dar mai târziu, stând singură în cortul ei, sub umbrela deasă a pădurii, le auzi cântecul în tonalităţi joase, ca un fel de răspuns dat furtunii.

Era un fel de cântec de leagăn, ce reuşi să o liniştească şi să o adoarmă.însă somnul îşi cerea plata sa specială....

Aşteptarea... un altfel de cântec ar fi putut, probabil, să îndepărteze ceea ce niciodată nu dispărea în totalitate. Athaclena îşi frământa capul în pernă. Coroana îi flutura – căutând, examinând, forţând.

Treptat, ca şi când n-ar fi existat nici o grabă, esenţa deja cunoscută se concentra într-un singur punct.

— TUTMMUCANN... şopti ea, neputând să trezească inevitabilul.

Deasupra capului i se contura o formă care nu exista în realitate.

„Tummucann, s'ah brannitsun. A'twillith't...”

Un tymbrimian ştia să facă şi altceva decât să ceară îndurare. Şi, mai ales, de la universul lui Ifni! Dar Athaclena nu mai era un tymbrimian în adevăratul sens al cuvântului. Iar TUTSUMANN avea aliaţi acum. Era acompaniat de imagini vizuale, de metafore. Aura ei specifică pentru sentimentul de teamă se amplificase, devenind aproape palpabilă, plină de substanţa suplimentară a coşmarului oamenilor... s'ah branmtsun... oftă ea, pledând cu vehemenţă în somn.

Vântul nopţii flutura uşor materialul ce acoperea intrarea în cort.

Mintea sa, aflată în stare de vis, contura aripile uriaşe ale unor păsări.

Păsări rele, care zburară imediat peste vârfurile copacilor, cu ochii strălucitori în permanentă căutare...

O uşoară tresărire a vulcanului scutură terenul de sub patul ei cu rotile. Athaclena fu străbătută de un fior şi în visul ei se întrupa un rozător.

Nu erau decât urme ale potenţialului acestei lumi., pierdut, mort, nerăzbunat – ruinat şi distrus de bururalli cu mult timp în urmă. Scormoneau chiar dedesubt, în pământ, căutând...

„S'ah brannitsun, tutsunucann!”

Cârceii îi fluturau şi se auzea un fâsâit asemenea celui produs de picioarele unui păianjen ce înaintează. Fluxul Gheer îi trimisese pitici mărunţi şi neastâmpăraţi pe sub piele – tot felul de transformări nedorite şi rapide, începu să mormăie, în timp ce se lăsa îmbrăţişată de glyph-ul unui râs teribil. Ceva se apropie, se aplecă desupra ei şi o privi scrutător:

— Generale? Domnişoară Athaclena? Scuzaţi-mă, vă rog, sunteţi trează? Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, dar...

Cimpanzeul se opri. Dăduse la o parte pânza care acoperea intrarea, însă setrase înapoi speriat atunci când Athaclena se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, cu irisul dilatat, ca la pisici, şi cu buzele încreţite în urma unui rictus datorat unei spaime teribile.

Câteva clipe, nu păru să fie conştientă de prezenţa lui. Cimpanzeul clipi, privind cu ochii larg deschişi la pulsaţiile ce se succedau treptat, ca valurile, începând dinspre gât şi prelungindu-se către umeri.

Deasupra cârceilor într-o continuă stare de agitare, zări, într-o fracţiune de secundă ceva teribil, imposibil de înţeles. Se

răsuci, gata s-o ia la fugă şi făcu un mare efort de voinţă, ca să-şi înfrîngă teama îngrozitoare, să revină şi să îngâne tremurat:

— M-mamă, te... te rog... Sunt eu... S-Sammy...

Încet, ca readusă în această lume de forţa unei puternice voinţe, lumina conştiinţei reveni în ochii aurii, care clipiră de câteva ori. Din pieptul Athaclenei ieşi un suspin abia perceptibil. Un fior îi străbătu trupul, apoi leşinul se instaura din nou.

Sammy rămase în picioare, alături de ea, susţinând-o. Suspinele îi umflau pieptul, dar era prea buimăcit, prea înfricoşat şi prea uimit ca să le dea drumul. Tot ceea ce putea gândi era cât de uşoară şi fragilă părea Athaclena în braţele sale.

„Aceasta s-a petrecut atunci când Gailet s-a convins că orice şmecherie – dacă Ceremonia putea fi denumită astfel – trebuie să fie neapărat subtilă.”

„Vezi, Suveranul Proprietăţii pare să fi executat o întoarcere la 180°, în privinţa războiului Elitelor. A pornit pe acest drum convins iniţial că va descoperi o dovadă de administrare greşită – măcar una! – cu ajutorul căreia să poată provoca separarea neo-cimpanzeilor de oameni. Acum, însă, se pare că a devenit mai înţelept şi a pornit în căutarea unor reprezentanţi ai rasei noastre, potriviţi scopurilor sale...”

Vocea lui Fiben Bolger venea dintr-o mică unitate de înregistrare, amplasată pe suprafaţa neşlefuită a mesei, la care se aşezase tymbrimiana.

Asculta, de fapt, o înregistrare provenind din partea lui Robert. Raportul cimpanzeului avea şi momentele sale amuzante. Firea calmă a lui Fiben, agerimea spiritului şi umorul său sec, determinase o ridicare majoră a moralului Athaclenei.

În acele momente însă, pe când relata ideile doctorului Jones cu privire la intenţiile clanului Gubru, vocea îi scăzuse în intensitate, răsunând reticent şi aproape jenat. Athaclena îi putea simţi stânjeneala prin intermediul vibraţiilor din aer. Uneori, nici nu avea nevoie de prezenţa persoanei care-o interesa, pentru a intui ceea ce se petrecea în sufletul ei.

Zâmbi, percepând ironia, abia ascunsă din vocea calmă.

„Începe să realizeze cine şi ce este el, în acest amalgam, şi asta îl sperie.”

Athaclena îl compătimea. Orice fiinţă normală îşi dorea sănătate şi pace, nu să fie mojarul în care sunt zdrobite şi amestecate ingredientele destinului...

Îşi coborî privirile pe medalionul din palmă – moştenirea rămasă de la amândoi părinţii. Pentru o clipă, acea clipă, TUTSUNUCANN era ţinut în şah. Dar ea ştia deja că, într-un fel sau altul, glyph-ul revenise pentru totdeauna. Nu mai putea să fie vorba acum nici de somn, nici de vreun altfel de odihnă, până ce TUTSUNUCANN-ul nu se va fi transformat în altceva. Un asmemenea glyph constituia una dintre cele mai mari manifestări cunoscute ale mecanicii cuantice, o amplitudine a probabilităţii care zumzăia şi pulsa într-un nor de incertitudine, încărcat de o mie de milioane de posibilităţi. Însă odată ce valul de funcţii se va fi prăbuşit, tot ceea ce îi va mai fi rămas va fi fiind soarta în stare pură.

„... manevre politice delicate la atât de multe nivele: între liderii locali ai forţei de invazie, între facţiunile revenite acasă, pe planeta Gubru, între Gubru şi duşmanii lor, între Gubru şi posibilii aliaţi, între Gubru şi Pământ, între diversele Institute Galactice...”

Îşi lovi medalionul cu arătătorul. Câteodată, nu era nevoie de prezenţa altcuiva, pentru a le intui prezenţa.

Ce credea Robert că va realiza, trimiţându-i înregistrarea? Credea că ea urma să se adâncească în vreun uriaş depozit de înţelepciune galactică, ascuns fiinţelor obişnuite, de unde să extragă prin vreo incantaţie magică o strategie, care să-i ghideze prin confuzia stării prezente?

— Oh, tată, suspină, ce dezamăgire trebuie să constitui pentru tine!

Medalionul părea că vibrează sub presiunea degetelor sale tremurătoare. O vreme, păru că intră din nou în transă şi, neputând să i se sustragă, sufletul i se umplu de disperare.

„... pe Darwin, Goodall şi Greenpeace!”

În mod sigur, ceea ce auzea era vocea maiorului Prathachulthorn, ceea ce o făcu să depăşească faza de transă, într-un mod nu prea plăcut.

Câteva clipe, ascultă cu atenţie.

„...o ţintă!...”

Athaclena se înfiora. Aşa care va să zică. Lucrurile căpătau brusc o explicaţie neaşteptată. Şi, în special, neaşteptata insistenţă a unui glyph prea nerăbdător să se contureze.

Când efectul pilulei luă sfârşit, tymbrimiana se întoarse către ajutoarele sale. Elayne Soo, Sammy şi dr. Shrivero priveau nerăbdători.

— O să încep să câştig în înălţime de acum, le spuse.

— Dar, dar furtuna, doamnă, nu suntem chiar siguri că a trecut. Şi, apoi, mai este şi vulcanul. Vorbeam despre evacuare...

Athaclena se ridică în picioare.

— Nu mă aştept să dureze prea mult. Oricum, vă rog să nu trimiteţi pe nimeni să mă păzească sau să mă caute. Nu va reuşi decât să mă deranjeze şi să facă mai dificilă opraţiunea pe care trebuie s-o duc la bun sfârşit.

Se opri o clipă în uşa cortului, simţind braţele vântului împungând în ţesătura groasă, de parcă ar fi căutat vreo crăpătură pe unde să se strecoare.

„Fii liniştit, sosesc!”

— Vă rog să aveţi caii pregătiţi pentru când mă întorc, le spuse cu voce înceată.

Bucata de pânză, care ţinea loc de uşă căzu moale în urma ei.

Cimpanzeii se priviră lung unul pe altul, apoi se grăbiră să-şi ducă pregătirile la capăt.

***

Muntele Fossey îşi risipea aburii până departe, în locuri în care prezenţa lor nu mai putea fi pusă în întregime pe seama evaporării picăturilor de rouă. Picuri calzi continua încă să cadă de pe frunzele ce tremurau în adierea slabă, care se încontra uneori, revenind în rafale bruşte, de-o clipă.

Athaclena îşi continua ascensiunea cu încăpăţânare pe poteca îngustă. Putea spune că dorinţele sale fuseseră respectate: cimpanzeii rămăseseră mult în urmă, nederanjând-o.

Zorii soseau cu cohorte joase de nori, ce-şi croiau drum printre piscurile înalte, asemenea avangărzii unei neaşteptate invazii aeriene. Printre burţile lor mari, se puteau zări, când şi

când, petice de cer de un albastru închis, iar privirile mai agere puteau distinge încă sclipirile câtorva stele mai încăpăţânate.

Făcea efortul urcuşului de dragul înălţimii, dar şi mai mult de dragul singurătăţii. Aproape de vârf viaţa animalieră devenea din ce în ce mai rară.

Nu putea să se plângă de asta, tocmai ea, care căuta pustiul! La un moment dat, firul potecii se pierdu sub resturile aduse de recenta furtună. Se aplecă deasupra – bucăţi dintr-un material asemănător ţesăturii hainelor, pe care le recunoscu imediat.

„Paraşute din iederă, de forma unor farfurioare!”

Jos, în tabără, tehnicienii cimpanzei se străduiau să respecte orarul impus, dezvoltând variante ale bacteriilor din intestinul gorilelor, pentru a găsi remediu la timp, înainte ca natura să sucombe definitiv. Cu toate eforturile lor, se părea că schema propusă de maiorul Prathachulthorn nu avea să permită folosirea planului propus de Robert.

„Ce nebunie! se gândi furioasă Athaclena. Cum naiba de rezistă chiar şi atât oamenii?”

În fond, poate că erau, pur şi simplu, norocoşi. Citise şi ea câte ceva despre acel interesant secol XX, când se părea că avuseseră nevoie de ceva mai mult decât norocul lui Ifni, pentru a reuşi să fundamenteze un scop... Un scop nu numai pentru ei înşişi, dar şi pentru toate rasele viitoare, raţionale, care s-ar fi născut din lumea lor bogată şi fecundă. Povestea acelei salvări miraculoase, ca prin urechile acului, era, probabil unul din motivele pentru care atât de multe rase se temeau, ori urau k'chu'non-ul – puii-de-lup.

Un motiv ciudat, şi, în prezent, aproape imposibil de explicat.

Oamenii aveau o zicală, care se potrivea cumva situaţiei acestea: „Mă duc din iubire pentru Domnul”. Lipsurile şi sărăcia bolnavă de pe Garth erau un fenomen uşor, în comparaţie cu ceea ce îi făcuseră ei Terrei, probabil.

„Câţi dintre noi s-ar fi comportat mai bine într-o asemenea situaţie?!”.

Aceasta era întrebarea care stătea la baza tuturor lucrărilor de atitudine prosteşti, arpgante şi a dispreţului pe care-l afişau marile clanuri. Pentru că ele nu avuseseră niciodată parte de erele de ignoranţă, de care avusese parte omenirea.

Oare cum o fi fost să nu ai patroni, să nu ai Bibliotecă, ori înţelepciunea străveche, ci numai flacăra strălucitoare a minţii proprii, necanalizată şi nedirecţionată în vreo parte, liberă să provoace Universul său să prăbuşească lumea?

Aceasta era întrebarea şi puţine clanuri îndrăzneau să şi-o pună.

Dădu încet într-o parte micile paraşute, apoi se strecură printre tufele lemnoase, cu măciulii rotunde, încărcate de spori, care îi barau calea, şi îşi continuă ascensiunea, cântărind în minte capriciile destinului. Nu după mult timp, ajunse pe o pantă stâncoasă, de unde, către sud, se întrezăreau spinările altor munţi, şi, încă şi mai departe, contururile şterse ale unei stepe uşor înclinate.

Respiră adânc şi scoase iar medalionul dăruit de Uthachalthing.

Lumina din ce în ce mai puternică a zilei în formare nu mai reuşea să ascundă glyph-ul ce începuse să se formeze în mijlocul cârceilor unduitori. Nu mai încercase să-i oprească creşterea. Îl ignora, pur şi simplu, aşa cum se recomanda întotdeauna, atunci când creatorul său nu voia să transforme probabilitatea simbolizată de acesta în realitate.

Degetele-i pipăiră grăbite încuietoarea, care se desfăcu pocnind stins, permiţând medalionului să se deschidă. Împinse capacul într-o parte.

„Căsătoria voastră a căpătat realitate”, îşi spuse în gând, fixându-şi părinţii cu ochii minţii. Unde înainte fuseseră două fire distincte, acum se vedea unul singur, mai gros, licărind pe interiorul catifelat al burţii obiectului. Unul din capete i se încolăci pe deget. Medalionul se rostogoli pe solul stâncos, în vreme ce ea, neluându-l în seamă, aduna celălalt capăt din aer.

Alungit, cârcelul prinse să zumzăie, la început pe un ton liniştit, însă Athaclena îl întinse în faţă, permiţând vântului să îl atingă şi declanşând aimoniiile.

Poate că ar fi trebuit ca mai întâi să mănânce ceva, pentru ca să aibă energia să-şi construiască forţa necesară încercării ce o aştepta. Era ceva pe care foarte puţini din rasa ei îl făcuseră, fie chiar şi numai o singură dată înviata lor. Unii chiar muriseră, încercând să îl realizeze.

„AA'ith'tuanoo, Uthachalthing”, şopti.

Şi adăugă imediat numele mamei sale. „AA'ith'tuanine, Mathicluanna!”.

Palpitaţia firului se mări. Părea să-i aspire braţele în sus şi să-i facă inima o linie vibratilă continuă în coşul pieptului. Proprii săi cârcei se integrară în ritmul frecvenţelor lui şi Athaclena prinse să-şi legene uşor corpul.

„A t'ith'tuanoo, Uthachalthin...”

***

— Este o frumuseţe, de acord. Poate că, încă vreo câteva săptămâni de muncă o vor face şi mai puternică. Este treaba acestei grupe şi ea va fi gata în timpul când iedera îşi va fi lepădat frunzele.

Dr. Shriver puse cultura la loc, în incubator. Laboratorul improvizat pe coasta muntelui se afla la adăpost de vânturi puternice. Furtuna trecută nu avusese nici un efect detectabil asupra experimentelor. Fructul muncii lor îndârjite părea să fîe aproape copt.

Asitentul mormăi totuşi un „La ce bun?”, abia audibil. Autorităţile Gubru tocmai anunţaseră o serie de contramăsuri. Şi, oricum, maiorul spusese că atacul urma să aibă loc cu mult înainte ca şmecheria asta să fîe gata pentru a fi folosită.

Dr. Shriver îşi scoase ochelarii cu un gest tacticos.

— Problema e că noi o să continuăm să lucrăm la asta, până când domnişoara Athaclena ne va cere să încetăm. Eu sunt civil şi tu la fel.

Robert şi Fiben sunt nevoiţi să îndeplinească ordinele chiar şi atunci când nu le place, dar noi doi avem posibilitatea opţiunii.

Vocea i se stinse, când observă că Sammy nu o mai asculta, ci privea fix, peste umărul ei. Se răsuci, ca să vadă ce anume era acolo atât de interesant.

Dacă Athaclena păruse ciudată, după coşmarul din noaptea anterioară, trăsăturile ei de acum o determinaseră pe dr. Shriver să suspine.

Fata străină şi ciufută clipea des din ochii îngustaţi din pricina oboselii. În clipa în care se grăbiră către ea, se apucă strâns se stâlpul subţire al cortului, iar când încercară să o determine să se mute într-o colibă alăturată, clătină din cap.

— Nu, se împotrivi ea. Duceţi-mă la Robert. Chiar acum!

Se auzi din nou, cântecul îndepărtat al gorilelor, melodia aceea atonală, executată pe tonalităţi joase. Sammy alergă afară, ca să-l aducă pe Benjamin, în timp ce dr. Shriver o ajuta pe Athaclena să ia loc pe un scaun.

Neştiind ce ar mai putea face, preţ de câteva secunde scutură cu degetele frunzele şi mizeria de pe gulerul tinerei tymbrimiene. Cârceii coroanei acesteia păreau că degajă o căldură grea, parfumată, pe care o simţea vag cu vârfurile degetelor. Deasupra lor, acel ceva în care se transfornase TUTSUNUCANN făcea aerul să pară marmură chiar înaintea ochilor ei.

Athaclena stătea nemişcată în scaun, ascultând cântecul gorilelor şi simţindu-se pentru prima dată ca şi cum l-ar fi înţeles.

Toţi, absolut toţi vor trebui să-şi joace rolul, acum ştia deja acest lucru. Probabil că cimpanzeii nu vor fi foarte fericiţi de ceea ce avea să urmeze, dar asta era problema lor. La urma-urmei, toţi aveau probleme.

— Duceţi-mă la Robert, murmură din nou, într-un târziu.

73

UTHACHALTHING

Stătea în picioare şi tremura mărunt, cu spatele în soarele care răsărea, simţindu-se uscat, aidoma unei coji. Niciodată, o metaforă nu se dovedise mai adecvată situaţiei.

Uthachalthing clipi de mai mute ori, reîntorcându-se încet spre lume... spre stepa uscată în faţa munţilor Mulun, de-abia conturaţi în zare. Părea că este un bătrân, pentru care anii cântăreau mai mult ca niciodată.

Adânc de tot, la nivelul nahakieri, simţea o amorţeală grea. După toate cele întâmplate, nu descoperise încă nici un mijloc de a ghici dacă Athaclena supravieţuise cumplitei experienţe de a atrage în ea atât de multă energie.

„Probabil că resimţea o mare nevoie”, oftă.

Pentru prima oară, fiica sa încercase să facă un lucru, pentru care nici părinţii şi nici şcoala nu o pregătiseră.

— Te-ai întors, constată Kault, foarte practic.

Thennanianul, tovarăşul său de aventură de atâtea luni, se sprijinea într-un baston rezistent şi îl privea de la o distanţă de numai câţiva metri.

Se aflau în mij locul unei nesfârşite întinderi de iarbă înaltă de savană, umbrele lor lungi scurtându-se pe măsură ce soarele se înălţa pe boltă.

— Ai primit vreun mesaj? îl întrebă Kault, cu acea curiozitate a celor străini complet de lumea energiilor biologice, atunci când erau puşi înaintea unor fenomene ce, probabil, li se păreau nenaturale.

— Eu...

Uthachalthing îşi umezi buzele. Cum putea să-l facă pe celălat să priceapă că nu primise, în realitate, absolut nimic? Nu, nu putea. Nu putea să-i explice că îndepărtata sa fiică nu făcuse altceva decât să-i corecteze oferta făcută cu mult timp în urmă, atunci când îşi depusese în mâinile ei atât propria viaţă, cât şi pe aceea a soţiei sale moarte. Nu putea să-l determine să înţeleagă invocarea făcută de Athaclena – acel lucru pe care-l datorau părinţii copilului pe care-l aduseseră pe lume, fără să-l întrebe dacă este sau nu de acord.

Nimeni nu ar fi trebuit să facă vreodată vreo ofertă, fără a cunoaşte la perfecţie ceea ce se va întâmpla, dacă ea va fi acceptată.

„Într-adevăr, m-a secătuit de puteri”.

Se simţea, ca şi cum nu-i mai rămăsese nimic. Şi, după toate acestea, nu avea nici măcar garanţia că ea supravieţuise experienţei. Sau măcar să fi ştiut dacă aceasta o lăsase sănătoasă.

„Atunci ce-o să fac, o să zac aici până mor?” se cutremură el.

„Nu cred. Nu încă.”

— Am experimentat, într-adevăr o comuniune de existenţe, îi explică lui Kault

— Patrulele Gubru ar fi în stare să detecteze ceea ce ai făcut?

Uthachalthing nu se putu stăpâni să nu ridice din umeri.

— Nu ştiu. Nu cred. Poate.

Cârceii îi stăteau întinşi pe spate, asemenea părului oamenilor.

— Nu ştiu.

Thennanianul suspină şi fantele prin care respira se răsfrânseră în afară.

— Aş dori să fii cinstit cu mine, colega. Mă doare să fiu obligat să cred că îmi ascunzi anumite lucruri.

Cât de mult încercase mai înainte Uthachalthing să-l determine să pronunţe aceste vorbe! Iar acum, când le auzea, nu mai reuşea să se entuziasmeze.

— Ce vrei să spui? întrebă într-un târziu.

Thennanianul explodă exasperat.

— Vreau să spun că am început să te suspectez că ştii mai multe decât îmi spui mie despre această creatură fascinantă, a cărei urmă tocmai am văzut-o. Te avertizez, Uthachalthing, că am un plan care-mi va da răspunsul la această ghicitoare. Ar fî în interesul tău să fii mai deschis faţă de mine, asta mai înainte ca eu să descopăr adevărul prin propriile-mi mijloace.

Uthachalthing încuviinţă din cap.

— Ţi-am priceput avertismentul. Cu toate acestea, poate că acum ar fi mai bine să ne continuă drumul. Dacă soldaţii Gubru pot să detecteze, într-adevăr, fenomenul care tocmai a avut loc, şi încep să investigheze, ar trebui să fim departe de aici, mai înainte ca ei să înceapă să sosească.

Îi datora asta Athaclenei, totuşi. Să nu fie capturată, mai înainte de a fi putut folosi ceea ce tocmai obţinuse.

— Foarte bine, atunci, acceptă Kault. O să vorbim mai târziu despre asta.

Mai mult din obişnuinţă, fără nici un fel de scop, Uthachalthing îşi direcţionă însoţitorul în direcţia muntelui,

direcţie aleasă – tot din obişnuinţă – din cauza slabei licăriri albastre, pe care numai ochi săi o puteau zări.

74

GAILET

Noua sucursală a Bibliotecii Planetare era o frumuseţe. Luminile sale bej străluceau în partea de sus, de curând curăţată, a lui Sea Bluff Pas, la un kilometru spre sud de Ambasada Tymbrimiană. Departe de a fi barocă, asemenea celei a vechii sucursale, arhitectura noii construcţii se încadra în stilul neo-Fullrit al clădirilor din Port Helenia.

În orice caz, era absolut năucitoare – un cub fără ferestre, ale cărui umbre pastelate contrastau puternic cu terenurile cretoase, aflate în paragină, din împrejurimi.

Gailet păşi afară în mijlocul unui nor de praf, ridicat în timpul aterizării aerojetului. Îşi urmă cu paşi înceţi escorta kwackoo pe trotuarul pavat, spre intrarea în imensa construcţie.

Cea mai mare parte a populaţiei din Port Helenia se adunase cu câteva săptămâni în urmă, ca să privească spectacolul oferit de giganticul vas de război Gubru, destul de asemănător în anumite privinţe cu un vas comercial de mari dimensiuni, care trăsese la unul din docurile aeriene, pe fundalul unui cer ruginiu. O întreagă după-amiază, soarele fusese eclipsat de corpul său, din interiorul căruia tehnicienii Bibliotecii căraseră vreme îndelungată elementele ce constituiau sanctuarul ştiinţei în noul său adăpost.

Gailet se întrebă dacă noua Bibliotecă le va fi de vreun folos cetăţenilor din Port Helenia. Locuri de aterizare existau peste tot în jurul ei, dar nu vedea nicăieri un drum de acces pentru maşini, biciclete sau simplii pietoni.

Când trecu pe sub portalul decorat cu coloane false, îşi dădu seama că era primul cimpanzeu care intrase vreodată în clădire. Înăuntru, sub tavanul uşor boltit, o lumină slabă, difuză, ce părea să vină de peste tot în acelaşi timp, dădea un contur obiectelor.

Un cub mare domina centrul holului şi Gailet realiză brusc că era vorba de un aranjament estetic costisitor. Principalul depozit de date era de câteva ori mai mare decât cel vechi, aflat la câteva mile de aici. Era posibil să fi fost chiar mai mare decât

principala Bibliotecă de pe Terra, situată în La Paz, unde ea însăşi efectuase pe vremuri o serie de cercetări.

Imensitatea de aici era în cea mai mare parte goală, în comparaţie cu forofota distantă cu care fusese obişnuită într-o Bibliotecă. Evident că pretutindeni se aflau cercetători Gubru şi kwackoo, stând în picioare la terminalele de studiu, risipite pretutindeni în holul larg. Ici şi colo avieni în grupuri mici – Gailet le putea vedea ciocurile mişcându-se nervoase şi picioarele mişcându-se mereu în timpul discuţiilor. Nici un sunet nu trecea însă dincolo de pereţii fonoabsorbanţi.

Identifică imediat trei secţiuni separate, fiecare cu panglicile, costumaţia şi penajul colorat specific: într-o parte se agitau culorile Bunei-Cuviinţe, în alta cele ale Contabilităţii şi în cea de-a treia culorile Armatei.

Majoritatea cercetătorilor aparţinând fiecărei facţiuni se menţineau strict între laturile perimetrului său. Din când în când, însoţitorul vreunuia dintre Suverani trecea prea aproape de un altul şi stârnea un zbârlit general de pene, însoţit de murmure furioase.

Un cârd violent colorat de Gubru, adunat la un loc, gesticula şi vocifera, demonstrând că între facţiuni rămânea în permanenţă deschisă o cale de comunicare. Se dădea mult din cap, se aranjau pene şi se gesticula spre expunerile holografice plutitoare, într-un ritual straniu, bazat aparent mai mult pe fapte străvechi decât pe raţiune.

Când Gailet îşi făcu curaj şi se grăbi între facţiuni, câteva din păsările ce sporovăiau şi ţopăiau, se răsuciră să se holbeze la ea. O arătară cu ghearele şi dădură din cioc, în aşa fel, încât Gailet ghici imediat că ştiau cine era şi pe cine anume reprezenta. Îşi simţi obrajii înfierbântându-se şi nu încercă să zăbovească.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

La început, Gailet avu impresia că arătarea care stătea pe platformă, chiar sub spirala vărgată a celor Cinci Galaxii era vreo plantă decorativă.

De aceea, când i se adresă cu întrebarea de mai înainte, tresări speriată.

„Planta” vorbea perfect anglica. Gailet incluse în bizara fizionomie şi frunzişul bulbos, brăzdat de pete argintii, ce sclipeau uşor atunci când aceasta se mişca. Trunchiul maron se

sprijinea pe rădăcini cu protuberante, mobile, ce-i permiteau creaturii să se deplaseze, cu un târşâit uşor şi stângaci.

„O Kanten”, realiză ea.

Evident că Institutele Galactice prevăzuseră un post de bibliotecar.

Kantenii vege-sensibili erau vechi prieteni ai terranilor. Ei sfătuiseră încă din primele zile de după Contact Consiliul Terrei cum să procedeze, astfel încât puii-de-lup să-şi traseze drumul propriu prin complexa şi vicleana politică galactică şi să-şi cucerească, în final, statutul original de patroni ai unui clan independent.

Cu toate acestea, după primele clipe de entuziasm, Gailet se văzu nevoită să-şi mai tempereze speranţele, amintindu-şi că aceia care intrau în serviciul marilor Institute Galactice erau obligaţi să renunţe la actele de loialitate anterioare, chiar şi faţă de clanul în care făcea parte, pentru a se dedica acestei misiuni sfinte. De aceea, realiză că tot ceea ce putea spera din partea Kanten-ului era numai imparţialitatea.

— Hmm, da, răspunse, amintindu-şi să facă o plecăciune. Doresc să aflu câteva informaţii despre Ceremoniile Elitei.

Lucrurile acestea asemănătoare clopoţeilor – probabil aparatul senzorial al fiinţei, emiseră un sunet armonios, ce părea aproape amuzat.

— Este un subiect foarte vast, domnişoară.

Se aşteptase la acest răspuns şi avea deja pregătită o replică. Deşi nu i se părea deloc stimulativă discuţia cu o fiinţă inteligentă fără faţă, sau orice asemănător unei feţe.

— Dacă doriţi, pot să încep cu o vedere de ansamblu...

— Foarte bine, domnişoară... Staţia numărul 22 a fost construită special pentru a fi utilizată de oameni şi de către neo-cimpanzei. Vă rog să vă duceţi acolo şi să vă simţiţi confortabil. Urmaţi linia albastră.

Se răsuci şi chiar atunci văzu o hologramă apărând în spaţiul de alături. Linia albastră părea să stârne direct în spaţiu, direcţionând-o în jurul estradei, către un colţ îndepărtat al vastei săli.

— Mulţumesc, spuse ceva mai liniştită.

Pe când se îndreptă sare zona indicată de linie, avu impresia că aude în spate un sunet de clopoţei de sanie.

Staţia numărul 22 era asemenea unui cântec familiar şi prietenos.

Un scaun şi un birou se aflau alături de o holo-consolă standard. Decoperi chiar şi binecunoscutele versiuni ale băncilor de date şi ale stylusurilor, toate frumos aranjate pe o platformă minusculă.

Se aşeză recunoscătoare la birou. Până în acel moment se temuse de faptul că va trebui să rămână în picioare, lungindu-şi gâtul, pentru a putea utiliza una din staţiile folosite de Gubru.

Realiză că era nervoasă, abia atuni când tresări uşor văzând expunerea solicitată imprimându-se pe ecran, cu un uşor contur „pop”.

Textul în anglicăumplea tot spaţiul central al monitorului.

„VĂ ROG SĂ CEREŢI AJUSTAREA ORALĂ. REGLAREA SOLICITATĂ VA ÎNCEPE LA SEMNALUL DUMNEAVOASTRĂ”.

— Control... mormăi Gailet.

Totuşi, cel mai bine ar fi să înceapă de la cel mai simplu nivel. Asta nu numai că îi va garanta faptul că nu a uitat ceva fundamental, dar îi va comunica acel lucru pe care însăşi Galacticii îl considerau a fi principal.

— Începe, îşi spuse în şoaptă.

Expunerile sosiră, împestriţate cu imagini ale feţelor unor fiinţe din lumi foarte îndepărtate în timp şi spaţiu.

„Când natura creează o nouă rasă pre-conştientă, toată societatea Galactică se bucură. Pentru că acela este momentul în care începe aventura Elitelor...”

În scurt timp, vechile modele îşi încheiară defilarea. Gailet se mişca cu uşurinţă prin fluxul informaţional, sorbind cu poftă din izvorul cunoaşterii. Banca de date continua să se umple cu diferite note şi preferinţe. După o perioadă, pierdu orice simţ al trecerii timpului.

Mâncarea îşi făcu apariţia pe birou, fără ca Gailet să cunoască modul în care fusese adusă până acolo. O anexă apropiată îi servi la satisfacerea celorlalte nevoi, atunci când chemarea naturii deveni prea insistentă pentru a o mai putea ignora.

În timpul anumitor perioade ale Istoriei Galactice, Ceremoniile Elitelor au fost aproape numai ceremonial pur. Speciile protectoare au fost dintotdeauna responsabile pentru

declararea clienţilor lor drept câştigători ai testelor, iar cuvântul lor a fost acceptat drept o garanţie incontestabilă.

Au existat însă şi alte epoci, în care rolul Institutului Elitelor a fost cu mult mai mare, ca de exemplu, în timpul Meritocraţiei Sumubulum, atunci când întregul proces se afla sub directa supraveghere a sa, pentru absolut toate cazurile.

Perioada prezentă se afla undeva între aceste două extreme, pe linia de mij loc, prin implicarea extensivă a Institutului. Ultima participare la teste, de când cu avalanşa de eşecuri ale Elitelor din urmă cu 40-60.000 de ani galactici, a adus cu sine severe şi supărătoare consecinţe ecologice (Referiri la Gl'hakesf, Bururalli, Sstienn, Muhurul). Actualmente, protectorul unui client nu mai poate garanta de unul singur pentru corecta dezvoltare a acestuia. El trebuie să permită accesul la observaţie Consortului fazei clientului, precum şi Institutului Galactic al Elitelor.

În prezent – descifra Gailet mai departe – ceremoniile au devenit ceva mai mult decât nişte simple ceremonii ritualice de mântuială, servind altor două scopuri majore. În primul rând, permit să fie testaţi reprezentanţi ai raselor-client – în circumstanţe riguroase – pentru a asigura Institutul că rasa respectivă este gata să-şi asume drepturile şi îndatoririle adecvate fazei următoare. În al doilea rând, ceremonia permite rasei-client, să-şi aleagă un nou Consort, pentru etapa următoare, în vederea asigurării propriei protecţii, şi, dacă situaţiile viitoare îi vor dovedi necesitatea, pentru a interveni în numele său.

Criteriile utilizate pentru testare depindeau de nivelul atins de rasa-client. Printre factorii importanţi din rândul acestor criterii – timpul de fagocitare (carnivor, ierbivor, autofagocitant sau exogenic), modul de deplasare (biped, cvadriped, amfibiu, prin rostogolire), tehnicile mentale (asociative, extrapolante, intuitive, holografice ori nulutative)...

Îşi croia drum încetul cu încetul prin materialul-balast. Nu se aşteptase la o întreprindere prea uşoară; însă un cimpanzeu oarecare, care ar fi avut de gând să utilizeze acest vast depozit de cunoştinţe, ar fi avut sigur nevoie de câteva programe-traducător, pentru a le putea înţelege.

Asta presupunând că vor avea vreodată ocazia.

În ciuda acestor impedimente, rămânea la ideea că era un edificiu minunat, cu mult mai mare decât mărunta şi prăpădita sucursală pe care o avuseseră înainte. Şi, spre deosebire de La Paz, nu mai avea de-a face cu perpetua şi gigantica agitaţie a sutelor, a miilor de beneficiari frenetici, ce se îmbulzeau pe culoarele cu prioritate, certându-se pentru accesul în intervalele de timp permise prin orar.

Gailet trăia senzaţia că s-ar putea scufunda în acest loc luni de zile, absorbind cunoaşterea până în clipa în care aceasta s-ar revărsa afară prin toţi porii.

De exemplu, într-un anume punct al programului se găsea o informaţie despre cât de speciale erau făcute aranjamentele necesare pentru ridicarea la rangul de Elită a culturilor de tip maşină. Dincolo, un alt punct, scurt paragraf chinuitor prin sensurile ascunse, vorbea despre o rasă de fiinţe, a căror respiraţie se baza exclusiv pe hidrogen, rasă rezultată din acea misterioasă civilizaţie paralelă, rămasă de „n" ori necunoscută celor ce încercaseră s-o contacteze, rasă care acum solicita apartenenţa la Societatea Galactică.

I-ar fi plăcut să continue lectura, precum şi alte subiecte la fel de fascinante, însă ştia că, pur şi simplu, nu avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să se concentreze asupra regulilor privind clienţii bipezi, cu sânge cald, aparţinând Fazei A-2A, cu facultăţi mentale combinate, chiar şi acestea fiind aşezate în coada lipsei de priorităţi, descurajam de lungă, la lectură.

„S-o reducem!", se gândi, fără prea mare plăcere.

Aşa încât încercă să se concentreze asupra ceremoniilor cu caracter controversat şi a celor ce se manifestau pe timp de război. Chiar şi cu aceste limitări masive, descoperi că merge la fel de greu. Totul era extrem de complicat, făcând-o să dispere din cauza ignoranţei în materie a poporului ei şi ai clanului ce îi patrona.

„...dacă o hotărâre de co-participare este sau nu făcută în avans, ea poate fi verificată de către Instituţie, într-o manieră ce ia în considerare metodele de adjudecare, considerate tradiţionaliste, de către două sau mai multe părţi implicate..."

Ulterior, Gailet avea să încerce zadarnic să afle cum a adormit. Pentru un timp nedeterminat, fusese aidoma unei plute, înaintând încet pe o mare întunecată, care se legăna în ritmul respiraţiei ei. După o vreme, negurile ce pluteau risipite

împrejur părură să se strângă, contopindu-se într-un peisaj de coşmar, cu forme vag ameninţătoare. Pe insula groazei, se contorsionau imagini ale morţii, ale părinţilor ei, ale bietului Max.

„Nu-nu-nu...murmură ameţită. NU! tresări violent la un moment dat.”

Încercă să iasă din cleiul somnului, dar pleoapele de-abia i se zbătură, lipite încă între ele, prin crâmpeie de vis. Un Gubru, asemănător acelora care îi examinaseră pe ea şi pe Fiben, părea că planează pe deasupra capului, cu ajutorul unui procedeu misterios. Imaginea se clătină şi se descompuse, atunci când avianul apăsă pe o tastă a maşinii. Gailet păru că se trage înapoi şi imaginea celuilalt se alătură mulţimii de imagini din somnul ei agitat.

Apoi, starea de coşmar trecu şi respiraţia i se stabiliza, în noul ciclu care urmă, cel al somnului adânc. Se trezi târziu, când simţi, ca prin vată, atingerea unei mâini pe picior. Îşi apucă glezna şi trase cu putere, străduindu-se s-o desprindă. Respiraţia i se întrerupse pentru câteva clipe, în clipa în care, chiar mai înainte de a deschide ochii, se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i nebuneşte. Apoi, deschise ochii, imaginile se dilatară o clipă, înceţoşate, şi reveniră la normal: văzu un cimpanzeu mare, stând pe vine, alături.

Mâna lui se mai afla încă pe piciorul ei. Îl recunoscu imediat după rânjetul nesuferit. Mustaţa cernită, de forma unui ghidon, constituia numai unul din multele atribute, pe care ajunsese să le deteste de-a lungul timpului.

Din cauza somnului brusc întrerupt, avu nevoie de câteva clipe, până ce reuşi să-şi regăsească vocea.

— Ce... ce faci aici?, întrebă furioasă, smulgându-şi piciorul de sub mâna lui.

Gheară-de-Oţel părea sincer amuzat.

— Ăsta e modul de a spune „bună” unei persoane atât de importante, cum sunt eu pentru tine?

— Îţi serveşti bine scopul, într-adevăr, admise ea cu scârbă. Ca orice exemplu prost, de altfel!

Gailet se frecă la ochi şi se ridică.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare?

— De ce naiba nu mă laşi în pace? Slugile tale incompetente nu mai pot păzi pe nimeni.

Chipul cimpanzeului se posomori uşor. Părea că se gândeşte intens la ceva care-i va aduce curând o mare satisfacţie.

— Ştii, tocmai mi-am zis că trebuie să vin la Bibliotecă şi să fac nişte studii la fel ca tine.

— Tu să faci studii? Aici?

Cimpanzeul izbucni în râs.

— Şi a trebuit să obţin o permisie specială de la Suveran.

— Tu nu ai...

— Mi-ai luat cuvintele din gură, o întrerupse el.

— Nu înţeleg, clipi Gailet.

— Vreau să spun că Suveranul mi-a ordonat, de fapt, să vin aici şi să studiez împreună cu tine. În definitiv, viitorii parteneri ar trebui să ajungă să se cunoască unul pe altul, în special într-un caz cum e al nostru, înainte de a păşi pe acelaşi drum înainte, ca reprezentanţi ai rasei noastre.

— Tu... Lui Gailet i se tăie respiraţia şi capul începu să i se învârtă. Nu te cred!

Gheară-de-Oţel ridică din umeri.

— Nu văd de ce ar trebui să fii atât de surprinsă. Reperele mele genetice sunt foarte bune. Cu excepţia a două sau trei categorii mărunte, cărora nu ar fi trebuit să le acorde mai multă importanţă, la urma-urmei.

Argumentele din urmă erau destul de credibile. Gheară-de-Oţel avea, în mod evident, o minte inteligentă şi plină de vitalitate, iar forţa sa fizică anormală nu putea constitui decât o calitate în ochii Consiliului Elitelor.

Câteodată însă preţul unei astfel de selecţii devenea prea mare pentru a merita efortul.

— Toate acestea nu înseamnă altceva decât că respingătoarele tale calităţi trebuie să fie chiar mai abjecte decât mi-am închipui eu.

Cimpanzeul se trase înapoi şi râse scurt.

— Oho ho, după standardele umane bănuiesc că ai dreptate, admise.

Conform acestor criterii, mulţi dintre cei care se supun testelor nici nu ar trebui măcar admişi alături de cimpanzei şi de micuţii lor. Totuşi, standardele se mai schimbă. Iar mie mi se oferă neaşteptata ocazie de a impune un alt standard.

Gailet se înfiora, realizând că, fără voie, o apucă chiar pe drumul pe care voise s-o împingă celălalt.

— Eşti un mincinos!

— De acord. Mea culpa... Se prefăcu că se bate cu pumnul în piept. Dar nu te mint atunci când afirm că mă aflu în grupa de testare, împreună cu unul din băieţii mei. Au avut loc unele shimbări, de când băieţelul mamii, animalul favorit al profesorilor, a fugit în junglă cu Sylvie a noastră.

Gailet vru să-l scuipe.

— Fiben valorează de o sută de ori mai mult decât cimpanzeul nenorocit care eşti tu. Suveranul Bunei-Cuviinţe nu o să te aleagă niciodată pe tine drept înlocuitor.

Gheară-de-oţel rânji şi ridică un deget.

— Aha, va să zică nici nu ne înţelegem noi doi. De fapt, vorbim de chestiuni diferite.

— Diferite... suspină Gailet.

Mâna i se îndreptă spre gulerul desfăcut al cămăşii.

— Oh, Doamne...!

— Aha, te-ai prins, în fine, dădu el din cap. Nu eşti decât o maimuţică deşteaptă şi aristofenică, la urma-urmei.

Gailet tresări: ceea ce o surprindea cel mai mult era adâncimea mâhnirii ei. Se simţea, de parcă inima i-ar fi fost ruptă în bucăţi.

„Am fost tot timpul nişte pioni, realiză brusc. Simpli pioni! Oh, bietul Fiben!”

Numai aşa se putea explica faptul că Fiben nu fusese adus înapoi în seara în care fugise cu Sylvie. Sau măcar în una din zilele următoare. Gailet fusese sigură dintr-un început că „evadarea” se va dovedi a fi numai un alt test de bună-cuviinţă şi inteligenţă.

Era clar însă că nu fusese. Poate că vreunul sau chiar ambii Suverani ai celorlalte facţiuni Gubru aranjaseră vreo capcană, pentru a slăbi autoritatea celui de-al treilea, Suveranul Bunei-Cuviinţe. Şi ce alt mijloc s-ar fi putut dovedi mai practic decât acela de a-l jefui pe unul dintre cei mai atent selectaţi cimpanzei pentru testul de „reprezentanţi ai rasei”. O chestie făcută cu cap: furtul nu putea fi pus în seama nimănui, pentru că nimeni nu fusese prins asupra faptului.

Bineînţeles că Gubru vor trebui să continue cu pregătirile pentru susţinerea Ceremoniei. Era deja prea târziu pentru a mai

putea anula invitaţiile. Evident că fiecare dintre cei trei Suverani ar fi preferat să o vadă încheiată cu alte rezultate.

Fiben...

— Deci, profesore, de unde să începem? Cred că ar fi nimerit să apuci să mă înveţi să mă port aşa cum trebuie.

— Pleacă! şopti ea, clătind din cap, cu ochii închişi. Te rog, pleacă.

Simţea crescându-i în piept mai multe cuvinte, mai multe comentarii sarcastice. Dar le puse drept stavilă o cortină de durere sângerie.

Lacrimile reuşi să şi le reţină până în clipa în care realiză că a plecat.

După care se cufundă în perna moale, în braţele absentei sale mame, şi plânse îndelung.

75

GALACTICII

Ceilalţi doi dansau în jurul piedestatului, gâfâind şi gungurind:

— Coboară, coboară...
— Coboară
coboară de pe stinghie.
Alătură-te nouă, alătură-te nouă,
— Nouă, alătură-te nouă!
Alătură-te nouă, întru consens!

Suveranul Bunei-Cuviinţe tremura, luptându-se cu schimbările.

Acum, erau comple uniţi în opoziţie. Suveranul Preţului şi Precauţiei renunţase la speranţa de a obţine singur primul loc pe podium şi îl susţinea pe Suveranul Razei şi Ghearei, în încercarea sa de a domina. Obiectivul Prudenţei îl constituia acum al doilea loc – obţinerea statutului de Molt.

Doi din cei trei fuseseră de acord cu el. Pentru a-şi atinge însă scopurile, atât cele sexuale, cât şi cele politice, trebuiau să-l coboare pe Suveranul Bunei-Cuviinţe de pe stinghia sa şi să-l forţeze să păşească pe solul lui Garth. Acesta se împotrivea din răsputeri, scoţând ţipete ascuţite, bine contrapunctate în timp, pentru a încerca să le rupă ritmul, prin introducerea de declaraţii logice, cu care să le înfrângă argumentele.

Se pornea de la presupunerea că un Molt convenabil nu trebuia să se desfăşoare în această manieră. Asta era constrângere, nu un adevărat consens. Era de-a dreptul un viol.

Desigur că asta trebuie să fi fost şi cauza pentru care stăpânii stinghiei nici nu investiseră cu prea multă încredere ideea de triumvirat. Ei aveau nevoie de strategie şi de înţelepciune, iar ceilalţi doi păreau să fi uitat de asta. Simţea că ar fi vrut să urmeze drumul cel mai uşor, pentru a încheia cât mai repede cu Ceremonia Elitelor, riscând în felul acesta şi sfidând Codurile.

Măcar să mai fî trăit cel dintâi Suveran al Preţului şi Precauţiei! Preotul plângea cu voce stinsă. Uneori, nu afli valoarea cuiva decât după ce acesta a murit. Numai după ce a murit...

„Dă-te jos, dă-te jos,
Jos de pe stinghie...”

Evident, nu era decât o chestiune de timp. Unisonul său străpunsese deja zidul onoarei şi al hotărârii, pe care preotul se străduise să şi-l ridice de jur împrejur, pătrunzând adânc pe terenul hormonilor şi al instinctului.

Molt-ul continua să atârne suspendat, susţinut doar de încăpăţânarea unui singur membru. În mod clar, situaţia nu mai putea dura.

„Dă-te jos şi alătură-ni-te.
Alătură-ni-te întru consens!”

Suveranul Bunei-Cuviinţe se înfîoră,dar rămase ferm pe poziţie. Cât timp avea să mai reziste nu ştia însă nici el.

PEŞTERILE

— Clennie! strigă Robert bucuros.

Când văzu siluetele călare, apropiindu-se de potecă, aproape că scăpă din mână proiectilul pe care îl căra, împreună cu un alt cimpanzeu, afară din peşteră.

— Hai, atenţie cum umbli cu chestia asta... căpitane!

Caporalul din corpul de Marină al lui Prathachulthorn se corectă abia în ultima secundă. Adevărat că-n ultimele săptămâni începuse să-l trateze pe Robert cu mult mai mult respect – îl câştigase printr-o muncă îndârjită – însă, uneori, mai lăsau să se vadă ceva din dispreţul lor fundamental pentru oricine nu făcea parte din corpul militar de elită.

Un alt cărăuş se apropie şi îl înlocui pe Robert la cărat, părând puţin uimit de faptul că un om se putea preta la astfel de treburi de mâna a doua, cum era căratul proiectilelor.

Robert nu luă în seamă niciuna dintre atitudini. Alergă la capătul potecii, în întâmpinarea grupului de călători şi apucă de căpăstrul calului pe care călărea Athaclena. Cealaltă mână i-o întinse ei.

— Clennie sunt atât de fericită că ai...

Vocea îi tremură o clipă. Simţi strânsoarea mâinii ei şi clipi stânjenit, încercând să-şi ascundă emoţia.

—.. .sunt atât de fericit că ai putut veni!

Surâsul Athaclenei nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse şi altădată pe faţa ei până atunci. Un val de tristeţe o înconjura, tristeţe pe care el nu i-o mai simţise niciodată până atunci.

— Sigur că am venit, Robert. Surâsul i se transformă în zâmbet. Te-ai îndoit vreodată de asta?

O ajută să descalece. Sub masca perfect controlată, el reuşi însă să-i simtă tremurul interior.

„Dragostea mea, te-ai schimbat...”

Ca şi cum i-ar fi perceput gândul, Athaclena se ridică pe vârfuri şi îi atinse faţa cu vârfurile degetelor.

— Există unele idei filosofice, Robert, cu care sunt de acord şi Societatea Galactică şi societatea din care faci tu parte. În amândouă, înţelepţii au asemănat viaţa cu o roată.

— Cu o roată?

— Exact. Ochii îi sclipiră îndepărtat. Se roteşte, atunci când se mişcă înainte. Şi, totuşi, rămâne la fel.

Răsuflă uşurat, recunoscând-o pe vechea Athaclena. Sub noile straie, se ascundea tot aceeaşi făptură, pe care o cunosuse pe vremuri.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise.

— Şi mie de tine, îi zâmbi ea. Acum povesteşte-mi, te rog despre acest maior şi despre planurile lui.

***

Robert se plimba încet prin depozitul minuscul, plin cu provizii până la vârful stalactitelor.

— Mă pot certa cu el. Pot chiar să încerc să-l conving. La dracu', nici măcar nu se supără că ţip la el, atâta vreme cât totul are loc în particular sau când se găseşte la mai mult de doi metri de mine.

Dădu din cap.

— De fapt, nu-l pot împiedica, Clennie. Nu-mi cere să-mi încalc jurământul.

În mod evident, pământeanul se afla prins între două situaţii, care-i solicitau onoarea şi care – afurisit lucru – se aflau în conflict.

Chiar şi din locul unde se afla, Athaclena îi putea percepe tensiunile interne. Cu braţul prins într-o eşarfa, Fiben Bolger îi privea cum discutau, dar păstra tăcerea.

Athaclena dădu aprobator din cap.

— Robert, ţi-am explicat deja că ceea ce a plăcut maiorului Prathachulthorn...

Îi ascultase curtenitor expunerea bine documentată a posibilelor consecinţe ale atacului asupra locului de ceremonie Gubru. Tot timpul afişase o expresie indulgentă. Când terminase însă îi pusese o singură întrebare:

— Asaltul urma să fie considerat un atac împotriva duşmanului legitim al pământenilor sau unul îndreptat împotriva Institutului Elitelor însuşi?

— După ce soseşte acolo delegaţia Institutului, locul devine proprietatea lor, îi răspunsese ea. În acel moment, un atac ar fi catastrofal pentru oameni.

— Dar înainte de asta? întrebase el cu şiretenie.

Athaclena dăduse iritată din cap.

— Până atunci locul se află încă sub posesiune Gubru. Dar nu este considerat un loc de importanţă militară! A fost construit

pentru ceea ce s-ar putea numi în limbajul vostru scopuri sfinte. Buna-cuviinţă presupune că un asemena act, fără a fi...

Şi continuase tot aşa un timp, până ce devenise evident că orice argument era de prisos. Prathachulthorn promisese să ia în serios spusele ei încheind astfel discuţia. Cu toţii ştiau însă care era părea ofiţerului de Marină cu privire la luarea în considerare a sfaturilor venite din partea „copiilorE.T."

— O să-i trimitem un mesaj lui Megan, când rămaseră iar singuri.

— Cred că deja ai făcut-o, zâmbi Athaclena.

Bărbatul se posomori brusc, confirmând astfel presupunerea.

Desigur, a trece peste capul lui Prathachulthorn însemna a viola orice protocol. În cel mai fericit caz, ar fi apărut în ipostaza unui băieţel, care ţipă la mămica. În cel mai rău, actul său ar fi putut constitui o ofensă, pedepsită de orice Curte Marţială. Procedând în felul aceasta, dovedise că nu era chiar lipsit de grijă faţă de propria-i persoană, neopunându-se făţiş planurilor comandantului său direct şi nici că nesocotise propriul propriul jurământ.

Într-un fel, avea dreptate şi Athaclena începu să-i respecte onoarea.

„Ele nu sunt sub puterea aceluiaşi jurământ", gândi ea.

Fiben, care tăcuse până atunci îi surprinse privirea. Globii oculari i se mişcară într-o parte şi alta cu subînţeles. În ceea ce-l privea pe Robert, erau amândoi de aceeaşi părere.

— I-am sugerat deja maiorului că a distruge locul ceremonialului ar putea, de fapt, să constitue un avantaj pentru inamic. În definitiv, l-au construit pentru a-l utiliza pe garthieni. Orice vor pune ei la cale în ceea ce ne priveşte pe noi, cimpanzeii, este probabil un ultim efort, pentru a-şi compensa unele pierderi. Iar, dacă locul este asigurat şi noi îl aruncăm în aer, ei dau vina pe noi şi încasează banii.

— Maiorul Prathachulthorn a menţionat ideea ta în legătură cu asta îi spuse Athaclena lui Fiben. O consideră interesantă, dar mă tem că nu-i acordă prea mult credit.

— Cred că s-o fi gândit la ea ca la o aiureală.

Tăcu brusc, auzind paşi pe stânca de afară. Urmă apoi aşteptatul „cioc-cioc".

— Pot intra? întrebă o voce feminină din spatele draperiei.

— Te rog, locotenent McCue, răspunse Athaclena. Oricum, aproape am terminat...

Femela cu pielea întunecată intră şi se aşeză pe unul din coşuri, lângă Robert. Acesta îi zâmbi uşor,apoi îşi plecă din nou privirile către propriile mâini. Muşchii braţelor i se încordau, pe măsură ce pumnii i se încleştau şi se descleştau.

Athaclena simţi ceva asemănător unei dureri ascuţite, atunci când McCue îşi puse mâna pe genunchiul lui Robert, înainte de a-i vorbi.

— Vrea o altă conferinţă asupra planului de bătaie, înainte de a ne culca.

Se răsuci zâmbitoare în direcţia Athaclenei. Înclină capul, înainte de a i se adresa.

— Dacă vrei să ne onorezi cu prezenţa, vei fi binevenită, respectată Athaclena.

Athaclena îşi aduse aminte de timpul când ea era stăpâna acestei peşteri şi când comanda o întreagă armată.

„Nu trebuie să mă las influenţată de asta”, îşi repetă cu stăruinţă.

Tot ce conta era să aibă grijă de aceste fiinţe, să-şi facă cât mai puţin rău una alteia în zilele care aveau să urmeze. Şi, dacă se dovedea posibil, era hotărâtă să pună la cale o glumă. Una pe care ea însăşi abia o înţelesese, dar pe care ajunsese să o aprecieze de foarte puţin timp.

— Nu, mulţumesc, locotenente. Cred că o să-i salut pe câţiva dintre prietenii mei cimpanzei şi apoi o să mă retrag. A fost o zi de călărie foarte obositoare.

Plecă însoţită de Robert, care, aruncă o privire spre cei rămaşi.

Deasupra capului lui rămăsese un adevărat nor metaforic, pâlpâind şi risipind roiuri de scântei.

— Nu ştiam că poţi să-ţi foloseşti glyph-urile în felul acesta se miră Athaclena. În fiecare zi înveţi ceva nou, am impresia.

Rânjetul neascuns al lui Fiben, care îi urmă la scurt timp, îi dădu curaj. Sesizase, într-adevăr, ceva în ochii lui sau se înşela? Poate o sclipire conspirativă?

După ce intră în încăperea repartizată ei şi cei doi se îndepărtară pe potecă, Athaclena îşi deschise trusa şi începu să caute prin ea cu febrilitate.

„Eu nu sunt legată de jurămintele lor, îşi repetă. Sau de legile lor.”

***

Peşterile puteau deveni locuri foarte întunecoase, mai cu seamă dacă stingeai unicul bec incandescent care ilumina lunga porţiune a holului.

Atunci, ochii umani constituiau un dezavantaj important, însă coroana unui tymbrimian putea suplini destul de bine lipsa vederii.

În bezna din jur, Athaclena meşteri cu îndemnare un întreg escadron de glyph-uri simple, dar cu destinaţie specială. Primul nu avea decât un singur scop: acela de a-i ilumina drumul înainte şi în laterale, tăind o cărare prin întunericul gros. Atunci când materia rece şi compactă se unea cu aceea empatică, era uşor de apreciat unde se aflau pereţii şi obstacolele.

Micul mănunchi vaporos le evita cu promptitudine.

Un alt glyph i se rotea pe deasupra capului, pentru a se asigura că nimeni nu era conştient de prezenţa unui intrus la aceste nivele joase. În această parte a holului, rezervată ofiţerilor umani, nu se aflau cimpanzei.

De gardă erau Lydia şi Robert. Descoperi însă repede încă o aură, în afară de aceea a ei şi de îndreptă cu atenţie în acea direcţie.

Cel de-al treilea glyph îşi aduna încet energiile, aşteptând să-i vină rândul. Athaclena păşea tăcută peste stratul gros de găinaţ, produs de peste o mie de generaţii de fiinţe zburătoare insectivore, care locuiseră aici, până când fuseseră gonite de către oameni şi de gălăgia lor. Respira liniştit, numărând în gând, după cum deprinsese de la pământeni, pentru a-şi menţine disciplina gândurilor.

Să menţină trei glyph-uri în stare de veghe, în acelaşi timp, era ceva la care nici măcar nu putuse să spere în urmă cu câteva zile. Acum, i se părea ceva uşor şi natural, de parcă ar fi facut-o de o sută de ani. Descoperise această putere, împreună cu multe alte abilităţi, de la Uthachalthing, care utiliza o tehnică prea puţin cunoscută printre ceilalţi tymbrimieni şi încă şi mai folosită.

„Să devii luptător în junglă, să capeţi încredere într-un om şi, acum, să poţi face asta... Iată câteva lucruri de care colegii mei cu siguranţă că ar rămâne uluiţi, dacă ar afla.”

Se întrebă dacă tatălui ei îi mai rămăsese vreuna din abilităţile pe care i le smulsese cu atâta brutalitate.

„Tată, am impresia că tu şi cu mama aţi pus la cale asta cu mult timp înainte, nu-i aşa? M-aţi pregătit, chiar fără ca eu să realizez. Ai ştiut? Încă de pe atunci? Ai ştiut că-mi va trebui într-o bună zi?”

Bănuia cu triteţe, că luase chiar ceva mai mult decât putuse Uthachalthing să-i ofere.

„Şi încă nu era suficient”.

Pe lângă mulţimea de informaţii, existau şi multe lacune, pe care, în sinea sa, simţea că nu le va putea depăşi niciodată, fără tatăl său.

Glyph-ul cercetaş se învârti de câteva ori pe dinaintea unei bucăţi din pulpana unei haine, care atârna în aer. Athaclena se apropie, dar nu reuşi să-şi dea seama despre ce este vorba, nici chiar după ce o pipăi cu degetele. Cercetaşul se dezlipi de aura obiectului şi se întoarse spre cârceii unduitori ai coroanei ei.

Athaclena dădu uşor ţesătura într-o parte, cu o încetineală deliberată,apoi se furişă în cămăruţă. Glyph-ul de veghe nu percepu nici o undă, care să-i demonstreze că înăuntru se afla o fiinţă în stare de veghe, ci numai ritmul constant al somnului cuiva.

Maiorul Prathachulthorn nu sforăia niciodată, iar somnul îi era uşor şi vigilent. Athaclena pipăi marginile scutului său psi, prezent pretutindeni în jur, care-i păzea cu străşnicie gândurile, visele şi cunoştinţele militare.

„Au nişte soldaţi buni, din ce în ce mai buni!”, îşi spuse.

În decursul anilor scurşi de la Contact, consilierii tymbrimieni se străduiseră din greu să-i înveţe pe aliaţii lor, puii-de-lup, cum să devină războinici galactici de clasă. Clanul ei se îndepărtase de pământeni abia după ce ajunseseră la concluzia că-şi însuşiseră în sfârşit, câteva şiretlicuri fascinante din arsenalul lor, lucruri care altminteri n-ar fi fost niciodată imaginate de o rasă care crescuse în linia culturii galactice.

Din toate serviciile militare ale Pământului, singură Infanteria Marină nu folosea consilieri străini. Anacronisme în

toată puterea cuvântului, infanteriştii se considerau a fi adevăraţii pui-de-lup.

Glyph-ul Z'SCHUTAN se apropie precaut de omul adormit. Se aşeză pe podea şi Athaclena îl văzu, prin ochii unei metafore, ca pe un glob de metal incandescent. Atinse scutul psi al maiorului şi... se desfăcu într-o ploaie de pârâiaşe aurii, care se scurseră peste el, acoperindu-l cu o strălucire slabă.

Athaclena respiră uşurată. Mâna i se strecură în buzunar şi apucă o fiolă de sticlă. Se apropie cu atenţie şi îngenunche lângă patul de campanie, în clipa în care îi aduseră lângă nas fiola cu gaz anestezic, degetele bărbatului se încordară abia vizibil.

— În locul tău, nu aş face asta!, şuieră el.

Athaclena tresări. Înainte să poată face vreo mişcare, mâinile celuilat ţâşniră şi o prinseră de încheieturi. Nu reuşea să vadă în lumina slabă decât albul ochilor bărbatului. Deşi aşteptase treaz, scutul său psi nu marcase asta în nici un fel, continuând să radieze undele specifice somnului. Realiză că totul nu fusese decât o capcană, construită cu grijă.

— Voi, extraterestrii, continuaţi să ne subapreciaţi, nu-i aşa? Chiar şi nişte tymbrimieni ca voi, inteligenţi şi dotaţi înalte sisteme de interpretare a lumii, nu păreţi că vreţi să învăţaţi din experienţă.

Hormonii Gheer se agitară fuioşi. Athaclena ţâşni în picioare şi se zbătu, încercând să se elibereze, însă era acelaşi lucru cu încercarea de a scăpa dintr-o menghină de metal. Unghiile ascuţite, erau gata să zgârie, dar maiorul îi ţinu mâinile departe de ale sale.

Athaclena încercă să se rostogolească într-o parte şi să-i izbească cu piciorul în boaşe, dar el o apăsă cu precizie pe muşchii braţelor, folosindu-i-le ca pe nişte pârghii, pentru a o ţine în continuare în genunchi.

— Vezi, îi spuse cu o amabilitate ironică, unii dintre noi sunt de părere că este o greşeală să faci compromisuri.

Rânji.

— Ce-o să câştigăm, încercând să devenim buni Cetăţeni Galactici? Să presupunem, prin absurd, că treaba ar merge şi că aşa s-ar întâmpla. Nu am reuşi decât să ne transformăm într-un fel de aberaţii, într-un fel de fiinţe terifiante, complet altfel decât ceea ce crezuserăm până în prezent că ar fi fiind realitatea

umană. Şi, oricum, această opţiune nu ar fi nici măcar o opţiune, ci o constrângere. Dincolo de asta, însă, în mod sigur, El nu ne vor lăsa să devenim Cetăţeni. Coşul este plin cu tot felul de informaţii, măsluite în cea mai mare parte. O ştim amândoi, nu-i aşa?

Respiraţia Athaclenei deveni şuierătoare. După ce, în prima parte a evenimentelor, fluxul gheer se dovedise inutil, acum interveni din nou, determinând-o să se împotrivească din răsputeri incredibilelor forţe de care dădea dovadă omul. Era clar că agilitatea şi rapiditatea nu-i puteau fi de nici un folos împotriva reflexelor şi antrenamentelor lui.

— Te chinui degeaba, zâmbi Prathachulthorn. Avem şi noi micile noastre secrete. Lucruri pe care nu le spunem nici măcar prietenilor noştri tymbrimieni. Nici măcar tuturor dintre proprii noştri oameni. Ai vrea să le afli? Spune sincer, nu-i aşa că ai vrea?

Athaclena nu reuşea însă să-şi regăsească suflarea, pentru a-i putea răspunde. Ochii maiorului aveau ceva sălbatic în adâncul lor, o mândrie aproape animalică.

— Realizezi că întrebarea era de formă, continuă el. Dacă ţi-aş dezvălui măcar o parte, asta ar însemna să te condamn, practic, la moarte. Şi, cum nu sunt pregătit acum pentru a hotărî un lucru atât de grav, am să-ţi spun câteva lucruri pe care poporul tău le cunoaşte deja.

În mai puţin de-o clipă, îi cuprinse ambele încheieturi într-o singură mână. Cealaltă bâjbâi puţin, apoi i se aşeză pe gât.

— Vezi dumneata, domnişoară, noi, cei de la Marină, am învăţat cum să neutralizăm şi chiar cum să-i omoram pe membrii unei rase extraterestre, fie ei şi aliaţii noştrii. Ai vrea să ştii de cât timp am avea nevoie pentru a te face să devii inconştientă? în acest caz, ai putea să începi deja să numeri…

Athaclena se zbătu din nou şi reuşi chiar să se ridice, dar totul fu în zadar. Gâtul îi palpită dureros sub încleştarea de fier. Aerul păru să se îngroaşe. De undeva, din depărtare, auzi glasul maiorului, murmurând ca pentru sine:

— Al dracului de groaznic este împuţitul ăsta de Univers! Niciodată nu şi-ar fi imaginat că noaptea putea să fie chiar aşa de neagră. Un întuneric gros o împresură şi începu să întrebe dacă se va mai trezi vreodată.

„Îmi pare rău, tată...”, gândi cu amărăciune, aproape sigură că o face pentru ultima oară.

Surprinzător, cunoştiinţa începu să-i revină. Inspiră puţin aer şi se strădui să-şi imagineze ce se petrecuse. Simţea, din ce în ce mai distinct, tremurul care cuprinsese mâinile maiorului. Recunoscu semnele înfrângerii celuilalt, dar, dar nu ştia din ce cauză, forţa nu-i revenise încă. Coroana supraîncălzită nu-i mai era de nici un ajutor.

Uluirea momentelor anterioare – care succedaseră slăbirii strânsorii mortale – îi determinase o scădere considerabilă a puterilor. Alunecă moale pe podea.

La rândul său, bărbatul prinse să respire greoi. Mormăituri dezarticulate îl însoţiră în timpul prăbuşirii pe patul de campanie, care se răsturnă cu zgomot. O cană cu apă se zdrobi de podea, trosnind sec.

Athaclena simţi un obiect lunguieţ în podul palmei.

„Fiola!”, realiză surprinsă.

Ce se întâmplase însă cu Prathachulthorn?

Luptându-se cu leşinul, se târî la întâmplare, până când mâna i se opri pe butoanele terminalului de comadă. Degetele apăsară tasta de introducere a energiei în sistem şi ecranul lat căpătă o slabă iritaţie gri. În lumina insuficientă, Athaclena văzu, ca prin ceaţă, tabloul, încremenit pentru o clipă. Bărbatul îşi încorda în zadar muşchii puternici, cu vine groase, ieşite în relief, încercând să scape din strânsoarea a două braţe lungi, de culoare maro, care îl strângeau din spate.

Prathachulthorn se străduia să se ridice. Un şuierat puternic îi ieşi printre buzele strânse. Cu o mişcare bruscă îşi azvârli întreaga greutate mai întâi la stânga, apoi către dreapta. Orice efort se dovedi însă inutil. O pereche de ochi căprui luciră peste umărul omului.

Athaclena şovăi numai o clipă, apoi sări înainte cu fiola. Scutul psi al maiorului căzuse. Ura sa fără margini se revărsa ca o mare furioasă împrejur.

Mârâi cu disperare, atunci când îi veni sub nas micul cilindru de sticlă şi-l zdrobi între degete.

— Îşi ţine respiraţia, şopri cimpanzeul, când norul de vapori albăstrui se răsuci în jurul nărilor acestuia, apoi se risipi uşor către podea.

— Nici o nenorocire, spuse Athaclena, şi scoase din buzunar încă vreo zece fiole.

Văzându-le, Prathachulthorn suspină uşor şi îşi dublă eforturile pentru a scăpa din strânsoare, dar toată imaginaţia lui nu făcea altceva decât să aducă mai aproape momentul în care trebuia să respire. Se dovedi a fi extrem de rezistent. Dură mai mult de cinci minute, până să leşine, dar chiar şi atunci, Athaclena bănui că faptul i se datorasei anoxiei şi nu drogului.

— Ce tip! aprecie admirativ Fiben când, în sfârşit, îi dădu drumul. Doamne ce puternici îi fac pe soldaţii ăştia de la Marină, antrenamentele!

Se cutremură şi se lăsă să alunece, istovit, alături de trupul inconştient. Athaclena se aşeză, la rându-i, vlăguită, alături.

— Mulţumesc, Fiben, spuse ea liniştită.

Neo-cimpanzeul ridică din umeri. Drace, ce înseamnă să-ţi trădezi şi apoi chiar să-ţi ataci protectorul... într-o singură zi?

Athaclena arătă către praştia ce i se odihnea sub braţ, de când părăsiseră Port Helenia.

— Chestia asta? rânji Fiben. Ei, cred că mă autocompătimeam niţel. Te rog însă să nu spui la nimeni, de acord?

Privi foarte serios, în jos, spre Athaclena.

— N-oi fi eu un expert, dar pot să pun pariu că nu am câştigat nici un punct în seara asta în disputa cu bătrânul consilier al Elitelor.

Îi mai aruncă o privire celui de pe podea, apoi zâmbi. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, nu se putea abţine să nu găsească că era o chestie caraghioasă.

Începu să râdă, liniştit, cu o voce plină de tonuri bogate ale tatălui ei. Şi, nu ştiu de ce, dar acest lucru nu o surprinse deloc.

Treaba nu se terminase încă. Deşi era epuizată, Athaclena trebui să-l urmeze pe Fiben, ajutându-l să-l care pe bărbatul leşinat de-alungul tunelului întunecos. Trecură chiar pe sub nasul caporalului din garda personală a lui Prathachulthorn, care moţăia pe scaun. În grabă coroana Athaclenei, îşi trimise unul din cârceii moi şi mlădioşi să-i pipăie somnul şi să-i liniştească spasmele. Extrem de circumspectă de această dată, după cele întâmplate cu maiorul, se asigură de două ori că scutul psi al

omului nu ascundea o şmecherie-capcană şi că somnul său era unul adevărat.

Fiben prinse săgâfâie, iar buzele late se răsfrânseră într-o grimasă, în clipa în care Athaclena îi făcu semn s-o apuce peste o pantă formată din tot soiul de resturi informe, sedimentate peste o mai veche alunecare de teren, şi să pătrundă într-un pasaj lateral, practic necunoscut soldaţilor de la corpul de Marină. Cel puţin, nu se găsea însemnat pe harta pe care izbutise s-o consulte în timpul zilei, din baza de date a rebelilor.

Aura lui Fiben devenea strălucitoare, ori de câte ori se poticnea prin întuneric, lovindu-se la degetele de la picioare. În mod evident, îi venea să tragă câteva înjurături, din cauza greutăţii prea mari, pe care era nevoit s-o care. Se abţinuse însă de la orice fel de comentariu, până când ieşiră, în sfârşit, în tăcerea nopţii umede şi liniştite.

— Suport şi schimbare! suspină, lăsând povara jos. Bine cel puţin că Athaclena nu e o tipă înaltă: nu văd cum m-aş fî descurcat cu mâinile şi picioarele atârnându-mi tot timpul în praf.

Respiră adânc. Deşi luna nu apăruse, o ceaţă groasă se revărsa ca un potop de vapori peste stâncile din apropiere, degajând o lucoare slabă.

Fiben privi în urmă către Athaclena.

— Deci? Ce naiba mai urmează, şefule? Aici, o să fie un adevărat viespar peste câteva ore, mai ales după ce-o să se întoarcă Robert şi locotenentul McCue. Vrei să mă duc să-l aduc pe Tycho şi apoi să car acest corp inconştient, la clienţii pământenilor, în numele tău? Adică să dezertez, cu alte cuvinte, dar, la dracu, n-am prea fost niciodată un bun soldat.

Athaclena clătină din cap, în vreme ce coroana pipăia de jur-împrejur, în căutarea unor urme.

— Nu, Fiben, nu ţi-aş putea cere aşa ceva. De altfel, tu ai altă misiune. Ai evadat din Port Helenia, pentru a ne avertiza de oferta Gubru. Acum însă trebuie să te întorci acolo şi să-ţi înfrunţi destinul.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de mine? se încruntă Fiben.

Athaclena îşi duse mâinile la gura şi emise câteva note din chemarea blândă a unei păsări de noapte. Din întunericul pantei, sosi o replică slabă, abia audibilă.

Se răsuci spre Fiben.

— Bineînţeles că am nevoie. Noi toţi avem nevoie de tine. Dar tu poţi să fii mai de folos acolo, pe ţărmul mării. Şi, în plus, îmi dau foarte bine seama că şi tu vrei să te întorci.

Fiben îşi pocni degetele mâinilor.

— Cred că sunt nebun de-a binelea.

— Nu, zâmbi Athaclena. Asta nu face decât să demonstreze o dată în plus că Suveranul Bunei-Cuviinţe a ştiut ce face, atunci când te-a ales ca reprezentant... Chiar dacă... aş prefera să le arăţi chiar mai mult respect protectorilor tăi.

Fiben se crispa. Abia după câteva clipe păru să sesizeze unda de ironie care-i puncta cuvintele. Zâmbi. De jos, din burta întunericului, ce ascundea poteca şerpuitoare, se auzea, îndepărtat, sunetul ţăcănit al unor copite de cai.

— Bine, zise el şi se aplecă să ridice corpul moale al maiorului. Hai, tataie. De data asta, mă voi purta cu tine la fel de drăguţ cum o făcusem cu mătuşa, pe vremuri.

Depuse un sărut zgomotos pe obrajii întunecaţi ai marinarului şi-şi ridică privirile către Athaclena.

— Aşa e mai bine, mămico?

Exista întotdeauna în comportamentul ei ceva moştenit de la tatăl ei. Ceva care în situaţia dată îi făcu cârceii obosiţi să sâsâie subţire.

— Da, Fiben, Râse. E mult mai bine.

Lydia şi Robert fuseseră cuprinşi de suspiciuni când, reveniţi în zori din misiune, nu l-au mai găsit pe comandantul oficial al taberei. Marinarii din corpul de Elită îi aruncau Athaclenei priviri ameninţătoare, manifestând o mare neîncredere în ceea ce-o privea.

Un mic grup de cimpanzei trecuse ulterior prin camera lui Prathachulthorn şi înlăturase orice semn al luptei mai înainte ca oamenii să ajungă acolo, dar nu au putut să ofere nici o explicaţie plauzibilă precipitatei sale plecări, şi nici lipsei oricărei notiţe sau mesaj explicativ.

Sesizând starea de spirit, Robert ordonase ca Athaclena să rămână în camera ei, pe perioada cercetărilor, păzită de un marinar. Uşurarea pe care o resimţea, cu privire la o probabilă amânare a atacului plănuit, era momentan amânată, pe primul loc situându-se simţul ofensat al datoriei.

În comparaţie cu el, locotenentul McCue era o mare de calm.

Aparent, nu părea fi deloc îngrijorată, de parcă maiorul abia plecase. Dincolo de masca afişată cu profesionalism, Athaclena era în stare să perceapă confuzia şi lupta înspăimântată ce se dădea în sufletul ei.

Ideea era că, oricum, nu se putea face nimic. Patrulele de cercetaşi trimise să cerceteteze terenul ajunseseră din urmă o parte din cimpanzeii grupului de comandă ai Athaclenei, aflaţi în drum spre tabăra ascunsă a gorilelor. Prathachulthorn era însă departe în acele locuri, urmând drumuri neştiute, ascunse în inima frunzişului. Efectul gazului trecuse, lăsându-l pradă furiei şi neputinţei. Era legat fedeleş, mai neputincios ca un copil mic. Situaţia sa actuală constituia, de fapt, o parte apretului pe care omenirea trebuia să-l plătească pentru prea marele „libertinism” afişat în relaţii inter-specii. Îşi crescuseră aliaţii în spirirtul individualismului, deci era foarte posibil ca neo-cimpanzeii să fi ajuns să raţioneze că, pentru binele celorlalţi, gestul de a face prizonier un om nu era o faptă prea gravă.

Într-un fel, Prathachulthorn însuşi ajutase la aceasta, cu atitudinile protectoare pe care le afişase într-o manieră depreciativă.

În ciuda acestor presupuneri, Athaclena era sigură de faptul că marinarul va fi tratat, cu atenţie şi delicateţe.

În seara care urmă misterioasei dispariţii, Robert solicită întrunirea unui nou consiliu de război. Statutul preventiv de arestată la domiciliu al Athaclenei încetase, aşa că fusese şi ea invitată să participe.

Erau prezenţi în sala bine iluminată, alături de Fiben, cimpanzeii numiţi locotenenţi onorifici, precum şi ofiţerii fără brevet ai Infan-teriei Marine.

Nici Lydia şi nici Robert nu puseseră în discuţie ideea continuaării planului maiorului. Se presupunea, în mod tacit că acesta n-ar fi dorit să fie pus în aplicare fără el.

— Probabil că a plecat într-o misiune personală de cercetare sau în vreo inspecţie inopinantă la unul din avanposturi. Poate că se va întoarce la noapte sau mâine, sugeră cu inocenţă Elayne Soo.

— S-ar putea, acceptă Robert. Să ne aşteptăm totuşi, la tot ce poate fi mai rău.

Era vizibil că evita să se uite către Athaclena.

— Pentru orice eventualitate, o să trimitem vorbă despre cele întâmplate Consiliului. Bănuiesc că o să dureze cam zece zile până ce vom primi noi instrucţiuni şi până ce vor reuşi să trimită un înlocuitor la comandă.

În mod clar, presupunea că Megan Oneagle nu îl va lăsa să exercite funcţia de comandă supremă.

— Ei bine, în acest caz, eu vreau să mă reîntorc în Port Helenia, spuse Fiben simplu. Sunt în situaţia de a mă putea apropia de centrul vârtejului evenimentelor viitoare. Şi, oricum, Gailet are nevoie de mine.

— Ce te face să crezi că Gubru or să accepte să te primească înapoi, după ce ai fugit de sub supravegherea lor? întrebă dispreţuitoare Lydia McCue. De ce nu te-ar împuşca pur şi simplu?

Fiben ridică din umeri.

— Dacă o să mă întâlnesc cu cine nu trebuie, probabil că asta or să facă.

Urmă o tăcere îndelungată. Când Robert solicită alte sugestii, oamenii şi cimpanzeii rămaseră tăcuţi. Era o stare de spirit rămasă din vremea în care maiorul se afla la comandă, dominând autoritar discuţiile şi lăsând senzaţia că optimismul său funciar nu ţine seama de nici un fel de îndoieli.

„Acum se gândesc la situaţia de atunci!”

Era o armată foarte mică, cu o arie limitată de opţiuni de acţiune. Iar duşmanul se afla pe punctul de a pune în mişcare lucruri şi evenimente pe care ei nu le puteau înţelege, cu atât mai puţin nu le puteau preveni.

Athaclena aşteptă clipa în care atmosfera deveni extrem de apăsătoare. Abia atunci deschise gura şi nu rosti decât patru cuvinte:

— Avem nevoie de tata.

Spre surprinderea sa, atât Lydia cât şi Robert încuviinţară din cap.

Chiar în situaţia în care vor fi primit, în sfârşit, ordine de la Consiliul în exil, ele vor fi, probabil, la fel de confuze şi contradictorii ca întotdeauna. Era evident că puteau folosi un sfat bun, mai ales atunci când în joc se afla şi diplomaţia Galactică.

„Cel puţin, femeia McCue nu împărtăşeşte xenofobia lui Prathachulthorn, gândi Athaclena.”

Se văzu silită să admită că era de acord cu ceea ce percepuse în aura femeii.

— Robert mi-a spus că eşti sigură că tatăl tău trăieşte, vorbi Lydia. Ăsta-i un lucru bun. Dar unde se află? Cum putem să dăm de el?

Athaclena se aplecă în faţă, ţinându-şi coloana în poziţie relaxată.

— Ei bine, cred că ştiu unde e.

— Ştii? clipi repede Robert. Dar...

Vocea i se stinse, în clipa în care reuşi să-i penetreze scutul psi, pentru prima oară de la încercarea din ziua precedentă. Athaclena îşi reaminti cum se simţise atunci, când îl văzuse cum strângea mâna Lydiei. Pentru o clipă, reuşi să reziste eforturilor lui., apoi renunţă, simţind că înnebuneşte.

Robert se aşeză din nou, respirând cu greutate. Clipi repede de mai multe ori şi lăsă să-i scape un „Oh!”.

Abia acum Lydia le aruncă celor doi o privire curioasă şi, oarecum, înţelegătoare. Brusc câmpul ei psi prinse să strălucească slab, într-un halou asemănător aceluia al invidiei.

„Şi eu îl am pe acest bărbat într-un fel în care tu n-ai să poţi niciodată!”, se gândi Athaclena, ferindu-şi privirea. Robert îi simţi trăirea şi se cufundă în ea, curios.

„...N'tah'hoo, Uthachalthing”, gândi el, la rându-i, în Galactic 7.

77

FIBEN ŞI SYLVIE

Îl aşteptă, atunci când el îl conduse pe Tycho pe poteca ce ieşea dincolo de Valea Peşterilor. Stătu răbdătoare lângă un pin înclinat, în apropierea unui schimbător de macazuri. Voibi, dar numai când el se apropie suficient de mult.

— Credeai că o să te furişezi afară, fără să-ţi iei „la revedere”, nu? întrebă Sylvie.

Purta o fustă lungă şi îşi ţinea mâinile pe genunchi. El legă căpăstrul calului de un pom şi se aşeză alături.

— Nu, ripostă Fiben. Ştiam că nu o să fiu atât de norocos.

Sylvie îi aruncă o privire piezişă şi îl văzu rânjind. Pufni şi ea încet, cu capul răsucit spre canion, spre aburii îndepărtaţi ce se înălţau uşor, în limpezimea unei dimineţi care promitea să fie luminoasă.

— Mi-am închipuit c-o să-i întâmpini.

— Trebuia, Sylvie.Este...

Îl întrerupse.

— Ştiu.E vorba de responsabilitate. Trebuie să te întorci la Gailet. Are nevoie de ajutorul tău, Fiben.

Cimpanzeul încuviinţă din cap. Nu trebuia să-i aducă nimeni aminte că avea o datorie chiar şi faţă de ea.

— Hmm, a trecut dr. Soo, pe când mă ocupam cu împachetatul. Eu... Ai umplut sticla pe care ai primit-o de la ea... Ştiu...

Sylvie îşi plecă fruntea.

— Mulţumesc. Cred că e o răsplată suficientă.

Fiben îşi lăsă privirile în jos. Astfel de discuţii îl stânjeneau teribil.

— Când o să...

— Diseară, presupun. Sunt gata. Nu crezi?

Fusta lungă ascundea cu siguranţă orice semn exterior. Totuşi, avea dreptate. Parfumul era inconfundabil.

— Sincer, sper să obţii ceea ce doreşti, Sylvie.

Ea dădu din nou din cap. Stăteau unul lângă altul şi se simţeau stângaci. Fiben se strădui câteva clipe să se gândească, pentru a încropi ceva coerent dar renunţă. Îşi simţea capul greu şi îl bântuia o senzaţie ciudată.

Ştia că orice ar fi încercat s-ar fi dovedit, cu siguranţă, complet greşit.

Brusc, undeva, mai jos, acolo unde macazurile se separau, conducând în mai multe direcţii, se auzi zgomotul stins al unei mişcări. O siluetă umană se ivi în dreptul bifurcaţiei, alergând viguros. Era Robert Oneagle, cu arcul în mână şi cu o raniţă uşoară pe spate.

Privi în direcţia lor şi, observându-i, încetini. Nu se opri însă, ci se mulţumi însă numai să zâmbească, în semn de răspuns la semnul lui Fiben.

Ajungând la răspântie, o apucă de-a lungul unei cărări mai puţin folosite, către sud. Dispăru repede, în pădurea sălbatică.

— Ce naiba face?! se miră Sylvie.

— Parcă ar alerga.

— Văd şi eu asta, ridică ea din umeri. Unde se duce, însă?

— Probabil că va încerca să-şi croiască drum prin trecătoare, înainte de a începe să ningă.

— Prin trecătoare? Dar...

— De la dispariţia maiorului Prathachulthorn, pe când timpul disponibil a devenit din ce în ce mai scurt, locotenentul

McCue şi ceilalţi infanterişti marini au decis că vor adopta planul alternativ propus de Robert şi de Athaclena.

— Dar aleargă spre sud, protestă Sylvie.

Într-adevăr, Robert o apucase pe poteca mai puţin folosită, care conducea spre adâncul necunoscut al lanţului Mulun.

Fiben încuviinţă cu gravitate.

— Se duce să caute pe cineva acolo. Pe singura persoană care ar fi capabilă s-o facă.

Sylvie ghici din tonul celuilalt că asta va fi singura informaţie pe care o va scoate de la el. O vreme, stătură în tăcere. Scurta apariţie a lui Robert adusese cu ea o relaxare binevenită.

„E o prostie!”, se gândi înciudat Fiben.

Îi plăcea mult de Sylvie şi, înainte, nu avuseseră prea multe ocazii pentru a-şi vorbi. Această ocazie se putea dovedi ultima.

— Tu nu... Nu cred că mi-ai spus niciodată nimic despre primul tău copil, îi spuse în grabă, întrebându-se, înciudat, pe când rostea cuvintele dacă era treaba lui să întrebe asta.

Era evident faptul că Sylvie mai născuse înainte şi că alăptase.

Semnele naşterii constituiau o atracţie majoră într-o rasă, în care mai bine de un sfert din femele nu năşteau niciodată.

„E un lucru minunat, dar şi dureros”, îşi spuse în sine.

— S-a întâmplat acum cinci ani. Eram foarte tânără pe atunci. Vocea îi suna calm, controlat. Numele lui era... I-am zis Sichi. Consiliul l-a testat, conform uzanţelor şi... şi l-a găsit anormal.

— Anormal?

— Da, acesta este cuvântul pe care l-au folosit. L-au clasificat superior în unele privinţe şi... „nepotrivit” în altele. Nu era vorba despre defecte evidente, ci de nişte calităţi „ciudate” – le-au zis ei. Doi dintre oficiali erau serios îngrijoraţi şi atunci Consiliul Elitelor a hotărât să-l trimită pe Terra, pentru a fi examinat mai detaliat.

Sylvie inspiră adânc.

— Au fost foarte drăguţi cu el. Mai mult, mi-au oferit posibilitatea să-1 însoţesc.

Fiben strânse pleoapele.

— Nu te-ai dus, totuşi...

— Ştiu la ce te gândeşti. Femela îi aruncă o privire scurtă. Că sunt o fiinţă îngrozitoare. De asta nu ţi-am spus niciodată povestea. Ai fi refuzat să vezi lucrurile, aşa cum le văd eu. Crezi că sunt o mamă denaturată.

— Nu, eu...

— Atunci, lucrurile păreau altfel, totuşi. Mama era bolnavă. Nu făceam parte dintr-o familie-clan, aşa că nu am putut s-o las în grija străinilor şi să n-o mai revăd, poate, nicicând. Pe vremea aceea, deţineam o carte galbenă. Ştiam că sărmanul meu copil avea să găsească un cămin bun pe Terra. Sau... urma să aibă parte de un tratament decent şi să fie crescut în casta înaltă a neo-cimpanzeilor, fie să i se rezerve o soartă, pe care nu voiam nici măcar s-o cunosc. Eram foarte speriată pe atunci că la fel vor păţi toţi născuţii acelei perioade şi că, în felul acesta, mi l-ar fi luat oricum Cred că îmi era groază şi de ruşinea pe care aveam s-o încerc, dar aveam să fiu declarată aspirant.

Se întrerupse brusc pentru câteva clipe şi-şi privi mâinile.

— Nu mă puteam hotărî, aşa că am fost nevoită să solicit un sfat Era un consilier din Port Helenia, care făcea parte din Consiliul local al Elitelor. Mi-a spus franc care credea el că erau nepotrivirile. Că era sigur că am dat naştere unui aspirant.

Oftă.

— M-am ţinut deoparte, atunci când l-au luat pe Sichi. Şase... şase luni mai târziu, a murit mama.

Se uită în sus, la faţa lui Fiben.

— Şi apoi, după alte trei luni, au fost primele ştiri de pe Terra, prin cate am aflat că băiatul meu era acum o fiinţă fericită. Primise cartea albastră. Iar eu am fost promovată la cea verde.

Mâinile i se crispară.

— Oh, de atunci n-am mai urât această carte blestemată. Mi-au suprimat injecţiile contraceptive anuale, aşa că nu mai trebuia să cer permisiunea pentru a rămâne însărcinată. Au avut încredere în mine că-mi voi putea controla singură fertilitatea, ca un adult.

Pufni furioasă.

— Ca un adult? O femelă-cimpanzeu care-şi abandonează propriul copil? Nu au ţinut cont de asta şi m-au promovat numai pentru că el trecuse de blestematele lor de teste.

„Aşa care va să zică, gândi Fiben. Acesta era motivul amărăciunii ei şi al aşa de rapidei acceptări a colaborării cu inamicul.”

Multe lucruri se explicau în felul acesta.

— Te-ai alăturat lui Gheară-de-Oţel din mânia pe care-o resimţeai împotriva sistemului? Pentru că ţi-ai imaginat că lucrurile se vor desfăşura altfel sub stăpânirea Galacticilor?

— Se poate spune şi aşa. Sau poate că eram numai furioasă. Ridică din umeri. Oricum, după un anumit timp, mi-am dat seama de ceva.

— De ce?

— Mi-am dat seama că, oricât de rău ar fi fost sistemul sub stăpânirea oamenilor, sub aceea a Galacticilor era cu mult mai rău. Oamenii pot fi aroganţi, de acord. Dar, cel puţin, mulţi dintre ei se simt vinovaţi de aroganţa lor. Se străduiesc să şi-o tempereze. Istoria lor terifiantă i-a învăţat să fie prudenţi, în legătură cu hub...hub...

— Cu hybris-ul lor?

— Exact. Ei ştiu cât de periculos poate fi să te joci de-a Dumnezeu şi să ajungi să te crezi cu adevărat Dumenzeu. Galacticii sunt însă obişnuiţi cu această joacă. Lor nu li se întâmplă niciodată să aibă îndoieli. Sunt atât de blestemat de înguşti la minte şi plini de propria lor persoană că... îi urăsc!

Fiben tăcu îndelung, reflectând la cele auzite. Învăţase multe în ultimele luni şi îşi imagina că Sylvie îşi susţinea cazul cu prea mult patos.

Chiar acum suna niţel ca în cazul maiorului... Fiben ştia însă că puţine rase galactice de protectori aveau reputaţia că sunt blânzi şi decenţi. Evident însă că nu era treaba lui să-i judece amărăciunea. Acum, aproape că-i înţelegea preocuparea de a avea un copil, care să fie de la început marcat cu o carte verde. Nu exista nici urmă de îndoială că voia să-şi păstreze următorul copil şi să se asigure, în felul acesta, de nepoţi.

Aşa cum stătea, aproape lipit de ea, Fiben era neplăcut de surprins de condiţia ei actuală. Spre deosebire de femeile umane, femelele-cimpanzeu avea cicluri de receptivitate puternice şi era nevoie de un efort foarte mare pentru a şi le ascunde. Era vorba de încă o diferenţă majoră între cele două specii înrudite, care creau crevase sociale şi familiale de nedepăşit uneori.

Într-un fel, se simţea vinovat de faptul că nefericirea ei îi crea senzaţia de superioritate, pe care o încercase încă de la început. Se simţea vinovat şi de faptul că nu putea accede sensurile adânci ale sentimentului firav care stăruia deasupra lor, arătându-se insensibil. Ar fi dorit din toată inima să o poată consola în vreun fel. Habar n-avea însă cam ce ar fi trebuit să facă.

Îşi umezi buzele şi începu nesigur:

— Ui... uite, Sylvie, eu...

— Da, Fiben, se răsuci ea.

— Hmm, sper să poţi obţine, într-adevăr... adică, sper că am lăsat destul...

Îşi simţi faţa luându-i foc. Sylvie îi zâmbi cald.

— Dr. Soo spune că, probabil că da. Dacă nu...

El scutură din cap.

— Haide, haide, Sylvie, îţi apreciez încrederea, dar nu pot să pun pariu c-o să mă mai întorc vreodată.

Femela îi luă mâna.

— Ei, nu mă simt prea mândră pentru a accepta o extraasigurare, dacă aceasta îmi va fi oferiră. Dacă te simţi în stare, sunt gata să accept donaţia.

Fibel clipi nervos, simţind cum îi creşte pulsul.

— Hmm, adică chiar acum?

Ea dădu din cap.

— Când altădată?

— Speram că o să spui asta.

Zâmbi cald şi o atinse. Femela ridică însă mâna, oprindu-l.

— Ce fel de femelă crezi că sunt? Or fi ele puţine proviziile de lumânări şi de şampanie pe aici, dar, în general, sexul slab apreciază existenţa, înainte de asta, a unui mic preludiu. O introducere...

— În ceea ce mă priveşte, sunt perfect de acord. Fiben se răsuci şi-i prezentă spinarea pentru a fi scărpinat. Începi însă tu, apoi îţi fac şi eu ţie.

Sylvie scutură din cap.

— Nu la un asemena preludiu mă gândeam Aveam în minte ceva mai stimulant.

Se duse în spatele copacului şi scoase de acolo un obiect cilindric, făcut din lemn cioplit, cu unul dintre capete acoperit de o bucată de piele bine întinsă. Ochii lui Fiben se măriră, uluiţi.

— O tobă?

Ea se aşeză, fără să-l ia în seamă, şi-şi potrivi minusculul instrument între genunchi.

— Este numai vina ta, Fiben Bolger. Pe vremuri, mi-ai arătat ceva special, şi, de acum înainte, nu o să mă mulţumesc cu mai puţin.

Degetele-i îndemânatice bătură un ritm vioi.

— Dansează! îi ordonă. Apoi: te rog...

Fiben suspină: era clar că nu glumea. Această femelă-cimpanzeu, coregrafo-manică, era nebună cu totul, orice ar fi spus Consiliul Elitelor. Se părea că ăsta era exact genul de care se îndrăgostea el cu încăpăţânare.

„Există câteva aspecte, în care nu o să putem fi niciodată asemenea oamenilor”, îşi spuse amărât, pe când culegea o nuia şi o scutura, de probă.

O aruncă şi încercă alta. Deja se simţea încălzit şi plin de energie.

Sylvie începuse să lovească în tobă, într-un tempo rapid şi plin de voiniciune, care făcu să i se intensifice respiraţia. Strălucirea din ochii ei părea să-i încălzească sângele.

„Probabil că aşa şi trebuie să fie, deoarece avem propriile noaste euri!”, realiză el.

Strânse creanga cu ambele mâini şi izbi cu putere într-o buturugă, producând o explozie de frunze în toate direcţiile.

— O.K... spuse.

A doua lovitură se dovedi şi mai puternică, iar când ritmul se acceleră, scoase un al doilea strigăt, cu şi mai mult entuziasm.

Ceaţa dimineţii se evaporase. Nu se auzea nici un sunet. Universul, neparticipant la marea experienţă ce se pregătea, nu adusese nici măcar un singur nor pe cer. Totuşi, îşi spuse că de data asta se va putea descurca şi fără fulgere.

78

GALACTICII

În tabăra militară Gubru nr. 16, haosul ce se manifesta la cel mai înalt nivel începuse deja să se manifeste şi în rândul nivelelor inferioare.

Frecvent, aveau loc tot felul de certuri cu privire la soldele plătite familiilor, la repartiţiile de provizii, la comportamentul soldaţilor de rând, al căror dispreţ pentru personalul auxiliar atinsese cote dintre cel mai periculoase.

Pentru rugăciunea din acea după-amiază, mulţi dintre soldaţii Ghearei îşi puseseră panglicile tradiţionale pentru jelirea Progenitorilor Pierduţi şi se alăturau preotului capelan, pentru a fredona încet, la unison, litania.

Majoritatea soldaţilor, mai puţin pioşi de felul lor, care în alte ocazii păstrau totuşi o atitudine respectuoasă în timpul desfăşurării unor asemenea ceremonialuri, păreau complet rupţi de realitate, în acele clipe, agitându-se zgomotos sau jucând diverse jocuri de noroc.

Străjile îşi curăţau penajul şi trimiteau, în mod special, penele desprinse în timpul migăloasei operaţiuni, să plutească în suflarea uşoară a adierilor de vânt, încât să se strecoare în mod distractiv printre credincioşi.

Zgomote discordante se făceau tot mai des auzite, fie că era vorba de muncă, de menţinerea ordinii sau de antrenamente.

Aflat întâmplător în inspecţie în zonă, colonelul aflat la comanda taberelor din est a remarcat din primele minute ale vizitei lipsa de rigoare şi disciplină, pierderea armoniei din interiorul corpului de armată. Hotărârea, luată pe loc, a făcut ca întregul personal al regimentului din Tabăra Militară nr. 16 să se adune în câteva minute pe platou.

După ce i-a chemat lângă el, pe platformă, pe administratorul-şef şi pe capelan, li s-a adresat celor aliniaţi înaintea sa.

„Să nu se spună, să nu se zvonească
Că soldaţii Gubru şi-au pierdut perspicacitatea!
Ce suntem noi? Nişte orfani? Nişte pierduţi ori abandonaţi?
Ori, poate, membrii unui mare clan?!
Ce am fost, ce suntem şi ce vom fî?
Războinici-constructori, dar mai presus de toate
Am rămas purtătorii cuviincioşi ai tradiţiei!”

Astfel le vorbi multă vreme colonelul, din când în când permiţând să i se alăture în cântec, convingător, administratorul campamentului şi sfătuitorul său spiritual. Într-un târziu, ruşinaţi, soldaţii şi personalul auxiliar prinseră să gângurească într-un cor înălţător, plin de armonie.

Micul regiment, format din militari, birocraţi şi preoţi, continuă efortul de reeducare, investind timp şi energie spirituală, luptând la unison, pentru a depăşi îndoiala ce se instaurase perfidă între ei. Pentru un scurt interval de timp, se formă un consens, asemănător aceluia din primele zile ale războiului.

79

GAILET

— Chiar şi printre aceste cazuri rare şi tragice, cum sunt speciile de „pui-de-lup”, au existat de mult timp versiuni crude ale acestor tehnologii.

Deşi primitive, metodele lor implicau, de asemenea, ritualuri asemănătoare luptei-pentru-onoare, reuşind să restrângă prin asemenea mijloace, cu un anumit grad, agresivitatea şi ostilitatea nativă, de care dădeau dovadă.

— Să luăm un exemplu, cel mai respectat clan de „pui-de-lup”, cel al „oamenilor” de pe Sol III. Înainte de a fi descoperiţi de mesagerii Culturii Galactice, triburile lor primitive utilizau frecvent ritualul, pentru a menţine sub control ciclurile de violenţă, din ce în ce mai mare, care se manifestau exact aşa cum era de aşteptat, în mod normal, de la asemenea specii, necălăuzite. Nu exista nici o îndoială că aceste tradiţii derivau din amintiri străvechi ale demult dispărutei rase ce îi patronase pe timpuri.

Prin metodele simple, dar eficiente, folosite de oamenii de dinainte de Conatct, se aflau aceea a judecării de către campion, printre europenii medievali şi cea a opririi abaterilor prin distrugere reciprocă asigurată, existentă printre majoritatea statelor tribale continentale.

— Desigur, tehnicile lor erau complet lipsite de subtilitate, de echilibru delicat şi de homeostatis-ul regulilor mederne de comportare, instaurate de Institutul pentru Ostilităţi Civilizate…

„Asta este. Cred că a venit vremea să iau o pauză. Punem un T la sfârşit şi – la naiba… E suficient!”

Gailet clipi de mai multe ori, ochii nemaiputându-i focaliza imaginea.

Exact în acele momente, o voce grosolană o întrerupse, scoţând-o, cu brutalitate din transa lecturii. Unitatea de lectură a Bibliotecii sesiză evenimentul şi determină oprirea textului în cadrul ultimelor coordonate.

Gailet răsuci capul către stânga. Tolănit în fotoliu, noul ei partener dădu cu un gest plictisit într-o parte capul terminalului, întinzându-şi din toate încheieturile trupul lung şi puternic.

— E timpul să bem ceva, spuse el leneş.

— Nici măcar nu ai terminat de răsfoit primul sumar afişat! ripostă ea.

— Habar n-am de ce trebuie să studiem mizeria asta! rânji celălalt. De fapt, pun pariu că extraterestrii vor fi surprinşi şi

dacă nu vom uita să ne facem corect plecăciunea şi să ne spunem umili propriile noastre denumiri din cadrul speciei. Ştii bine că nu se aşteaptă ca neo-cimpanzeii să devină genii. Sau, cel puţin, aşa se pare.

— Iar punctele pe care ai să le obţii o să le îmbunătăţească cu siguranţă impresia, făcu acră Gailet.

Ironia îl determină să se încrunte pentru moment. Apoi, se forţă să zâmbească din nou.

— Lasă că te strădui tu şi pentru mine.

— Sunt convinsă că extraterestrii vor găsi acest lucru extrem de interesant.

„Touche”, gândi Gailet. Nu le trebuise mult timp pentru a învăţa cum să se rănească unul pe altul acolo unde îi durea cel mai tare.

„Poate că ăsta e numai un alt test. Poate că vor să determine cât de mult poate fi pusă la încercare răbdarea mea, înainte de a... Poate. Dar nu e foarte sigur că asta e cu adevărat.”

Nu-l mai văzuse pe Suveranul Bunei-Cuviinţe de mai bine de o săptămână. În locul lui trebuise să trateze cu un comitet format din trei funcţionari Gubru, înveşmântaţi în nuanţe pastelate, câte unul pentru fiecare facţiune. Cel care venise, ţanţoş, cel dintâi la aceste întâlniri, fusese, evident, soldatul Ghearei, împodobit în culoarea albastră a facţiunii sale.

În urmă cu o zi, se adunaseră cu toţii la locul viitorului ceremonial, în vederea unei „repetiţii”. Deşi nu se hotărâse încă dacă să coopereze sau nu la evenimentul final, Gailet ajunsese să-şi dea seama că poate era cam prea tâiziu pentru a se mai răzgândi.

Dealul de pe ţărm fusese sculptat şi decorat în aşa fel, încât giganticele tronsoane energetice nu mai era vizibile. Pantele terasate conduceau elegant în sus, una după alta, fumuseţea lor lineară fiind întreruptă numai de rămăşiţele aduse de vânturile constante ale toamnei.

Drapele strălucitoare fâlfâiau deja pe latura de est, marcând poziţiile unde reprezentanţii neo-cimpanzeilor vor fi puşi să recite, să răspundă la întrebări sau să se supună testelor intentive de examinare.

Acolo, la locul ceremonialului, cu funcţionarul Gubru alături, Gheară-de-Oţel fusese, după toate aparenţele, un

student model. Şi poate că ceva mai mult decât simpla dorinţă de a le intra în graţii fusese motivul pentru care se arătase atât de necaracteristic de studios. La urma-urmei, acest lucru se afla în directă legătură cu ambiţiile lui şi de aceea se străduise sa-şi demonstreze sclipirile inteligenţei.

Acum însă, când se aflau numai ei doi sub vasta boltă a Noii Biblioteci, aspecte diferite ale adevăratei sale naturi ieşeau, încetul cu încetul, la iveală.

— Ce să înţeleg din răspunsul tău? întrebă el, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi privind-o pe furiş. Că nu vrei să ieşi câteva clipe la aer, pentru a te mai înviora niţel? Am putea să ne strecurăm până în crângul de eucalipţi şi...

— Există două posibilităţi pentru asta, îl întrerupse ea cu brutalitate. Una mai mare şi una mai mică. ..

— Să amânăm atunci pentru perioada ceremoniei, râse el. Atunci când vom fi numai noi doi, iubito, cu toate cele Cinci Galaxii privindu-ne.

Gailet se răsuci şi strânse pleoapele. Trebui să se concentreze, pentru a-şi opri tremuratul buzei de jos.

„Salvează-mă! îşi dori ea cu disperare, dincolo de orice speranţă sau raţiune.

Logica însă nu voia să o ajute, atunci când se gândea la asta. În definitiv, Făt-Frumos-ul ei nu era decât un maimuţoi şi acesta aproape cu siguranţă mort. Nu se putu abţine, totuşi, să nu-şi strige în sine – „Fiben, am nevoie de tine! Fiben, întoarce-te!”

80

ROBERT

Sângele îi cânta.

După luni de zile petrecute în sălbăticia munţilor, trăind asemenea îndepărtaţilor lui strămoşi, sprijinit numai de propria-i inteligenţă şi de efortul muşchilor, pielea i se întărise, în contactul său permanent cu soarele şi cu ţesătura grosolană a hainelor, făcute din plante indigene. Personal, nu realiza încă schimbările prin care trecuse. Îşi dădu seama de prezenţa lor numai în clipa în care parcurse ultimii metri ai potecii înguste şi stâncoase şi traversă, cu paşi mari, distanţa dintre izvoare.

„Vârful Pasului Rwanda... Am urcat 1000 de metri în numai două ore şi inima abia de şi-a mărit cu ceva ritmul obişnuit.”

Nu simţea deloc nevoia de a se odihni, dar încetini marşul până ajunse la relaxantul pas de plimbare. Acolo unde se afla acum, chiar că merita să tândăleşti, pentru a avea timp să admiri în voie peisajul.

Se găsea chiar pe vârful crestei munţilor Mulun. În spate, spre nord, munţii se întindeau într-o bandă ce se îngroşa, cotind spre vest, spre albastrul mării, continuându-se cu un arhipelag de insule mari şi falnice.

Fusese nevoie de o zi şi jumătate de alergare, pentru a ajunge aici de la peşteri. Privea splendida panoramă nu cu ochiul admirativ al turistului ci cu acela al soldatului: pentru a ajunge la destinaţie, trebuia s-o străbată în cel mai scurt timp.

„Nici măcar nu ştiu cum să descopăr ceea ce caut!” Instrucţiunile Athaclenei fuseseră la fel de vagi, ca şi propriile-i impresii despre locul unde vroia să-l trimită.

Înainte, se întindeau mai mulţi munţi, întrerupându-se ca retezaţi departe, către stepa cufundată parţial în negură. Înainte de ajunge însă la acele câmpii va mai avea însă multe de urcat şi de coborât pe poteci înguste, care abia de cunoscuseră, în urmă cu mulţi ani, pasul omului. Era probabil primul care călca pe acest drum, de când izbucnise războiul.

Totuşi, ceea ce era mai greu trecuse. Nu-i plăcea să alerge la vale, dar ştia cum să-şi folosească picioarele, pentru a nu cădea şi a nu se răni la genunchi. Singurul gând consolator era că jos, în defileuri, se afla apă.

Zgâlţâi gamela de piele şi luă o înghiţitură, străduindu-se să economisească preţiosul lichid. Nu-i mai rămăseseră decât câţiva decilitri, însă era sigur că-i vor fi de ajuns. Duse mâna streaşină la ochi şi privi dincolo de piscurile cele mai apropiate de el, către pantele înalte, unde va trebui să-şi ridice cortul în noaptea care urma să coboare.

Vor exista izvoare, ăsta era un lucru bun, dar nu vor mai fi pădurile luxuriante şi umede, care-l însoţiseră în alergare de-a lungul părţii de noroi a munţilor Mulun. Şi, în curând, va trebui să se apuce de vânat, pentru a-şi face provizii, înainte de a ieşi în savana uscată.

„Apaşii curajoşi puteau să alerge de la Taos până la Pacific în numai câteva zile, fără să mănânce nimic pe drum, în afară de un pumn de grâu uscat la soare.”

El însă nu era un apaş curajos, evident. Pentru a compensa, avea în taşcă vreo câteva grame de concentrate vitaminice, deoarece pentru a obţine o mobilitate mai mare în alergare, nu-şi luase cu el o greutate mare în provizii. Acum, repeziciunea conta mai mult decât stomacul său înfometat.

Ocoli o zonă în care cărarea fusese astupată de o surpare recentă de teren. Apoi mări din nou ritmul, deoarece firul potecii devenise uşor de urmat printre spinările ascuţite ale crestelor.

Noaptea şi-o petrecu într-o scorbură plină cu muşchi, chiar deasupra unui izvor, acoperindu-se cu o pătură subţire de mătase. Visele îi fură liniştite, exact aşa cum îşi imagina că ar trebui să fie spaţiul cosmic pentru exploratorul care ar fi putut scăpa pentru o clipă de zgomotul constant al motoarelor navei.

După lunile îndelungate trăite în zgomotul trepidant al pădurii, putea, în sfârşit, să spună, că a atins pragul liniştii pure. Într-un loc deosebit ca acesta, puteai să simţi evenimentele ce se derulau la mari distanţe, chiar şi cu simţurile sale nedezvoltate. Pentru prima oară, nu mai resimţea prezenţa aspră, aproape metalică – metaforic vorbind – a minţilor străine, din nord. Se afla, în sfârşit, la adăpost de Gubru, de fiinţele umane şi de cimpanzei şi trebuia să-şi mărturisească faptul că singurătatea putea să fie o senzaţie stranie.

Stranietatea care nu se evaporă odată cu lumina zorilor. Îşi umplu gamela la pârâu şi bău îndelung, mai mult pentru a-şi potoli senzaţia de foame. Apoi, începu din nou să alerge.

Panta era mai abruptă de rândul acesta, iar coborâşul se dovedea mai dificil. Milele trecură însă cu repeziciune, una după alta înainte ca soarele să ajungă la mijlocul drumului sau pe boltă, spinările de piatră rămaseră în urmă şi se trezi înconjurat din toate părţile de stepă.

Alerga acum de-a curmezişul câmpiei, urmând linia sinuoasă a poalelor dealurilor – kilometri lungi rămânând treptat în urmă-i, asemenea gândurilor ce i se citeau pe faţă, pentru ca apoi să treacă în uitare.

În timp ce alerga, sonda terenul din jur, aşa cum învăţase de la Athaclena. Nu după mult timp, realiză că întinderea vastă ce îl înconjura adăpostea, printre ierburile înalte, entităţi bizare, greu de catalogat.

Ah, dacă percepţia asta extrasenzorială ar fi putut fi utilizată mai degrabă ca un simţ localizator! Poate că exact această imprecizie era aceea care-i împiedica pe oameni să-şi dezvolta abilităţile de tipul acesta, existente latent în adâncurile lor.

„În schimb, ne putem concentra asupra altor lucruri, inaccesibile extraterestrilor.”

Pe Terra, exista pe vremuri un joc, practicat frecvent chiar şi de către Galacticii mai receptivi. El consta în a încerca să-i reconstitui pe fantasticii „protectori pierduţi ai umanităţii”, fiinţele stelare, pe jumătate mitice, care se presupunea că încercaseră ridicarea umanităţii dincolo de pragul raţionabilităţii, în urmă cu mai bine de 50.000 de ani, şi care apoi dispăruseră în mod misterios, lăsând treaba făcută numai pe jumătate.

Desigur, existau câţiva eretici îndrăzneţi – chiar şi printre Galactici – care susţineau că străvechile teorii pământene erau, de fapt, adevărate, că era posibil ca o rasă să ajungă prin propriile-i străduinţe în cadrul Elitelor... să evolueze singură către inteligenţa stelară şi să se tragă cu propriile-i mâini de şireturi, pentru a ieşi din obscuritate la lumina cunoaşterii şi a maturităţii.

Chiar şi pe Terra, majoritatea considerau însă ideea aceasta cam bizară.

Legea spunea clar că protectorii îşi înălţau clienţii peste prag, clienţi care, mai târziu, ajutau alţi pre-sensibili mai noi să-l depăşească. Aşa se petreceau lucrurile şi aşa fusese dintotdeauna, din chiar Ziua Progenitorilor, cu mult, foarte mult timp în urmă.

Niciodată nu existaseră prea multe indicii în această privinţă. Oricine vor fi fost protectorii omului, aceştia îşi asunseseră foarte bine urmele. Pe bună dreptate, la urma-urmei, dacă ţineai cont de faptul că o rasă protectoare care-şi abandona clienţii era stigmatizată şi scoasă în afara legii.

În ciuda acestor necunoscute, jocul de-a ghicitul continua.

Anumite clanuri protectoare erau excluse, pentru că, prin natura lor, nu ar fi fost niciodată în stare să protejeze o rasă omnivoră. Altele nu ar fi putut să trăiască pe Pământ, nici chiar pentru perioade foarte scurte, din cauza gravităţii ridicate sau prea scăzute, a incompatibilităţii atmosferei sau din multe alte motive obiective.

Majoritatea jucătorilor erau de acord cu ideea că nu putea fi vorba despre un clan care ar fi crezut în specializare. Unii protectori îşi ajutau clienţii să treacă pragul cu scopuri foarte precise, fixate dinainte, în ceea ce-i privea. Institutul Elitelor cerea ca orice rasă nouă, ajunsă la raţiune, să poată să fie în stare să piloteze nave stelare, să-şi exercite judecata şi logica şi să demonstreze că, într-o bună zi, o să fie capabilă să execute funcţia nobilă de protector.

Dincolo de toate acestea însă, Institutul fixa puţine reguli constrictive, privind tipul de nişe, în care specia client trebuia să fie potrivită. Unele erau destinate să-şi formeze membrii ca meşteşugari talentaţi, altele ca filosofi, altele ca luptători puternici.

Protectorii misterioşi ai pământenilor trebuie că fuseseră generalişti. Deoarece animalul din om era mai mult o fiară flexibilă decât orice altceva. Tymbrimienii, cu toată mult-lăudata lor adaptabilitate nu reuşeau să realizeze unele lucruri, pe care pământenii le făceau în mod aproape mecanic.

„Ca acesta, de pildă”, gândi Robert mulţumit.

Un stol de păsări indigene păru că explodează în aer, într-o fâlfâire agitată de aripi, atunci când Robert prinse să traverseze în fugă teritoriul lor vital. Fiinţe mărunte, care simţiră zgomotul paşilor săi, se ascunseră în mare grabă. O turmă de ierbivore cu picioare lungi, asemănătoare căprioarelor, o zbughiră spre sud, chiar în direcţia în spre care se îndrepta şi el, aşa că o luă pe urma lor. Nu după mult timp, ajunse iar în apropierea locului unde se opriseră să pască.

Soarele se înălţa vertiginos pe cer. Sosise acea parte a zilei, în care toate fiinţele câmpiei, atât vânătorii cât şi vânatul, începeau să-şi caute un adăpost împotriva căldurii. Acolo unde nu existau copaci, săpau şănţuleţe înguste în solul încins, pentru a găsi straturi de humus mai reci, peste care să se întindă, aşteptând să treacă terifianta căldură a amiezii.

În ziua aceea însă nici o creatură nu se opri, continuând să fugă sau să pască. Pseudo-căprioara clipi zăpăcită, atunci când Robert îşi reluă înaintarea, apropiindu-se cu atenţie. Încă o dată, se ridicară, toate odată, şi îşi luară zborul, lăsându-l departe în urmă. Se opriră pe vârful unei coline, gâfâind speriate şi privind neîncrezătoare în jur.

Fiinţa aceea pe două picioare continua să se apropie. Un fior străbătu spinările nemişcate, premoniţia instinctuală că, de data aceasta, era vorba de un lucru extrem de grav. Continuând să gâfâie, o luară încet o dată la goană. Transpiraţia lucea asemenea uleiului pe pielea măslinie a lui Robert, în lumina orbitoare a soarelui, adunându-se în picuri care cădeau atunci când păşea. În cea mai mare parte însă se risipea pe piele, evaporându-se în curentul cald, creat de mişcarea trupului prin aer. O briză uscată, dinspre sud, o transforma în vapori, aspirând căldura latentă din cursul procesului.

Robert menţinea un pas constant şi uniform, neîncercând să-l potrivească după cel al creaturilor pe care le urmărea. Din când în când, se oprea o clipă şi sorbea cu înghiţituri mici din bidonul de apă, după care-şi relua cursa.

Arcul atârna la spate, legat cu o bandă de piele. Din cine ştie ce motiv, nu se hotăra să-l folosească. Continua să alerge sub soarele pârjolitor al amiezii.

„Câini nebuni şi englezi…”, gândi el incoerent.

„Şi apaşi… şi bantu… şi atâţia alţii…”

Oamenii fuseseră dintotdeauna obişnuiţi să considere că, în principal, creierul era acela care îi deosebea atât de mult de ceilalţi membri ai regnului animal de pe Terra. Şi era foarte adevărat că armele, focul şi vorbirea, îi făcuseră stăpânii lumii lor, cu mult înainte încă de a fi învăţat ceva despre ecologie sau despre datoria speciilor de a avea grijă de cei mai puţini capabili să înţeleagă.

În timpul acelor milenii întunecate, oamenii inteligenţi, dar ignoranţi, folosiseră focul pentru a determina ca turme întregi de mamuţi, de leneşi şi de atâtea alte specii să se arunce de pe stânci, omorând cu sutele de exemplare pentru carnea a numai una sau două dintre ele. Au împuşcat milioane de păsări, numai pentru ca o parte din penele lor să poată îmodobi femeile. Au tăiat mii de hectare de pădure, pentru a creşte plantaţii de opiu.

Inteligenţa se dovedise o armă periculoasă în mâinile unor copii ignoranţi ca ei. Robert cunoştea însă un secret.

„Nu avem nevoie, de fapt, de toate aceste creiere, pentru a domina lumea în care trăim.”

Se apropia din nou de turma oprită. În afară de foame, îl mai încerca şi senzaţia de plăcereintraductibilă a contemplării acestor creaturi zvelte.

Nu exista nici o îndoială că exemplarele creşteau rapid în statură, cu fiecare generaţie care trecea. Deja erau cu mult mai înalte decât strămoşii lor, măcelăriţi în marele camaj iscat în Bururalli. Cândva, vor reuşi să umple din nou aceste goluri ecologice. Încă de pe acum se dovedeau a fi mult mai rapide decât oamenii.

Viteza era o calitate, însă rezistenţa putea să fie trăsătura de bază.

Pe când se răsuciseră să îl privească din nou, Robert le remarcă neliniştea din nou. O spumă albă, subţire, le tivea boturile, iar limbile le atârnau în afară. Pieptul le palpita în ritm sacadat.

Atârnat în crucea bolţii, soarele ardea cumplit Picăturile de sudoare îi brăzdau întreaga piele, făcând-o să lucească, iar apoi se evapora, răcorindu-l. Acum Robert înainta cu paşi măsuraţi.

„Uneltele, focul şi vorbirea ne-au asigurat surplusul de forţă. Ele ne-au dat ceea ce aveam nevoie pentru a pune bazele culturii. Dar ele erau tot ceea ce aveam?”

Un cântecel începuse să se facă auzit în reţeaua sinusurilor fine, din spatele ochilor, în fluidul uşor care îi acoperea creierul, în clipa în care paşii i se accelerau fără de voie.

Bătăile zvâcnite ale inimii îl însoţeau asemenea unui câine credincios.

Tendoanele picioarelor erau asemenea unor corzi de vioară întinse şi zumzăitoare...

De la distanţa la care se găsea acum, le putea simţi mirosul, foamea atavică accentuându-i tremurul de nerăbdare. Ajunse să se identifice cu prada mult visată. În mod straniu, Robert cunoştea dinainte mulţumirea şi satisfacţia unei împliniri pe care nu o mai experimentase înainte. Era viu!

Abia realiză că ajunsese din urmă pseudo-căprioarele, care se lungiseră epuizate la pământ. Femelele şi puii clipiră uluite, atunci când el le depăşi, fără a le arunca măcar o privire.

Robert îşi stabilise deja ţinta şi proiectă în direcţia lui un glyph simplu, pentru a le da de înţeles celorlalte animale că se pot relaxa. Le cerea să stea deoparte, în vreme ce el urma să vâneze un mascul impozant din fruntea turmei.

„Aha, tu eşti acela! gândi el cu intensitate. Ai trăit bine până acum şi ai avut vreme să-ţi transmiţi genele. Specia ta nu mai are nevoie de tine. Cel puţin nu atâta nevoie câtă am eu.”

Poate că strămoşii săi folosiseră empatia mult mai mult decât omul modern. Deducea asta din faptul că de-abia acum el reuşea să-i găsească o utilizare. Putea să perceapă spaima crescândă a cerbului vizat, în vreme ce tovarăşii săi, supraîncălziţi, se lăsau epuizaţi în genunchi.

Animalul ţâşni înnebunit înainte, dar trebui să se oprească după numai câteva clipe pentru a se odihni, gâfâind nefericit şi încercând să se liniştească. Pieptul i se ridica şi se cobora ritmic, pe când ochii mari şi plini de apă îl priveau pe om cum se apropia. Într-o ultimă încercare, se răsuci şi, cu spume la bot, o luă iar la fugă.

Acum lupta se dădea numai între ei doi.

Soarele strălucea ca un ban în înălţimea bolţii. Robert îşi potrivise pasul după cel al vânatului. În vreme ce se apropia inexorabil, mâna stângă îi coborî la centură şi scoase cuţitul din teacă. Însă chiar şi acea unealtă a morţii o alesese cu destulă repulsie. Ceea ce îl îndemnase să o folosească, preferând-o unei confruntări cu mâinile goale, era empatia stabilită între el şi animal, precum şi un ascuţit sentiment de milă.

Câteva ore mai târziu, atunci când stomacul nu-i mai solicită hrană, Robert avu prima revelaţie a unui indiciu, de mult timp căutat. Începuse să se deplaseze către sud-vest, în direcţia indicată de Athaclena Cum ziua se găsea pe sfârşite, bărbatul îşi duse mâna la ochi, pentru a-i feri de lumina încă puternică a amurgului. Apoi, îi închise şi se concentra în interior, făcând apel la celelalte simţuri.

Da, da, ceva se afla suficient de aproape pentru a putea fi perceput.

Folosind gândirea metaforică, îl putea asemui, cu o aromă extrem de familiară.

Porni să alerge înainte, urmărind pulsiunea aromei, care când îi pălmuia simţurile de foarte aproape, când se retrăgea sfioasă, asemenea ceibului, care îi cedase viaţa, nu cu multă vreme în urmă.

Ajunsese în apropierea unui tufiş mare, plin de ţepi uriaşi, când urmele nevăzute deveniărăbrusc extrem de proaspete. Privi cerul: în curând, soarele avea să apună şi, peste noapte, îi era imposbil să urmărească fiinţa care emana acele vibraţii subtile, sau cel puţin nu în acest subaiboret des, gata să sfârtece pielea oricărui îndrăzneţ. Şi, oricum, nu intenţiona să „vâneze” creatura, ci numai să încerce să comunice cu ea.

Trăia din plin senzaţia că, în acele clipe, creatura devenise conştientă de prezenţa sa. Robert se opri, închise din nou ochii şi trimise către ea un glyph simplu. Acesta făcu, la început, câteva mişcări ezitante către stânga, apoi către dreapta, pentru ca, în final, să plonjeze drept în inima vegetaţiei.

Se auzi un fâsâit uşor.

Deschise ochii. În faţă, printre spini, două mici lacuri întunecate, scânteietoare, îşi stingeau şi îşi reaprindeau pâlpâielile în ritmul clipitului pleoapelor celuilalt.

— În regulă, spuse el încet. Acum, te rog, să ieşi afară. Trebuie să discutăm.

Urmă încă un moment de ezitare. Apoi, din desiş, târşâindu-şi picioarele, îşi făcu apariţia uncimpanzeu înarmat, cu mult mai păros defcât majoritatea semenilor săi, cu sprâncene groase şi maxilare puternice.

Era murdar şi complet gol.

Pe piept, se vedeau câteva pete întunecate, despre care Robert era sigur că erau pete de sânge închegat şi că nu proveneau din vreo zgârietură fără importanţă.

„Ei bine, suntem doar veri. Iar vegetarienii nu supravieţuiesc prea mult în stepă.”

Simţind că cimpanzeul ezită să-l privească, Robert nu insista să-l facă să ridice ochii.

— Bună, Jo-Jo, îi spuse, la fel de încet, cu multă delicateţe în voce. Am făcut un drum lung până aici, pentru ca să-i aduc patronului tău un mesaj.

81

ATHACLENA

Cuşca era făcută din şipci grosolane de lemn, legate între ele cu sârmă. Atârna de o creangă groasă de copac, într-o vale ferită de suflarea vântului, chiar sub coasta vulcanului, aflat pe punctul de a erupe din nou.

Şi, totuşi, cablurile care o ţineau fixată locului tremurau şi vibrau sub rafalele accidentale, iar cuşca se balansa greoiae.

Ocupantul ei actual – gol, nervos, şi semănând foarte mult cu un pui-de-lup, privea fix în jos, la Athaclena, cu o expresie care ar fi pârjolit pe cine i-ar fi stat în cale, chiar şi fără să realizezi repulsia pe care o radia.

Athaclena avu impresia că mica poiană era saturată de-a dreptul de ura fără margini a prizonierului. Hotărî să-şi scurteze vizita pe cât mai mult posibil.

— Credeam că vrei să afli: triumviratul Gubru a declarat un armistiţiu pe protocol, aflat sub Regulile Războiului, îi comunica maiorul Prathachulthorn. Locul ceremonialului este un sacrosant şi nici o forţă armată de pe Garth nu poate acţiona,exceptând cazurile de auto apărare, pe durata existenţei lui.

Prathachulthorn scuipă printre bare, în direcţia ei.

— Şi? Dacă am fi atacat atunci când plănuisem eu, am fi putut-o face, mai înainte ca asta să fi avut loc.

— Mă îndoiesc. Chiar şi planurile perfecte sunt rareori executate cum trebuie. Şi, dacă am fi fost nevoiţi să abandonăm misiunea în ultimul moment, toate secretele noastre ar fi fost aflate fără nici un efort.

— Aşa crezi tu! strigă maiorul.

Athaclena dădu din cap.

— Dar acesta nu este singurul motiv şi nici cel mai important.

Obosise să-i tot explice, fără nici un rezultat, nuanţele subtile ale politicii Galactice ofiţerului închis în cuşcă. Găsi, totuşi, voinţa de a depăşi momentul şi mai încercă o dată.

— Ţi-am mai spus şi altădată, maiorule. Războaiele cu cicluri – sunt un adevăr necontestat de nimeni. Atunci când una din părţi o pedepseşte pe cealaltă pentru ultima ei insultă, aceasta se răzbună la rândul ei. Lăsată în voia liberului-arbitru ciocnirea ar putea continua la nesfârşit. În timpurile îndepăratate ale Progenitorilor, au fost însă dezvoltate o serie de reguli, care ajută la menţinerea unor shimbări, în limite acceptabile.

Prathachulthorn înjură gros.

— La dracu', vrei să spui că raidul nostru ar fi fost legal, dacă ar fi fost făcut înainte. Acum ar trebui să ne vedem proprii clienţi testaţi de străini în vederea promovării în rândul Elitelor.

Athaclena încuviinţă din cap.

— Clanul tău şi-a câştigat anumite drepturi cuprinse în Statut, reprezentând partea jignită, care nu s-a răzbunat. Iar acest semn de bună-voinţă s-ar putea dovedi crucial în zilele care vor urma.

— Şi care e diferenţa? încercă să-i explice, din nou, răbdătoare.

— Gubru declaraseră armistiţiu încă de pe vremea când deţineau superioritatea în privinţa foiţei armate, maiorule. Este un lucru onorabil, fără îndoială. S-ar putea spune chiar că, pentru gestul lor, „şi-au mai adăugat nişte puncte”, pe tabela Institutului Galactic. Câştigul lor în privinţa asta ar fi însă înmiit, dacă ar face asta imediat după ce au servit vreo pagubă de pe urma vreunui atac necugetat. Nerăzbunându-se, vor da dovadă de toleranţă şi atunci li se va acorda încă şi mai multă încredere.

— Ha! rânji amărât Prathachulthorn. Ce mare bine le-aş mai face eu, ruinându-le locul de ceremonial!

Athaclena clătină din cap. Nu avea timp pentru alte lămuriri. Dacă stătea prea mult timp aici, locotenentul McCue ar fi putut să suspecteze că acesta era locul unde stătea ascuns comandantul său dispărut. Soldaţii scotociseră deja mai multe posibile ascunzători din inima muntelui.

— Sfârşitul unei asemenea acţiuni necugetate ar fi fost, fără îndoială, obligarea oficialităţilor Terrei să finanţeze un nou loc de ceremonial, spuse ea.

Prathachulthorn o privi lung.

— Dar,... dar suntem în război!

Ea încuviinţă din cap, neînţelegându-l.

— Exact. Nu poţi permite un război fără reguli şi fără existenţa unor forţe neutre puternice, pentru a-l ţine sub control. Alternativa ar fi barbaria.

Singurul răspuns fii numai o privire acră din partea prizonierului.

Dincolo de gratii, Prathachulthorn se încruntă. Pentru o clipă, păru să se concentreze adânc, ca şi cum ar fi putut pricepe câte ceva din logica ei. Athaclena îi simţi atenţia licărind stins, în vreme ce maiorul se chinuia să descifreze sensurile, apoi licărirea încetă brusc. Bărbatul se strâmbă şi scuipă din nou, dispreţuitor.

— Ce aiureală! Arată-mi păsăroi din ăştia blestemaţi morţi şi am să te cred. Asta e moneda cu care lucrez. Îngrămădeşte-i aici, sus, lângă cuşcă, micuţa mea Ambasadoare şi poate, – atenţie, spun poate – am să te las să trăieşti, atunci când am să scap, în sfârşit, de aici.

Athaclena se înfiora. Ştia cât de cumplit de greu era să încerci să ţii prizonier un asemena om. Ar fi trebuit drogat sau, poate, chiar omorât. Nu putuse însă să facă altfel, altminteri ar fi fost în mare pericol soarta cimpanzeilor care o ajutaseră la complot.

— Bună-ziua, maiorule, îi zise încet, întorcându-se să plece.

Dar el nu protestă în nici un fel. Într-un anume fel, ameninţările sale păreau periculoase tocmai datorită faptului că erau foarte puţine.

O apucă pe cărarea ascunsă sub smocurile dese de iarbă, părăsind poiana secretă. Se îndreptă către coasta muntelui, ocolind zona izvoarelor cu apă termală, care susurau neîntrerupt, umplând zona cu aburi groşi.

Ajunsă în vârful crestei Athaclena se văzu nevoită să-şi plieze cârceii în jurul capului, pentru a nu fi bătuţi de vântul rece al toamnei. Pe cerul îndepărtat pluteau câţiva norişori, dar

atmosfera era încărcată din cauza prafului adus de vânt din regiunea deserturilor.

Prin aer pluteau acele plante purtătoare de spori, asemănătoare unor paraşute, purtate aici de vânt din vreun câmp cu iederă. Athaclena zâmbi: acum se putea spune că toamna îşi intrase pe deplin în drepturi. Din fericire pentru ei, sosise în mod înţelept, cu câteva zile mai înainte ca inamicul să proclame armistiţiul. Acest lucru se putea dovedi a fi extrem de important.

Ziua se dovedea a fi ciudată, într-un grad mult mai mare decât oricare alt moment care se petrecuse de la noaptea aceea de coşmar. Simţise asta cu puţin timp înainte de a se căţăra pe acest munte, pentru a se lupta cu ambiţioasa moştenire lăsată de părinţi.

„Poate că Gubru îşi pregăteşte chiar în aceste clipe următoarea manevră de hiper-undă.”

Realizase încă de atunci căprimele ei visuri ciudate, din acea noapte profetică, coincisese cu primul test făcut de invadatori, în vederea creării de facilităţi de manevră psihologică mai mari. Experimentele lăsaseră la suprafaţa planetei, în stare de libertate absolută, valuri întregi de energie probabilistică nelocalizată, iar cei care se dovedeau fizic sensibili raportau amestecuri bizare de groază mortală şi de ilaritate nejustificată.

Cum acest gen de erori nu stătea în firea meticuloşilor specialişti Gubru, în mod obişnuit, se părea că raportul lui Fiben Bolger – ce semnala că inamicul avea numeroase probleme de conducere – se valida, în felul acesta.

Poate că de aceea TUTSUNUCANN-ul se prăbuşise atât de brusc şi de violent în acea seară. Să fi fost această eliberare de energie responsabilă de îngrozitoarea putere a raportului ei de tip S’USTRU’THOON cu Uthachalthing?

Putea asta, împreună cu testele elaborate pentru acele uriaşe motoare să explice de ce gorilele începuseră să se comporte atât de ciudat? Singurul răspuns cert pe care-l deţinea Athaclena era acela că se simţea foarte nervoasă şi că îi era frică.

„Curând, se gândi. Foarte curând, se va apropia momentul culminant.”

Coborâse deja jumătate din drumul către propriul ei cort, când, brusc, din pădure ţâşniră doi cimpanzei, cu respiraţia şuierătoare, din cauza alergăturii, care se grăbiră către ea.

— Domnişoară... domnişoară... reuşi să îngaime unul din ei, înghiţind în sec.

Celălalt se oprise alături, gâfâind greu.

Perceperea iniţială a stării lor de panică îi stârni, într-o primă fată, o accelerare hormonală, care se potoli repede însă, atunci când realiză că spaima lor nu era provocată de un neaşteptat atac al inamicului. Altceva trebuie că îi îngrozise şi le zdruncinase atât tare echilibrul interior.

— Domnişoară Atha-Athaclena... suspină primul cimpanzeu. Trebuie să vii repede cu noi!

— Ce este, Petri? S-a întâmplat ceva?

Cimpanzeul înghiţi iar în sec.

— Gorilele. Nu le mai putem controla.

„Asta era, va să zică”, îşi spuse ea.

De mai bine de o săptămână, muzica joasă, atonală a gorilelor le cauzase cimpanzeilor nenumărate izbucniri nervoase.

— Ce fac acum?

— Pleacă, se tângui al doilea mesager.

— Ce-ai spus? clipi ea neîncrezătoare.

Ochii căprui ai lui Petri oglindeau în adâncuri buimăceala.

— Pleacă. S-au ridicat şi au plecat, pur şi simplu. Se îndreaptă cu toate către Valea Sindului şi se pare că nu puteam face nimic pentru a le opri.

82

UTHACHALTHING

Înaintarea spre munţi îşi micşorase ritmul considerabil, în ultima perioadă. Timpul liber al lui Kault părea, din ce în ce mai mult, să se risipească cu truda improvizării diverselor instrumente... şi cu cearta permanentă cu însoţitorul său tymbrimian.

„Ce repede se pot schimba lucrurile”, îşi zise Uthachalthing.

Se străduise din greu să-l determine pe Kault să ajungă în pragul suspiciunii şi al excitării. Iar acum îşi dădea seama că îşi aducea aminte cu plăcere şi cu oarecare regret de caramaderia lor paşnică din prima parte a drumului, de lungile şi leneşele zile de troncăneală, de alte reminiscenţe ale exilului comun, oricât de frustrante îi păruseră ele pe atunci.

Bineînţeles, toate astea se petrecuseră pe vremea când el era însă întreg, când mai era în stare să privească lumea prin ochii unui adevărat tymbrimian, uşor deformaţi de vălul unor capricii neaşteptate.

Iar acum?

Uthachalthing ştia să treacă drept un tip sever şi serios în comparaţie cu unii membri ai rasei sale. Acum, însă, îl vor considera, cu siguranţă, un ins schilodit sufleteşte. Poate că era chiar mai bine să fi murit.

„Mi s-a luat prea mult”, îşi spuse, în timp ce Kault mormăia supărat în colţul adăpostului comun.

Afară, răbufniri grele de vânt se abăteau printre ierburi. Lumina de var a lunii mătura neauzită creştetele prelungi ale dealurilor din zare, asemănătoare valurilor leneşe ale oceanului din mijlocul unei furtuni dezlănţuite.

„Chiar să-i smulgă atât de mult?”, se întreba, revenind neobosit fără ca, în realitate, să fie în stare să simtă sau să îi pese prea mult de asta.

Desigur, Athaclena, nu ştia exact ceea ce făcea, în noaptea aceea teribilă în care se hotărâse, în nevoia ei fără nume să consulte dovada de iubire lăsată moştenire de ambii părinţi.

S’USTRU’THOON-ul nu era ceva pentru care să te poţi antrena mai dinainte. O absorbţie atât de masivă de energie, extrem de rar utilizată, nu putuse fi niciodată descrisă în termeni prea exacţi de ştiinţă. Prin însăşi natura sa, un S’USTRU’THOON nu era ceva de care să te poţi folosi mai mult de o singură dată înviată.

Abia acum, privind înapoi cu atenţie. Uthachalthing reuşi să descifreze un lucru, care îi scăpase la vremea aceea.

Noaptea respectivă fusese extrem de tensionată. Cu multe ore înainte, se simţise asemenea unui uragan perturbator, în mijlocul valurilor de energie ce-l înconjurau, de parcă glyph-uri fantomatice, de o putere fără margini, ar fi pulsat sinistru deasupra munţilor. Poate că asta explica, într-un fel, de ce chemarea fiicei sale dobândise o asemenea putere: folosise, fără voie, vreo sursă externă neidentificabilă.

Şi, brusc, îşi mai aminti un lucru: în furtuna S’USTRU’THOON, dezlănţuită de Athaclena, nu tot ce îi fusese smuls, atât de brutal, ajunsese la destinatar!

Ciudat că până în acea clipă nu se gândise de loc la asta. Părea sa-şi amintească, destul de vag, că unele dintre esenţele sale zburaseră peste ea. Dincolo de ea. Nici măcar nu-şi putea imagina unde s-ar fi putut găsi acum. Poate chiar la sursa ce dezlănţuise energiile acelea teribile... Poate...

Se simţea prea obosit, pentru a descoperi vreo logică în acele întâmplări vechi.

„Cine ştie? Poate că fuseseră atrase chiar de către garthieni!”

Nu, nu era o glumă reuşită. Nu merita nici măcar un zâmbet insignifiant. Şi, totuşi, simţea că ironia îi făcea bine. Îi demonstra că nu pierduse chiar totul.

— Sunt sigur acum de asta, Uthachalthing.

Thennanianul se răsuci şi-l privi drept în faţă. Vocea îi era joasă şi încrezătoare. Puse deoparte instrumentul pe care îl construise din bucăţele ciudate de piese, slavate din şalupa naufragiată.

— Sigur de ce, colega?

— Sigur că suspiciunile noastre separate se concentrează asupra unui singur fapt probabil. Priveşte aici! Datele pe care mi le-ai prezentat... Măsurătorile tale privind aceste creaturi „garthiene”, mi-au permis să-mi acordez astfel detectorul, încât acum sunt sigur că am depăşit rezonanţa pe care o căutam.

— Da?!

Uthachalthing nu ştia cum era mai bine să procedeze. Nu se aşteptase niciodată din partea lui Kault să descopere confirmarea reală a existenţei acestor creaturi mitice.

— Ştiu ce te preocupă, amice, continuă Kault, ridicând o mână masivă, îmbrăcată într-o mănuşă de piele. Bănuieşti că experimentele mele vor atrage atenţia patrulelor Gubru asupra noastră. Nu trebuie să te temi, însă, deoarece folosesc o bandă de frecvenţă foarte îngustă şi îmi reflectez raza vectoare departe de luna cea mai apropiată de noi. Este puţin probabil că vor reuşi vreodată să localizeze sursa de emisie a micii mele anchete biologice.

— Dar... dădu din cap Uthachalthing. De fapt... ce cauţi?

Orificiile respiratorii ale lui Kault pufniră.

— Un anume tip de rezonanţă cerebrală. E o chestie tehnică. Are de-a face destul de mult cu ceea ce-am citit în înregistrările tale despre aceste creaturi garthiene. În cele câteva informaţii sărăcăcioase pari să sublimezi faptul că aceste fiinţe pre-sensibile pot avea un creier nu foarte diferit de cel al pământenilor sau de acela al tymbrimienilor.

Uthachalthing rămase cu gura căscată, realizând maniera în care thennanianul folosise datele falsificate, pentru a porni o acţiune rapidă şi plină de entuziasm. Eul său interior ar fi fost, desigur, încântat.

— Şi? întrebă.

— Şi... lasă-mă să văd dacă pot demonstra cu un exemplu. Să-i luăm, de pildă, pe oameni.

— Te rog, interveni tymbrimianul, farâ prea mult entuziasm, mai mult din obişnuinţă.

— Oamenii reprezintă, în mod clar, unul din drumurile care pot fi urmate de biologicul pre-conştient, pentru a ajunge, în cele din urmă la inteligenţă. Inteligenţa lor a implicat iniţial utilizarea a „n” creiere care, ulterior, au devenit unul singur.

Uthachalthing clipi. Mintea celuilalt lucra atât de încet...

— Ascultă, tu... tu vorbeşti de faptul că creierul lor este divizat în două emisfere, parţial independente?

— Da. Şi de faptul că aceste jumătăţi sunt asemănătoare şi, în unele locuri, chiar redundante. În altele, îşi divid sarcinile. Despărţirea aceasta cerebrală este încă şi mai pronunţată la clienţii lor, neo-delfinii.

— Înainte de sosirea clanului Gubru aici, tocmai studiam informaţiile referitoare la neo-cimpanzei, care le sunt asemănători protectorilor lor în mai multe privinţe. Unul dintre primele lucruri pe care oamenii trebuiau să le facă în cadrul acestui prim proces de Ridicare la Conştiiţă a cimpanzeilor a fost să descopere un mod de a lega între ele funcţiile acestor două jumătăţi de creier într-o singură conştiinţă. Mai înainte ca această condiţie importantă să fie realizată, neo-cimpanzeii sufereau de ceea ce se numeşte în limbaj de specialitate – „bicameralitate”...

Kault tărăgăna vorbele într-un fel bizar, apropae gradual. Jargonul îi devenise din ce în ce mai tehnic, aşa încât, în scurtă vreme, Uthachalthing se simţi depăşit de explicaţii. Misterele funcţiilor cerebrale păreau să se reverse pretutindeni în adăpostul improvizat, asemenea unui fum gros.

Tymbrimianul aproape că se simţea ispitit să conceapă un glyph care să ilustreze starea de plictiseală, din ce în ce mai accentuată, dar îi lipsea energia chiar şi numai pentru a-şi deplasa cârceii.

— ...deci rezonanţa captată pare să indice că există, într-adevăr, minţi bicamerale, în sfera de acţiune a instrumentului meu.

„Ah, asta era”, realiză Uthachalthing.

Cu mult timp în urmă, în Port Helenia, pe vremea când mai era încă un „meşteşugar” inteligent de scheme complexe,

crezuse despre Kault că se putea dovedi, dacă era cazul, un ins plin de resurse. Acesta fusese, de altfel, motivul pentru care, de pe atunci, Uthachalthing îşi alesese drept cobai de experienţă un cimpanzeu cu un fond atavic necizelat de exerciţiul Elitizării. Kault, se afla, probabil, pe urmele bietului Jo-Jo, al cărui creier înapoiat era asemănător în multe privinţe cu cel al cimpanzeilor primitivi de acum două secole. Nu exista nici o îndoială că bietul Jo-Jo păstra câteva din acele trăsături „bicamerale”, de care vorbise Kault.

— Sunt deja convins, studiind dovezile tale şi pe ale mele, că nu mai putem amâna, conchise Kault. Trebuie să ajungem cumva, la o instalaţie de emisie şi să o folosim pentru a transmite mesajul spre casă. Spre stele.

— Şi cum ai vrea să faci asta? întrebă celălalt, mânat de curiozitate.

Fantele respiratorii ale lui Kault pulsau rar, din cauza emoţiei.

— Nu ştiu… poate că ar trebui să ne strecurăm cumva, să-i păcălim pe paznici sau să ne luptăm cu ei, pentru a pătrunde în Sucursala Bibliotecii Planetare, pe care, apoi, să o revendicăm drept sanctuar, şi să invocăm fiecare prioritate care există sub cele cincizeci de constelaţii ai thennan-ului. Sau poate că există vreo altă cale, diferită. Nu îmi pasă dacă asta înseamnă a fura o navă spaţială Gubru. Este absolut necesar ca, într-un fel sau altul, să pot trimite clanului meu vorbă despre asta.

Mai era oare voba de aceeaşi fiinţă care se grăbise să fugă cu orice preţ din Port Helenia, înainte de sosirea invadatorilor?

Kault părea tot atât de schimbat de dinafară, pe cât era şi în interior Uthachalthing. Entuziasmul thennanianului era o flacără fierbinte, în vreme ce tymbrimianul trebuia să şi-l alimenteze pe al său cu mare grijă.

— Vrei să stabileşti o revendicare asupra acestei rase pre-sensibile, mai înainte să apuce s-o facă cei din clanul Gubru?

— Ei, şi de ce nu? Aproape că mi-aş da viaţa să îi scap de asemenea protectori mizerabili! Ar trebui însă să ne grăbim. Dacă ceea ce am reuşit să interceptăm pe acest receptor cerebral se dovedeşte a fi adevărat, atunci înseamnă că emisarii Institutului pot să se afle deja în drum spre Garth. Cred că Gubru ne pregătesc o surpriză de proporţii. Poate că au făcut şi ei

aceeaşi descoperire. Trebuie să acţionăm foarte repede, dacă nu vrem să rămânem în întârziere!

Uthachlathing încuviinţă din cap.

— O ultimă întrebare, în acest caz, distinse colega... Făcu o pauză. De ce crezi că ar trebui să te ajut?

Respiraţia lui Kault deveni asemenea şuierului unui balon înţepat şi creasta i se pleoşti imediat. Se uită la Uthachalthing cu cea mai emoţionată expresie pe care un tymbrimian o văzuse vreodată pe faţa severă a unui thennanian.

— Asta îi va ajuta forte mult pe aceşti pre-sensibili, sâsâi el, într-un târziu. Soarta le va fi mult mai fericită astfel.

— Poate. Dar e un lucru discutabil. Numai despre asta e vorba, totuşi? Te bazezi exclusiv pe altruismul meu?

— Hmm! mârâi celălalt.

Pe dinafară, Kault părea foarte ofensat de ideea că mai exista loc şi pentru întrebări. Putea fi, totuşi, cu adevărat surprins? Era, în definitiv, un diplomat şi deci continua să ştie că cele mai ferme şi mai bune acorduri erau cele bazate pe autoconsens, demonstrat în mod făţiş.

— Asta ar... ar ajuta foarte mult partidul politic din care fac parte, dacă aş putea să le livrez o asemenea comoară? Am putea ajunge să alcătuim chiar şi Guvernul sugeră el, insinuant.

— O vagă îmbunătăţire a unei situaţii generale proaste nu este niciodată suficientă pentru a produce o asemenea stare emoţională.

Uthachalthing clătină din cap.

— Încă nu mi-ai explicat pentru ce nu aş revendica această descoperire pentru propriul meu clan. La urma-urmei, eu am investigat aceste zvonuri cu mult înaintea ta. Iar noi, tymbrimienii, am putea fi nişte protectori lenţi pentru aceste sărmane creaturi.

— Voi... voi... K'phmimphes'mengi? întrebarea mânioasă ţinea locul termenului care denumea în Galactic 7 „delicventa juvenilă”.

Era mai mult decât suficient pentru a-l face pe Uthachalthing să zâmbească din nou. Kault de mişcă stânjenit. Făcea un efort vizibil pentru a-şi păstra calmul diplomatic.

— Voi, tymbrimienii, nu veţi avea forţa necesară pentru a susţine o asemenea revendicare, murmură în cele din urmă. O

promisiune de ajutor din partea thennanienilor, împotriva acelora care îi asediază în prezent pe tymbrimieni...

— Dar...

— Iar garanţiile trebuie să fie ferme. Şi în avans. Trebuie să afli dacă aceşti pre-sensibili ai tăi există sau nu, de fapt.

— Nu te poţi aştepta ca... se bâlbâi Kault.

— Oh, ba da, ba da! De ce aş crede în aceste creţuri garthiene? În ce mă priveşte, nu au fost decât zvonuri şi legende. Niciodată nu am afirmat că eu cred în ele cu adevărat. Şi, totuşi, ai vrea să-mi risc viaţa, pentru ca să te conduc pe tine până la un post de comunicare. De ce-aş face-o, fără să am garanţia benficiului pentru clanul meu?

— Asta... asta e de necrezut!

— Şi, cu toate astea, este preţul pe care-l cer eu. De acord sau nu?

Pentru o clipă, tymbrimianul se temu că va asista la un eveniment neaşteptat: se părea că thennanianul era era pe punctul de a-şi pierde controlul. De a trece la acte violente. La vederea pumnilor lui masivi, care se încleştau şi se descleştau cu atâta rapiditate, Uthachalthing îşi simţi sângele răvăşit de năvala enzimelor de schimb. Valul de teamă, încă înăbuşită, îl făcu să se simtă mult mai vioi decât fusese în ultima vreme.

— Va... va fi precum doreşti, mârâi în cele din urmă Kault.

— Bine, suspină Uthachalthing, în timp ce se relaxa.

Trase înainte-i banca de date.

— Hai să ne batem capetele împreună, pentru a alcătui textul unui contract.

Le luă mai mult de o oră, pentru a stabili schema de ansamblu corectă.

După ce terminară şi semnară amândoi fiecare copie, Uthachalthing îi înmâna lui Kault o înregistrare şi o păstră pentru sine pe cealaltă.

„Uluitor!”, gândi el, ajuns în acest punct.

Plănuise multă vreme, pentru a ajunge la acest rezultat. Era cea de-a doua parte a farsei, în sfârşit dusă la bun sfârşit. Era un sentiment minunat să ştii că i-ai prostit pe Gubru. Pur şi simplu, de necrezut! Şi, totuşi, în ciuda nesperatului succes, realiză că se simţea mai degrabă amorţit decât triumfător. Nu ardea de nerăbdare să continue urcuşul printre crestele abrupte ale munţilor Mulun. Încercarea disperată pe care o săvârşeau

urma să aibă, fără îndoială, cu un singur rezultat: moartea amândurora.

— Desigur că ştii că... Uthachalthing, clanul meu nu va respecta contractul încheiat, dacă dovedeasc că e vorba de o greşeală. Dacă nu există gartieni, ai mei mă vor repudia, în cele din urmă. Vor anula, pe căi diplomatice, acest contract, iar eu voi fi un om mort.

Tymbrimianul nu se uită în direcţia lui Kault. Acesta era, cu siguranţă, încă un motiv al stării sale generale de deprimare.

„Un mare farsor nu trebuie să se simtă niciodată vinovat, se încuraja singur. Asta se întâmplă, din cauză că am petrecut prea mult timp în preajma oamenilor.”

Tăcerea dură o vreme, fiecare cufundându-se în propriile-i gânduri. Desigur, Kault urma să fie repudiat. Desigur, nu sosise vremea ca thennanienii să intre în alianţă sau măcar să facă pace cu antanta pământeano-tymbrimiană. Tot ceea ce sperase să realizeze prin acest contract fusese numai să semene confuzie în rândul duşmanilor săi.

Dacă Kault reuşea, printr-un miracol, să transmită mesajul şi aducă armatele thennaniene în cadrul acestui sistem actualmente rigid, atunci doi mari duşmani ai poporului său vor fi azvârâiţi într-o bătălie de proporţii, care îi va secătui... O mare bătălie pentru nimic. Pentru o specie inexistentă. Pentru fantomele creaturilor exterminate cu 50.000 de ani în urmă. Asta da farsă!

Ar fi trebuit să se simtă extrem de emoţionat.

De fericit! Cu tristeţe, realiza că nu-şi putea învinovăţi nici măcar S’USTRU’THOON-ul pentru neputinţa sa de a simţi măcar o oarecare plăcere. Nu, nu era nici măcar vina Athaclenei că nu-l mai părăsea sentimentul că tocmai trădase un prieten.

„Ei bine, se consolă, într-un târziu. Oricum, totul nu este decât în stadiul ipotetic. Pentru a-l conduce pe Kault la genul se staţie de emisie necesară transmiterii mesajului său, ar trebui să se întâmple mai mult de şapte miracole, fiecare mai impunător decât cel precedent.”

Şansa cea mai mare părea să fie aceea a morţii amândurora în cursul acestei încercări disperate.

Cu toată tristeţea, Uthachalthing mai găsi puterea să-şi ridice uşor cârceii. În aer, se formă imediat un glyph simplu de regret, în vreme ce-şi înălţa fruntea, pentru a-l privi pe Kault.

Era tocmai pe punctul de a-i vorbi, când, brusc, se întâmplă un lucru surprinzător: simţi o prezenţă străină trecând foarte aproape, în bezna nopţii. Pe cât de repede se întrupase însă din nefiinţă, pe atât de iute se grăbi să şi dispară.

„Mi s-a părut? îmi pierd deja şi bruma de puteri rămasă?”

În clipa următoare, reveni!

Se bâlbâi, de surprins ce era. Fiinţa invizibilă dădea ocol cortului, într-o spirală din ce în ce mai strânsă, atingându-i, în cele din urmă, marginile aurei.

Privi în sus, în încercarea zadarnică de a observa acel ceva ce se răsucea chiar lângă marginile adăpostului lor.

„Ce naiba fac? încerc să văd un glyph?” închise ochii şi aşteptă răbdător ca ne-lucrul să se apropie. Încet cu fereală, deschise o cale de percepţie.

„Suyr'iturumbul!”, strigă el.

Kault tresări, surprins.

— Ce e, prietene? Ce s-a în...

Uthachalthing însă nu răspunse. Se ridică, ca tras de o aţă nevăzută şi păşi afară, în adâncimea nopţii.

Briza aducea o mulţime de miresme, pe care nasul său le inspira, străduindu-se să le identifice. Îşi folosea din plin toate simţurile, pentru a descifra ceva din bezna profundă.

— Unde eşti? mai strigă o dată.

— Cine este acolo?

Două siluete păşiră înainte, în lumina slabă a lunii.

„Deci e adevărat”, îşi spuse tymbrimianul. Un om îl căutase printr-o prezenţă empatică atât de ingenioasă, încât părea să aparţină unui tymbrimian tânăr.

Dar nu acesta era sfârşitul surprizelor. Clipi de câteva ori, privind spre bărbosul războinic, înalt şi cu pielea bronzată, care arăta asemenea unuia dintre eroii epici barbari ai pământenilor de dinainte de Contact, şi lăsă să-i scape un alt strigăt de uimire, recunoscându-l pe Robert Oneagle, fiul deosebit de atractiv al Coordonatei Planetare.

— Bună seara, domnule, spuse Robert.

Se opri la câţiva paşi de el şi se înclină. Ceva mai în spatele său, neo-cimpanzeul Jo-Jo îşi frîngea mâinile cu nervozitate. Prezenţa sa aici nu concorda, evident, cu planurile lui Uthachalthing.

— U'hoomqn'ph? Idaten! exclamă din spate Kault, în Glactic 6.

— Uthachalthing, ce naiba caută un om aici? Robert se înclină din nou. Rostind cu atenţie silabele, el pronunţă formulele de salut, incluzând numele lor de specie întregi.

— Am făcut un drum lung, onoraţi domni, continuă el în Galactic 6, pentru a vă invita la o petrecere.

83

FIBEN

— Uşor, Tycho, uşor!

Animalul, de obicei liniştit, zvârlea din picioare şi trăgea cu putere de hăţuri. Fiben care nu fusese niciodată un bun călăreţ, se văzu obligat să descalece şi să apuce calul de căpăstru.

— Gata-gata, relaxează-te! încercă el să-l potolească. Nu e decât un alt transport care trece. Toată ziua a fost zgomotul ăsta... O să se termine în curând.

După cum presupusese, zgomotul dispăru, după ce maşina zburătoare trecu repede pe deasupra şi dispăru dincolo de copacii din apropiere, îndreptându-se către Port Helenia.

Multe se schimbaseră de când Fiben făcuse pentru prima oară drumul acesta, la numai câteva săptămâni după invazie. Atunci mersese în plin soare, pe o autostradă aglomerată, înconjurat de culorile proaspete ale primăverii. Acum, simţea vânturile toamnei urlând în spatele său de-a lungul văii mohorâte. Jumătate din copaci îşi lepădaseră deja frunzele, lăsându-le să hoinărească peste păşuni şi poteci. Fructele dispăruseră din livezi, iar traficul scăzuse aproape la zero.

Traficul aerian, asta era... Pe deasupra capului, transporturile păreau că nu se mai întrerup niciodată. De fiecare dată când aeronavele Gubru treceau pe deasupra, zgomotul îndepărtat îi zgâria nervii periferici.

Se aşteptase, încă de la început, să fie provocat, oprit sau chiar împuşcat, dar, de fapt, Galacticii îl ignoraseră cu desăvârşire, nefiind în stare, în aparenţă, să distingă un cimpanzeu de ceilalţi care fuseseră trimişi să ajute la strângerea recoltelor sau de specialiştii care începuseră să formeze personalul câtorva dintre staţiile de administare ecologică.

Fiben vorbise cu câţiva dintre cei din urmă, mulţi dintre ei fiindu-i cunoştinţe vechi. Aceştia îi povestiseră cum îşi dăduseră cuvântul, în schimbul libertăţii şi al unui sprijin, la nivel inferior, pentru a-şi putea continua munca. Nu erau prea multe lucruri de făcut, desigur, din cauză că venea iarna. Însă exista, cel puţin, un program şi supravieţuitorii Gubru păreau mulţumiţi să-i lase în pace să se ocupe de munca lor.

Invadatorii păreau, într-adevăr, preocupaţi de altceva. Concentrarea activităţii galactice se derula către sud, în direcţia aeroportului spaţial.

„Şi către locul ceremonialului”, îşi reaminti Fiben.

Chiar nu ştia ce avea să facă, în cazul improbabil în care ar fi apucat-o spre oraş. Ce s-ar întâmpla dacă ar merge drept înainte spre casa sărăcăcioasă care îi fusese închisoare? L-ar trimite înapoi Suveranul Bunei-Cuviinţe?

Dar Gailet?

L-ar aştepta ea acolo, cumva?

Depăşi câşiva cimpanzei, îmbrăcaţi în mantale căptuşite, care adunau rămăşiţele rămase într-un lan de curând recoltat. Nu îl salutară, dar nici el nu se aştepta s-o facă.

Adunarea de spice căzute era o muncă făcută, de obicei, de către cei mai săraci dintre stagiari. Le simţi, totuşi, privirea în ceafa, atunci când îi depăşi, împreună cu Tycho, în direcţia lui Port Helenia.

După ce animalul se mai calmă puţin, Fiben se urcă din nou în şa. Se hotărâse să încerce să reintre în Port Helenia pe acelaşi drum pe care plecase, în timpul nopţii – adică peste zid. În definitiv, dacă se putuse o dată, de ce nu ar fi fost posibil şi a doua oară? Oricum, nu avea nici un chef să se întâlnească cu însoţitorii Suveranului Preţului şi al Precauţiei.

Era o chestie tentantă. Totuşi, putea să prsupună că prima dată avusese, pur şi simplu, noroc. O repetare a gesturilor de atunci ar fi fost o dovadă de prostie. Oricum, alegerea nu-i aparţinu: soarta decisese pentru el. Când dădu colţul, se trezi nas în nas cu o patrulă Gubru. Doi roboţi de luptă, cu un design sofisticat, se răsuciră imediat, îl reperară şi porniră către el.

— Uşurel, băieţi! O spuse mai mult pentru el, deoarece era clar că, dacă ar fi fost programaţi să deschidă focul imediat ce-l localizau, n-armai fi avut ocazia să-l vadă şi el.

În faţa cabanei de lemn, se afla o maşină zburătoare, aşezată pe piloni groşi de piatră. Dedesubtul ei, se vedeau apărând două perechi de picioare cu câte trei degete şi nu trebuia să cunoşti prea multă Galactic 3, pentru a descifra că murmurele ciripite ce veneau din acea zonă exprimau o stare de profundă frustrare. Când avertismentul şuierat al roboţilor străbătu spaţiul ce-i despărţea de maşinărie, de sub maşină se făcu auzită pocnitura ascuţită a unei lovituri, urmată îndeaproape de im ţipăt indignat.

Imediat, o pereche de ciocuri încovoiate îşi făcură apariţia de cealaltă parte a umbrei aparatului. Două perechi de ochi galbeni îl fixau concentraţi, fără să clipească. Unul dintre păsăroi, cu penele ciufulite, îşi frecă uşor capul, pe care se distingeau bine urmele unor lovituri.

Fiben îşi strânse buzele, pentru a-şi opri buzele. Descălecă şi se apropie de bunker, încurcat de faptul că nici maşinile din spate şi nici cei doi soldaţi nu făceau nici un gest spre a-l opri.

Se opri înaintea celor doi Gubru şi făcu o plecăciune adâncă.

Aceştia îşi aruncară o privire lungă unul altuia şi prinseră să ciripească iritaţi ceva. Unul emitea, din când în când ceva care semăna cu un geamăt surd şi resemnat. După un timp, cei doi soldaţi ai Ghearei ieşiră de tot de sub maşina stricată şi se ridicară în picioare. Fiecare din ei dădu încet dar vizibil din cap.

Tăcerea se prelungea.

Apoi, unul dintre ei fluieră un alt semnal slab şi prinse să-şi perie praful de pe penaj. Celălalt se mulţumi numai să-i arunce lui Fiben o privire fioroasă.

„Acum ce naiba se întâmplă?”, se strădui el să-şi pună ordine în gânduri. Ce ar fi trebuit să facă?

Constată că îl mâncau degetele de la picioare. Făcu o nouă plecăciune, apoi, cu gura uscată, se îndreptă cu spatele la cei doi şi apucă de căpăstrul calului. Cu o nonşalanţa afectată, începu să meargă în direcţia gardului întunecos ce înconjura Port Helenia şi care îşi întindea linia cenuşie cam la un kilometru în faţă.

Tycho necheză, dădu din coadă de câteva ori şi încercă să se elibereze de frâu.

„Tycho, nu acum, te rog!”, imploră Fiben în gând.

Când, în sfârşit, un cot al şoselei îl scoase din câmpul vizual al celor doi soldaţi, Fiben se lăsă să alunece din şa, epuizat. Stătu în fund, şi, vreme de câteva minute, nu făcu altceva decât să se legene asemenea unui copilaş.

— Ei, grăi cu voce tare, în cele din urmă. Chiar cred, în definitiv, că este armistiţiu.

După această primă „confruntare”, întâlnirea cu postul de gardă de la poarta oraşului, se dovedi o adevărată plăcere. Pe Fiben îl distra acum să-i facă pe soldaţii Ghearei să-i recunoască sarcasmul plecăciunilor. Îşi mai amintea câte ceva din ceea ce îl învăţase Gailet despre protocolul Galactic. Obţinerea recunoaşterii lor de către rasa-client kwackoo se dovedise vitală, pentru început. Obţinerea recunoaşterii din partea rasei patronatoare Gubru constituia deja o „delicatesă”. Ea însemna, de asemenea, şi faptul că Suveranul Bunei-Cuviinţe nu renunţase încă la planurile sale.

Într-un târziu, opri calul chiar în faţa zidului înalt. Poarta de fier era deschisă şi nepăzită. Globurile de supraveghere dispăruseră din peretele de piatră. Îl lăsă pe Tycho să pască în grădina neîngrijită şi trase în lături cele două mari şi moi paraşute de iederă, care împodobeau, în formă de ghirlandă, uşa deschisă.

— Gailet! strigă.

Gărzile de aspiranţi plecaseră şi ele. Plase de praf şi bucăţi de hârtie colorată pluteau în curentul de aer iscat în uşa întredeschisă şi se rostogoleau către hol. Ajuns în pragul camerei pe care o împărţise cu Gailet, Fiben se opri şi scrută spaţiul interior. Era o mizerie chioară. Cea mai mare partea a mobilierului se afla încă acolo, dar costisitorul sistem de captare a sunetului şi holo-peretele fuseseră smulse şi luate de

aspiranţi. În mod surprinzător, îşi descoperi banca personală de date chiar acolo unde o părăsise, în noaptea evadării.

Gailet plecase.

Deschise dulapul şi-i trecu în revistă interiorul. Majoritatea hainelor atârnau încă de cuiere. Era clar că nu avusese timp să-şi facă bagajele.

Ridică roba strălucitoare de ceremonial, primită de la personalul Suveranului.

Sub degetele sale bătătucite, materialul din mătase fâşâia neted, având transparenţa strălucitoare a oglinzii.

Roba lui Gailet lipsea.

„Oh, Dumnezeule!”, gemu Fiben.

Se răsuci şi reveni în hol. În mai puţin de o clipă, străbătu culoarul şi de pe trepte, sări direct în şa. Dar Tycho continua să pască, fără să-l ia în seamă, iar Fiben trebui să-l izbească cu piciorul în coaste, până ce animalul pricepu ceva din urgenţa situaţiei. Cu un fir de floarea-soarelui încă atârnându-i între buze, calul se întoarse şi păşi pe poarta deschisă, înapoi în stradă. Când realiză unde se afla, Tycho îşi plecă botul şi porni la trap, fără să aştepte să i se comande.

Alcătuiau un tablou destul de ciudat, aşa cum galopau, pe străzile tăcute şi aproape pustii, cu roba şi cu floarea fluturând asemenea unor drapele în vânt.

Puţini trecători erau însă martori la alergarea aceea sălbatică, în cele din urmă, ajunseră în preajma cheiurilor aglomerate.

Părea că aproape toţi cimpanzeii din oraş se strânseseră acolo. O mare tălăzuitoare de corpuri maronii se îmbulzea pe malul apei, înveşmântaţi în culorile toamnei. Capetele se mişcau asemenea apelor de bazin aflat la numai câţiva metri. Ciorchinii de cimpanzei se aplecau periculos de mult pe marginile acoperişurilor învecinate, iar alţii se atânaseră, pur şi simplu, de ţevile de scurgere de pe zidurile clădirilor.

Abia în această situaţie realiză Fiben ce bine era că nu se deplasa pe jos. Tycho se dovedea realmente util, sforăind şi înghiontindu-i cu botul pe cimpanzeii surprinşi în cale. Nu după multă vreme, profitând de înălţimea la care se afla în şa, reuşi să-şi dea seama despre natura fenomenului pentru care se agitau cu toţii în felul acesta.

Nu foarte departe de el, lângă corpul strălucitor al unei nave de culoare albă, ce scânteia ca un briliant în contrast cu traulerele ponosite de alături, se înghesuia cea mai mare parte a mulţimii de pe ţărm. Vasul aştepta nemişcat pe luciul apei. Doi dintre membrii avieni ai echipajului stăteau chiar în mijlocul său, ciripind şi agitându-şi mâinile înarmate, dând instrucţiuni pe care marinarii cimpanzei le ignorau politicos, în vreme ce legau nava avariată cu parâme groase, pregătindu-se s-o remorcheze către ţărm.

„Şi ce aşa mare brânză! ?”, se miră Fiben. O navă Gubru de patrulare suferise o avarie. Pentru asta toţi cimpanzeii din oraş năvăliseră pe străzi? Pesemne că cetăţenii actuali din Port Helenia duceau o criză actuală de distracţii.

Abia într-un târziu, realiză că, de fapt, numai câţiva orăşeni pr veau către acţiunea fără importanţă, ce se desfăşura în imediata lor vecinătate, în vreme ce marea majoritate privea către sud, dincolo de golf.

„Oho!”, scăpă un suspin de uluială Fiben, după care rămase şi el fără glas, pentru câteva clipe.

În locul unde altădată se afla aeroportul spaţial colonial, se înălţau acum câteva turnuri noi şi strălucitoare. În mod ciudat, monoliţii sclipitori nu arătau asemenea maşinilor de transport Gubru, sau ca navele lor de război globulare şi greoaie, ci păreau turtele unor turnuri înalte şi îndrăzneţe, reprezentative pentru o civilizaţie cu mult mai veche decât existenţa vieţii pe Pământ.

Sclipiri şterse de lumină ajungeau până la ţărm din direcţia semeţelor nave stelare, ce aveau la bord înalţi Galactici, după cum bănuia Fiben. Formaţia se mişca majestuoasă către vest, abordând viteza tipică de croazieră, pentru a se apropia de Port Helenia de-a lungul arcului golfului. În final, se alătură spiralei obişnuite de trafic ce cobora spre South Point. Fiecare dintre spectatorii de faţă realiză că se întâmpla ceva cu totul deosebit.

Aproape fără să relizeze, Fiben îl mâna pe Tycho prin mulţime, până ajunse la marginea cheiului principal. Acolo, un şir lung de cimpanzei, purtând insigne ovale, se străduia să ţină piept afluxului mulţimii.

„Au revenit la sistemul proctorilor?! se miră Fiben. Asta înseamnă că aspiranţii se dovediseră un eşec, aşa încât Gubru fuseseră nevoiţi să reinstaureze societatea civilă.”

Un cimpanzeu, purtând brasarda unui caporal proctor, apucă căpăstrul lui Tycho şi i se adresă răstit:

— Hei! Nu se poate pe...

Apoi clipi neîncrezător de câteva ori şi izbucni:

— Ifni! Tu eşti, Fiben?

Fiben îl recunoscu, la rându-i pe Barbaby Fulton, unul dintre cimpanzeii implicaţi în mişcarea de rezistenţă urbană a lui Gailet. Se strădui să-i zâmbească, deşi gândurile-i erau departe de pacea afişată.

— Bună, Barnaby. Cred că nu te-ain mai văzut de la începutul revoltei în vale. Mă bucur să constat că mai trăieşti...

De ceea ce se temea, nu scăpase: odată fixat un alt punct de atragere al atenţiei, cimpanzeii masculi şi femele din zonă prinseră să se înghiontească unii pe alţii şi să vorbească în şoaptă. De câteva ori îşi auzi numele şoptit cu fereală. Apoi, brusc, murmurele încetară şi tăcerea îl înconjură ca o apă grea, stătută. Vreo doi-trei dintre spectatorii mai apropiaţi îşi făcură loc până în preajma sa şi îl atinseră cu mâinile pe Tycho, apoi propriu-i picior, pentru a verifica dacă existau cu adevărat.

Barnaby făcu un efort vizibil pentru a adopta un ton de indiferenţă asemănător celui afişat de Fiben.

— De fiecare dată când mă mânca pielea, mă gândeam, fără să vreau la tine. Acum... nu ştiu... S-a zvonit, în ultima vreme că ar fi trebuit să fii acolo.

Arătă cu braţul, indicând activitatea frenetică ce se defaşura dincolo de port.

— Alţii ziceau că ai fi fugit înspre munţi. Iar alţii...

— Ei bine, ce ziceau ăştia de pe urmă?

Barnaby îl privi stânjenit şi înghiţi în sec.

— Ziceau că... ţi-ar fi venit rândul.

— Hmmm, se mulţumi să comenteze Fiben. Cred că, în definitiv, toate presupunerile erau corecte.

Tocmai atunci, traulele terminaseră de tras în docuri nava de patrulare. Alte vase, cu echipaje formate din cimpanzei navigau mai departe de ţărm, însă nici unul dintre ele nu depăşea limita imaginară, trasată de şirul geamandurilor.

Acestea punctau din loc în loc apa liniştită, de-a curmezişul golfului.

Barnaby aruncă priviri furişe către stânga şi către dreapta sa, apoi se apropie şi-i spuse repede, cu voce coborâtă:

— Fiben, au mai rămas câţiva cimpanzei în oraş, care s-au organizat din nou. Fireşte, a trebuit să-mi dau cuvântul când mi-am luat înapoi brasarda, dar îi pot comunica profesorului Oakes că eşti în oraş. Sunt sigur că ar dori să vă întâlniţi la un miting, în această seară...

Fiben dădu din cap.

— Nu am timp pentru asta. Trebuie neapărat să ajung acolo!

Arătă cu capul spre locul unde navele îndepărate îşi aruncau jerbele de sclipiri pe promontoriile înalte. Buzele lui Benjamin se strânseră, până când deveniră o linie subţire.

— În locul tău, eu unul nu aş face-o. Linia geamandurilor este supravegheată cu stricteţe şi expediază înapoi pe oricine încearcă să treacă de ea.

— Au prăjit pe cineva până acum?

— Ei bine, nu. Eu nu am văzut, cel puţin. Dar...

Nu mai apucă să continue. Fiben trase de frâu şi înghionti calul cu călcâiele.

— Mulţumesc, Barnaby. Asta e tot ce voiam să ştiu.

Proctorii se feriră în lături, făcându-i loc lui Tycho să păşească de-a lungul cheiului. Nu departe, mica flotilă de salvare tocmai ajunsese la docuri şi marinarii legau parâmele elegantei nave de luptă Gubru. Cimpanzeii erau nevoiţi să se aplece mult în afara copastiei sau să se mişte în poziţii ghemuite pe sub colacii de parâmă, îmboldiţi de privirile mânioase ale soladaţilor Ghearei şi de bâzâitul lor furios.

Fiben îşi îndreptă calul dincolo de lanţul de soldaţi, care l-ar fi oprit din nou, pentru a-l identifica. Stătea drept în şa, ignorându-i complet. Călări la pas, depăşind vasul de patrulare, şi se îndreptă către celălalt capăt al cheiului, unde privirea sa ageră descoperise o mică ambarcaţiune de pescuit, legănându-se leneşă pe valurile molcome. Ajuns în dreptul ei, îşi cumpăni bine picioarele în scări şi sări jos dintr-o bucată.

— Îţi plac animalele? îl întrebă pe marinarul uluit, care-l privea de sus în jos, aplecat peste frânghiile de andocare.

Când acesta încuviinţă din cap, aproape fără să-şi dea seama ce face, Fiben îi puse în mâini căpăstrul lui Tycho.

— În regulă. Atunci putem să facem schimbul. Sări, fără să mai aştepte răspuns, pe punte şi păşi dincolo de cabină.

— Trimite nota de plată pentru diferenţa de valoare Suveranului Bunei-Cuviinţe. Ai priceput? Suveranului Bunei-Cuviinţe.

Cimpanzeul holbă ochii, nerevenindu-şi din starea de uluială.

Într-un târziu îşi dădu seama că-i atârna falca de jos şi o închise cu un zgomot sec, de dantură ciocnită.

Fiben apăsă butonul de pornire şi ascultă o clipă sunetul grav şi gutural al motorului.

— Am luat-o din loc, îi făcu semn cu mâna. Ia-ţi adio de la ea. Zâmbi: Mulţumesc pentru ajutor. Şi vezi, ai grijă de Tycho!

Marinarul clipi repede, părând că începe să se dezmeticească.

Tocmai când hotărâse să se înfurie, câţiva dintre cimpanzeii ce-l urmaseră pe Fiben de-a lungul cheiului, sosiră în dreptul său şi îl înconjurară. Unul dintre ei se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. În fine, pescarul rânji şi se grăbi să dezlege parâma bărcii. Îi azvârli funia pe punte. Când Fiben făcu prima manevră, strângace, de desprindere de ponton şi lovi cheul din stânga, faţa i se încruntă uşor. Înghiţi în sec şi-i strigă, acoperind bâzâitul motorului.

— N-noroc!

— Da-da, mult noroc, Fiben! strigă de alături Barnaby.

Fiben împinse manşa către înapoi şi ambarcaţia făcu un tonou larg, trecând foarte aproape de marginile de duroplast ale navei de patrulă Gubru.

De la numai câţiva metri distanţă, aceasta nu mai părea chiar atât de orbitor de albă. În realitate, caiena întreagă era brăzdată de ciupituri şi de coroziune.

Ciripelile subţiratice, pline de indignare, de cealaltă parte a bordului demonstrau că soldaţilor Ghearei nu le trecuseră încă nervii.

Fiben îi depăşi fără să le acorde nici cea mai mică atenţie. Execută un viraj larg şi fixă capul-compas către sud, către linia geamandurilor, care împărţea în două părţi inegale golful liniştit la acea oră.

În larg, agitată şi înspumată de briză, apa era acoperită pe mari porţiuni de obişnuitele gunoaie aduse de vânturile de răsărit, statornice în acea perioadă a anului. Dacă priveai cu atenţie, puteai găsi orice printre resturile colorate, de la frunzele obişnuite, smulse copacilor de pe ţărm şi până la paraşutele plate de iederă sau la pene lungi de pasăre.

Fiben se văzu nevoit să încetinească foarte curând, pentru a evita ca elicea să se încurce printre cocoloaşele mai mari ale rămăşiţelor purtate ici şi colo de valuri, precum şi pentru a nu se ciocni de ambarcaţiunile de toate felurile, aglomerate cu cimpanzei spectatori.

Se apropie de linia de barieră cu viteză redusă. Simţea în ceafă privirile a sute de ochi ce-l fixau curioase, în vreme ce depăşea strâns ultimul vas încărcat până la refuz cu cei mai îndrăzneţi locuitori ai portului.

„Doamne-Dumnezeule, oare chiar ştiu ce fac?”, se întrebă, fără să încerce să-şi răspundă.

Până în acea clipă, acţionase asemenea unui automat. Acum însă realiza că aventura sa risca să se transforme într-o joacă mult prea periculoasă. Ce spera să realizeze în felul acesta? Şi ce avea de gând să facă mai departe? Să întrerupă Ceremonia?

Se uită cu atenţie la impunătoarele nave stelare de dincolo de malul celălalt al golfului, strălucind în splendoarea lor rece şi inumană. Ca şi cum ar fi fost treaba lui să se amestece în planurile unor fiinţe aparţinând unor clanuri atât de vechi şi de măreţe!

Simţea, într-un mod aproape fizic, că tot ceea ce urma să întreprindă nu va face altceva decât să-l pună pe el în încurcătură şi, odată cu el, poate, întreaga sa rasă.

„Cred c-ar trebui să mai meditez la asta”, murmură şi opri motorul bărcii, în timp ce linia de geamandură se apropia încet.

Se gândi la câţi semeni îl priveau în clipa aceea.

„Ei sunt poporul meu, îşi aminti. Eu... eu trebuia să îi reprezint acolo. Da, însă am ratat ocazia. Suveranul Bunei-Cuviinţe şi-a dat seama de greşeala făcută şi a întocmit alte aranjamente. Sau poate că ceilalţi Suverani au câştigat disputa cu el şi atunci, dacă îndrăznesc să mă arăt, sunt ca şi mort!”

Se întrebă ce ar fi gândit cei din spatele său dacă ar fi ştiut că numai cu câteva zile în urmă manipulase un om, că

ajutase la răpirea unuia dintre protectorii săi, a comandantului său legal. Teribil reprezentant al rasei mai era!

„Mai bine! Gailet nu are nevoie de unul ca mine. Se va descurca perfect fără umila mea persoană.”

Răsuci volanul şi trecu prova ambarcaţiunii la câţiva centimetri pe lângă una din geamandurile albe. Întoarse capul şi o văzu răsucindu-se în urmă.

Nici ea nu părea tocmai nouă. La o privire mai atentă, îşi dezvăluia pielea colorată de apa mării.

„Dar cine naiba era el să-şi permită să judece astfel de lucruri, din poziţia cea mai umilă pe care se găsea?”

Clipi de câteva ori, străduindu-se să alunge gândul. Ei nu, că asta era prea de tot! Fixă din nou geamandura. Încet-încet, buzele i se răsfrânseră în afară.

„De ce voi... voi, ticăloşilor...”

Aduse demarorul în poziţia „zero” şi lăsă motorul să se oprească, închise pleoapele şi-şi masă tâmplele cu mâinile, încercând să se concentreze.

„La naiba! Cred că nu fac altceva decât să mă înconjur oare cu o altă barieră de frică... ca aceea, de la zidul oraşului. Asta este însă mult mai subtilă. Cred că profită din plin de simţul propriei mele nimicnicii. De umilinţa mea...”

Deschise ochii şi privi iar geamandura. După un timp, buzele i se destinseră într-un rânjet.

„Care umilinţă?” întrebă cu voce tare.

Râse, răsuci volanul şi apăsă cu putere pe demaror. Ambarcaţiunea porni din prima. Ajuns în dreptul barierei, nu-şi mai permise nici o ezitare şi nici nu-şi mai ascultă îndoielile, pe care aparatele îndepărtate şi subtile se străduiau să i le strecoare în inconştient.

„În definitiv, murmura pentru sine, ce-ar putea face ei, ca să zdruncine încrederea în sine a cuiva care se înşeală asupra proporţiilor?”

În acest punct, inamicul comisese o eroare flagrantă. Fiben realizase cauza provocatoare de spaimă şi, în vreme ce depăşea linia interzisă, trecea, conştinet, dincolo de propriile-i temeri. Hotărârea care-l împingea înainte acum era întărită de însuşi contrastul cu îndoielile de mai înainte.

Se apropia de promontoriul opus, cu o lucire ameninţătoare în ochi.

Briza avu o răbufnire şi ceva auriu fâlfâi pentru o clipă chiar sub genunchiul său. Fiben aruncă o privire furişă şi văzu vechea robă de ceremonie, pe care o descoperise în dulapul fostei închisori. Probabil că o vârâse sub centură chiar înainte de a sări în spatele lui Tycho, cu un gest involuntar.

Abia acum realiza că mirarea celor ce se holbaseră la el pe drum avusese la bază un suport real.

Începu să râdă, ţinând cârma cu o mână, îşi trecu veşmântul peste umeri, în vreme ce ambarcaţiunea se îndrepta către o zonă mai liniştită a plajei. Malurile abrupte nu lăsau să se vadă ce se petrecea deasupra, pe litoralul peninsulei înguste. Doar zumzetul navelor ce încă mai continuau operaţiunile de asolizare era încă – spera el – un semn că, poate, nu se afla prea mult în întârziere.

Trase barca pe un banc de nisip alb, sclipitor, scufundat la aproape un picior sub apa mareei.

Se afla tocmai pe punctul de a sări în apa limpede când, o ultimă privire aruncată înapoi, îi atrase atenţia că în îndepărtatul Port Helenia se petrecea ceva neaşteptat. Strigăte slabe de emoţie ajungeau până la el, peste oglinda apei.

Masa maronie de pe docuri tălăzuia acum către dreapta. Fiben smulse, cu un gest grăbit, binoclul din suportul de pe cabestan şi-l îndreptă către zona principală a cheiului. O mare parte din cimpanzei alergau, vădit emoţionaţi, către răsărit, spre intrarea principală a oraşului... într-o atitudine nu tocmai speriată, cât mai ales de zăpăceală!

Câţiva din cimpanzeii mai agitaţi prinseră să se îmbrâncească, iar unii sfârşiră prin a cădea în apă, trebuind să fie salvaţi de cei de pe chei.

Orice ar fi fost, remarcă Fiben, nu părea să aibă un caracter înspăimântător, ci mai degrabă producător de confuzie. Oricum, nu mai putea să întârzie, examinând o problemă care, poate, nici nu-l privea direct. Mai ales acum, când credea că a înţeles exact în ce consta puterea sa interioară, care-l ajutase să dpăşească bariera psihologică, trasată de Gubru.

„Concentrează-te asupra unei singure probleme o dată, îşi porunci. Mergi la Gailet şi spune-i că-ţi pare rău că ai părăsit-o. Convinge-o că n-o vei mai face niciodată.”

Era un sfat practic, uşor de pus în practică chiar şi de unul ca el.

Găsi o potecă îngustă ce se strecura în sus, spre coama falzei.

Pământul era sfărâmicios şi i se sfărâma periculos sub tălpi, mai ales atunci când briza îl dezechilibra, izbindu-l din laterală. Continua să înainteze grăbit, totuşi, ritmul de deplasare fiind îngrădit numai de cantitatea limitată de oxigen pe care plămânii o puteau absorbi şi inima o putea pompa către celulele corpului.

84

UTHACHALTHING

Cei patru formau un grup ciudat, ce se grăbea spre nord, pe sub cerul înnorat. Şi, totuşi, asta nu puteau remarca decât cele câteva rare rozătoare indigene, care-i fixau uluite preţ de câteva clipe, mai înainte de a plonja la adăpostul vizuinelor subterane, renunţând pentru o vreme la ronţăitul seminţelor coapte.

În ceea ce-l privea pe Uthachalthing, el considera acest marş forţat ca pe o umilinţă. Fiecare dintre însoţitorii săi părea să posede un oarece avantaj aupra sa.

Kault pufnea alături, înfuriat în mod evident, de natura accidentată a terenului din jur. Însă, odată depăşită faza

acomodării, mătăhălosul thennanian intrase într-un ritm ce părea foarte greu de oprit.

Micuţul Jo-Jo... ei bine, micuţul Jo-Jo se comporta ca o fiinţă aparţinând acestor locuri. Se găsea sub stricta supraveghere a tymbrimianului şi acesta îl ţinea mereu departe de câmpul vizual al lui Kault: nu avea nici un rost să stârnească temerile uriaşului. Când terenul deveni mult mai accidentat, cimpanzeul începu să sară peste obstacole, nemaiostenindu-se să le ocolească. În cele din urmă, când ajunseră iar pe teren plat, Robert se oferi să-l care în spate, fără să ţină cont de prăpastia care separa, în mod oficial, rasele lor. Nerăbdarea îl făcea să încalce, cu bună ştiinţă, regulamentele. Era evident faptul că, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să alerge tot timpul.

Schimbarea ce-l afecta pe Robert Oneagle era uimitoare, cu atât mai mult cât nu ţinea de aspectul fizic. În noaptea precedentă, când Kault îl rugase să-i explice, pentru a treia oară, un fragment din povestea sa, Robert concepuse în mod clar, deşi inconştient, o versiune simplificată a TEEV'NUS-ului, ridicând-o deasupra capului. Uthachalthing putuse percepe cum omul se folosise în mod îndemnatic de glyph pentru a-şi exprima frustrarea, astfel nici unul dintre sentimentele sale intime nu se transformase într-o lipsă de curtenie vizibilă, faţă de thennanian.

Tymbrimianul realiza că mai erau încă foarte multe lucruri pe care Robert nu le dăduse încă pe faţă. Deşi din ceea ce spunea, rezultau o mulţime se sensuri, pentru cine ştia să citească.

„Bănuiam că Megan îşi subestima fiul. Dar chiar la aşa ceva nu m-am aşteptat”.

În mod evident, în acelaşi mod, îşi subapreciase şi el, la rândul său, propria-i fiică.

„E limpede...”

Uthachalthing se strădui să nu resimtă o durere prea acută în profunzimea cărnii şi în vâltoarea sângelui, faţă de gestul ei nesăbuit, care îi luase aproape tot. Mult mai mult decât îşi imaginase el vreodată că ar putea să piardă.

Se străduia să ţină pasul cu ceilalţi, dar deja mugurii ce marcau transformarea fiziologică îi palpitau dureros sub piele. Nu era de vină numai faptul că un tymbrimian era întotdeauna mai predispus către adaptabilitate şi nu spre rezistenţa fizică.

Exista o greşeală de orientare în ceea ce privea propria-i voinţă. Ceilalţi aveau fiecare câte un scop bine conturat şi se îndreptau spre el cu entuziasm. Pe când el... el era mânat numai de simţul datoriei.

Kault se opri în vârful unui muncel, de unde se zăreau, bine conturaţi în zare profilurile munţilor falnici şi impunători. Se găseau chiar la liziera unei păduri de arboret, ce deveneau tot mai înalţi pe măsură ce escaladau pentele domoale, transformându-se în copaci.

Uthachalthing privi încruntat în sus, către spinările abrupte, ascunse din când în când de burţile ceţoase ale unor nori, care puteau foarte bine să fie pline de zăpadă, şi speră din toată inima că nu vor trebui să se caţere prea mult.

Mâna uriaşă a lui Kault îl ajută să străbată ultimii metri, după care i-o strânse, semnificativ, pe a sa. Aşteptă câteva clipe ca tymbrimianul să-şi revină de pe urma efortului, urmărindu-i respiraţia grea, care-i făcea nările larg deschise să freamăte.

— Încă nu pot să cred pe de-a-ntregul ceea ce mi s-a povestit, îi zise el. Ceva anume din povestea asta a pământeanului nu sună adevărat, colega.

— T’funatu...

Uthachalthing renunţă şi o dădu pe anglică, limbaj ce părea a necesita o cantitate mai mică de aer pentru pronunţie.

— Ce... ce găseşti chiar aşa greu de crezut aici, Kault? Crezi cumva că Robert ne-a minţit?

Kault îşi flutură mâinile prin faţa lui, în semn de protest. Creasta i se umflă, indignată.

— Sigur că nu! Cred numai că tânărul e puţin cam... naiv.

— Naiv? Cum asta?

Uthachalting putea privi în sus acum, fără teama că ceea ce vedea urma să se separe în două imagini distincte, în cortexul său.

Robert şi Jo-Jo nu se mai vedeau. Probabil că o luase iar înainte.

— Vreau să spun că Gubru sunt în stare, în mod evident, de mult mai mult decât pretind. Tratatul pe care îl oferea – pacea cu Pământul, în schimbul posesiei unor insule gartliiene şi al unor drepturi de achiziţie minore din stocul neo-cimpanzeilor – un asemena tratat spun că nu pare să merite costul unei

ceremonii interstelare. Bineînţeles că, pe ascuns, se află pe urmele unor chestii nemaipomenite, prietene.

— Şi ce crezi că vor?

Kault îşi legănă de la stânga la dreapta capul mare, aproape lipsit de gât, de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni altcineva nu trăgea cu urechea. Vocea îi scăzu mult în volum, cât şi în privinţa calităţii timbrului.

— Îi suspectez că intenţionează să facă o adopşiune neprevăzută în ceremonial.

— Adopţiune? Oh, vrei să spui că...

— Exact. Garthienii, termină Kault, ca pentru el. De aceea consider că e un mare norc faptul că aliaţii tăi pământeni au sosit cu astfel de veşti. Nu putem decât să sperăm că se vor devedi în stare să asigure transportul, după cum au promis. Altfel, nu vom ajunge la timp, pentru a preveni o teribilă tragedie.

Uthachalthing nu putea decât să regrete profund ceea ce pierduse din neatenţie. Deoarece Kault ridicase o problemă, de o complexitate care te lăsa perplex, una care într-adevăr merita un glyph fixat cu fineţe, pentru mai multă vreme deasupra capului.

Evident, avusese un succes dincolo de orice aşteptare a sa. După spusele lui Robert, conducerea Gubru înghiţise mitul „garthian”, cu fulgi cu tot. Suficient de mult pentru a-şi provoca singuri tot răul pe care li-l dorea el. Mai mult, chiar şi Kault ajunsese să creadă în poveastea asta fantasmagorică. Pretindea chiar că instrumentul său aducea proba materială a existenjei fiinţelor ieşite, cu mult timp în urmă, din propria sa imaginaţie.

Părea incredibil!

Iar, acum, Gubru se comportau, de parcă şi ei, la rândul lor, ar fi deţinut alte dovezi, pe urmele cărora vroiau să meargă mai departe, altele fecât indiciile fabricate, pe care le lăsase el, destul de la vedere. Şi acţionau, ca şi cum ar fi avut confirmarea faptului.

Bătrânul tymbrimian simţea că-i venea să meşterească un SYULGG-KOUNN, pentru a sărbători asemenea unor întorsături uluitoare. Se afla, totuşi, într-o stare de confuzie mult prea mare şi puterile începeau să-l lase, pentru a mai încerca ceva.

Un strigăt venit din faţă îi determină să se răsucească pe amândoi odată. Uthachalthing se chiori zadarnic: îşi dori cu

ardoare să poată să ia ceva din nedoritul (în acele clipe) său simţ empatic şi să-l transfere în domeniul văzului. Zadarnic însă.

Pe vârful următoarea creste se putea desluşi vag silueta lui Robert Oneagle. Căţărat pe umerii săi, Jo-Jo le făcea semne cu braţele. Alături de ei, privirea obosită a tymbrimianului mai desluşi ceva, un fel de lucire albastră ce părea că izvorăş-te din pământ, radiind o senzaţie stranie de bunăvoinţă. Era chiar semnalul luminos care-l condusese de multe ori pe Uthachalthing de-a lungul rătăcirilor lor prin stepă, după prăbuşirea, cu luni în urmă, a navei ce îi transportase la adăpost.

— Ce spun? întrebă nedumerit Kault. Nu reuşesc să desluşesc cuvintele.

Nici el nu putea. Ştia însă cu exactitate ce spuneau ceilalţi doi.

— Cred că ne transmit că nu mai avem mult de mers, îi răspunse cu un fel de uşurare. Ne comunică că au găsit mijlocul de transport.

Fantele repiratorii ale thennanianului pufniră de satisfacţie.

— Bine. Acum, nu ne mai rămâne decât să sperăm că Gubru vor urma obiceiul şi armistiţiul potrivit situaţiei, atunci când vom apărea, şi că ne vor oferi tratamentul diplomatic adecvat, ca unor veritabili ambasadori speciali.

Uthachalthing încuviinţă din cap. Dar pe când începuse să mărşăluiască din nou pe coasta înclinată, se gândi că sclipirea aceea nu era decât un motiv în plus de îngrijorare.

85

ATHACLENA

Se strădui să-şi domine sentimentele. Pentru toţi ceilalţi,era un lucru serios, chiar tragic.

Nu era însă chip să le poată ţine înăuntru: încântării nu i se puteau pune stavile. Numeroşi glyph-i subtili, cu margini dantelate, îi ieşeau rotindu-se uşor din cârceii unduitori şi se

împrăştiau departe, printre copaci, umplând poienile cu ilaritatea sa.

Ochii îi erau larg deschişi şi se văzu obligată să-şi acopere buzele cu palma, pentru ca cimpanzeii din jur să nu-i observe mult prea umanul zâmbet.

Portabilul holo – fusese aşezat pe vârful unei creste şi orientat spre Valea Sindului, către nord-vest, pentru a îmbunătăţi recepţia. Pe ecran, se derula scena, care era chiar atunci televizată pe tot teritoriul Port Heleniei.

Datorită armistiţiului, cenzura fusese ridicată. Chiar şi lipsită de personal uman, capitala avea o mulţime de „vânători de imagini”, cimpanzei aflaţi la faţa locului cu camere mobile, pentru a surprinde rămăşiţele distrugerii, în toate detaliile lor copleşitoare.

— Nu mai pot suporta! gemu Benjamin de alături.

Elayne Soo murmura cuvinte fără şir, dar nu-şi putea desprinde privirile.

— E o imagine sfâşietoare...

Femela cimpanzeu avea, fără îndoială, dreptate. Holovizorul prezenta imaginile a ceea ce mai rămăsese din zidul ornamental pe care invadatorii îl construiseră în jurul oraşului... acum, literalmente făcut praf. Cimpanzei uluiţi se învârteau în grupuri mari la locul scenei, care arata de parcă zona ar fi fost măturată de un ciclon. Câţiva, mai entuziasmaţi, azvârleau cu bucăţi de tencuială în aer, jubilând. Alţii se băteau cu pumnii în piept, salutând în felul acesta valul năprasnic, care ajunsese până acolo cu numai câteva minute mai înainte, şi se năpustise înainte, către oraş.

La majoritatea staţiilor de emisie, vocea crainicului aparţinea computerului, dar pe Canalul 2, un crainic cimpanzeu se dovedise în stare să-şi înfrângă emoţia şi comenta evenimentele.

— La... la început, toată lumea a crezut că avea de-a face cu un adevărat coşmar, ce se transforma cu rapiditate în realitate. Ceva... ceva asemănător unui arhetip, ieşit dintr-un film vechi, din secolul XX. Nimic nu-i putea opri! Au sfărâmat bariera ridicată de Gubru, trecând prin ea, ca şi când ar fî fost din hârtie satinată. Nu am informaţii precise despre nimeni. Mă aştept, în orice moment însă, să vină cel mai mare dintre ei şi să le înhaţe pe cele mai frumoase dintre cimpanzeele noastre şi, în

timp ce ele vor ţipa cu disperare, să le târască, fără împotrivire, spre vârful Turnului Terrageus...

Athaclena îşi apăsă şi mai tare mâna peste gură, ca nu cumva să râdă încă şi mai puternic. Se lupta din greu pentru a-şi recăpăta controlul asupra muşchilor feţei şi părea a nu fi singura... Una dintre femelele de cimpanzeu, prietena lui Fiben, dădu drumul unui adevărat hohot de râs.

Majoritatea celorlalţi se încruntară în direcţia ei, privind-o dezaprobator. În definitiv, era vorba despre ceva foarte serios. Dar Athaclena îi căută privirea şi se lumină la chip, recunoscând simbolul luminii ce lucea în ea.

— Se pare... se pare că aceste creaturi nu sunt nişte adevăraţi King-Kong-i. După ce au demolat zidul împrejmuitor, s-au mai domolit, neprovocând alte daune mari, în timpul bruştei lor invazii în Port Helenia. În aceste clipe, se învârt prin împrejurimi, în turmă, deschizând uşi, furând fructe şi înaintând la întâmplare. În definitiv, unde poate merge o gor... o gorilă de 400 de pfunzi greutate... oh, nu contează!

În acest timp, un alt cimpanzeu se alătură Sylviei. Viziunea Athaclenei se estompă şi se văzu nevoită să-şi scuture capul. Anunţul continua să se deruleze.

— Par complet neafectaţi de bariera psi, impusă de Gubru. Undele acesteia nu sunt acordate structurii creierului lor...

De fapt, Athaclena şi luptătorii din munţi ştiau de mai bine de două zile încotro se îndreptaseră gorilele.

Pe ecran, se puteau vedea primele eforturi, inutile şi de-a dreptul iraţionale, de a atrage atenţia puternicelor mamifere pre-sensibile. Treptat, iniţiatorii lor renunţară la ele: gorilele îi împingeau deoparte sau păşeau, pur şi simplu, în mod politicos, peste oricine le stătea în cale. Nu exista nici o forţă capabilă să le oprească.

Probabil că nici April Wu. Micuţa blondă se hotărâse să meargă sa-şi găsească părinţii. Fără riscul de a o răni, nu exista nici o cale de a o lua de pe umerii unuia din giganţii masculi, cu blană argintie pe spate. April le spusese cimpanzeilor că, oricum, cineva tot trebuia să meargă cu gorilele pentru a le supraveghea, ca să nu dea peste vreun necaz.

Athaclena îşi aminti de cuvintele ei, pe când privea atentă la resturile zidului construit de Gubru.

„Eu văd necazurile pe care le-ar putea cauza, dacă nu or să fie supravegheate!”

În orice caz, nu era nici un secret faptul că nu exista nici un motiv care să fi împiedicat copilul să-şi regăsească familia. Nimic din ceea ce ar fi spus în Port Helenia nu ar fi putut să aducă vre-un prejudiciu cuiva.

În fine, se sfârşise cu secretul bine păzit al Centrului de Proiectare Howletts. Acum, Athaclena putea să arunce liniştită toate dovezile, pe care le adunase atât de conştiincios, în acea primă seară fatală, cu atât de multe luni în urmă. Foarte curând, cele Cinci Galaxii vor afla despre existenţa acestor creaturi. Într-o anumită măsură, era o adevărată tragedie. Şi, totuşi...

Athaclena îşi aminti cu nostalgie de ziua aceea de început de primăvară, când fusese atât de şocată şi de indignată de descoperirea experimentului ilegal al procesului de Elitizare, ascuns în inima pădurii.

Acum, cu greu îi venea să creadă că se comportase aşa.

„Chiar să fi fost o asemenea individă pedantă, serioasă şi oficială?”

Acum, SYULFF-KUONN-ul era numai cel mai simplu şi mai sever dintre glyph-ii pe care îi risipea în jur, la întâmplare, obosită, dar fericită de această glumă, cu adevărat minunată. Până şi cimpanzeii păreau să se simtă într-un fel afectaţi de aura ei fără direcţie precisă. Vreo doi dintre ei izbucniră în râs, atunci când pe unul din canale apăru imaginea unei maşini străine, cu personal kwackoo la bord, care ţipau furioşi.

Gorilele tocmai se pregăteau s-o desfacă asemenea unei portocale coapte, interesate de gustul pe care ar fi trebuit să-l aibe straniul fruct.

Apoi, un alt cimpanzeu chicoti ascuţit. Hohotul de râs se împrăştie, ca o maree molipsitoare.

„Da, îşi spuse Athaclena. Este o glumă minunată”.

Pentru un tymbrimian, cele mai reuşite glume erau acelea care îl captau şi pe ascultător dar şi pe cel care o provoca. Era ca moţul de frişca pe vârful unui tort, o experienţă cvasi-religioasă. Asta deoarece poporul ei credea într-un Univers care era mai mult decât simpla prezenţă fizică, mai mult chiar decât capriciosul flux al şansei şi a norocului, a prezenţei Ifni...

Numai atunci când se întâmpla una ca asta – spuneau înţelepţii rasei tymbrimiene – ştiai că Dumnezeu însuşi se afla încă la conducerea treburilor bătrânului Univers.

„Să fi fost pe atunci o agnostică? Doamne, ce proastă eram! Îţi mulţumesc, Dumnezeule şi ţie, de asemenea, tată, pentru acest miracol.”

Imaginea se deplasă către docuri, unde cimpanzeii dansau pe străzi şi atingeau cu sfială blana verilor lor giganţi. În ciuda posibilelor consecinţe tragice, pe care le-ar fi putut avea gesturile lor, atât Athaclena cât şi războinicii din jur nu se putură împiedica să zâmbească, gândindu-se la plăcerea pe care rudele cu blană maronie o descopereau scărpinând spinările argintii. Pentru că, acum, mândria aceasta era împărtăşită de toţi cimpanzeii din Port Helenia.

Chiar şi sobra locotenentă Lydia McCue, alături de caporalul ei sever, nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, atunci când un pui de gorilă prinse să joace în faţa camerei de luat vederi, agitându-şi mărgelele fabricate din globurile psi al invadatorilor Gubru.

O altă cameră surprinse imaginea micuţei April, călărind în triumf pe străzi. Silueta copilului uman părea să galvanizeze mulţimile.

Poiana se umpluse, încet-încet, cu mulţimea glyph-urilor ei.

Athaclena se ridică şi plecă, lăsându-i pe ceilalţi să se bucure în voie. O apucă pe o cărare îngustă, pe sub copaci, până ce ajunse la un mic platou, care oferea o viziune limpede asupra munţilor dinspre apus. Se aşeză în acel loc şi începu să pipăie spaţiul înconjurător cu cârceii.

Acolo o descoperi cimpanzeul-mesager. Acesta se grăbi să o salute, înainte de a-i înmâna petecul de hârtie. Athaclena îi mulţumi şi o desfăcu, deşi ştia dinainte ce cuprindea.

— W'ith'tanna, Uthachalthing, spuse ea moale.

Tatăl ei se afla din nou în legătură cu lumea. Avusese încerdere că Robert va reuşi. De aceea nu se dusese în Port Helenia cu Fiben sau cu gorilele, după aceea. Ce ar fi putut ea realiza acolo, cu puţina ei pricepere, ceva ce tatăl ei nu ar fi putut face de o mie de ori mai bine? Pentru că, dacă exista cineva care să poată transforma slabele lor speranţe în multe şi mari miracole, acela nu ar fi putut fi decât Uthachalthing.

Acum, datoria ei era să rămână aici. Pentru că şi în cazul unor miracole, Infinitul aştepta de la muritori să-şi realizeze singuri asigurarea.

Îşi puse mâna streaşină la ochi. Deşi nu spera să mai poată zări minuscula navă strălucitoare, continua să-şi mijească ochii după minusculul, pierdutul punct, care purta cu el toată dragostea şi toate rugăciunile ei.

GALACTICII

Pavilioanele vesele împodobeau dealurile dichisite, umflându-se şi agitându-se uneori în suflarea brizei. Roboţi rapizi se repezeau să adune resturile aduse de vânt. Alţii făceau pe comisionarii şi transportau tot felul de răcoritoare demnitarilor aflaţi acolo.

Galactici de forme şi culori diferite se învârteau în grupuri mici, reunindu-se şi despărţindu-se cu o elegantă diplomaţie. Plecăciuni curtenitoare şi fluturări de tentacule exprimau nuanţe complexe de statut şi de protocol.

Un observator cunoscător ar fi putut spune multe despre asemenea subtilităţi – şi se aflau mulţi asemenea observatori cunoscători prezenţi în acea zi.

Schimburile informaţionale continuau şi ele. Aici un Pila bondoc, asemănător cu un urs, cu voce scăzută, în tonuri ultrasonice, cu un grădinar Linten. Pe o pantă uşoară, trei preoţi-inel Jophur cântau, într-o tonalitate sinistră, o plângere armonioasă, către un oficial al Institutului de Război, despre o pretinsă violare a integrităţii unui teritoriu, aflat departe, printre potecile de stele.

Adesea, se şoptea că la aceste Ceremonii ale Elitelor se realiza mult mai multă diplomaţie practică decât la toate conferinţele formale de negocieri. În aceste condiţii, exista în permanenţă posibilitatea ca să fie încheiată sau destrămată cel puţin o alianţă.

Dintre iluştrii vizitatori Galactici, numai câţiva abia de acordaseră ceva mai mult de o simplă privire acelora pentru care se desfăşura Onorata Ceremonie de la acea oră – o caravană de forme mici, maronii, căreia îi trebuise toată dimineaţa pentru a face cam jumătate din drumul către vârful movilei, obligaţi s-o ocolească de patru ori de-a lungul drumului.

Aproape o treime din candidaşi cimpanzei eşuaseră până acum la unul sau altul din testele la care fuseseră supuşi. Aceia care fuseseră respinşi mărşăluiau deja pe drumul de înapoiere, urmând, singuri sau în grupuri de câte doi, panta foarte înclinată a cărării.

Cei aproape 40, care rămăseseră în cursă, îşi continuau ascensiunea, reiterând, în mod simbolic, procesul înălţării la

Raţionalitate al Elitei, proces care permisese rasei lor să ajungă la această etapă a istoriei. Urcuşul era însă ignorat de cea mai mare parte a mulţimilor strălucitoare, adunate pe pante.

Nu toţi observatorii se dovedeau însă neatenţi. Alături de culmea falezei, Comisionarii de la Institutul Galactic al Elitelor acordau o mare atenţie rezultatelor transmise prin releu de fiecare staţie de testare. Iar în apropiere de platforma inferioară a propriului lor pavilion, câţiva dintre protectorii umani ai neo-cimpanzeilor priveau încruntaţi.

Cu o înfăţişare neajutorată, ei fuseseră aduşi chiar în acea dimineaţă primăvăratecă de pe insula Cilmar – câţiva profesori şi un membru din Consiliul local al Elitelor. Delegaţia înaintase deja un proces procedural asupra modului neregulamentar în care se desfăşura ceremonialul. Însă în clipa în care le pusese în vedere să se grăbească, nici unul dintre ei nu avusese curajul să invoce vreun drept legal, pentru a o amâna cu desăvârşire. Asta pentru că posibilele consecinţe ulterioare ar fi fost cu mult prea drastice.

Pe lângă asta, nu aveau certitudinea că momentul la care urmau să asiste nu reprezenta faţa adevărată a lucrurilor. Terra se zbătuse timp de peste 200 de ani, pentru a i se permite să ţină o astfel de ceremonie, pentru neo-cimpanzei.

Hotărât lucru, observatorii umani arătau foarte nefericiţi! Asta şi datorită faptului că nu prea aveau idee desprea cam ce ar trebui să facă şi numai câţiva dintre înalţii trimişi Galactici prezenţa la faţa locului catadicseau să le transmită frânturi de informaţii, în mijlocul rafalelor de diplomaţie informală.

În partea opusă a pavilionului Evaluărilor se găsea elegantul Cort al Sponsorilor. Numeroşi Gubru şi kwackoo aşteptau chiar la intrare, ţopăind nervos, din când în când, şi privind la fiecare detaliu cu ochi critici fără să clipească măcar.

Până în urmă cu câteva clipe, Triumviratul Gubru fusese şi el văzut prin preajmă, doi dintre membrii săi preumblându-se ţanţoşi, cu culorile lor difuze începând să izbucnească la suprafaţa penajului, iar cel de-al treilea, cocoţat încă, plin de încăpăţânare, pe piedestalul său. La un moment dat, unul dintre ei primi un mesaj şi dispărură toţi trei, pentru o discuţie urgentă.

Scena se petrecuse cu mare repeziciune şi de-abia avuseseră timp să salute amical pe cei din apropiere.

Suveranul Preţului şi al Preacauţiei flutură de câteva ori din penele aripilor şi scuipă furios, în timp ce-i lăsa să-i cadă pe podea mesajul.

— Protestez! Protestez faţă de acest amestec! Faţă de acest amestec intolerabil şi faţă de această trădare mizerabilă!

Suveranul Bunei-Cuviinţe se holbă în sus, în direcţia lui, de pe stinghia sa, complet în afara problemei. Suveranul Preţului şi al Precauţiei se dovedise dintotdeauna un opozant abil, dar nu fusese niciodată obtuz dinadins. În mod evident, se petrecuse un eveniment care îl supărase îngrozitor.

Servitorii kwackoo se lăsaseră pe vine şi culeseseră grăbiţi mesajul pe care acesta îl aruncase, îl multiplicară cu ajutorul unui aparat minuscul şi împărţiră copiile celorlalţi doi stăpânitori Galactici.

Când văzu conţinutul mesajului secret, Severanul Bunei-Cuviinţe se frecă neîncrezător la ochi: un neo-cimpanzeu solitar se căţăra pe pantele de la baza falezei, pe care se desfăşura Ceremonialul. Trecuse incredibil de repede de ecranele automate de protecţie psi ale primei etape şi începea să închidă arcul de cerc care îl mai despărţea de suita oficială, care se găsea sus, pe creastă.

Neo-cimpanzeul se mişca cu o hotărâre a gesturilor care trăda faptul că scopul care-l mâna îi era extrem de limpede şi că îl considera mai important chiar decât protecţia propriei existenţe.

Aceia dintre semenii săi, care eşuaseră deja la examenele la care fuseseră supuşi şi care coborau încet spirala potecii, îl priviseră cu uluire, holbaseră ochii, apoi, încet-încet, prinseseră să zâmbească şi se îngrămădiseră să-i atingă roba, rostind cuvinte de încurajare.

— Nu se poate, nu se poate! sâsâi Suveranul Razei şi al Ghearei. Apoi zbieră de-a dreptul: Este un intrus şi am să dau ordin să fie carbonizat!

— Nu, să nu cumva s-o faci! ţipă Suveranul Bunei-Cuviinţe înfuriat, încă nu a avut loc fuzionarea. Unirea completă. Încă nu ai înţelepciunea unei Regine! Ceremoniile care se desfăşoară sunt guvernate de tradiţiile onoarei! Toţi membrii unei rase client au dreptul se a se apropia şi de a fi testaţi.

Al treilea lord Gubru dschise brusc ciocul, apoi îl închise agitat. În cele din urmă, Suveranul Preţului şi Precauţiei îşi flutură penele zdrenţuite şi se arătă de acord.

— Ne vom asuma responsabilitatea reparaţiilor ulterioare. Oficialii Institutului se pot supăra şi pleca... sau poate vor da sancţiuni... Costul o...

Se întoarse, într-un acces de furie abia ascunsă, şi acceptă cu viclenie: – Să-i dăm drumul, în acest caz. Chiar acum. Singur nu poate face nici un rău.

Suveranul Bunei-Cuviinţe nu era chiar atât de sigur. Pe vremuri, investise mult în acest client special. Când acesta dispăruse fără urmă, lăsând impresia că fusese răpit, suferise o lovitură serioasă. Abia acum îşi dădea seama de adevăr. Neo-cimpanzeul mascul nu fusese nici răpit, nici eliminat de adversarii săi, ceilalţi doi Suverani. Pur şi simplu, evadase!

Iar acum revenise singur. Cum? Şi ce spera să realizeze? Fără să fie condus şi fără ajutorul unui grup, cât de departe credea el că putea ajunge?

La început, realizâd cine era creatura care punea problema derulării Ceremoniei, Suveranul Bunei-Cuviinţe. resimţise o uimire bucuroasă – o senzaţie neobişnuită pentru un Gubru. Acum însă emoţia să se transforme într-o inconfortabilă îngrijorare la gândul că acesta era numai începutul surprizelor.

87

FIBEN

Până acum, fusese floare la ureche. Fiben ajunsese să se întrebe chiar la ce bun era toată această agitaţie. Se temuse că îi vor cere să rezolve complicate calcule mentale sau să recite, precum Demostene, cu pietricele la gură. La început nu fuseseră însă decât o serie de ecrane de forţă, îl analizaseră automat cu o serie de informaţii exterioare în ceea ce-l privea.

După aceea, urmaseră o serie de teste, la care fuseseră utilizate ceva mai multe instrumente din acelea caraghioase, pe care, cu câteva săptămâni în urmă,văzuse că erau utilizate de tehnicienii Gubru. Mânuite de străini, dădeau acum un aer şi mai caraghios situaţiei.

Până aici, toate păreau în regulă. Pe primul circuit, alergase cu o viteză, care putea fi catalogată drept record. De câteva ori, îi puseseră şi nişte întrebări ca, de pildă, care era cea mai veche amintire a sa. Sau dacă îi plăcea profesia pe care o făcea... Dacă era mulţumit de forma fizică a acestei generaţii de neo-cimpanzei... Dacă nu ar fî trebuit, cumva, îmbunătăţită. O coadă, de exemplu, ar fî constituit un ajutor convenabil în folosirea uneltelor?

Gailet ar fî putut să fie mândră de felul în care reuşea să-şi păstreze maniera politicoasă la toate răspunsurile. Sau, cel puţin, spera că ar fi mândră.

Evident că oficialii Galactici deţineau întregul său dosar – genetic, şcolar, militar, şi putuseră să-l urmărească încă de când trecuse de primul grup de soldaţi ai Ghearei, rămaşi stupefiaţi pe maul celălalt al golfului, de când răzbătuse prin barierele psihologice exterioare, pentru a ajunge la timp, în vederea testării.

Iar atunci când un Kanten, asemănător unui copac, îl întrebase despre notiţa pe care o lăsase, în noaptea „evadării”, îi deveni clar că Institutul era capabil să-şi deschisă accesul la dosarele informaţionale ale invadatorilor. Răspunse deschis că Gailet fusese aceea care întocmise documentul şi că el îi înţelesese scopul şi se arătase de acord cu asta.

Frunzişul Kantenului scoase un clincheţit cu clopoţei argintii.

Galacticul semi-vegetal îşi suna încă mulţumirea şi amuzamentul, pe când se trăgea într-o parte, pentru a-l lăsa să treacă.

Vântul ce sufla în rafale intermitente îl ajută pe Fiben să îşi păstreze o temperatură corporală potrivită, atâta timp cât se afla pe pantele estice.

Partea vestică a falezei se găsea însă cu faţa către soarele după-amiezii şi nu avea avantajul de a fî răcorită de briză. Efortul făcut pentru a-şi menţine ritmul rapid îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost îmbrăcat într-o haină groasă, deşi, tehnic vorbind, smocurile rare care alcătuiau acoperământul unui cimpanzeu numai a blană nu semănau.

Dealul, foarte asemănător unui parc, era frumos amenajat, iar poteca era pavată cu un material moale şi elastic. Cu toate acestea, mai resimţea încă în degetele de la picioare un uşor tremurat, de parcă întregul munte artificial ar fi zvâcnit în armonii sonore, cu mult peste pragul superior al audibilităţii. Fiben, care văzuse masivii lujeri de energie mai înainte de a fi carbonizaţi, ştia că senzaţiile acestea nu erau rodul imaginaţiei sale.

La următorul punct de oprire, un tehnician Pring, cu ochii uriaşi şi strălucitori, şi buze bombate în exterior, îl măsură de sus în jos şi-şi notă ceva în banca de date, mai înaite de a-i permite să pornească mai departe.

Abia de acum, o parte din demnitarii risipiţi de-a lungul pantelor păreau că începură să-l observe. Ba chiar câţiva se apropiaseră şi citiseră, curioşi, rezultatele testului. Fiben se înclină curtenitor către cei mai apropiaţi şi se strădui să nu se gândească la mulţimea de ochi feluriţi care-l priveau ca pe un specimen rar.

„Odinioară, şi strămoşii lor au trebuit să treacă prin ceva asemănător” se consolă el.

De două ori, Fiben fu nevoit să ocolească câteva spirale ale potecii, pe sub grupul de candidaţi oficiali, o ceată în permanentă descreştere de creaturi maronii care au fost cândva echipate cu robe scurte şi argintii.

Prima dată, când se grăbise să intre în testări, nu fusese remarcat de nici unul dintre confraţii săi. La cel de-al doilea set de teste, când se văzu nevoit să se lase scrutat de instrumentele manevrate de o fiinţă a cărei specie nici măcar nu o putea identifica, reuşise să facă câteva semne celor aflaţi la o altă treaptă de chestionare. Abia atunci, câţiva dintre cei aflaţi în margine reuşiră să-l observe. Ba chiar unul din ei îşi înghionti

însoţitorul şi i-l arătă cu degetul. În clipa următoare însă dispărură cu toţii după colţ.

Nu o remarcase încă pe Gailet, dar pesemne că aceasta trebuia să se afle tocmai în capătul grupului.

— Hai odată! îl îndemnase Fiben neliniştit de cât timp inutil pierdea cu strania creatură ce-l examina.

Apoi însă se gândi că maşinăriile focalizate asupra lui îi puteau citi cuvintele şi stările psihice şi se strădui să-şi impună iar autodisciplina.

Zâmbi fermecător şi se înclină protocolar, pe când tehnicianul extraterestru indica, în cuvinte seci, traduse de computer, un punctaj de trecere.

Fiben începu să se grăbească. Îl iritau din ce în ce mai mult lungile distanţe dintre staţionări şi ajunse să se întrebe dacă nu cumva exista vreo modalitate demnă de a scurta distanţa prin alergare. Nici la punctele de control lucrurile nu mergeau însă mai repede, pe măsură ce testele deveneau tot mai dificile, solicitând o pregătire tot mai aprofundată şi o gândire din ce în ce mai complexă.

Nu după multă vreme, se întâlni cu alţi cimpanzei, care apucaseră drumul de întoarcere. Se părea că primiseră o interdicţie oficială de a i se adresa, însă câţiva apucaseră să-şi rotească ochii cu subînţeles, iar trupurile lor erau ude de transpiraţie.

Îi recunoscu pe câţiva dintre ei: doi erau profesori la colegiul din Port Helenia. Alţii, oameni de ştiinţă, ocupându-se de Programul Garthian de Regenerare Ecologică. Fiben începu să se îngrijoreze. Toţi aceştia posedau cartea-albastră, fiind dintre cei mai inteligenţi compatrioţi ai săi.

Dacă şi ei fuseseră respinşi la test, însemna că ceva nu e chiar în regulă.

Evident, această Ceremonie nu era una de mântuială, precum aceea a lui Tytlal, despre care îi vorbise Athaclena. Cine ştie, poate că regulile erau aşa fel concepute, încât să fie împotriva pământenilor!

Îndoielile prinseseră să-l macine încă înainte de a se apropia de unul din punctele de staţionare, al cărui aparat era mânuit de un Gubru înalt. Faptul că avianul purta culorile Institutului şi că se presupunea că prestase jurământul de imparţialitate nu conta prea mult în ochii lui Fiben.

Văzuse prea mulţi din acel clan, purtând livreaua Institutului de la începutul zilei, pentru ca acest lucru să-l poată linişti.

Creatura asemănătoare unei păsări mari îl cercetă cu ajutorul vodorului şi îi adresase numai o întrebare simplă, de protocol, apoi îl lăsă să înainteze.

Pe când părăsea în grabă locul testului, Fiben se întrebă dacă Suveranul Bunei-Cuviinţe fusese înfrânt de ceilalţi doi triumviri. Oricare i-ar fi fost păcatele anterioare, acela fusese sincer, cel puţin, în dorinţa de a realiza o ceremonie veritabilă. Iar o promisiune odată făcută trebuie dusă obligatoriu la capăt.

Dar ceilalţi? Amiralul şi Birocratul?

Desigur, ei trebuie că aveau priorităţi diferite. Ar fi putut să aranjeze în aşa fel încât neo-cimpanzeii să nu treacă de teste, oricât de bine pregătiţi vor fi fost ei pentru această avansare? Să fi fost acest lucru posibil? Să fi avut clanul Gubru de tras vreu folos dintr-o astfel de „afacere”?

Turmentat de asaltul acestui vârtej de întrebări, Fiben abia reuşi să treacă de un test care implica jonglarea cu câteva funcţii motorii complexe în simultanietate cu rezolvarea unui complicat puzzle tridimensional.

Când părăsi şi acea staţie, destul de obosit, cu apele golfului Aspinal sticlind în stânga sub lumina blândă a după-amiezii târzii, aproape că nu zări noua mişcare ce vânzolea masa îndepărtată a cimpanzeilor de la poalele falezei. În ultima clipă, observă cu coada ochiului ce se întâmpla şi se răsuci, încercând să identifice sursa sunetului din ce în ce mai puternic.

„Pentru numele lui Ifni, ce e cu violenţa asta?”

Clipea repede, stânjenit de razele soarelui şi se uita fix către plajă.

În fundul întunecat al sufletului său, Fiben se întreba dacă nu cumva ea ştia deja acest lucru, iar dacă-l ştia şi nu reacţionase în nici un fel poate că nu-i păsa. Nu-i păsa de el!

88

GAILET

Reuşea din ce în ce mai greu să simtă că asta conta. Iar cauza depresiunii sale era ceva mai mult decât simpla oboseală a unei zile lungi şi grele, decât simpla povară a acestor cimpanzei buimăciţi care se bazau ca ea să-i conducă mereu înainte, mereu mai sus, prin labirintul tot mai complicat şi mai solicitant de judecăţi şi procese logice. Era ceva mai mult chiar şi decât prezenţa constantă şi iritantă a cimanzeului înalt – Gheară-de-Oţel.

Deşi, trebuia să recunoască faptul că era frustrant să-l vadă trecând în joacă la teste, unde alţi, mult mai pregătiţi ca el, eşuau lamentabil. Şi, ca şi în cazul anterioarei alegeri a Patronilor, se afla, ca de obicei, chiar în spatele ei, cu un rânjet încrezut şi enervant. Nu, nici chiar el nu era principalul motiv al căderii psihice, deoarece, în cazul lui, Gailet putea să strângă din dinţi şi să-l ignore, în cea mai mare parte a timpului.

Şi nici măcar examinările în sine nu o descurajaseră prea tare. La naiba, la urma-urmei, ele constituiau partea cea mai bună a zilei. Cum se numea oare bătrânul înţelept uman care spusese că cea mai mare plăcere şi cea mai mare ascensiune spirituală a omului era considerată bucuria lucrului bine făcut?

Când se concentra, pentru Gailet dispărea aproape orice altceva – lumea din jur, cele Cinci Galaxii, totul, cu excepţia provocării de a-şi demonstra îndemnarea. Dedesubtul tuturor manifestărilor de criză şi a întrebărilor întunecoase, referitoare la onoare şi la datorie, exista întotdeauna un sens curat al satisfacţiei de a fi dus cu bine la capăt o însărcinare şi ştia că răspunsese corect cu mult înainte ca examinatorii Institutului să i-o spună.

Acum, nu testele erau acelea care o deranjau. Ceea ce o frământa cel mai mult era suspiciunea crescândă că făcuse o eroare de alegere.

„Ar fi trebuit să refuz să particip, gândi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să spun, pur şi simplu, nu!”

Ah, de ce nu putea să ocolească afurisita asta de logică! Prin protocolul semnat şi prin acceptarea tuturor acelor reguli, Gubru o puseseră să se situeze pe o poziţie de unde nu mai avea posibilitatea nici unei opţiuni, în privinţa hotărârii a ceea ce era bun pentru ea sau pentru cei din rasa ei.

Mai mult încă, avea senzaţia, din ce în ce mai acută, că este manipulată, ceea ce o făcea să se simtă în întregime mânjită de puroiul corupţiei. În răstimpul ultimei săptămâni de studiu în Bibliotecă se trezise, în repetate rânduri, moţăind sub ecranele licărind slab, încărcate cu date secrete. Visurile sale erau întotdeauna disturbate de păsări mari, ţinând în mâini instrumente ameninţătoare. Imaginile unui Max sau ale unui Fiben, ca şi atâtea altele, întârziau să se arate până în momentul deşteptării. Se trezea brusc, ameţită şi cu spaime neînţelese în suflet. Apoi, sosise ZIUA.

Îşi pusese roba cu un sentiment aproape de uşurare că, în sfârşit, acum totul se apropiase de sfârşit. Dar de ce de sfârşit?

O femelă cimpanzeu zveltă ieşi din cea mai apropiată cabină de testare şi îşi şterse fruntea cu mâneca tunicii argintii. Veni, vizibil obosită, să i se alăture lui Gailet.

Michaela Noddings nu era decât profesoară la o şcoală elementară şi nu deţinea decât cartea verde, dar se dovedise mult mai adaptabilă şi mai rezistentă decât câţiva dintre cei cu cartele albastre, care se înapoiau acum pe drumul în spirală. Gailet simţi o adâncă uşurare să o vadă încă pe noua ei prietenă printre candidaţii rămaşi.

Îi ieşi în întâmplare şi-i luă mâna într-ale sale.

Degetele îi tremurau de nervozitate în căuşul palmelor celeilalte.

— Acum, să nu mai îndrăzneşti să te desparţi de mine, Michaela, îi zise cealaltă cu blândeţe, străduindu-se s-o calmeze.

O mângâie pe şuviţele de păr, ude din cauza transpiraţiei.

— Tu eşti cea care-mi dă forţa să merg mai departe. Dacă n-ai fi aici...

În ochii căprui ai Michaelei se citea o mulţumire uşoară, amestecată cu ironie.

— E foarte drăguţ din partea ta să mă încurajezi astfel, dar tu nu ai nevoie de nici unul dintre noi, cu atât mai puţin de o sărmană ca mine. Tot ce eu abia reuşesc să depăşesc, cu mari eforturi, tu străbaţi de parcă te-ai juca.

Evident, nu era chiar aşa. Gailet crezuse că examinatorii trimişi de către Institutul Elitelor aveau sisteme de evaluare care puteau măsura nu numai gradul de inteligenţă al subiectului, ci şi felul în care evolua acesta, în funcţie de dificultatea testului. Desigur că ea deţinea unele avantaje asupra celorlalţi

cimpanzei, în privinţa antrenamentului şi probabil şi a coeficientului de inteligenţă, dar constatase, cu surprindere, că la fiecare nouă etapă propriile ei teste erau cu mult mai grele decât ale colegilor ei.

Un alt cimpanzeu – un Aspirant cunoscut sub numele de Weasel – ieşi dintr-o cabină şi se îndreptă direct către locul unde aştepta Gheară-de-Oţel, însoţit de un al treilea membru al gropului său. Weasel nu părea să fie prea supărat. De fapt, toţi cei trei Aspiranţi, rămaşi în cursă, arătau relaxaţi şi încrezători. Gheară-de-Oţel observă privirea furişă a lui Gailet şi îi făcu semn cu ochiul. Femela se răsuci repede înapoi.

Ieşi, în cele din urmă, şi ultimul cimpanzeu, care făcu vreo doi paşi şi îşi scutură capul, murmurând un „Asta e!”.

— Bine, dar profesorul Simmins...?

Cimpanzeul ridică din umeri, neştiind ce să spună. Gailet suspină furioasă. Asta chiar că nu mai avea nici un sens. Ceva nu putea să fie în regulă cu nişte teste care eliminau din joc o serie de inşi erudiţi, iar cei din grupul lui Gheară-de-Oţel mergeau nepăsători mai departe.

Exista, desigur, şi alternativa conform căreia Institutul Elitelor judeca „avansarea” într-o manieră diferită decât o făceau oamenii. Gheară-de-Oţel, Weasel şi Steelbar erau, în definitiv, inteligenţi. Se putea ca Galacticii să nu ia în considerare felurite trăsături aberante de caracter ale Aspiranţilor, atât de respingătoare şi de importante, în ochii pământenilor.

Dar nu, nu acesta era adevăratul motiv pentru care ea şi Michaela îi depăşiseră la examene pe ceilalţi aproape 20 de camarazi, care trebuiau să îşi încerce din nou şansa ascensiunii. Aspiranţii erau nişte ţipi din cale afară de impertinenţi. Într-un fel, ştiau că se aflau la anaghie.

Situaţia era, cumva, şocantă. Institutele Galactice ar fi trebuit să se afle deasupra oricărei suspiciuni. Însă... Se întrebă, posacă, dacă se mai putea face ceva.

Pe când se apropia de staţia următoare – mânuită de un inspector Soro, gras şi pielos, ajutat de şase roboţi – Gailet privi în jur şi realiză, pentru prima dată de când se afla pe creastă, şi altceva decât poteca sinuoasă. Toţi observatorii Galactici, îmbrăcaţi în haine sclipitoare, străini neafiliaţi Institutelor, care

veniseră să privească şi să spere că se vor putea angaja în diplomaţia informală – dădeau buzna către zona oblică a falezei.

Câţiva încă mai puteau fi văzuţi, mişcându-se cu gesturi uşoare în josul pantei, către est, ca atraşi de un spectacol fascinant, care se desfăşura la baza dealului.

„Bineînţeles că nu se vor osteni să se deranjeze să ne spună şi nouă despre ce este vorba”, gândi ea cu amărăciune.

— În regulă, Gailet. Arată-le tu, mai întâi, că vom putea vorbi chiar foarte bine... suspină Michaela.

„Arată-le că nici măcar un profesor oarecare, oricât de sclifosit, nu va folosi în loc de vorbirea coerentă vreo grohăială afectată, aşa cum se aşteaptă ei...”

Gheară-de-Oţel rânji strâmb în direcţia ei, dar Gailet îl ignoră şi păşi înăuntru, să-l salute pe Soro şi să se supună testelor roboţilor.

89

GALACTICII

Suveranul Razei şi Ghearei se plimba de colo-colo pe sub edificiul fâlfâitor al pavilionului Institutului Elitelor. Vocea amiralului Gubru zvâcnea din când în când, marcată de accente de violenţă.

— Intolerabil! De necrezut! Inadmisibil! Această invazie trebuie neapărat respinsă!

Rutina paşnică a unei Ceremonii normale a Elitelor fusese zdruncinată din temelii. Oficialii, alături de examinatorii Institutului – Galactici de diferite forme şi dimensiuni, se grăbeau spre marele baldachin, consultând grăbiţi consolele portabile ale Marii Biblioteci, căutând precedente pentru un eveniment, la care nici unul dinei nu mai participase vreodată

până atunci şi, mai mult, pe care nici măcar nu şi-l imaginaseră ca fiind măcar posibil.

O perturbare neaşteptată în timpul Ceremonialului, cauzase un haos global, şi, mai ales, în ungherul unde Suveranul îşi dansa elementele mâniei, înaintea unei creaturi asemănătoare unui păianjen – Marele Examinator, un arahnoid Serentini, care stătea relaxat, în mijlocul unui cerc de teancuri de informaţii prelucrate, foarte atent la plângerea ofiţerului Gubru.

— Aţi lăsat să se petreacă aici o violare a unor legi, o infracţiune de neimaginat, o ofensă capitală! Soldaţii mei vor impune imediat, în mod cât se poate de drastic, buna-cuviinţă!

Suveranul îşi înfoie penele, pentru a-şi etala culoarea rozalie, deja vizibilă sub primul strat al penajului exterior. De parcă un Serentini ar fi fost impresionat în vreun fel să vadă că Amiralul era aproape femelă.

Aproape regină.

Evident că priveliştea aceasta nu-l impresiona în nici un fel pe Marele Examinator. Conform unor biologii particulare, cei din rasa Serentini erau cu toţii femele, aşa că un asemenea argument aproape că nu conta.

Marele Examinator îşi ascunse cu greu amuzamentul.

— Noii sosiţi corespund tuturor criteriilor cerute, pentru a le fi permisă participarea la Ceremonie, explică el/ea în Galactic 3. Au provocat multă consternare, desigur, şi vor fi anchetaţi pentru asta, la sfârşitul zilei. Totuşi, ei nu reprezintă decât una din nenumăratele ciudăţenii ale acestei Ceremonii, pe care o consider neconvenţională.

Ciocul avianului se deschise, ca pentru a replica ceva, apoi se închise.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aceasta este cea mai puţin conformă cu legile dintre toate Ceremoniile Elitelor din ultimii megaani. De câteva ori, am fost tentat chiar s-o amân cu totul.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! Vom face apel la cele mai înalte foruri, vom solicita reparaţii morale, compensări...

— Oho, ţi-ar face plăcere, nu-i aşa? suspină Marele Examinator. Toată lumea ştie că rasa voastră este supraextinsă în prezent. Iar o judecată pornită împotriva unuia dintre Institute v-ar acoperi unele dintre cheltuielile generate de război, nu?

De data asta, ofiţerul Gubru nu răspunse nimic. Marele Examinator îşi zgâria o cută de pe platoşă cu două dintre picioarele-i lungi.

— Câţiva dintre asociaţii mei consideră chiar că acesta a fost, de fapt, tot timpul planul vostru. Sunt extrem de multe neregularităţi în derularea acestei Ceremonii, dar la o examinare mai atentă nici una dintre ele nu pătrunde complet pe terenul ilegalităţii. Aţi manevrat cu inteligenţă lucrurile, aşa încât să profitaţi din plin de precedentele existente şi de lacunele din textul Regulamentelor. Ca de exemplu, aprobarea umanilor, pentru ţinerea acestor Ceremonii, în folosul propriilor lor clienţi. Nu-mi este foarte clar dacă aceşti oficiali, ţinuţi ostatici, au înţeles exact cu ce anume erau de acord, atunci când au semnat documentele pe care ni le-aţi arătat.

— Li se oferise mai înainte liberul acces la Bibliotecă…

— O facilitate pentru care puii-de-lup nu prezintă vreo îndemnare deosebită. Una peste alta, sunteţi suspectaţi de constrângere.

— Asta-i bună! Avem chiar şi un mesaj de acceptare din partea Terrei! Un mesaj venit de pe lumea lor. De la cuiburile lor.

— Aşa e, încuviinţă Serentini. Au acceptat oferta voastră de pace şi de Ceremonie liber-consimţită. Dar cum ar fi putut sărmanii pui-de-lup, în aceste circumstanţe, complet defavorabile pentru ei, să refuze o asemenea propunere. Din analiza semantică a răspunsului lor rezultă foarte clar faptul că, de fapt, ei s-au gândit să accepte numai discutarea problemei pe mai departe. Este evident faptul că nu au înţeles că voi aţi condiţionat eliberarea prizonierilor de renunţarea la vechile lor aplicaţii, unele făcute în urmă cu mai bine de 50 de paktaari! Acest lucru vă permitea să renunţaţi la perioada obligatorie de aşteptare.

— Greşelile lor de interpretare a mesajului nostru nu ne privesc, bolborosi în grabă Suveranul Razei şi Ghearei.

— Într-adevăr… Bănuiesc că şi Suveranul Bunei-Cuviinţe este de acord cu acest punct de vedere, nu?

De data asta, nu mai urmă nici un răspuns. În cele din urmă, Marele Examinator îşi săltă ambele picioare din faţă şi le încrucişa într-o plecăciune formală.

— Am luat cunoştinţă de protestul vostru. Ceremonia va fi continuată, urmându-se legile străvechi, instaurate de Progenitori.

Comandantul Gubru nu avea nici o altă posibilitate de opţiune. Se înclină, la rându-i, întorcând salutul. Apoi, se repezi afară, împingând furios la o parte mulţimea de gărzi personale şi de ajutoare kwackoo şi lăsând în urmă un vârtej de cotcodăceli uluite.

Examinatorul se întoarse spre un robot asistent.

— Ce anume discutam, înainte de sosirea Suveranului?

— Despre o navă care se apropie şi ai cărei ocupanţi solicită protecţie diplomatică şi statut de observatori, răspunse robotul în Galactic 1.

— Ah, da, problema aceea...

— Mesajul se aude din ce în ce mai greu, deoarece interceptorii Gubru par să fie pe punctul de a-i ajunge. Cred că le pot provoca foarte mult râu.

Examinatorul ezită numai o clipă.

— Informează-i, te rog, pe trimişii care se apropie că vom fi fericiţi să le împlinim cererea. Pot să vină direct pe faleză. Se află, din acest moment, sub protecţia Institutului Elitelor.

Robotul se grăbi să transmită ordinul. Alte ajutoare îi luară locul şi începură să prezinte rapoarte preliminare asupra altor anomalii. Unul după altul, holo-ecranele se aprinseră şi prezentară imagini ale mulţimii, ajunsă la baza falezei, revărsându-se fără încetare din bărcile ruginite şi repezindu-se pieptiş pe pantele nepăzite.

— Evenimentul devine încă şi mai interesant, suspină gânditor Marele Examinator. Mă întreb ce-o să se mai întâmple...

GAILET

Era cu puţin după apusul soarelui, iar Gimelhai se scufundase deja spre apus, sub orizontul încărcat de nori întunecaţi, atunci când ultimii membri ai grupului supus examinării trecură, în fine, prin ultimul test, pentru ca apoi să se prăbuşească istoviţi pe o movilă acoperită cu iarbă. Şase masculi şi şase femele cimpanzeu se înghesuiră, în linişte, unul în altul, pentru a se încălzi. Erau prea istoviţi, ca să mai aibă chef să se ţesale, lucru de care simţeau cu toţii că aveau mare nevoie.

— Momma, de ce naiba n-au ales câini, ca să-i ridice la Conştiinţă? Sau porci... gemu unul dintre ei.

— De ce nu babuini, sugeră o altă voce, după care se auzi un murmur general de încuviinţare. Numai astfel de creaturi ar merita un asemenea tratament.

— Adică oricine, în afară de noi, rezumă situaţia o altă voce.

„Ex exaltavit humilis, gândi Gailet. Şi aşa i-au înălţat pre cei umili de la origini."

Motto-ul folosit de Consiliul Pământean al Elitelor îşi avea baza într-un text din Biblia Creştină. Pentru Gailet, acesta fusese permanent asociat cu nefericita idee că, undeva, cineva urma să fie crucificat.

Ochii i se închiseră, aproape pe nesimţite, şi alunecă treptat spre undele unui somn uşor.

„Numai câteva clipe de piroteală", gândi, lăsându-se în voia lui.

Aproape imediat, simţi apropierea unui vis ciudat – în care un Gubru stătea proţăpit peste ea, ameninţând-o cu ţeava unui aparat duşmănos. Se cutremură şi se trezi.

Ultimele crâmpeie ale înserării dispăreau. Stelele sclipeau tăios printr-o substanţă mai refractantă decât simpla atmosferă. Când maşinăria plutitoare, sclipind din mii de luminiţe, se apropie şi coborî uşor înaintea lor, se lăsară cu toţii grăbiţi şi stânjeniţi. Din interior, păşiră afară trei siluete; un Gubru înalt, alb tot şi cu priviri viclene, un Galactic asemănător unui păianjen şi un om, a cărui robă oficială atârna pe el ca un sac de cartofi. În timp ce executau plecăciunea de rigoare, Gailet îl

recunoscu pe Cordwiner Appelbe, conducătorul Consiliului Local al Elitelor de pe Garth.

Bărbatul arăta buimăcit. Trebuie că era mai mult decât îngrozit să ia parte la toate aceste evenimente. La un moment dat, Gailet se întreba dacă nu cumva Appelbe fusese drogat mai înainte.

— Um, vreau să vă felicit pe toţi, zise el şi păşi în faţa celorlalţi. Trebuie să vă daţi seama cât suntem de mândri de voi. Mi s-a comunicat că unele punctaje realizate se mai află încă în discuţie, doar că, în general, părerea Institutului Elitelor este că Pan argonostes – neo-cimpanzeii clanului pământean sunt... ei bine, au fost bine pregătiţi pentru ce-a de-a treia etapă, de mai multă vreme.

Oficialul arahnoid păşi şi el înainte.

— Tot ce vi s-a spus este adevărat. De fapt, vă pot promite că Institutul va cântări favorabil orice cerere viitoare a clanului uman, pentru a continua examinările.

„Mulţumim, gândi Gailet, în timp ce executau cu toţii altă plecăciune. Dar, te rog, te implor, nu te mai osteni să mă alegi pe mine, pentru următoarea examinare.”

Marele Examinator se lansase deja într-un speech lung despre drepturile şi îndatoririle raselor-client. Vorbi despre Progenitorii de demult plecaţi, cei care puseseră bazele Civilizaţiei Galactice cu atât de mult timp în urmă, şi despre procedurile pe care le stabiliseră pe care toate generaţiile succesive de viaţă inteligentă trebuiau să le urmeze.

Examinatorul folosea Galactic 7, pe care majoritatea cimpanzeilor o puteau înţelege, cel puţin. Gailet se străduia să fie atentă, dar gândurile-i confuze se îndreptau deja către etapele ce vor urma. Era absolut sigură că percepea sub picioare o accentuare a tremurului slab, care-i însoţise tot drumul, până sus pe creastă.

Brusc, Gailet se clătină, gata sacadă: realitatea din jur păru să se sfărâme. Privi în sus şi avu impresia că vreo câteva stele începură să pâlpâie, gata-gata să se stingă. Altele se deplasau în lateral, ca şi cum bolta de deasupra capului suferea de o curioasă deformare ovală. Undeva, în adâncurile straturilor superioare ale atmosferei, părea că începe să se concentreze tot întunericul nopţii.

Discursul distinsului reprezentant al Examinatorilor continua să se deruleze, în acelaşi bâzâit constant. Cordwiner Appelbe ascultă absorbit, cu o expresie de năuceală pe faţă. Numai reprezentantul clanului Gubru, înveşmântat în spuma albă a penajului, devenea tot mai vizibil nerăbdător.

Gailet putea destul de uşor să înţeleagă din ce cauză. Acum, că manevra hiperspaţială se încheiase, fiecare minut în plus îi costa pe invadatori.

Când realiză acest lucru, Gailet se simţi încă şi mai binevoitoare faţă de plictisitorul bâzâit al oficialului Serentini. Îi dădu un ghiont nevăzut Michaela, atunci când aceasta păru gata să adoarmă şi afişă o expresie destul de atentă.

De câteva ori, Gubru îşi deschise ciocul, pe punctul de a comite dizgraţiosul act de întrerupere, complet lipsit de politeţe, a Examinatorului.

În cele din urmă, când fiinţa-păianjen se opri brusc, pentr a-şi trage respiraţia, avianul interveni nerăbdător. Gailet, care fusese nevoită să studieze din greu luni de zile, înţelese relativ uşor cuvintele repezite din Galactic 3.

— ...amânarea, trândăveala şi blocajul! Motivele voastre sunt îndoielnice, incredibile şi suspecte! Insist să începeţi ritualul dispersării!

Examinatorul însă îşi continuă discursul, în Galactic 7, păstrând acelaşi ritm.

— Trecând cu bine prin formidabila încercare de azi, pe care aţi înfruntat-o cu demnitate, mai riguroasă decât orice alt test la care am asistat până până acum, aţi demonstrat din plin că meritaţi să deveniţi tineri cetăţeni ai civilizaţiei Galactice şi aţi adus o faimă binemeritată clanului vostru.

— Ceea ce primiţi astăzi este, de fapt, câştigul vostru – dreptul de avă reafirma recunoştinţa pentru protectorii voştrii şi de a vă alege un consort pentru această nouă etapă. Ultimul lucru prezintă o importanţă capitală. Drept consort, trebuie să vă alegeţi o rasă recunoscută pe plan Galactic, care să respire oxigen şi care să nu fie membră a propriului vostru clan. Aceştia vă vor apăra interesele şi vor judeca imparţiali disputele viitoare dintre voi şi protectorii voştri. Dacă doriţi, îi puteţi alege pe tymbrimienii din clanul Kvallnith-ilor, care v-au fost consilieri-consort şi până acum. Sau puteţi opta pentru altcineva.

— Mai există încă o alternativă. Aveţi dreptul să solicitaţi încetarea participării voastre la Civilizaţia Galactică şi să cereţi ca amestecul Elitelor în treburile voastre să fie anulat. Chiar şi acest plan drastic a fost prevăzut de Progenitori, ca o asigurare în plus faţă de drepturile fundamentale ale tuturor fiinţelor.

„Am putea, oare? Chiar am putea să facem asta?”

Ideea o surprinse pe Gailet. Chiar dacă ştia că nu fusese niciodată aplicată în practică, faptul că opţiunea exista era un lucru de bun augur!

O trecu un fior. Se strădui să redevină atentă, în vreme ce Marele Examinator ridica două din braţele din faţă, în semn de binecuvântare.

— În numele Institutului Elitelor şi în faţa întregii Civilizaţii Galactice, vă declar reprezentanţi ai rasei voastre, calificaţi şi capabili de a alege şi de a înfrunta orice probă cu martori. Mergeţi şi faceţi toate fiinţele să fie mândre de voi!

Serentini-ul se trase înapoi. În fine, venise şi rândul protectorului Ceremoniei. În mod normal, acesta ar fi trebuit să fie un om sau poate un tymbrimian. Nu aşa stăteau lucrurile însă de data asta.

Emisarul Gubru începu să execute de dansul nerăbdării.

— Mai repede, mai repede! latră el într-un vodor şi cuvintele limbii Galactic 7 bubuiră nervos.

— Zece dintre voi îi vor însoţi pe reprezentanţii ultimi la circuit şi vor fi martori. Perechea selectată va purta povara alegerii şi onoarei. Pe aceştia doi îi voi numi chiar eu, acum.

— Doctor Gailet Jones, femelă, cetăţean al planetei Garth, din Federaţia Terestră, Clanului Pământului...

Lui Gailet nu-i veni să se mişte, dar Michaela îi înfipse o mână între coaste, împingând-o uşor înainte. Vodorul bubui din nou.

— Gheară-de-Oţel Hausen, mascul, cetăţen al planetei Garth, din Federaţia Terestra, Clanului Pământului...

Majoritatea cimpanzeilor, aflaţi în spatele ei, suspinară şocaţi şi consternaţi. Gailet nu făcuse altceva decât să strângă pleoapele, atunci când spaima, cuibărită încă de la începutul zilei în adâncul inimii, îi fu astfel confirmată. Până în ultima clipă se agăţă de ideea că Suveranul Bunei-Cuviinţe mai reprezenta încă o forţă de temut printre ai săi. Acesta ar fi putut măcar să oblige Triumviratul să joace cinstit. Acum, însă...

Îl simţi păşind alături de ea şi ştiu că cimpanzeul pe care-l ura cel mai mult de pe Garth rânjea din nou, în felul acela ce-o înnebunea.

„Dumnezeule mare, destul! Am suportat destul! Marele Examinator bănuieşte în mod sigur ceva. Dacă îi spun...”

Dar nu se mişcă, iar gura nu i se deschise pentru a lăsa cuvintele să zugrăvească faptele. Deodată, cu o claritate aproape brutală, Gailet înţelese care era adevăratul motiv al continuării acestei farse.

„M-au făcut să înnebunesc!”

În felul acesta, totul căpăta acum un sens. Îşi aduse aminte de coşmarurile ei, de neputinţa resimţită sub apăsarea nepăsătoare a aparatelor, ţinute în ghearele nemiloase ale...

„Institutul Elitelor nu putea fi echipat pentru asemenea teste!”

Bineînţeles că nu!

Ceremoniile Elitelor se dovediseră dintotdeauna a fi ocazii fericite, celebrate atât de protectori, cât şi de clienţi. Cine mai auzise vreodată ca unul din reprezentanţii rasei sale să fi fost condiţionat să participe?

„Probabil că asta s-a întâmplat, după ce a plecat Fiben. Suveranul Bunei-Cuviinţe nu ar fi fost de acord cu un asemenea lucru. Dacă Marele Examinator ar şti, am putea să stoarcem de la clanul Gubru o reparaţie de zile mari”.

Deschise gura.

— Eu... începu să pronunţe.

Marele Examinator privi în direcţia ei. Transpiraţia i se condensa toată pe sprâncene. Tot ceea ce trebuia să facă acum era să formuleze acuzaţia sau chiar numai să facă aluzie la ea.

Dar creierul refuza să gândească, de parcă ar fi fost îngheţat. Se simţea asemenea unui copil, care uitase cum se pronunţă cuvintele.

„Blocaj de vorbire, evident!”

Gubru învăţase repede cât de uşor era să te impui unui neo-cimpanzeu. Un om poate că ar fi reuşit să spargă blocajul, dar Gailet se văzu nevoită să se recunoască învinsă.

Nu reuşea să descifreze expresia artropodului, i se păru că Serentini-ul era dezamăgit. Examinatorul ezită, apoi se trase înapoi, în rând.

— Porniţi circuitul hiperspaţial, ordonă Marele Examinator.

„Nu!” se chinui să ţipe Gailet.

Nu reuşi altceva decât să suspine slab, simţindu-şi mâna dreaptă ridicându-se, cu de sine putere, şi întâlnind mâna stângă a lui Gheară-de-Oţel. Acesta i-o prinse şi o ţinu strâns. Aceasta se petrecu chiar în clipa în care percepu cum începe să i se formeze o imagine, în minte, o imagine reprezentând un avian cu cioc galben şi cu ochi de gheaţă, care nu clipeau. Nici un efort de voinţă nu ar fi fost în stare să i-o alunge din minte.

Şi Gailet ştiu cu o teribilă certitudine că se afla pe cale de a transporta acea imagine odată cu ea, până în vârful colinei, unde avea loc Ceremonialul.

Odată ajunşi acolo – ea şi Gheară-de-Oţel – urmau s-o expedieze drept către spaţiul oval deformat al bolţii îndepărtate, astfel încât să poată fi văzută de toţi, aici ca şi pe alte o mie de lumi.

Acea secţiune a minţii, care îi mai aparţinea încă – entitatea logică, acum separată şi izolată – vedea logica implacabilă, rigidă a planului.

Într-adevăr, oamenii avuseseră dreptate să considere că alegerea făcută în cursul acelei zile fusese montată dinainte. Şi, probabil, jumătate din clanurile celor Cinci Galaxii o vor crede. Dar asta nu ar schimba nimic.

Alegerea făcută va rămâne în picioare.

Singura alternativă ar fi fost discreditarea întregului sistem. Civilizaţia Galactică se afla în ultima perioadă sub o asemenea presiune, încât nu ar fi putut suporta o presiune suplimentară.

De fapt, numai câteva dintre clanurile Galactice ar fi putut hotărî că avuseseră loc prea multe tulburări legate de existenţa acestui trib mărunt al puilor-de-lup, şi ştia că singura soluţie viabilă ar fi fost lichidarea ei pentru totdeauna.

Toate acestea i se relevară lui Gailet într-o clipită. Clanul Gubru nu va dori nici măcar să devină „protector” pentru consorţii cimpanzeilor, în noua etapă. Dacă ar fi dorit să obţină stingerea clanului omenesc, ar fi făcut-o chiar de-a doua zi. Şi, odată îndeplinit acest lucru, următoarea mişcare ar fi fost exterminarea propriului ei popor.

Inima îi bătea cu violenţă. Încercă să reziste şi să nu se întoarcă spre direcţia în care o trăgea Gheară-de-Oţel. Nu reuşi. Se rugă, în sine, să poată muri.

„Vreau să mor!”

Viaţa ei nu mai conta. În mod sigur, planificaseră cum să „dispară”, imediat după Ceremonie, pentru a scăpa de martori.

„Oh, Doamne şi tu, Ifiii, mai bine fulgeraţi-mă, acum!” încercă să ţipe. Şi în clipa aceea, cuvintele reveniră... Cuvintele... dar nu vocea ei era aceea care le pronunţa.

— Opriţi! Se face o nedreptate! Cer să fiu ascultat!

Gailet nu crezuse că inima îi putea bate mai repede, dar acum tahicardia o făcea să se simtă sleită de-a dreptul: „Oh, Doamne, fă-o acum...!”

Îl auzi pe Gheară-de-Oţel înjurând gros şi îşi simţi, dintr-odată, mâna eliberată. Apoi, se făcu auzit strigătul strident, mânios, al soldaţilor Gubru însoţit de „eeps”-urile, pe tonuri înalte, ale cimpanzeilor surprinşi.

Cineva – Michaela, după cum îşi dădu ulterior seama – o apucă de braţ şi o răsuci cu forţa.

Era complet întuneric, în acel moment. Nori rari se alergau pe boltă, cu burţile iluminate de farurile montate în jurul perimetrului, precum şi de stâlpul turbulent şi palpitând al energiei reziduale ce se scurgea din coastele muntelui artificial.

În lumina puternică a farurilor unei nave plutitoare, se apropia un neo-cimpanzeu solitar, purtând o robă prăfuită, din direcţia ultimei staţii de testare. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se îndreptă cu paşi mari, hotărâţi, către cei trei oficiali, surprinşi de apariţia sa neaşteptată.

„Fiben!”, gândi moale Gailet.

Apoi, îşi dădu seama cu uluire că, chiar şi într-o astfel de situaţie, primele care ieşeau din somnul memoriei erau întotdeauna vechile ticuri verbale.

„Oh, Fiben, te rog, nu face pe grozavul! încearcă să-ţi reaminteşti protocolul...”

Când realiză ceea ce făcea, Gailet slobozi un chicotit brusc, cuprinsă de un val de isterie. Evenimentul o scoase, parţial, din starea forţată de imobilism şi reuşi chiar să-şi ridice o mână, pentru a-şi acoperi gura.

„Oh, Fiben!”, murmură ea.

Gheară-de-Oţel mârâi violent, dar noul-sosit îl ignoră complet pe Aspirant. În timp ce trecea pe lângă ea, Fiben reuşi să-i surprindă privirea şi îi făcu semn cu ochiul. Şi Gailet fii

surprinsă să constate cum gestul acesta, care altădată o înfuria la culme, acum îi înmuia genunchii de bucurie.

Fiben se apropie de cei trei oficiali şi făcu o plecăciune adâncă.

Apoi îşi împreună mâinile cu respect şi aşteptă permisiunea de a vorbi.

— ...întreruperi dezordonate, imposibil de corectat şi absolut de nepermis... bubui vodorul oficialului Gubru. Solicităm îndepărtarea şi sancţionarea imediată a intrusului, pedeapsa...

Vocea tăcu brusc, atunci când Marele Examinator îşi ridică unul din braţele de la spate, închizând aparatul. Apoi, păşind cu grijă în faţă, i se adresă neo-cimpanzeului.

— Tinere, te felicit, pentru că ai reuşit să ajungi de unul singur până în acest loc. Ascensiunea ta a contribuit mult la sporirea emoţiei şi a non-convenţionalismului acestei ceremonii, care risca astfel să devină una dintre cele mai neonorabile înregistrate până în prezent. Datorită punctajului obţinut, dar şi a altor realizări de pe parcurs, ţi-ai câştigat un loc onorabil pe această culme.

Oficialul Serentini îşi încrucişa braţele şi îşi aplecă partea din faţă a corpului.

— Acum, spuse când reveni în poziţie normală, acum trebuie să înţelegem că vrei să depui o plângere? Una destul de importantă, ca să explice o asemenea întrerupere de ceremonial?

Gailet se încorda ca un arc. Marele Examinator putea să fi dat înainte dovezi de simpatie, dar ultimele sale cuvinte implicau o ameninţare voalată.

Fiben ar fi trebuit să aibă foarte multă grijă. O singură greşeală şi lucrurile ar fi alunecat pe altă pantă.

Neo-cimpanzeul făcu din nou o plecăciune.

— Eu... solicit, cu respect explicarea... explicarea modului în care au fost aleşi cei doi reprezentanţi ai rasei.

„Nu e prea rău.”

Liniştită din acest punct de vedere, Gailet încercă din nou să se smulgă din condiţionare. Măcar de-at fi putut păşi înainte, pentru a-l ajuta! în scurt timp, pantele întunecoase, de dincolo de cercurile luminoase, începuseră să se umple cu demnitari Galactici – cei care, ceva mai devreme plecaseră pentru a privi evenimentele necunoscute ce se desfăşurau pe plaja de jos.

Acum, ascultau în tăcere, cu un început de uluială, cum un umil client, al uneia din cele mai noi specii adoptate, cerea răspunsuri de la un Lord al Institutului.

Vocea Marelui Examinator răsună calm în tăcerea nopţii:

— Este o tradiţie ca Patronul Ceremoniei să selecţioneze o pereche din rândul acelora care au trecut probele. Deşi este adevărat că, de data aceasta, patronii sunt duşmanii declaraţi ai clanului vostru, duşmănia lor se va încheia în mod oficial după încheierea acestor ritualuri. Între clanul Teranian şi cel al poporului Gooksyn-Gubru va fi, în sfârşit, pace. Ai vreo obiecţie, tinere?

— Nu. Fiben clătină din cap. Cel puţin, nu la ceea ce mi-aţi spus. Nu vreau decât să aflu dacă trebuie să acceptăm, în mod absolut, alegerea patronilor cu privire la reprezentanţii noştrii.

Imediat ce termină de spus ultimul cuvânt, emisarul Gubru ţipă, plin de indignare. Cimpanzeii priviră cu surprindere unul la altul. Gheară-de-Oţel mormăi cu încrâncenare:

— Când o să se termine chestia asta, o să-i trag acelui frăţior...

Examinatorul ceru să se facă linişte. Ochii ei polifaţetaţi îl fixară cu luare-aminte pe Fiben.

— Tinere, ce-ai face, dacă treaba asta ar depinde de tine? I-ai supune la vot pe semenii tăi?

Fiben făcu o nouă plecăciune.

— Da, Excelenţă!

De data asta, strigătul de mânie al oficialului Gubru le răsună tuturor dureros în timpane. Gailet încercă, încă o dată, să păşească înainte, dar Gheară-de-Oţel o apucă strâns de braţ. Trebui să rămână pe loc şi să asculte blestemele mormăite ale Aspirantului.

Într-un târziu, oficialul Serentini vorbi din nou.

— Cu toate că te înţeleg, nu văd cum aş putea aproba cererea ta. E ceva fără precedent.

— Dar există un precedent!

Era o voce nouă, profundă, care venea de pe partea întunecată, din spatele oficialilor. Din mulţimea vizitatorilor Galactici, ieşiră în lumină patru siluete, iar, dacă mai înainte, Gailet privise scena cu ochi neîncrezători, acum se holbă neîncrezătoare într-acolo.

„Uthachalthing!”

Tymbrimianul cel suplu era însoţit de un om a cărui robă, ce nu i se prea potrivea, fusese împrumutată, mai înainte de la vreun biped de pe drum, oricum nu un Galactic cu formă umanoidă. Aceasta era aruncată de-a dreptul peste ceva ce părea a fi piei de animale.

Alături de tânăr mergea un neo-cimpanzeu, care avea, în mod evident, probleme cu poziţia verticală şi care purta pe trup şi pe faţă mai multe stigmate atavice. Când se apropiară de zona luminată, se trase cu sfială într-o parte, de parcă ar fi ştiut că nu avea ce căuta acolo.

Cea de-a patra fiinţă – o siluetă impunătoare, a cărei creastă lucioasă şi umflată ca un balon, se mişca în ritmul înaintării cu demnitate – făcu o plecăciune neglijentă şi i se adresă Marelui Examinator.

— Te văd, Cough Quinn'3, de la Institutul Elitelor.

Oficialul Serentini se înclină şi el.

— Te văd, onorate Ambasador Kault al thennanienilor, şi pe tine, Uthachalthing al Tymbrimienilor, şi pe însoţitorii voştri. E o mare bucurie pentru mine să constat că aţi ajuns în siguranţă.

Marele thennanian îşi desfăcu braţele în lături.

— Vă mulţumesc, excelenţă, că mi-aţi permis să utilizeze mijloacele voastre de transmisie, pentru a-mi putea contacta clanul, după o izolare forţată atât de îndelungată.

— Aici este un teren neutru, răspunse oficialul Elitelor. Şi mai ştiu că există nişte probleme serioase în legătură cu această planetă, probleme pe care va trebui să le discuţi cu Institutul, la sfârşitul acestei Ceremonii. Acum însă, te rog, să menţinem status-quo-ul situaţiei prezente. Explică-mi remarca pe care ai făcut-o la sosire.

Kault gesticula către Uthachalthing.

— Acest trimis respectabil reprezintă rasa care a servit drept consort de etapă şi protector pentru neo-cimpanzei, chiar de când protectorii lor, puii-de-lup s-au întâlnit cu Societatea Galactică.

Brusc, Gailet realiză ce obosit arăta Uthachalthing. Cârceii, altădată deosebit de expresivi ai tymbrimianului, zăceau întinşi, iar ochii îi erau aproape închişi. Cu un vizibil efort, păşi în faţă, şi îi întinse oficialului un cub mic şi negru.

— Aici sunt referinţele, începu el.

Un robot se apropie şi luă banca de date din palma lui. Din acel moment se putea considera că personalul Institutului inspecta citaţiile primite. Examinatorul însuşi îl ascultă cu atenţie pe Uthachalthing.

— Referinţele vor demonstra că, foarte devreme în Istoria Galactică, Ceremoniile Elitei au evoluat în afara dorinţelor Progenitorilor de a proteja de eroarea etică. Cei care au început procesul, pe care acum îi cunoaştem sub numele de Ridicare la Conştiinţă, se consultau frecvent cu rasele lor client, aşa cum fac astăzi oamenii cu ale lor. Iar reprezentanţii rasei nu le-au fost niciodată impuşi din exterior.

Uthachalthing gesticula, arătând către cimpanzeii adunaţi la câţiva paşi.

— Vorbind pur tehnic, patronii Ceremonialului fac numai o simplă sugestie, atunci când selectează. După depăşirea tuturor etapelor test, clienţilor le este permis, în mod legal, să ignore sugestiile acestora. În sensul cel mai corect cu putinţă, acest platou este teritoriul lor. Noi suntem aici numai oaspeţii lor.

Gailet remarcă faptul că observatorii Galactici deveniseră foarte agitaţi. Majoritatea începuseră să-şi consulte băncile personale de date, căutând accesul la informaţiile prezentate de Uthachalthing. O sporovăială poliglotă prinse să se răspândească încet de-a lungul circumferinţei platoului. O nouă navă aeriană îşi făcu apariţia, transportând câteva oficialităţi Gubru şi un aparat portabil de comunicare. În mod evident, invadatorii îşi făceau propriile cercetări, plini de furie.

În tot acest răstimp, energia circuitului hiperspaţial continua să-şi construiască turnul luminos, în jurul falezei. Bâzâitul grav era acum omniprezent, determinând tremurul tendoanelor lui Gailet şi pe acelea ale însoţitorilor ei.

Marele Examinator se răsuci încet către oficialul uman Cordwainer.

— Vei vorbi în numele clanului tău. Susţii că această cerere reprezintă o abatere de la procedurile normale?

Cordwainer îşi muşcă buza de jos. Privi speriat către Uthachalthing, apoi către Fiben şi, în fine, înapoi către Ambasadorul tymbrimian. Brusc, chipul i se destinse şi, pentru prima oară, omul zâmbi.

— La dracu', da! Sigur că am s-ao fac! vorbi el tare, într-o Galactic 7, foarte îngrijită. În numele clanului meu, susţin cererea formulată de Ambasadorul Uthachalthing.

Examinatorul se îndepărtă pentru o clipă, ca să asculte un raport al personalului propriu. Când reveni, constată că peste întreaga parte din faţa a colinei se aşternuse tăcerea. Suspansul îi ţinea încremeniţi pe toţi, până în clipa în care Serentini-ul făcu o plecăciune înaintea lui Fiben.

— Precedentul este, într-adevăr, interpretabil în favoarea cererii tale. Să le cer tovarăşilor tăi să voteze alegerea prin ridicarea mâinii? Sau doreşti vot secret?

— Corect, se auzi distinct o şoaptă, în anglică.

Tânărul uman ce-l însoţise pe Uthachalthing rânji şi-i făcu lui Fiben un semn, cu două degete ridicate în formă de „V”. Din fericire, nici unul dintre Galactici nu se uita în direcţia aceea, pentru a remarca şi sancţiona impertinenta încălcare a protocolului.

Fiben se strădui din răsputeri să rămână serios şi se înclină, la rândul său.

— Oh, un vot prin simpla ridicare a mâinii va fi suficient, excelenţă. Mulţumesc.

În timpul votării, Gailet se simţi mai năucită ca oricând. Încercă să refuze propunerea de nominalizare pe listă, dar aceeaşi forţă implacabilă, care o oprise să vorbească mai devreme, o obligă să rămână tăcută şi de această dată. Rezultatul îi fu favorabil în unanimitate.

Concursul pentru alegerea reprezentantului masculin al rasei se dovedi la fel de simplu. Fiben îl înfruntă pe Gheară-de-Oţel, privind cu mult calm în ochii furioşi ai Aspirantului. Gailet găsi că tot ceea ce putea face în această situaţie era să se abţină de la vot, determinându-i pe unii dintre ceilalţi votanţi să o privească surprinşi.

În ciuda aparenţelor, suspină plină de uşurare, atunci când rezulatatul votului le fu comunicat de un robot: nouă la trei, în favoarea lui Fiben Bolger. Atunci când acesta se apropie de ea, în sfârşit, Gailet i se aruncă în braţe, hohotind de plâns.

— Hai, gata-gata, încercă el s-o calmeze.

Şi nu atât formula banală, cât mai ales sunetul vocii sale o reconforta.

— Ţi-am spus că să mă întorc, nu?

Gailet trase adânc aer în piept şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, dând din cap, în semn de încuviinţare. Un clişeu, merita, fără îndoială, un altul. Îi atinse obrazul şi tonul vocii îi fu numai puţin ironic, când îi şopti:

— Eroul meu!

Ceilalţi cimpanzei – cu excepţia Aspiranţilor, se adunaseră în jurul lor, bătându-i pe umăr şi bucurându-se. Pentru prima oară de când începuse, Ceremonia părea că începe să se transforme, într-adevăr, într-o celebrare.

Se înşiruiră pe două rânduri, în spatele lui Fiben şi a lui Gailet şi porniră să înainteze de-a lungul ultimei poteci, către culme, unde, în scurt timp, avea să ia naştere o legătura materială, o adevărată punte, între această lume şi spaţiile îndepărtate, ascunse printre stele.

Brusc, zumzăitul monoton fu acoperit de un fluierat ascuţit, venit din direcţia platoului mic. O nouă navă coborî în faţa coloanei de cimpanzei, blocând drumul.

— Oh, asta mai lipsea! murmură Fiben, strângând mâna lui Gailet, în momentul în care recunoscu undeva aeronava ce-i purta pe cei trei Suverani ai forţelor de invazie Gubru.

Suveranul Bunei-Cuviinţe arăta extrem de deprimat. Coborî mohorât de pe stinghia albă, incapabil să-şi ridice capul, nicidecum să se uite în direcţia lor. Ceilalţi doi conducători săriră sprinteni de o parte şi de alta a sa şi se adresă tăios Marelui Examinator.

— Şi noi dorim să prezentăm... un precedent!

91

FIBEN

„Ce uşor poate fi smuls triumful din fălcile victoriei şi transformat în înfrângere!”

Fiben se mira încă de repeziciunea cu care se derulaseră evenimentele, pe când se dezbrăcă de robă şi îi lăsă pe doi cimpanzei-maseuri să-i frece umerii cu ulei. Se întinse pe pat şi se strădui să-şi amintească câte ceva despre elementele esenţiale in luptele corp la corp, pe care le practicase pe vremuri.

„Mă simt prea bătrân pentru aşa ceva, se strâmbă el. Şi, în plus, a fost o zi grea. Şi mult prea lungă.”

Conducătorii Gubru nu glumiseră, atunci când anunţaseră plini de voioşie că descoperiseră încă un precedent. Gailet se străduise să-i explice, pe când se pregătea pentru susţinerea ritualului. Ca de obicei, se părea că aveau de-a face cu o abstracţie.

— După câte îmi dau eu seama, Fiben, Galacticii nu resping ideea evoluţiei în sine, ci numai pe aceea a evoluţiei inteligenţei. Ei cred în ceea ce noi pe vremuri denumeam „darwinism”, în privinţa creaturilor pre-sensibile. Mai mult, sunt de acord cu ideea că natura dă dovadă de o înţelepciune aparte, atunci când forţează fiecare specie să-şi demonstreze capacităţile de supravieţuire în sălbăticie.

Fiben suspinase.

— Te rog să treci mai repede la subiect, Gailet. Spune-mi numai de ce este necesar să-l înfrunt pe maimuţoiul ăla. Soluţionarea unei situaţii de criză prin confruntare directă nu este un lucru mult prea prostesc, chiar şi pentru nişte standarde extraterestre?

Gailet scutură din cap. Pentru câteva clipe păru să rămână fără grai, însă îşi reveni cu rapiditate, iar gândurile îi reveniră pe făgaşul caracteristic şi familiar.

— Nu, nu este. Nu, dacă priveşti lucrurile cu atenţie. Vezi tu, unul dintre multele riscuri ale unei rase protectoare, care doreşte să ajute o specie client şi să treacă Pragul Raţiunii, dincolo de care se întinde lungul drum al inteligenţei stelare, este acela că, amestecându-se prea mult, îşi poate priva clientul de acea iscusinţă proprie, care ar face din el un candidat la primul loc în cursa Ridicării la înţelepciune.

— Vrei să spui că...

— Vreau să spun că Gubru îi pot acuza pe oameni că au procedat astfel cu cimpanzeii, iar unicul mod de a infirma acest lucru este acela de a ne arăta energici, duri şi puternici din punct de vedere fizic.

— Credeam însă că aceste teste...

Gailet scutură din nou din cap.

— Ele arată că fiecare cimpanzeu de pe acest platou întruneşte criteriile pentru cea de-a treia etapă. Chiar...

Gailet făcu o grimasă, părând că se luptă cu cuvintele.

— Chiar şi a aceşti Aspiranţi sunt superiori. Cel puţin aşa rezultă din majoritatea testelor regulamentare, la care au fost supuşi de către reprezentanţii Institutului. Ei sunt deficienţi numai priviţi prin standardele ciudate ale oamenilor.

— Adică chestiuni cum ar fi decenţa sau mirosul corpului. Pfuii! Încă nu înţeleg prea bine.

— Fiben, Institutului nu-i pasă, de fapt, cine păşeşte în acest circuit, atâta vreme cât a trecut toate testele sale. Dacă Gubruvor dori ca reprezentant masculin al rasei-client să demonstreze că este mai bun decât cel feminin, vor mai aplica încă un criteriu – cel al „iscusinţei”, să spunem. Evenimentul nu va constitui o premieră, având deja un precedent. Este un principiu care s-a aplicat, de fapt, mai des decât votarea.

Gheară-de-Oţel trecu de-a curmezişul zonei luminate, rânji când îl zări pe Fiben, făcu o uşoară plecăciune batjocoritoare şi porni mai departe, flancat de o parte şi de cealaltă de cei doi aliaţi ai săi, Weasel şi Steelbar.

Aceştia glumeau şi râdeau cu puternicul lor şef, constatând cu satisfacţie brusca schimbare a situaţiei în favoarea lor.

Fu rândul lui Fiben să încline din cap şi să mormăie încet, în chip de salut:

— Doamne, ce mai mod de a conduce o Galaxie! Poate că, în definitiv, Prathachulthorn avea dreptate...

— Ce-a fost asta, Fiben?

— Nimic, se strâmbă el, atunci când îl văzu pe arbitru – un oficial al Institutului Pila, apropiindu-se de centrul ringului.

Se răsuci, ca să-i întâlnească privirea lui Gailet.

— Spune-mi numai că o să te măriţi cu mine, dacă o să câştig.

— Dar...

Femela clipi surprinsă, apoi înclină încet din cap.

Părea că încearcă să răspundă cu vorbe, dar, din nou, acea privire stranie o învălui, ca şi cum nu-şi putea găsi, pur şi simplu, cuvintele. O scutură un frison îngheţat; apoi trupul i se încorda şi, cu o voce schimbată, distantă, reuşi să articuleze cinci cuvinte:

— Omoară-l pentru mine, Fiben!

Şi ochii ei nu licăreau de pofta funestă a gustului sângelui ci de un sentiment cu mult mai adânc şi mai complex –

disperarea. Fiben dădu din cap, în semn de acceptare: nu-şi făcea iluzii în privinţa intenţiilor lui Gheară-de-Oţel, în ceea ce-l privea.

Arbitrul le ceru să înainteze şi le explică modul de luptă: nu vor folosi arme şi nu vor avea de urmat nici o regulă anume.

Sub picioarele lor, huruitul îndepărtat se transformase pe nesimţite într-o mormăială grea şi furioasă, iar zona spaţiului liber de deasupra capetelor îşi pâlpâia dunga subţire a marginilor într-o pâlpâire dureroasă de moarte.

Lupta începu printr-undans lent, în cerc. Fiben şi duşmanul său se înfruntau cu precauţie, sărind mereu în lături şi făcând treptat înconjurul complet al arenei.

Niciunul dintre soldaţii cimpanzei nu stătea pe pantă, alături de Uthachalthing, Kault şi Robert Oneagle. În partea opusă zonei lor, se holbau în direcţia scenei improvizate oficialii Gubru şi cei doi camarazi ai lui Gheară-de-Oţel. Mulţimea de oficiali şi de observatori Galactici purtau discuţii aprinse prin intermediul arcurilor intermediare.

Weasel şi Steelbar îşi făceau semne încurajatoare cu pumnul şefului lor şi-şi rânjeau colţii.

— Dă-l gata, Fiben! strigă unul dintre ceilalţi cimpanzei.

Tot ritualul complicat al Iniţierii întru Raţiune, toate misterele, tradiţiile străvechi şi ştiinţa se rezumaseră, în cele din urmă, la aceasta: o bătaie pe viaţă şi pe moarte. Era singurul mod în care Mama Natură ajunsese să înlăture votul egal.

— Începeţi!

Strigătul neaşteptat al arbitrului Pila izbi timpanele lui Fiben asemenea unui ţipăt ultrasonic, numai cu o fracţiune de secundă mai înainte ca vodorul să-şi bubuie traducerea.

Gheară-de-Oţel era un luptător rapid. Ţâşni drept înainte, iar Fiben realiză deja prea târziu că manevra era o simplă fentă de inducere în eroare.

Se înălţă, la rându-i, într-un salt către stânga şi, în ultima clipă, schimbă direcţia şi-şi aruncă piciorul în direcţia duşmanului.

Lovitura nu se dovedi zdrobitoare, aşa cum avusese intenţia, dar celălalt ţipă de durere şi sări în partea opusă, ţinându-se de coaste. Din nefericire pentru el, Fiben se dezechilibra la aterizare şi nu putu profita de scurtul avantaj.

În clipele următoare, Gheară-de-Oţel se deplasă din nou în faţă, mult mai precaut de data asta. În ochi îi lucea apa morţii.

„În unele dimineţi zău că nu merită să cobori din pat”, îşi zise Fiben, pe când continuau să se rotească în cerc.

De fapt, dimineaţa aceea începuse în clipa în care se trezise în scorbura unui copac, la câteva mile în afara zidurilor protectoare din Port Helenia, unde paraşute din iederă împodobeau în ghirlande crengile golaşe ale unei livezi pustiite de iarnă...

Gheară-de-Oţel ţâşni, îl împinse cu vârful piciorului în stomac, apoi îi plasă o lovitură puternică cu dreapta. Fiben se aplecă brusc pe sub braţul său şi ripostă cu o contralovitură dată cu dosul palmei. Gestul îi fu însă blocat şi oasele antebraţelor pârâiră, când se ciocniră în aer.

...Soldaţii Ghearei dăduseră dovadă de o amabilitate suspectă, aşa încât îl călărise întins pe Tycho, până ajunsese în dreptul fostei închisori.

Ghiuleaua unui pumn aproape că îi înfundă urechea lui Fiben. Îşi păstră luciditatea şi păşi prin laterala braţului întins, încercând să-şi înfigă cotul în stomacul adversarului, expus pentru o clipă loviturilor.

Holbându-se la camera părăsită, realizase că nu-i mai rămăsese decât extrem de puţin timp, Tycho pornise într-un galop sălbatic pe străzile pustii, cu o floare atârnându-i în colţul gurii...

Ghiontul nu se dovedi însă suficient de puternic. Mai mult, el însuşi se dovedise mult prea încet în reacţii, atunci când braţul lung al lui Gheară-de-Oţel se întinse fulgerător şi-l apucă de gât.

...şi docurile erau încărcate cu cimpanzei, care stăteau peste tot, pe cheiuri, pe clădiri, pe străzi, privind...

O încleştare fenomenală ameninţa să-i oprească respiraţia, înnăbuşindu-l. Se ghemui, vârându-şi piciorul drept între acelea ale adversarului. Apoi, începu să se încordeze într-o anumită direcţie, până când celălalt trebui să înceapă mişcarea de contrabalans, pentru a nu se dezechilibra. Brusc, Fiben se răsuci şi îşi aruncă greutatea în partea cealaltă, în timp ce izbea cât putea de puternic cu piciorul. Piciorul drept al lui Gheară-de-Oţel se strecură pe sub al său şi tensiunea echilibrului astfel obţinut îl propulsa pe Fiben în aer. Strânsoarea mai ţinu o clipă

incredibil de lungă şi Fiben nu reuşi să se desfacă de gharele ce-l încercuiau, precum un cerc de oţel, decât sfâşiind fâşii dinpiele-i proprie între unghiile necruţătoare.

...îşi schimbase calul pe o barcă şi traversase golful în direcţia liniei de geamanduri...

Sângele ţâşni cu violenţă din rănile proaspete, iar o lovitură dată pe neaşteptate îi rată cu foarte puţin jugulara. Se trase ameţit în spate, văzând cât de rapid revenise în poziţie bipedă Gheară-de-Oţel. Era, pur şi simplu, uluit cât de repede îşi revenise acesta din şocul izbiturii.

...Dăduse lupta mentală cu geamandurile, câştigându-şi – prin forţa raţiunii – dreptul de a trece dincolo de...

Gheară-de-Oţel îşi rânji colţii şi îşi desfăcu larg braţele, apoi slobozi un sunet înfricoşător. Imaginea şi sunetul îl pătrunseră pe Fiben până în straturile adânci ale subconştientului, zgândărind amintirea unor lupte petrecute demult, înaintea vremii când cimpanzeii au învăţat să zboare printre stele, pe când intimidarea adversarului înainte de confruntare reprezenta deja o jumătate din bătălie câştigată.

— Poţi să învingi, Fiben! îi strigă Robert Oneagle, contracarând magia ameninţătoare a lui Gheară-de-Oţel.

— Hai, tipule, fa-o, pentru Simon!

„Rahat! se înfurie Fiben.

O şmecherie tipic umană, menită să-mi stârnească furia pentru acel sentiment de vinovăţie...”

Îndemnurile reuşiseră, totuşi, să-i înlăture valul de îndoială şi reuşi să-i întoarcă rânjetul duşmanului.

„Sigur, poţi urla cât de ameninţător vrei, dar asta poţi s-o faci?” îi dădu cu tifla.

Trebui însă să sară imediat în lături, aproape surprins de rapiditatea atacului celuilalt. De data asta, amândoi îşi dădură lovituri curate, care sunau asemenea percuţiei unei tobe. Când se despărţiră, fiecare făcu câţiva paşi către colţurile arenei, încercând să-şi revină, înainte de a se întoarce din nou spre centru, gâfâind puternic şi dezvelindu-şi ameninţătorcaninii.

Plaja fusese foarte aglomerată, iar drumul în sus, către creasta falezei, lung şi greu. Apoi, realizase că acesta se dovedise a fi numai începutul.

Oficialii Institutului începuseră deja să-şi demonteze aparaturile, atunci când el îşi făcuse brusc apariţia, obligându-i

să mai rămână pentru încă o testare. Presupuseseră, probabil, că oricum, treaba nu urma să dureze prea mult şi că aveau să-l trimită acasă după primele probe...

Când se apropiară din nou, Fiben primi câteva lovituri grele în figură, până reuşi să-şi arunce adversarul la podea. Nu reuşise chiar cel mai elegant exemplu de jujitsu. Forţând, simţi brusc o senzaţie de rupere în picior.

Gheară-de-Oţel se rostogoli, neajutorat, într-o parte, dar când Fiben încercă să se năpustească asupra lui, aproape că leşină.

În clipa următoare, Aspirantul se ridicase în picioare. Fiben se strădui să nu arate că şchioapătă, dar ceva din expresia lui îl trăda, totuşi, pentru că, de data asta, Gheară-de-Oţel atacă din partea dreaptă, iar când el încercă să se tragă înapoi, piciorul stâng cedă.

...teste istovitoare, privirile ostile din jur, tensiunea generată de întrebarea dacă vei reuşi să răspunzi în timp util...

Chiar în momentul în care căzu pe spate, izbi cu piciorul furios, în direcţia inamicului, dar singurul rezultat obţinut îl reprezenta prinderea gleznei în strânsoarea ca de menghină a două palme mari. Se zbătu în căutarea a ceva care să-i slujească drept pârghie, dar degetele nu întâlniră altceva decât pământul în scurmarea-i furioasă. Când adversarul se prăbuşi peste el, zvâcni într-o parte, încercând să se desprindă.

... Şi trecuse prin toate astea, numai ca să ajungă la acesta situaţie? Da, se părea că, una peste alta, fusese o zi pe cinste...

Există o serie de trucuri pe care un luptător are dreptul să le încerce în lupta corp la corp, împotriva unui adversar dintr-o categorie mai grea.

Fiben îşi aduse aminte de câteva dintre ele, pe când se lupta să se elibereze.

Dacă ar fi fost ceva mai puţin obosit, poate că vreo două dintre ele ar fi ţinut. Aşa însă...

Se strădui să descopere un punct, fie el şi precar, de echilibru.

Utilizându-şi mijlocul ca pe o pârghie, reuşi să obţină un mărunt avantaj, care contrabalansa, cât de cât, forţa teribilă a adversarului său. Corpurile li se tăvăleau, încordate, în vreme ce mâinile li se strângeau, în căutarea unei cât de mici deschideri

în garda celuilalt. Feţele, lipite de pământ, se aflau destul de aproape una de cealaltă, pentru a simţi fiecare respiraţia şuierătoare şi firbinte a fiinţei pe care, în acele clipe, o ura cel mai mult.

Mult timp, spectatorii asistaseră tăcuţi la încleştare. Încetase orice strigăt de încurajare, în ambele tabere. Pe când se rostogoleau gradat, înainte şi înapoi, ca două mecanisme mânate de puterea impersonală a unui arc, încleştaţi într-o luptă serioasă şi mortală, de o încetineală înşelătoare, la un moment dat, preţ de câteva clipe, Fiben avu o viziune clară asupra părţii de jos a pantei Colinei Ceremonialului. Realiză, destul de vag, că mulţimea prezentă în număr mare la început, plecase deja, iar locul pe care până mai adineauri îl ocupase adunătura pestriţă a Galacticilor rămăsese numai o întindere lungă de iarbă strivită sub tălpi.

Ultimii dintre ei încă mai puteau fi zăriţi grăbindu-se în josul dealului şi spre răsărit, ţipând şi gesticulând foarte emoţionaţi, într-o diversitate de limbi. Fiben reuşi să surprindă, atunci când încleştarea îl aduse într-o poziţie favorabilă, o privire scurtă a arahnoidului Serentini, Marele Examinator, care, în picioare în mijlocul unui grup de ajutoare, nu mai acorda deja nici o atenţie luptei. Chiar şi arbitrul Pila se răsucise, pentru a urmări, intrigat, un zgomot tumultos care creştea tot mai mare din josul pantei.

Şi acest lucru, după ce se hotărâse că soarta tuturor fiinţelor din Univers depindea de rezultatul unei bătălii pe viaţă şi pe moarte între doi cimpanzei?

Acel segment al creierului lui Fiben, care înregistra aproape fără voia sa evenimentele, se simţi de-a dreptul insultat de consternare.

Dar curiozitatea se dovedi mai tare decât el şi, în ciuda situaţiei dificile în care se afla, găsi încă puterea să-şi pună suprema întrebare: „Ce naiba fac?!”

Pentru că-şi îndreptase privirile, fie şi pentru prea puţin timp într-o direcţie oarecare, alta decât centrul luptei, pierdu la milisecunde breşa creată de Gheară-de-Oţel, atunci când acesta-şi deplasase greutatea, pentru a se reechilibra. Apoi, deoarece mişcarea de întâmpinare a sa veni prea târziu, adversarul profită de o alunecare neaşteptată şi începu să îl preseze.

— Fiben!

Vocea îi aparţinea lui Gailet şi era încărcată de toate spasmele lumii.

Ştiu atunci că mai rămăsese cineva, care îi mai acorda încă un strop de atenţie, fie şi numai pentru a-i urmări umilirea finală şi sfârşitul.

Aţâţat, Fiben îşi aruncă în luptă ultimele forţe, se folosi de trucuri crezute de mult uitate, prin cine ştie ce cotlon al memoriei, însă cele mai bune dintre ele necesitau o putere pe care el nu o mai avea. Încet-încet, se văzu obligat să cedeze terenul.

Când reuşi să-şi aşeze braţul pe traheea sa, colţii lui Gheară-de-Oţel mijiră într-un rânjet victorios. Brusc, respiraţia lui Fiben se îngreuna teribil, iar aerul, insignifiant până atunci, deveni un element indispensabil. Începu să se zbată cu disperarea morţii. Dar adversarul se ţinu ferm pe poziţie, cu caninii sticlind uşor în lumina reflectoarelor.

Apoi, sclipirile dispărură, cotropite de o umbră uriaşa care îi cuprinse pe amândoi în noaptea ei neagră.Gheară-de-Oţel clipi zăpăcit, observând o nedefinită şi voluminoasă formă, care apăruse alături de capul lui Fiben. Treptat, când ochii i se obişnuiseră cu întunericul, realiză că era vorba despre un picior păros, de culoare maronie, la fel de puternic ca şi un trunchi de copac, care conducea în sus, spre un munte de blană...

Pentru Fiben, lumea care prinsese culorile morţii, începu să redevină la normal, presiunea de pe trahee micşorându-se treptat, aproape fără voia celui de deasupra. Inspiră adânc şi cu voluptate din preţiosul aer, interzis pentru o vreme, şi se chinui să vadă care era cauza, pentru care se mai afla încă în viaţă.

Primul lucru pe care-l surprinse se dovedi a fi o pereche de ochi blânzi maronii, care-l fixau fix şi prietenos, de pe o faţă de un negru strălucitor, aşezată în vârful unui munte de muşchi.

Muntele mai avea şi un zâmbet, care-i amintea de multe. Întinzând un braţ de mărimea aceluia unui cimpanzeu mai mic, creatura îl atinse, plină de curiozitate. Gheară-de-Oţel se trase înapoi înfiorat şi, poate, puţin înfricoşat. Când palma uriaşă se strânse peste muşchii braţului său, pentru a-i testa puterea, cimpanzeul se zbătu înspăimântat de-a binelea. Evident, nu se putea face nici o comparaţie. Marele mascul gorilă pufni satisfăcut, părând că râde.

Apoi, folosindu-se de o încheietură pentru a se deplasa mai uşor, porni în direcţia grupului întunecat, care tocmai atunci depăşea rândul uluit la cimpanzeilor spectatori. Gailet se holba, neîncrezătoare, în direcţia lor, iar ochii lui Uthachalthing clipeau mai repede ca niciodată, la vederea unei asemenea privelişti.

Robert Oneagle părea să vorbească singur, iar oficialii Gubru scoteau ţipete ascuţite şi inteligibile de furie. Cel care le atrăsese cu adevărat atenţia gorilelor fusese însă Kault. Patru femele şi trei masculi se strânseseră în jurul marelui thennanian şi-l pipăiau sfioşi. El le răspunse, vorbindu-le cu voce scăzută, vizibil bucuros.

Fiben nu se grăbi să tragă vreo concluzie. Ceea ce făceau gorilele aici, în vârful Colinei Ceremonialului, construită de invadatorii Gubru, se afla dincolo de abilitatea sa de a ghici. Nici măcar nu avea de gând să încerce. Prima sa grijă, era să se concentreze asupra situaţiei. Când Gheară-de-Oţel depăşi surpriza primului moment şi se uită din nou în jos, ochii ei se holbară, recunoscâd forma proeminentă a pumnului său.

Micul platou din jurul lor devenise o scenă plină de actori înnebuniţi, lipsită de orice fărâmă de ordine. Limitele arenei de luptă fuseseră demult încălcate, iar când cei doi adversari se rostogoliră într-o nouă încleştare nimerită chiar sub picioarele spectatorilor mai apropiaţi – cimpanzei, gorile, oficiali Gubru, oaspeţi neoficiali Galactici – în general, picioarele oricui putea merge, sări sau târî pe acolo. Nu le mai dădea nimeni nici o atenţie, dar lui Fiben nu-i mai păsa acum de asta. Tot ceea ce conta în aceste clipe confuze era aceea că făcuse o promisiune, pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire.

Îl copleşi cu o ploaie de pumni pe Gheară-de-Oţel, nepermiţându-i să-şi regăsească echilibrul, până când acesta, înnebunit de sângele unei arcade sparte urlă cât putu şi îl azvârli, pur şi simplu, cuprins de disperare, ca pe o haină veche, către mulţimea forfotitoare.

Fiben ateriza, izbindu-se dureros de pământul tare. Auzi o mişcare chiar în spatele său şi întoarse capul la timp, pentru a-l vedea pe Aspirantul Weasel ridicând piciorul şi pregătindu-se să-i tragă o lovitură năucitoare.

Nu mai apucă însă să-şi ducă gândul la capăt: o gorilă afectuoasă îl ridică de la pământ şi-l strânse la piept, ca într-o presă de metal.

Din locul unde se afla, Fiben îl văzu şi pe celălalt tovarăş al duşmanului său înhăţat de către Robert Oneagle. Probabil că Steelbat avea o forţă fizică mult mai mare decât majoritatea oamenilor, darea nu-i servi la nimic, în acest caz. Robert îl ridicase de la pământ desupra capului şi-l învârtea, căutându-l din ochi pe Fiben. Când îl zări, îi făcu semn cu capul.

— Fii atent, fiule!

Chiar în clipa aceea, Gheară-de-Oţel repezi călcâiul în direcţia gâtului său, dar Fiben, prevenit de un simţ necunoscut, se rostogoli într-o parte şi lovitura ridică în aer un nor de praf şi de pene. Fără a pirde nici o clipă, Fiben îi sări drept în spate adversarului şi îi apucă gâtul într-un Nelson plin.

Parcă ar fi călărit un cal sălbatic, iar lumea se învârtea nebuneşte în jurul său. Pe buze, simţi imediat gustul sărat al sângelui, iat plămânii i se umplură de o durere grea şi uscată, provocată de praful aspirat. Braţele-i obosite palpitau nesigure şi simţea de-a lungul muşchilor ameninţarea unor cârcei. Surprinse pentru o clipă respiraţia tot mai grea a duşmanului său şi pricepu că nu mai avea mult de îndurat.

Când, în sfârşit, capul celuilalt cedă şi se aplecă spre piept, Fiben îşi fixă picioarele în jurul taliei sale, apoi îi izbi puternic gambele, secerându-i-le. Călcâiul drepţi se înfipse în plexul solar al Aspirantului. Iar dacă durerea violentă pe care o resimţea la câteva din degetele piciorului cu pricina însemna că vreo câteva dintre ele erau probabil rupte, din cauza şocului, nu exista nici o îndoială că ţipătul şuierat al celuilalt indica spasmele diafragmei, care se blocase, întrerupând pătrunderea aerului.

Scurta victorie îl ajută să-şi regăsească energia pierdută. Se răsuci şi-şi întoarse adversarul sub el. Strângându-l în continuare în foarfeca picioarelor, îşi aduse antebraţul într-o poziţie convenabilă şi-i aplică exact acelaşi tip de strangulare – ilegală, evident, dar cui îi mai păsa acum – care mai înainte fusese utilizată împotriva sa.

Oasele împotriva cartlajelor. Pământul de sub ei începu să tresară straniu, iar cereu mârâi sinistru. Picioarele străine se târşeau în toate părţile şi mai era şi ţipătul şi sporovăială interminabilă, dintr-o duzină de limbi Galactice. Dar Fiben nu mai auzea decât respiraţia din ce în ce mai slabă a duşmanului său, şi pulsul pe care el trebuia să-l facă, atât de disperat, să

tacă. Mai avea extrem de puţin până să-şi atingă scopul, când ţeasta păru să-i explodeze: era ca şi cum se rupsese ceva în el, revărsând o lumină scânteietoare în exteriorul cortexului.

Uluit primul său gând fu acela că un Aspirant sau un Gubru îl izbise în cap pe la spate. Dar lumina de-o clipă dinăuntru nu fusese aceea provenită dintr-o emoţie. Durea, dar parcă nu aşa de tare.

Se strădui să-şi limpezească gândurile, pentru a se concentra asupra priorităţilor. Continuă să-şi strângă în braţe adversarul din ce în ce mai slăbit, însă mintea nu putea ignora evenimentul. Încerca să îl compare cu altceva cunoscut, din experienţa sa anterioară, dar nu descoperea nici o metaforă care să se potrivească. Izbucnirea aceea tăcută i se părea, în acelaşi timp străină şi ciudat de familiară.

Brusc îşi aduse aminte de o lumină albastră care dansa hilar, pe când picioarele îi erau cuprinse de o panică nebună... îşi aminti de „bomba care putea”, trimisă de un mărunt diplomat îmblănit şi pompos, cane fugise mâncând pământul, lăsând la o parte orice demnitate... Îşi aduse aminte de nişte poveşti spuse de General, noaptea... Conexiunile îl determinară să bănuiască...

Peste tot, în jurul platoului, Galacticii încetaseră trăncănelile poliglote şi se holbau în susul pantei. Pentru a descoperi ce le atrăsese atenţia, Fiben ar fi trebuit să-şi ridice capul. Mai înainte de asta, trebuia să se asigure că adversarul său se afla în imposibilitate să-i facă vre-un rău. Aşa că, sesizând că respiraţia acestuia devenise ceva mai regulată, Fiben îl strânse din nou de gât, continuând să-l menţină în stare de inconştienţă. Apoi, ridică privirile...

„Uthachalthing”, îşi zise, realizând care era sursa confuziei sale mentale.

Tymbrimianul se găsea ceva mai sus decât ceilalţi, pe panta dealului, îşi deschise larg braţele, iar faldurile robei de ceremonie, asemănătoare unei mantale largi, fluturau sălbatic în uraganul strârnit de circuitul hiperspaţial deschis. Ochii săi fixau depărtările. Cerceii coroanei îi unduiau, iar deasupra capului... se răsuci ceva!

O femelă cimpanzeu gemu şi îşi apăsă palmele pe tâmple. Undeva, dinţii unui Pring clănţăniră sec. Pentru cei mai mulţi, glyph-ul era abia detectabil. Dar, pentru prima oară în viaţa sa,

Fibenpercepu. Şi ceea ce percepu purta numele de TUROUNUCANN. Un monstru titanic, înconjurat de multă energie...

Esenţă a interdeterminării mereu amânate, dansa într-una şi se răsucea. Şi apoi, fără nici un alt avertisment prealabil, zbură într-o parte.

Fiben îl simţi rotindu-se în jurul său, apoi înăuntrul său – devenind, nici mai mult nici mai puţin, decât bucurie distilată, nefalsificată.

Uthachalthing îşi revărsa mereu emoţia, de parcă în el s-ar fi rupt un zăgaz.

— W'ha's'unu...Klhammin't...w'thatanna! strigă el.

— Fiica mea, îmi trimiţi toate astea, pentru a-mi înapoia astfel ceea ce ţi-am împrumutat? Oho, ce lucru interesant, compus şi multiplicat! Ce glumă bună reuşeşti să-i faci părintelui tău mândru!

Intensitatea trăirii sale îi afecta pe toţi cei din apropiere.

Cimpanzeii clipeau repede, holbându-se către el, iar Robert Oneagle îşi şterse lacrimile pe furiş.

Uthachalthing se răsuci spre cei din jur şi arătă cu capul spre cărarea care ducea către Locul Alegerii.

Acolo, în Vârful Colinei Ceremoniei, se putea vedea cum, în sfârşit, circuitul fusese conectat. Motoarele arse îşi îndepliniseră misiunea şi acum un tunel de lumină se întindea către cer – o carcasă strălucitoare, care înconjura un gol mai negru decât vidul cosmic.

Tubul părea că absoarbe fotonii de lumină de peste tot, făcând dificilă chiar şi observarea gurii sale de intrare. Şi totuşi, Fiben ştia că ea există, legătură trainică, situată în timpul real, dinspre acest loc spre altele nenumărate, unde milioane de martori se strânseseră să observe evenimentul acelei seri.

„Nu pot decât să sper că celor Cinci Galaxii le place spectacolul!”, gândi el.

Când Gheară-de-Oţel dădu semne de revenire la viaţă, îi trase o lovitură puternică în moalele capului şi-şi ridică din nou privirile în sus.

La jumătatea drumului dinspre platou şi vârf, se opriseră, pentru câteva momente, trei siluete complet nepotrivite una cu cealaltă. Prima era un neo-cimpanzeu mic de statură, cu braţe mult prea lungi, faţă de statura trupului şi cu picioare prost

conformate, scurte şi încovoiate. Jo-Jo îl ţinea de o mână pe Kault, uriaşul thennanian. De cealaltă mână a Ambasadorului se ţinea o femeie zveltă, al cărei păr blond flutura asemenea unui drapel strălucitor, în briza învolburată. Toţi trei priveau către vârful colinei, unde se adunase un grup neobişnuit.

O duzină de gorile, masculi şi femele, formau un cerc chiar sub gura de acces, pe jumătate invizibilă. Se holbau în zidul căscat deasupra capetelor lor şi, legănându-se ritmic în faţă şi în spate, fredonau încet o melodie joasă, atonală.

— Cred, spuse cu un aer îngrozit, Marele Examinator, către ajutoarele sale. Cred că asta s-a întâmplat până acum o dată... sau cel puţin de două ori. Dar nu în mai mult de o mie de aeoni.

— Dar nu este cinstit! Aceasta trebuia să fie ocazia noastră! spuse încet o voce oarecare, într-o anglică răguşită şi emoţionată.

Chiar şi de acolo de unde se afla, Fiben putu să vadă lacrimi curgând pe obrajii câtorva cimpanzei. Unii se îmbrăţişau şi suspinau. Ochii lui Gailet lăcrimau şi ei, dar Fiben putea să jure că ea vedea ceea ce ceilalţi nu reuşeau.

Lacrimile ei erau de uşurare şi de bucurie.

Expresii de uluire curgeau din toate părţile.

— Ce fel de creaturi sunt acestea? întrebă unul dintre Suveranii Gubru.

— ...presensibile, îi răspunse, de undeva, o voce în Galactic 3.

— Au trecut prin toate staţiile de testare, deci trebuie să fie pregătiţi pentru vreo „ceremonie de etapă”, mormăi Cordaines Appelbe. Dar cum naiba au făcut gor...

Robert Oneagle îşi întrerupse tovarăşul ridicând o mână.

— Nu mai avem nevoie să folosim vechiul nume. Aceştia, prietene, sunt garthieni.

Ionizarea umplu atmosfera cu mirosul uşor acid al luminii.

Uthachalthing începu să-şi cânte plăcerea rezultată din simetria acestei magnifice surprize, a acestei glume fără egal, şi în vocea sa gravă de tymbrimian răsuna un ton bogat; nepământean. Prins de rapiditatea evenimentelor pentru o clipă, Fiben nici nu realiză că se ridicase în picioare, pentru a vedea mai bine.

Fu martor, împreună cu ceilalţi la straniul fenomen de fuzionare ce avea loc deasupra capetelor maimuţelor uriaşe, care cântau şi dansau pe vârful colinei. Undeva în aerul zumzăitor, ceva alburiu se răsucea, îngroşându-se treptat, viitoare promisiune a unor forme.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat nicăieri, rosti cu Veneraţie Marele Examinator. Memoria nici unei rase vii nu păstrează o asemenea amintire. Rasele client au avut nenumărate Ceremonii de Ridicare la Raţiune în ultimul miliard de ani. Au depăşit multe nivele şi şi-au ales consorţi, care să îl asiste. Unele s-au folosit chiar de ocazie, pentru a solicita încetarea acţiunii de Ridicare... ca să se întoarcă la ceea ce fuseseră mai înainte.

Aburul inconsistent, către care se îndreptau toate privirile celor prezenţi, prinse să capete o formă ovală. În interiorul ei, forme întunecate deveneau din ce în ce mai distincte, de parcă ar fi părăsit ceaţa unui vis, intrând în lumina realităţii.

— ... dar numai în străvechile legende se vorbea despre o specie nouă, care va înainta din propria ei voinţă, surprinzând întreaga civilizaţie Galactică şi îşi va solicita dreptul de a-şi alege singură protectorii.

Fiben auzi un geamăt şi privi în jos, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Gheară-de-Oţel cum încerca să se ridice pe coate, tremurând din tot corpul. O crustă groasă de sânge amestecat cu praf îl acoperea din creştet până-n tălpi pe cimpanzeul plin de vânătăi.

„Trebuie să-l omor. E foarte viguros!”

Chiar atunci realiză însă că nu arăta mai bine decât adversarul său.

Îşi săltă piciorul. Ar fi fost atât de uşor să... Aruncă o privire către fostele tribune şi o văzu pe Gailet fixându-l.

Gheară-de-Oţel se rostogoli pe spate, privind resemnat către el.

— La dracu'! oftă Fiben.

Se aplecă şi-i întinse mâna să se ridice.

— Nu ştiu pentru ce ne mai batem. Oricum, altcineva a câştigat.

Mulţimea fu străbătută de un geamăt de surpriză. Din direcţia grupului de funcţionari Gubru se ridicau văicăreli şi ţipete stridente de consternare. După ce-l puse pe picioare pe

fostul duşman, Fiben ridică privirea către zona unde se aflau gorilele, pentru a identifica sursa noii stări de uluială.

O faţă gigantică de thennanian, extrem de clară, răsărită din aburul alburiu, în lumina circuitului hiperspaţial, plana alene, mişcându-se înainte şi înapoi. Semăna îndeajuns de mult cu Kault, pentru a-i putea fi frate.

„O asemenea expresie sobră şi întunecată... gândi Fiben. Atât de tipic thennaniană. Imposibil de confundat!”

Câţiva Galactici din apropierea sa sporovăiau cu însufleţire, însă cei mai mulţi priveau uluiţi, încremeniţi pe locurile lor. Uthachalthing, a cărui stare de încântată uimire se împrăştia încă în toate direcţiile, asemenea valului de lumină al unei lumânări romane, vorbea tare, fără să ţină seama de cei din jur.

— Z'wustin s'tatta... Am muncit atâta pentru asta şi, totuşi, n-am ştiut-o niciodată!

Imaginea titanică a thennanianului se mişcă încet către înapoi, în interiorul ovalului alburiu. Oricine putea să vadă gâtul gros, despicat, şi, mai jos, torsul puternic al creaturii. Când, în cele din urmă, i se întrupară şi braţele, începură să devină distincte şi cele două siluete, care stăteau de o parte şi de cealaltă, ţinându-l de mână.

— S-a notat, spuse Marele Examinator, către ajutoarele din apropiere.

Specia client, renumită încă pe timpul Primei Etape, ulterior denumită garthiană, şi-a ales ca patroni pe thennanieni, iar ca protectori, în unanimitate, pe neo-cimpanzei şi pe umanii tereştrii.

Primul care începu să ţipe fu Robert Oneagle Cordwainer Appelbe se lăsă să alunece în genunchi, în urma şocului. Ţipătul, tot mai intens al oficialilor Gubru devenise asurzitor.

Fiben simţi cum o mână străină se strecură în palma sa murdară.

Gailet îl privea de sus în jos, mai vechea causticitate amestecându-i-se cu mândria.

— Oh, ei bine, suspină ea, oricum, nu ne-ar fi permis să-i păstrăm. Cel puţin, aşa obţinem dreptul de vizitare. Şi am auzit că thennanienii nu sunt aşa de răi, ca ceilalţi extraterestri.

Gailet scutură din cap.

— Spune drept, tu ai ştiut ceva despre aceste fiinţe şi nu mi-ai spus şi mie?

— Trebuia să fie un secret pentru toată lumea, ridică el din umeri. Nu am vrut să te supăr cu detalii lipsite de importanţă. Am uitat, pur şi simplu. Mea culpa. Te rog să nu dai!

Ochii ei păreau să arunce fulgere. Într-un târziu, suspină la rândul ei şi-şi ridică privirea spre deal.

— Nu cred că o să le ia prea mult timp până să-şi dea seama că nu sunt adevăraţi gartieni, ci fiinţe de pe Pământ.

— Şi atunci ce se va întâmpla?

— Nimic, ridică ea din umeri. Oriunde arveni, ei sunt, în mod evident, pregătiţi pentru Ridicarea la Raţiune. Oamenii au semnat un tratat – nedrept, aşa e, dar l-au semnat – prin care au fost de acord cu interdicţia ce li s-a pus de a avea dreptul să-i ridice ei înşişi la Raţiune, aşa încât bănuiesc că actul ce se petrece acum este perfect valabil. *Fait accompli*. Bine măcar că noi, cel puţin, vom mai putea juca un rol aici. Pentru a vedea dacă treaba e făcută cum trebuie.

Huruitul de sub tălpi prinsese să se diminueze. Nu departe, cacofonia iscată de ţipetele oficialilor Gubru îi acoperea treptat, în tonuri stridente.

Marele Examinator nu părea însă impresionat. Se întorsese către ajutoare şi dădea dispoziţii cu privire la colectarea şi clasificarea înregistrărilor, furnizând detalii ale testelor ce aveau să fie întreprinse şi dictând mesaje cu caracter prioritar către cartierul general al Institutului.

— Mai trebuie, de asemenea, să-l ajutăm pe Kault să-şi informeze clanul, adăugă ea. Fără îndoială că vor fi extrem de surprinşi la aflarea veştilor.

Fiben îl zări pe Suveranul Razei şi Ghearei cum se îndreaptă arogant către cel mai apropiat aparat de zbor şi pleacă în cea mai mare viteză, într-o direcţie necunoscută. Bubuitul aerului despicat de forţa motorului reactiv, făcu să se zburlească penele avienilor, rămaşi mai în spate.

În clipa următoare, aproape fără voie, privirea cimpanzeului o surprinse pe aceea a Suveranului Bunei-Cuviinţe, care se uita în jos, căţărat pe stinghia sa solitară. I se părea că păsăroiul stătea ceva mai drept acum.

Ignora complet vorbăria fără şir a suitei ce-l înconjura şi îl fixa pe Fiben cu un ochi galben, lipsit de gene, care nu clipea deloc.

Cimpanzeul făcu o plecăciune. După o clipă, străinul îşi înclină şi el politicos capul, în semn de răspuns.

Deasupra crestei colinei şi a capetelor gorilelor cântătoare acum, devenite, în mod oficial, cei mai tineri cetăţeni ai Civilizaţiei celor Cinci Galaxii – ovalul opalescent de abur prinse să se retragă în interiorul tunelului, care se îngusta din ce în ce mai mult. Cu mult înainte de a dispărea definitiv însă, adunarea risipită pretutindeni pe coatele colinei mai avu parte de o imagine, pe care, cu siguranţă, nici unul dintre cei prezenţi nu o mai văzuse înainte... o imagine pe care, probabil nici nu aveau s-o mai vadă vreodată.

Acolo, sus, aproape de cer, imaginea thennanianului, cea a cimpanzeului şi aceea a omului îşi îndreptaseră privirile unul către celălalt.

Apoi, capul thennanianului se dădu pe spare şi izbucni în râs. Bogat, în tonuri adânci, împărtăşind ilaritatea cu partenerii lui minusculi, silueta întunecată chicotea... Hohotea...

Dintre spectatorii buimăciţi din jurul lor, numai Uthachalthing şi Robert Oneagle se simţeau cu adevărat alături de sentimentele fantomaticei creaturi de deasupra capetelor lor, care făcea un lucru pe care toată lumea ştia cu certitudine că un thennanian nu l-ar fi săvârşit niciodată.

Imaginea continuă să hohotească până în ultima clipă, chiar şi când dispăru, înghiţită, în cele din urmă, de gura întunecată a spaţiului, care se închidea lacomă, acoperind bolta cu vechile constelaţii.

Partea a şasea

CETĂŢENII

I am a kind farthing dip,
Unfriendly to the nose and eyes;
A blue behinded ape, i skip
Upon the trees of Paradise.
Robert Louis Stevenson, „A Portrait”

92

GALACTICII

— Există! Sunt alcătuiţi din materie! Ei sunt!

Oficialii şi ofiţerii Gubru, adunaţi la un loc, îşi săltaseră capetele pufoase şi ţipau la unison.

— Zooon!

— Premiul ne-a fost refuzat, onoarea călcată în picioare, ocazia unică s-a risipit, totul numai pentru a economisi un

amărât de bănuţ, zgârcindu-se la numărătoare. Acum costul nereuşitei va fi înmiit!

Suveranul Costului şi Precauţiei se ghemuia nefericit în colţul său, ascultând şirul acuzelor, din mijlocul unui şir de asistenţi rămaşi loiali, în timp ce mărturiile împotriva sa plouau din toate părţile. Un frison îngheţat îl străbătea, de fiecare dată când conclavul se întorcea şi îşi ţipa refrenul.

Suveranul Bunei-Cuviinţe păşea înainte şi înapoi pe stinghia sa înaltă, umflându-şi penajul, pentru a-şi etala mai bine noua culoare ce începea să prindă contur pe sub puful năpârlit.

Oficialii Gubru loiali şi kwackoo adunaţi în juru-i, fericiţi de apariţia noii tente coloristice, umpleau aerul cu ciripituri de devoţiune pasionată.

— Iar acum un renegat, un reclacitrant şi un încăpăţânat reuşeşte să zădărnicească Năpârlirea noastră comună şi consensul ce ar fi rezultat de aici, din care am fi putut, în sfârşit, să câştigăm ce ne-am propus iniţial. Adică onoare şi aliaţi. Adică pace!

Suveranul vorbea despre colegul lor absent, comandantul militar, care nu îndrăznea, se pare, să se arate şi să privească în faţă noua culoare a Bunei-Cuviinţe, supremaţia căpătată, în cele din urmă.

Un kwackoo cu patru picioare se apropie grăbit şi făcu o plecăciune, după care îi înmâna un mesaj comandantului său de pe Stinghie. Imediat, o copie îşi croi drum şi spre stinghia Suveranului Preţului şi Precauţiei.

Veştile de la punctul de transfer Pourmin nu erau deloc surprinzătoare. Ecouri ale aterizării marilor nave galactice, ce soseau în număr din ce în ce mai mare pe Garth, se făcuseră deja auzite şi aici. Era de aşteptat ca numărul lor să fie chiar şi mai mare, după un asemena insucces, cum era cel al prăbuşirii Ceremoniei Elitelor.

— Ei bine? li se adresă Suveranul Bunei-Cuviinţe celor câţiva ofiţeri militari prezenţi. Pregăteşte Raza şi Gheara, după cum am auzit, o acţiune de apărare a acestei lumi împotriva oricărui sfat venit din afară, a oricărei înţelepciuni sau chiar împotriva onoarea?

Evident că ofiţerii nu ştiau nimic. Ei îşi părăsiseră comandantul, atunci când nefericita Năpârlire-Fuzionare-Topire îşi inversase brusc cursul.

Suveranul Bunei-Cuviinţe începu să danseze nerăbdător.

— Nu îmi faceţi nici un bine şi nici clanului nu-i aduceţi vreun folos, rămânând aici. Întorceţi-vă, cercetaţi şi apoi rămâneţi la posturile voastre.

Făceţi-vă datoria, îndeplinindu-i comenzile, dar ţine-mă la curent cu tot ceea ce plănuieşte şi face el.

Folosirea pronumelui masculin fusese deliberată. Cu toate că Topirea nu era încă definitivă şi completă, fiecare putea să spună exact din ce parte bate vântul schimbării, fără a lăsa să-i cadă penele.

Ofiţerii făcură o plecăciune şi se grăbiră să părăsească pavilionul.

93

ROBERT

Pe Colina Ceremonialului, acum, în sfârşit, liniştită, se îngrămădeau tot felul de resturi. Dinspre răsărit, vânturi puternice măturau pantele, asemănătoare unor pajişti, târând gunoaiele aduse, ceva mai devreme, din munţii îndepărtaţi.

Ici şi colo, răscolind printre gunoiul de pe terasele mai joase, cimpanzei din Port Helenia scotoceau după suveniruri.

Pe culme, rămăseseră în picioare numai câteva pavilioane. În jurul lor, câteva duzini de creaturi masive, maronii, îşi ţesălau alene blana una alteia şi pălăvrăgeau prin gesturi, ca şi cum niciodată nu avuseseră ceva mai important în minte, decât cine cu cine se va împrieteni şi ce vor mânca la masa următoare.

Robert avea impresia, privindu-le, că gorilele erau destul de satisfăcute de noua lor viaţă.

„Le invidiez!”, gândi, privindu-le cu atenţie.

În ceea ce-l privea, nici chiar încă o mare şi imediată victorie nu putea să pună capăt îngrijorării ce-l măcina. Lucrurile

erau încă destul de primejdioase pe Garth. Poate chiar ceva mai mult decât cu două nopţi în urmă, când destinul şi coincidenţa interveniseră simultan, surprinzându-i pe toţi.

Uneori, viaţa îşi avea valurile ei tulburi. Alteori, acestea continuau toată viaţa.

Îşi întoarse privirea asupra băncii sale de date şi asupra scrisorii pe care oficialii Institutului Elitelor i-o trimiseseră prin releu cu numai o oră în urmă.

„...Desigur, este un lucru destul de greu pentru o bătrânică şi, în special, pentru una ca mine, care se obişnuise atât de mult să-şi aleagă singură drumul în viaţă, să mărturisească cât de mult a greşit, în privinţa propriului fiu.

Te-am nedreptăţit şi îmi pare foarte rău pentru aceasta...

În apărarea mea nu pot spune decât că, adesea, aparenţele exterioare pot înşela şi că tu erai, aparent, un băiat atât de exasperant!

Bănuiesc că ar fi trebuit să am un astfel de simţ, care să vadă şi în întunericul lucrurilor, care să surprindă forţa pe care ai demonstrat-o în aceste luni de criză. Din păcate, nu l-am avut. Poate că-mi era frică să-mi examinez mai îndeaproape propriile sentimente.

Oricum, vom avea mai mult timp să discutăm despre asta, după ce se va face pace.

Acum, trebuie să-ţi spun că sunt mândră de tine. Terra şi clanul îţi mulţumesc la fel ca şi recunoscătoarea ta mamă.

Cu afecţiune,

Megan”

Ce ciudat, se gândi el, cu amărăciune, ce ciudat că după atâţia ani, în care alergase cu disperare aproape să-i câştige încrederea, acum, când o căpătase, nu mai avea ce să facă cu ea. Deşi îl măcina o ironie rea, simţea pe undeva o undă de simpatie pentru mama sa – îi fusese, evident, atât de dificil să-i scrie toate aceste lucruri! Dacă se străduia puţin, reuşea chiar să găsească şi circumstanţe atenuante pentru tonul rece al cuvintelor.

Toţi locuitorii de pe Garth văzuseră în Megan Oneagle o doamnă amabilă şi un bun administrator.

Numai hoinarii ei soţi şi Robert îi cunoşteau şi cealaltă faţă, aceea atât de îngrozită de permanenta datorie, pe care trebuia s-o ducă în spate, şi de loialitatea din viaţa particulară.

Era pentru prima dată în viaţa sa, când şi-o amintea cerând iertare pentru un lucru cu adevărat important, care implica familia şi emoţiile ei.

Amintiri înceţoşate îi năvăliră pe retină, facându-l să închidă ochii.

La început, crezu că vina pentru apariţia lor neaşteptată o purtau franjurii de lumină ale reactoarelor unei nave stelare, ce se ridica de pe aeroportul spaţial din apropiere şi ale cărei motoare bubuiau asurzitor.

Îşi şterse obrajii cu palmele şi privi către marele vas cosmic, cu o delicată formă argintie, care se ridica din ce în ce mai repede spre crucea bolţii, urmându-şi necunoscutul drum spre stele.

— Încă un grup de şobolani, care scapă cu fuga... murmură furios.

Uthachalthing nici măcar nu se deranja să se întoarcă să se uite.

Stătea culcat pe burtă, rezemat în coate, privind înspre apele cenuşii.

— Oaspeţii noştrii au avut deja mai multă discreţie decât se aşteptaseră, venind până aici, dragă Robert. Ceremonia Elitelor a fost plină de distracţii.

Pentru majoritatea lor, vizionarea unei bătălii spaţiale sau a unui asediu prezintă cu mult mai puţin interes.

— Mie mi-a ajuns una singură, spuse încet Fiben Bolger, fără să-şi deschidă ochii.

Zăcea culcat, ceva mai jos, pe pantă, cu capul pe genunchii lui Gailet Jones. Pentru o clipă, păru că vrea să spună şi ea ceva, dar renunţă şi se concentra să-i descâlcească blana lui Fiben, atentă să nu atingă vânătăile negre-albăstrui. La picioarele lui Fiben, Jo-Jo îi ţesăla una din gambe.

„Ei bine, a meritat!”, gândi Robert.

Cu toate că Ceremonia se desfaşurase pentru gorile, punctajele obţinute la testele Institutului încă stăteau în picioare. Dacă omenirea reuşea să iasă cu bine din necazurile actuale, îi puteau permite cheltuielile necesare unei noi ceremonii, în cadrul căreia doi coloni rustici de pe Garth vor conduce viitoarea procesiune, în fruntea tuturor cimpanzeilor sofisticaţi de civilizaţie de pe Terra. Şi, cu toate că prietenul său

Fiben nu arăta deloc impresionat de această onoare, Robert era mândru şi în locul său.

O femelă cimpanzeu, îmbrăcată într-o rochie simplă, fără înflorituri, se apropia încet pe potecă. Salută rece în direcţia lui Uthachalthing şi a lui Robert. Era Michaela Noddings.

— Vrea cineva să afle ultimele noutăţi?

— Eu unul, nu, răspunse morocănos Fiben. Spune-i Universului, din partea mea, că poate să se ducă la...

— Fiben! îl mustră cu blândeţe Gailet.

Privi în sus, către Michaela.

— Eu vreau să le aud.

Femela cimpanzeu se aşeză alături şi începu să ţesale celălalt umăr al lui Fiben. Moleşit, acesta închise ochii de tot.

— Kault a primit veşti de la clanul său. Thennanienii sunt deja pe drum, îndreptându-se încoace.

— Deja ! fluieră Robert mirat. Văd că nu le place să piardă timpul deloc, nu?

Michaela dădu din cap.

— Clanul lui Kault a contactat deja Consiliul Pământului, pentru a negocia achiziţionarea bazei genetice deprelucrate a gorilelor şi ca să angajeze experţi umani drept consultanţi.

— Vreau să cred că or să le ceară un preţ mare!

— Cerşetorii nu au dreptul să aleagă şi să fie aleşi, reaminti Gailet un vechi dicton pământean.

— Potrivit unor observatori Galactici, care se pregătesc de plecare, Terra se află într-o situaţie nu tocmai roză, în ceea ce-i priveşte pe aliaţii lor tymbrimienii. Dacă această înţelegere înseamnă a-i câştiga pe thennanieni ca aliaţi, asta poate da un curs nou derulării viitoare a evenimentelor.

„Asta numai plătind un preţ deosebit – să-i pierdem pe clienţi pe verii noştri, gorilele”, reflectă Robert.

În noaptea Ceremoniei, participase, împreună cu ceilalţi, la întreaga ironie hilară declanşată de ele, prin preluarea de la Uthachalthing a acelui mod strict tymbrimian de a vedea lucrurile. Acum însă era ceva mai greu să nu apreciezi, în termeni obiectivi, costul întregului proiect.

„În realitate, dacă ne gândim bine, nu au fost niciodată în primul rând ai noştri. Şi, cel puţin, ştim sigur că vom avea un cuvânt de spus asupra modului în care vor fi adaptaţi la Raţiune.

Uthachalthing afirmă că unii dintre thennanieni nu sunt chiar aşa de răi, precum multe din rasele extraterestre”.

— Dar clanul Gubru? întrebă el.

— Au acceptat să facă pace cu Pământul, în schimbul acceptării corectitudinii Ceremoniei.

— Evident, nu a fost chiar genul de Ceremonie la care se gândiseră ei, nu? replică Gailet. Ce credeţi, domnule Ambasador Uthachalthing?

Cârceii tymbrimianului prinseră să unduie leneş. Pe tot parcursul zilei de ieri şi în această dimineaţă, meşterise mici glyph-uri de încurcătură, cu mult dincolo de abilitatea limitată de percepere a lui Robert, ca şi cum s-ar fi reflectat din plin cu ceva pierdut şi regăsit dintr-odată.

— Vor acţiona după cum vor crede că le este interesul, desigur, mârâi el. Întrebarea este dacă îşi vor da seama de ceea ce este bine pentru ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când au început această expediţie, scopurile lor nu erau prea clare. Triumviratul a decis că trebuie să fie în conflict cu facţiunile rămase acasă. Intenţia iniţială, care a stat la baza expediţiei lor aici, a fost de a se folosi de ostaticii luaţi pe Garth, ca să-şi bage nasul în secretele Consiliului terestru. Abia ulterior au aflat că şi pământenii erau la fel de ignoranţi ca şi ei, în privinţa acelei blestemate probleme, generată de descoperirea făcută de neo-delfini.

— S-a mai primit vreo veste în legătură cu nava lor? îl întrerupse Robert.

Uthachalthing suspină şi răsuci unglyph spiralat.

— Nu. De altfel, neo-delfînii par să fi scăpat în mod miraculos din capcana pusă la cale de o duzină din cele mai fanatice rase de protectori din această zonă a Universului – o ispravă uimitoare prin ea însăşi. Acum, astronava lor se plimbă de capul ei pe căile necunoscute ale stelelor. Umilirea resimţită de acei fanatici a atins nişte cote inimaginabile, făcând ca tensiunile existente şi mai înainte între clanuri să se agraveze. În fine, mai există încă un motiv pentru care Stăpânii Gubru ai Stinghiei s-au speriat şi mai mult atunci când au constatat că nu-i pot folosi pe ostatici pentru a smulge teribilul secret. Probabil că cei trei Suverani au căutat alte modalităţi de a obţine vreun profit din această expediţie costisitoare.

— Corect. Când însă primul Suveran al Preţului a fost ucis, procesul conducerii s-a dezechilibrat profund. În loc să continue negocierea, pentru a ajunge la un consens politic, cei trei Suverani s-au angajat într-o competiţie năvalnică, pentru a câştiga poziţia cea mai înaltă în timpul procesului Contopirii culorilor. Nu sunt convins nici măcar acum că au înţeles toate schemele care, probabil, au fost implicate de la început. Schema finală îi va costa foarte mult. Amestecul gălăgios în obţinerea unui anume rezultat în timpul derulării Ceremoniei Elitelor este o chestiune gravă.

Robert o văzu pe Gailet tresărind, amintindu-şi cum fusese folosită.

Rămânând cu ochii închişi în continuare, Fiben îi luă mâna.

— Ce vom face acum? îl întrebă Robert pe Uthachalthing.

— Atât bunul simţ cât şi onoarea le cer invadatorilor să-şi menţină învoiala cu Pământul. Este singura lor cale de ieşire din această criză teribilă.

— Doar nu te aştepţi ca ei să vadă lucrurile în felul acesta!

— Aş mai fi rămas aici, pe teren neutru, dacă aş fi fost sigur? Ne-am fi aflat, împreună cu Athaclena la cină, având pe masă khoogra şi alte delicatese, pe care am avut grijă să le ascund, şi am discuta ore în şir despre o grămadă de lucruri. Dar asta nu se va putea întâmpla până când Gubru nu vor isprăvi de ales între logică şi sacrificiul de sine.

Robert se înfiora.

— Cât de rău ar putea deveni totul? întrebă cu voce scăzută.

Cimpanzeii lăsaseră orice alte preocupări şi ascultau în linişte.

Uthachalthing privi în jur. Inhala aerul dulce şi rece, de parcă ar fi fost lichidul roz al celei mai bune producţii de vin.

— Este o lume minunată, suspină el. Şi, totuşi, a avut parte de atâtea erori. Câteodată, aşa-zisele civilizaţii erau înclinate să distrugă tocmai acele lucruri pe care se juraseră să le protejeze.

94

GALACTICII

— După ei! strigă Suveranul Razei şi Ghearei.Urmăriţi-i şi vânaţi-i!

Soldaţii Ghearei se repeziră, precedaţi de bâzâitul lor furios de războinici ai unui mare clan, asupra unei mici coloane de neo-cimpanzei, luându-i prin surprindere.

Creaturile păroase se întoarseră, gata de luptă, trăgând cu armele lor primitive în sus, către direcţia din care veneau atacatorii. Vreo două proiectile reuşiră, într-adevăr să smulgă pene pârlite de pe pieptul păsăroilor, dar rezistenţa se dovedi inutilă, în cea mai mare parte.

După numai câteva clipe, Suveranul păşi delicat printre rămăşiţele copacilor şi ale trupurilor de cimpanzeu, examinându-le cu atenţie. Înjura furios atunci când ofiţerii raportară că toate cadavrele sunt numai de cimpanzei.

Trebuiau să mai fie şi alţii, în primul rând oameni şi tymbrimieni, apoi thennanianul acela – de trei ori fie-i numele blestemat! Nu-şi făcuse nici unul dintre ei apariţia din sălbăticia junglei?

Poate că erau cu toţii în Ligă! Poate că era un complot!

Ce naiba, mereu soseau mesaje cu rugăminţi, cu cereri şi chiar ameninţări voalate, ca amiralul să revină în Port Helenia.

Să se întoarcă şi să se alăture celorlalţi comandanţi, la întrunirea din conclav, într-o nouă luptă, pentru consens.

Consens!

Suveranul Razei şi Ghearei scuipă în direcţia trunchiului unui copac prăbuşit. Simţea deja scurgerea terinbilă a hormonilor şi filtrarea culorii, care aproape că fusese a lui! Consens? O să le arate el, amiralul, consens! Era absolut hotărât sa-şi recâştige poziţia de comandă. Şi singurul mod de a o face după catastrofa unei Ceremonii a Elitelor era să demonstreze eficacitatea unei opţiuni militare.

Atunci când thennanienii vor fi ajuns, pentru a-şi pretinde „trofeele garthiene”, îi vor întâmpina cu forţă armată. Să-l lase să se angajeze, aşa, fără nici o ripostă, în Procesul Ridicării la Raţiune a noilor lor clienţi, era o adevărată tâmpenie! Singura cale rezonabilă era aceea de a-i ţine în şah, până ce vor renunţa singuri, pentru a înapoia ulterior această lume posesorilor ei de drept, Stăpânii Stinghiei!

Pentru asta, trebuia mai întâisă se asigure că nu vor putea fi atacaţi de la spate. Opoziţia la sol trebuia deci eliminată, cu orice preţ.

Suveranul refuza să ia în considerare chiar şi plauzibila ipoteză conform căreia furia şi dorinţa de răzbunare contribuiseră din plin la luarea acestei decizii. Dacă admitea acest lucru, risca să înceapă din nou să cadă sub sceptrul ameninţător al Suveranului Bunei-Cuviinţe. Deja mai mulţi ofiţeri capabili dezertaseră, iar faptul că se aflau din nou, în prezent, la posturile lor, aceasta se datora ordinului înaltului preot. Ori asta era un lucru mai mult decât iritant!

Amiralul hotărâse să le recâştige loialitatea prin victorie.

Funcţionarea noilor detectoare se dovedea extrem de eficientă.

— Noii mei detectori sunt eficienţi! Eficienţi! dansa el de satisfacţie. Hai să continuăm să-i vânăm pe pământeni şi pe clienţii lor, fără să ne chinuim cu vreo tehnică specială. Îi vom urmări datorită unui element de care nu au cum să scape şi nici cum să-l ascundă: propriul lor sânge! Asistenţii îi împărtăşeau satisfacţia. La această viteză de reacţie, foarte curând toţi soldaţii din trupele neregulate ale inamicului vor fi morţi cu toţii.

Apoi, un accident produse prima întunecare a apropiatei victorii finale: se raportă că una dintre maşinile de zbor, care transportase trupe până în zonă se prăbuşise, din motive necunoscute. Urmă, aproape imediat, şi cel de-al doilea accident. De astă-dată, vinovatul fu repede descoperit: coroziunea datorată unei bacterii necunoscute, aceea care lovise echipamentul Gubru şi în munţi şi în Valea Sindului, înainte de Ceremonie.

— Nu contează! Vom înainta cu aparatele rămase. Nimeni şi nimic nu va putea împiedica această vânătoare sfântă!

Soldaţii cântară la unison:

— Zooon!

95

ATHACLENA

Încă îl mai privea, în timp ce creatura păroasă din faţa ei citea pentru a patra oară mesajul, şi nu putea să nu se întrebe, dacă făcea ceea ce trebuia. Cu părul murdar şi lăţos, bărbos şi gol, maiorul Prathachulthorn exprima însăşi esenţa acelui lup sălbatic, luat ca emblemă de pământeni... un carnivor... o creatură mult prea periculoasă, pentru a te încrede în ea.

Îşi coborî privirea către mâinile ce ţineau mesajul şi tot ceea ce putea citi la prima vedere se dovediseră a fi numai valurile de tensiune, care goneau în sus, în direcţia umerilor, coborând spre braţe şi spre mâinile puternice şi înconvoiate.

— Se pare că mi se ordonă să te iert şi să-ţi urmez politica, domnişoară.

Ultimul cuvânt se termină printr-un sâsâit.

— Asta înseamnă că o să fiu pus în libertate, dacă promit să devin ascultător? Şi cum pot să fiu sigur de autenticitatea acestui ordin?

Athaclena ştia că nu avea de unde să aleagă. În zilele care urmau, nu mai avea cum să renunţe la acei cimpanzei care-l păzeau pe maior. Aceia în care se putuse încrede că vor ignora ordinele acestuia erau foarte puţini şi Prathachulthorn evadase deja de patru ori. Singura alternativă era să-l omoare aici şi acum. Dar pentru această soluţie ultimă, pur şi simplu nu găsea destul de multă voinţă în interiorul ei.

— Nu mă îndoiesc că m-ai omorî în clipa în care vei descoperi că mesajul nu e autentic, îi replică, într-un târziu.

Dinţii săi sclipiră într-un rânjet rău.

— Ai cuvântul meu, în privinţa asta, o asigură.

— Şi mai ce altceva? âBărbatul închise şi dechise ochii încet, căutându-şi cuvintele.

— Potrivit acestor ordine, primite de la Guvernul în exil, eu nu am nici o altă opţiune. Trebuie să mă comport ca şi cum nu aş fi fost răpit, să pretind că nu a existat nici o revoltă şi să îmi adaptez strategia conform indicaţiilor tale. În regulă, nu pot decât să mă conformez acestor cerinţe. Dar, atunci când mi se va ivi ocazia, am de gând să-i contactez pe comandanţii mei direcţi de pe Terra. Vor explica apoi toată povestea asta la TAASF. Iar când Coordonatorul Oneagle va fi înlocuit, te voi căuta şi-n gaură de şarpe, micuţa mea tymbrimiană. Şi te voi găsi!

Ura sinceră, deschisă, pe care o citi în mintea lui, o făcu să se cutremure, dar o şi linişti. Omul nu ascundea nimic. Sub cuvintele sale ardea adevărul. Îi făcu semn cu capul lui Benjamin.

— Dă-i drumul!

Nefericiţi din cauza situaţiei stranii în care se aflau, evitând să se uite în ochii omului cu părul negru, cimpanzeii lăsară cuşca în jos şi deschiseră uşa. Prathachulthorn ieşi, frecându-şi braţele amorţite.

Apoi, brusc, fără nici un avertisment, se răsuci şi ţâşni în sus, aterizând în poziţie de luptă, departe de ei. Izbucni în râs, atunci când Athaclena şi cimpanzeii se traseră înapoi.

— Unde este armata mea? întrebă el concis.

— Nu ştiu precis, răspunse Athaclena, în timp ce se străduia să elibereze un flux gheer. Ne-am dispersat în grupuri mici şi a trebuit chiar să abandonăm peşterile, când a fost clar că poziţia lor a fost descoperită.

— Dar locul acesta?

Prathachulthorn arăta cu capul către pantele ceţoase ale muntelui Fossey.

— Ne aşteptăm ca duşmanul să ne atace dintr-o clipă într-alta, îi mărturisi ea cu sinceritate.

— Ei bine, spuse el, n-am crezut nici jumătate din ceea ce mi-ai spus ieri despre procesiunea Ceremoniei Elitelor şi despre consecinţele ei. Dar se pare că trebuie să revin asupra faptelor:

am senzaţia că tu, împreună cu ilustrul tău părinte, ai reuşit să le provoci păsăroilor ăştia infecţi o adevărată tragedie.

Inspiră adânc, de parcă ar fi inspirat deja o urmă.

— Bănuiesc că ai o hartă tactică a situaţiei şi o bancă de date pentru mine, nu?

Benjamin adusese unul dintre computerele portabile, dar maiorul ridică o mână.

— Nu acum. Mai întâi, să plecăm de aici. Vreau să ajung cât mai departe de locul ăsta nenorocit.

Athaclena dădu din cap. Îşi dădu bine seama de ceea ce simţea omul.

Bărbatul izbucni din nou în râs. atunci când ea făcu o nouă plecăciune batjocoritoare în direcţia sa, insistând ca el s-o ia înainte.

— Cum doreşti, chicoti şi se conformă.

Peste numai câteva clipe, se legănau printre copaci, alergând cu toată viteza pe sub bolta groasă de ramuri. La scurt timp după ce se angajaseră în cursă, auziră un bubuit asemănător unui tunet, din direcţia fostului refugiu, cu toate că pe cer nu era nici un nor.

96

SYLVIE

Noaptea era sfâşiată de semnale luminoase, care izbucneau actinie în înalturi, aruncând umbre neclintite, pe când alunecau spre pământ.

Impactul asupra simţurilor era brutal, făcându-le complet insensibile la celelalte zgomote ale bătăliei şi la strigătele muribunzilor.

Cei care proiectau luminile ameţitoare erau părătorii, deoarece atacanţii nu aveau nevoie de ele, ca să se ghideze, în înaintare. Cu ajutorul radarului şi a razelor infraroşii, atacau cu o acurateţe deosebită, oprindu-se numai când erau orbiţi de izbucnirile fotonice.

Cimpanzeii se risipeau în toate direcţiile din taberele de noapte reperate de duşman, cărând în spate numai câteva alimente şi armele. În marea lor majoritate erau refugiaţi din cătunele de la poalele munţilor, arse în timpul recentelor izbucniri ale conflictului. Câţiva soldaţi din armata neregulată,

mai antrenaţi, rămâneau în urmă, într-o ariergardă dispersată, pentru a acoperi retragerea civililor.

Foloseau tot felul de improvizaţii, pentru a induce în eroare detectoare precise, montate pe aeronavele duşmanului. Semnalele luminoase constituiau arme destul de sofisticate, potrivindu-şi automat explozia luminoasă cu dimensiunilor senzorilor activi şi pasivi ai duşmanului, realizând un blocaj destul de eficient, care-i încetineau pe următorii, deşi pentru scurt timp. Cantităţile de care dispuneau erau însă foarte mici, iar inamicul părea că dispune de un sistem nou, ultrasecret, care îi permitea să ia urma cimpanzeilor chiar şi sub vegetaţia cea mai deasă, chiar şi dezbrăcaţi la piele, după ce îndepărtaseră de ei cele mai elementare facilităţi ale civilizaţiei.

Singura metodă fiabilă rămăsese aceea de a se împărţi în grupuri din ce în ce mai mici şi să trăiască asemenea sălbăticiunilor, singuri sau, cel mult în perechi, rătăcind cu priviri sălbatice şi ghemuindu-se să doarmă sub cerurile din care odinioară coborâseră ei înşişi şi prin care colindaseră după pofta inimii.

Sylvie tocmai o ajuta pe o femelă bătrână şi pe doi copii să se urce pe un trunchi prăbuşit, acoperit cu plante agăţătoare, când, deodată, părul i se zburli, ridicându-i-se uşor în sus, dându-i de ştire despre apropierea navelor gravifice.

Le făcu repede semn celorlalţi să se adăpostească, dar ceva – poate ritmul variabil al motoarelor – o determină să rămână mai în urmă şi să tragă cu coada ochiului peste trunchiul unui copac prăbuşit.

Prin întunericul gros, zări destul de greu lucirea unei forme neclare, albicioase, ce se strecura cu dificultate printre coroanele luminate de stele, izbindu-se cu zgomot de crengi şi apoi dispărând în întunericul junglei.

Sylvie privi în lungul canalului întunecat, pe care îl tăiase nava în cădere. Ascultă o vreme, rozându-şi unghiile nervoasă, cum ploua cu rămăşiţe ciudate de-a lungul traseului şi se răsuci către cei din faţă.

— Donna! articula ea în şoaptă.

Femela mai în vârstă îşi ridică puţin capul dintre frunze.

— Te poţi descurca singură cu copii pe restul de drum, până la locul de întâlnire? Tot ce trebuie să faci este să înaintezi

în jos, către un pârâu, apoi să-i urmezi cursul până la o mică cascadă, ce mărgineşte o peşteră. Te descurci?

Donna medita tăcută, câteva momente, concentrându-se, apoi încuviinţă din cap.

— Bine, zâmbi nevăzută Sylvie. Când dai de Petri, spune-i că am văzut o navă de recunoaştere inamică prăbuşindu-se şi că m-am dus să văd despre ce este vorba.

Frica îi dilatase bătrânei atât de tare albul ochilor, încât irişii aproape că nu se mai vedeau. Clipi de două ori, apoi întinse braţele în direcţia copiilor. Şi în vreme ce aceştia se urneau în direcţia indicată, sub protecţia ei, Sylvie intrase deja cu precauţie în bezna tunelului decupat brutal printre trunchiurile înalte.

„De ce naiba fac asta?” se întrebă, în timp ce păşea peste crengile rupte, transpirând cumplit.

Mişcări uşoare ale tufelor îi indicau faptul că măruntele creaturi indigene îşi căutau un refugiu provizoriu printre resturile a ceea ce mai rămăsese din adăposturile lor. Mirosul pătrunzător de ozon îi făcu din nou părul să se zbârlească pe braţe. Cum continua să se apropie de locul impactului, următorul miros care-i pătrunse în nări fu acela, destul de familiar, de pasăre friptă.

Totul părea neaşteptat de straniu în întuneric. Nu distingea nici o culoare, ci numai vagi umbre cenuşii. Când volumul de un alb şters al navei prinse, în fine, contur în faţa ei, realiză că zăcea înclinată într-un unghi instabil de 40°, cu botul făcut praf, din cauza şocului impactului.

Singurul zgomot perceptibil de la distanţa aceea era părăitura slabă a unui aparat electric, care-şi repeta la nesfârşit neînţelesul mesaj. În afara sa, dinăuntru nu mai răzbătea nici un fel de sunet. Pricipalul cuibar se zărea nu departe, smuls brutal din elementele de fixare.

Atinse cu degetele fuselajul încă fierbinte, pentru a se putea orienta mai uşor şi se apropie cu precauţie. Apoi degetele pipăiră conturul unuia dintre rotoarele gravitice şi fulgi de metal corodat zburară în toate părţile.

„Proastă întreţinere”, se gândi, în parte pentru a-şi ţine mintea ocupată cu ceva, pentru a nu da răgaz fricii să se strecoare.

„Mă întreb dacă nu cumva chiar din cauza asta s-a şi prăbuşit…”

Când ajunse în dreptul uşii, îşi simţi gura ca iasca, iar inima îi bătea nebuneşte în gât. Se aplecă să arunce o privire în interior.

Doi soldaţi Gubru zăceau legaţi încă de fotolii, cu ciocurile ascuţite atârnându-le într-o parte, din cauza gâturilor rupte. Înghiţi în sec şi se strădui să ridice un picior, pentru a păşi înăuntru, pe puntea înclinată.

Deodată, inima i se opri, pur şi simplu, când o îmbinare de plăci scârţâi, iar unul dintre soldaţi păru că mişcă, ameninţător.

Nu era însă decât nava, care scârţâia din încheieturi şi tremura uşor, continuând să-şi aşeze greutatea pe planul instabil.

„Dumnezeule!” gemu Sylvie şi-şi duse mâna la piept.

Îi venea greu să se concentreze, acoperind urletul instinctului de conservare, care-i cerea să iasă dracului de acolo şi să fugă cât mai departe, la adăpostul întunecat al pădurii. Încercă, aşa cum făcuse zile în şir mai înainte, să-şi imagineze cam ce ar fi făcut Gailet, dacă ar fi fost în locul ei.

Ştia că nu va fi niciodată atât de descurcăreaţă ca Gailet. Asta nu se putea.

Dar dacă încerca foarte tare…

„Arme!”, tresări brusc şi îşi sili mâinile tremurătoare să tragă armele din tocurile laterale ale centurilor celor doi. Secundele se lungiseră asemenea unor ore, însă reuşi, cu un adânc oftat de uşurare să extragă, în fine, cele două carabine-sabie şi să se alăture pistoalelor aruncate pe pământ, în afara cuibului.

Era pe punctul de a coborî, abandonând cercetarea, când un gând neaşteptat o făcu să sâsâie şi să-şi tragă o palmă peste frunte.

— Idioato! Athaclena are nevoie mai degrabă de inteligenţă decât de arme!

Reveni în carlingă şi privi cu atenţie împrejur, întrebându-se dacă va fi în stare să recunoască ceva important pentru ei, chiar dacă acel ceva s-ar fi găsit în faţa ei.

„Hai-hai, eşti doar un cetăţean pământean cu o educaţie ceva mai multă decât aceea oferită de un simplu colegiu. Şi, în plus, ţi-ai petrecut două luni lucrând pentru inamic…”

Concentrându-se, reuşi să recunoască instrumentele ce control ale zborului şi, dintre simbolurile ce se refereau în mod evident, la rachete, consola armelor. O hartă, încă iluminată de bateriile aflate pe terminate, indica principalele forme de relief, în trei dimensiuni, cu o mulţime de sigle şi denumiri în Galactic 3.

„Asta să fie aparatura pe care o folosesc pentru a ne descoperi?”, se întrebă nehotărâtă.

Chiar sub hartă, se afla un cadran, care afiţa o serie de cuvinte, cunoscute şi ei în limbajul Gubru.

„Selector de grup”, scria pe o etichetă.

Îl atinse, plină de curiozitate. O fereastră se deschise în colţul din stânga jos al cadranului. Mai multe cuvinte necunoscute, mult prea complexe pentru cunoştinţele ei reduse în domeniul limbajelor Galactice, se perindară încet, de la stânga la dreapta pe afişaj. Deasupra textului se răsucea acum un design complex pe care orice adult, făcând parte dintr-o civilizaţie din sistemul celor Cinci Galaxii, l-ar fi putut identifica uşor cu un tabel chimic.

Sylvie nu era de formaţie chimistă, dar în timpul procesului de educare studiase şi câte ceva din tainele acelei ştiinţe, iar ceva din desenul complex al moleculelor prezentate acolo îi părea ciudat de familiar.

Se concentra şi se strădui să pornească identificatorul – cuvânt aflat chiar sub diagramă. Silabele în galactic 3 începură să se perinde încet.

— He…hem…hemog…

Sylvie simţi deodată cum pielea de pe mâini i se face ca de găină. Îşi umezi buzele cu limba şi şopti întreg cuvântul până la capăt:

— Hemoglobina!

97

GALACTICII

— Război biologic!

Suveranul Razei şi Ghearei şopăia pe puntea navei de război, care înainta cu viteză de croazieră. Tocmai executa o anchetă de mare importanţă şi-şi ţinea încă degetul îndreptat către piaptul tehnicianului kwackoo, care-i adusese ştirile.

— Această coroziune, această afurisită cădere a metalului, această boală a blindajului şi a aparatelor vrei să spui că a fost concepută prin inginerie genetică? Tehnicianul făcu o plecăciune.

— Da. Există o seamă de agenţi-bacterii, denumiţi prioni sau mucegaiuri. După ce aseară i-am identificat, am şi instituit contramăsuri-tipice. Evident, ne va lua ceva timp, ca să tratăm toate suprafeţele afectate cu organisme, special concepute împotriva lor, dar succesul este sigur şi toată această tevatură se va reduce, în final, numai la câteva mici neplăceri.

„În final”, gândi cu amărăciune amiralul.

— Cum au fost trimişi aceşti agenţi să infesteze?

Kwackoo-ul extrase dintr-un buzunar un pachet format dintr-un material asemănător pânzei de haine, legat cu aţă subţire.

— Când aceste mici zdrenţe au început să sosească din munţi purtate de vânturi, am început să consultăm înregistrările din Bibliotecă, referitoare la subiect şi i-am întrebat şi pe localnici. Odată cu instalarea iernii pe această coastă continentală, au loc infestări iritante în mod regulat. Aşa că am ignorat fenomenul, considerându-l normal.

— Se pare că insurgenţii din munţi au descoperit o modalitate de a infecta aceşti purtători aerieni de spori cu entităţi biologice distrugătoare pentru echipamentul nostru. Când am reuşit să ne dăm seama de acest lucru, infestarea se produsese pretutindeni. Complotul a fost extrem de ingenios.

Comandantul militar continua să ţopăie.

— Cât de rele, cât de severe, cât de catastrofale sunt pagubele? Urmă o altă plecăciune adâncă.

— Este afectată o treime din transportul de la suprafaţă. Iar două dintre bateriile de apărare ale astroportului nu vor putea funcţiona timp de zece zile planetare.

— Zece zile!

— După cum ştiţi, nu mai primim rezerve de pe planeta-mamă.

Dar amiralul nu avea nevoie să i se amintească asta. Deja majoritatea rutelor cosmice spre Gimelhai fuseseră scoase din uz de iminenta apropiere a armatelor străine, care acum se ocupau de deminarea marginilor sistemului garthian.

Şi, ca şi cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, ceilalţi doi Suverani se uniseră acum împotriva sa. Evident, nu puteau face nimic pentru a împiedica viitoarele bătălii, dacă el hotăra ca luptele erau necesare, dar îi puteau refuza suportul religios şi pe cel birocratic. Iar efectele deja se puteau vedea.

Încordarea pe care o resimţea constant în ultima vreme spori, ajungând o durere ce palpita în interiorul craniului.

— Vor plăti pentru asta! ţipă el. La toţi dracii cu limitările impuse de preoţi şi de numărătorii de ouă!

Îşi aminti cu jind de flotilele pe care le adusese în acest sistem. Cu mult timp în urmă însă majoritatea lor fuseseră expediate de Stăpânii Stinghiei să facă faţă altor necesităţi urgente şi poate că unele dintre ele fuseseră deja distruse, pe undeva, pe graniţele exterioare Galactice.

Pentru a evita asemenea gânduri negre, amiralul începu să contemple frontul din ce în ce mai strâns în jurul fortăreţelor de pe muntele ocupat de insurgenţi. În curând – spera el, în secret – acel motiv de îngrijorare se va risipi pentru totdeauna.

Apoi, ei bine, apoi evident că va lăsa libertatea necesară Institutului, pentru a-şi întări iluzoria neutralitate pe sacra Colină a Ceremonialului.

Colină aflată în plin centrul unei lupte furtunoase între cei de pe planetă şi atacatorii veniţi din spaţiu. În asemenea circumstanţe, se ştia de multă vreme că multe dintre rachete mai cădeu şi greşit, fie peste oraşele pline cu civili sau, chiar – extremă nenorocire! – chiar pe terenurile declarate neutre.

Mare păcat! Evident că îi va compătimi. Mare păcat!

Dar la război e ca la război...

98

UTHACHALTHING

Nu mai era nevoie să-şi ţină secretă nerăbdarea sau mulţimea de sentimente ce-l copleşeau. Nu conta prea mult dacă detectoarele duşmane îi localizau emanaţiile psihicului, pentru că oricum ele vor şti unde trebuie să-l găsească, atunci când va fi timpul.

În zori, în vreme ce răsăritul devenea cenuşiu, cu soarele acoperit de o mantie groasă de nori, Uthachalthing înainta de-a lungul pantelor acoperite cu rouă şi percepea cu toată fiinţa sa.

Miracolul neobişnuit al unor asemenea zile spărsese complet crisalida în care se izolase, de atâta timp, sufletul. Acolo unde crezuse că va dormi pentru totdeauna numai iarna, acum izbucneau muguri. Atât oamenii, cât şi tymbrimienii, considerau că dragostea constituia cea mai mare putere. Acelaşi lucru se putea însă spune foarte bine şi despre ironie.

„Trăiesc şi percep lumea ca fiind frumoasă”.

Îşi puse toată îndemnarea în realizarea unui glyph, care pluti delicat şi încet pe deasupra cârceilor, care tremurau.

„Să fie adus atât de aproape de locul unde începuseră planurile sale pe vremuri... să vadă cum propria-i glumă se întoarce împotriva lui, aducându-i tot ceea ce-şi dorise mai mult, într-o manieră mai mult decât uluitoare...”

Zorile începură să dea culoare lumii. Înainte se întindea o combinaţie de peisaj continental şi marin, dominat de livezi pustiite şi de nave acoperite cu prelate. Apele golfului erau înspumate de briza puternică. Şi, totuşi, începea să se simtă căldura soarelui.

Oftă şi se gândi la misteriosul, ciudatul Univers, care-l înconjura, atât de plin de pericole şi de nenumărate tragedii neobişnuite. Şi de surprize.

„Surpriza. Binecuvântarea necunoscutului, care îţi dă de înţeles că Universul este cât de poate de real”.

Uthachalthing îşi desfăcu braţele ca pentru a-l cuprinde pe tot.

„Surpriza care-ţi demonstrează că şi cel mai plin de imaginaţie dintre noi nu poate să cuprindă chiar totul cu mintea”.

Reţinea încă, nehotărât, glyph-ul. Acesta reuşi să se elibereze într-un târziu, parcă prin proprie voinţă, şi se ridică, fără să fie afectat de vânturile dimineţii, să hoinărească încotro îl va purta norocul.

***

Mai târziu, avu loc o consultare cu Marele Examinator, cu Kault şi cu Cordwainer Appelbe. Cu toţii păreau să-i ceară sfatul. Se strădui să nu-1 dezamăgească.

Către prânz, Robert Oneagle îl trase de o parte şi aduse din nou vorba despre posibilitatea unei evadări de pe Colina Ceremoniei. Acesta nu mai voia să rămână inactiv aici, ci să plece împreună cu Fiben, în încercarea de a le produce noi pagube invadatorilor Gubru. Aflaseră cu toţii despre luptele din munţi, iar Robert voia să li se alăture insurgenţilor.

Uthachalthing simţea o vie simpatie pentru el.

— Te supraestimezi însă crezând că-ţi vei putea realiza această nobilă dorinţă, fiul meu, îi spuse, clătinând din cap.

— Ce vrei să spui? clipi Robert nedumerit.

— Vreau să spun că militarii Gubru sunt acum conştienţi cât de periculoşi sunteţi voi amândoi – adică tu şi amicul tău Fiben. Şi am impresia că, cu câteva mici eforturi de imaginaţie, mă vor include şi pe mine pe lista lor. De ce crezi că menţin atâtea patrule active, când probabil că îi presează alte nevoi, mult mai mari?

Duse mâna la ochi şi urmări punctul îndepărtat al navei, care survola cu viteză de croazieră teritoriul Institutului. Nu era nici o urmă de îndoială, chiar şi liniile care duceau la staţiile de înaltă energie erau supravegheate de soldaţi. Sau de aparate sofisticate şi extrem de costisitoare.

Robert sugeră ideea unei evadări cu ajutorul unor planoare lucrate manual, dar inamicul era acum extrem de atent chiar şi la acest tip de şmecherii, iniţiat de puii-de-lup. Avuseseră parte în trecutul nu prea îndepărtat de o mulţime de lecţii mult prea scumpe, pentru a fi uşor uitate.

— Numai în acest fel o putem ajuta pe Athaclena, reluă Uthachalthing.

Dându-i cu tifla duşmanului şi zâmbind viclean, de parcă ne-am gândi la ceva special, la care ei nu ar putea să se gândească. Îngrozindu-i, pentru că sunt nişte fiinţe ce merită acest lucru, deoarece sunt complet lipsite de simţul umorului.

Dar Robert nu făcu nici un gest, ca să arate că a înţeles. Spre încântarea sa supremă, Uthachalthing recunoscu în glyph-ul construit de el o versiune simplificată a KINIWULLUN. Râse. Evident, era unul dintre cele pe care tânărul le învăţase, meritat, de la Athaclena.

„Ei, da, ciudatul meu fiu adoptiv, trebuie să-i menţinem pe Gubru conştienţi, într-un mod cât mai dureros cu putinţă, de faptul că băieţii fac întotdeauna numai ce vor”.

Către apusul soarelui, Uthachalthing se ridică brusc în penumbra groasă a cortului şi se strecură afară. Privi din nou fix către răsărit, cu cârceii unduind în căutare. Simţea că undeva, în zarea îndepărtată, fiica sa se concentra furioasă. Probabil că i se întâmplase ceva nou şi neaşteptat.

Iar acum se concentra, ca şi când întreaga ei viaţă depindea de aceasta.

Apoi, scurtul moment de legătură se întrerupse, iar tymbrimianul se răsuci, gata să intre în adăpostul improvizat. Nu o făcu însă. Porni înspre nord, rătăci puţin printre corturi şi se opri înaintea celui a lui Robert. Ridică pânza de la intrare. Omul ridică privirile în sus, întrerupând lectura, lumina palidă a ecranului băncii de date punându-i pe chip o expresie sălbatică.

— Cred că acum există o cale pentru a părăsi acest munte, îi spuse el omului. Cel puţin, pentru moment.

— Continuă, zise Robert.

Uthachalthing zâmbi.

— Nu ţi-am spus niciodată – sau poate că mama ta a facut-o – că toate lucrurile încep şi se termină la Bibliotecă?

99

GALACTICII

Situaţia era îngrozitoare. Consensul căzuse iremediabil, iar Suveranul Bunei-Cuviinţe nu ştia cum să vindece ruptura. Suveranul Preţului şi Precauţiei se retrăsese aproape complet în sine. Birocraţia opera asupra inerţiei, fără să fie stăpânită în vreun fel.

Treimea lor vitală, forţa şi virilitatea lor, Suveranul Razei şi Ghearei nu voia să răspundă implorării lor comune pentru realizarea unui conclav.

Părea că se hotărâse, de fapt, asupra unui asemenea curs al evenimentelor, care putea aduce nu numai propria lor distrugere, dar şi posibilitatea unei noi devastări pustiitoare, pentru această lume cu un echilibru ecologic atât de fragil. Iar dacă aceasta urma să aibă loc, lovitura dată onoarei deja serios fisurate a acestei ramuri a clanului Gooksyn-Gubru va fi cu mult mai puternică decât ar fi putut suporta cineva.

Şi, totuşi, ce putea să facă, într-o astfel de situaţie, Suveranul Bunei-Cuviinţe?

Ocupaţi cu propriile lor probleme de acasă, Stăpânii Stinghiei nu oferiseră încă nici un sfat folositor. Contaseră prea mult, se pare, ca expediţia Triumvirilor să topească asperităţile şi să ajungă la un consens prin propria lor înţelepciune. Dar procesul de topire ieşise prost, îngrozitor de prost!

Iar ei nu le puteau oferi nici măcar un sfat înţelept.

Suveranul Bunei-Cuviinţe simţea o tristeţe şi o disperare cu mult mai mari decât aceea a unui comandant de navă, obligat să-şi croiască drum cu arma printr-o mulţime, sau a unui preot menit să fie martor al unui sacrilegiu.

Pierderea era intensă, personală şi destul de veche, raportată la spiritul rasei. Adevărat că penele care creşteau pe dedesubtul celor albe erau acum roşii. Dar existaseră şi înainte regine Gubru care atinseseră feminitatea fără consensul şi ajutorul celorlalte două, care să fi dorit să împărtăşească cu ea plăcerea, onoarea şi gloria.

Marea ei ambiţie se îndeplinise, dar era o privelişte sterilă, solitară şi cumplit de amară.

Suverana Bunei-Cuviinţe îşi vârî ciocul sub aripă şi plânse uşor, în felul specific rasei ei.

100

ATHACLENA

— Plante vampir!, rezumă Lydia McCue.

Stătea în picioare şi privea către cei doi soldaţi ai Infanteriei Marine terestre, cu pielea sclipindu-le sub multiplele straturi pictate drept camuflaj.

Chestia asta, sperau ei, urma să-i protejeze de detectarea prin raze infraroşii şi de noul detector de rezonanţă al inamicului.

„Plante vampir? gândi Athaclena uimită. Asta da, metaforă!”

Clătină din cap, în timp ce turna cam un litru de fluid roşu purpuriu în apele întunecate ale unui mic bazin, în care îşi îngrămădeau tijele sute de mici plante agăţătoare. Prin miile de tije şi prin milioanele de ramificaţii, semnalul se răspândea aproape instantaneu în toate punctele de contact.

Aproape simultan în alte zeci de poieniţe, alte grupuri executau aceleaşi gesturi ritualice, iar acest lucru îi amintea Athaclenei de basmele puilor-de-lup, de ritualurile lor magice din pădurile fermecate şi de incantaţiile mistice.

Dacă va avea vreodată ocazia, ar trebui să-şi amintească şi să-i spună tatălui ei despre puterea analogiei.

— Într-adevăr, îi răspunse Locotenentului. Sărmanii cimpanzei aproape că au devenit stafii tot donând sânge, pentru realizarea scopurilor ce ni le-am propus. Cu siguranţă că există şi moduri mai subtile de a face acest lucru, dar nici unul nu ne este accesibil în scurtul timp de care mai dispunem.

Lydia mormăi aprobator şi dădu din cap. Femeia încă se mai afla în conflict cu propria-i conştiinţă. Admitea, în mod logic, că rezultatele ar fi fost catastrofale, dacă maiorul Prathachulthorn ar fi rămas la comandă, cu câteva săptămâni în urmă. Evenimentele care urmaseră dovediseră că Athaclena şi Robert avuseseră dreptate. Însă locotenentul nu se putea împăca prea uşor cu ideea că-şi încălcase jurământul.

În ultimele săptămâni, acele două femei începuseră să se împrietenească. Stăteau ore în şir de voibă, împărtăşindu-şi sentimentele faţă de Robert Oneagle. Atunci însă când adevărul despre răzvrătire şi despre răpirea maiorului ieşise la iveală, o adevărată prăpastie se căscase între ele.

Lichidul purpuriu se învolbura printre rădăcinuţele subţiri. Era evident că plantele semi-mobile reacţionau deja, atrăgând noile substanţe oferite drept hrană, în circuitul biologic.

Nu mai era timp pentru nici un fel de speculaţii inteligente, dar cronofage. Ascultând raportul Sylviei, mintea i se oprise, în mod direct, asupra unei soluţii destul de primitive, dar – spera – eficientă.

„Hemoglobina! Invadatorul Gubru dispunde de detectoare care pot urmări rezonanţa constituentului primar al sângelui pământenilor. Pentru a atinge o asemenea sensibilitate, dispozitivele trebuie să fie îngrozitor de scumpe!”

Dacă nu găseau urgent o cale să contracareze ameninţarea noii arme, risca să rămână, în scurt timp, singura fiinţă inteligentă din munţi.

Aşa că o găsise. Drastică şi simbolică, în acelaşi timp. Unitatea ei de gherilă, care continua să se adune acum în jurul ei, şovăind din cauza epuizării, donase atât de mult sânge, încât unii cimpanzei găsiseră cu cale să-i schimbe porecla din „general” în aceea de „contesă”. Când îi spunea în felul acesta, pe ascuns, îşi dezgoleau caninii şi băteau cu unghia arătătorului în ei.

Din fericire, mai dispunea de ajutorul câtorva dintre cimpanzeii-tehnicieni – parte din cei ce-l ajutaseră pe Robert să împrăştie microbii cu care să infesteze aparatura inamică – care o sprijineau în conducerea la bun sfârşit a acestui eveniment prea puţin obişnuit şi – realiza ea – insultător la adresa moravurilor terestre.

— Să încercăm să folosim molecule de hemoglobina din sângele recoltat pentru a le determina pe plantele-curier să le absoarbă. Nu pot decât să sper că noua combinaţie va fi pe gustul lor. Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm ca ele să o transfere cât mai repede posibil.

Un cimpanzeu mesager se apropie şi-i şopti ceva la ureche locotenentului McCue. Acesta se apropie, la rându-i, de Athaclena.

— Maiorul e aproape gata, îi comunică. Iar cercetaşii tăi spun că au de detectat nave aeriene apropiindu-se de acest traseu.

Athaclena dădu din cap.

— Am cam terminat pe aici. Nu ne mai rămâne decât să plecăm. Vom afla ce ne interesează, în următoarele ore.

101

GALACTICII

— Acolo! Am depistat o concentrare, o adunare, o îngrămădire a blestematului, a neruşinatului duşman! Atenţie, puii-de-lup fug într-o direcţie, pe care aparatele noastre au identificat-o deja. Acum, vom putea să-i lovim, să ne repezim, să năvălim, să-i înfrângem!

Detectoarele speciale semnalau cu precizie urmele convergente ale celor urmăriţi, îndepărtându-se prin inima pădurii. Suveranul Razei şi Ghearei dădu un ordin şi una din brigăzile de elită a soldaţilor Gubru se năpusti asupra micii văi, unde prada căzuse neştiutoare, în cursă.

— Captivi, ostatici, noi prizonieri, pentru a-i interoga... asta vreau!

102

Maiorul PRATHACHULTHORN

Momeala rămânea invizibilă. Cursa lor conta în ceva mai mult decât acel flux abia detectabil de molecule complexe, scurgându-se prin reţeaua întortocheată, dantelată a vegetaţiei. De fapt, maiorul Prathachulthorn nici nu avea de unde să ştie cu siguranţă că se găsea deja acolo.

Se simţea, pur şi simplu, idiot, montând mitraliere şi punând la cale ambuscadele pe pantele care dădeau spre o serie de bazine, într-o vale insignifiantă şi nestrăbătută până în acel moment.

Şi, totuşi, exista ceva, care nu-l făcea să abandoneze: exista un fel de „ce” poetic în această situaţie bizară. Dacă şmecheria funcţiona, cu puţin noroc, în scurt timp, va avea din nou bucuria luptei adevărate.

Iar dacă nu funcţiona, ei bine, atunci îi era foarte clar că avea să aibă satisfacţia sugrumării unui anume gât străin, oricare ar fi fost consecinţele viitoare asupra carierei şi vieţii sale.

— Ferig! zbieră către unul din soldaţi. Nu mai scârţâi!

Caporalul verifică rapid întregul echipament, pentru a se asigura că nu se atinsese cu nimic de nici unul dintre multiplele monostraturi, care-i dădeau pielii sale o tentă verzuie, bolnăvicioasă. Noul material fusese realizat în mare grabă, în speranţa că se va dovedi suficient de eficient, pentru a bloca

accesul aparaturilor inamice la identificarea hemoglobinei din venele lor.

Exista, desigur, şi posibilitatea ca informaţiile asupra acestei probleme să fie complet greşite. La acest capitol, maiorul nu avea decât asigurarea formală, dată de cimpanzei şi de acea blestemată de tymbrimiană.

— Dom' le maior! şopti un soldat cimpanzeu de alături. În noua culoare verde cadaveric, blana sa arăta încă şi mai neplăcut decât de obicei. Dom'le maior, acolo, deasupra copacilor, se mişcă ceva...

Prathachulthorn dădu din cap că a auzit mesajul şi făcu un gest cu mâna, în ambele direcţii.

„Ei bine, îşi spuse, trebuie să recunosc că unii dintre cimpanzeii ăştia devin destul de repede soldaţi bunicei ai acestei armate neregulate”.

O serie de bubuituri se succedară cu repeziciune, scuturând frunzişul ce înconjura valea, urmate de aproape de sunetul ascuţit al navelor care treceau în zbor. Măturară, în scurt timp, întreaga suprafaţă a văii, la nivelul vârfurilor copacilor, urmând linia sinuoasă a crestelor din apropiere, cu precizia unor computere.

Exact la momentul potrivit, soldaţii Ghearei şi trântorii ce-i însoţeau se paraşutară din lungile fuselaje, purtătoare de trupe, căzând liniştiţi către o anumită poiană din junglă, identificată cu precizie. Copacii care o înconjurau erau bine cunocuţi oamenilor şi cimpanzeilor, pentru felul gurmand în care se manifestau faţă de o anumită substanţă chimică, transportată până la ei de reţeaua-curier a plantelor agăţătoare. Numai că, de astă dată, curierii aduseseră altceva. O substanţă, oarecum similară, dar provenind din venele pământenilor.

— Aşteptaţi, şopti maiorul. Aşteptaţi, băieţi!

Aproape imediat, efectele apropierii maşinilor gravifice se făcură simţite şi asupra celor ascunşi în tranşee. Brusc, la orizont îşi făcu apariţia o navă de război, care se apropia planând încet, până la câteva sute de metri.

Maiorul înghiţi în sec. Aici, se afla o ţintă care merita orice sacrificiu!

Dacă până acum singura problemă fusese aceea de a şti cu siguranţă că vor veni, în acest moment nu mai rămânea decât imaginea luptei.

Aruncătoarele de flăcări erau nişte arme minunate, dar nu tocmai deplasabile.

Trebuia să le instaleze cu mult timp înainte. Iar elementul surpriză era întotdeauna esenţial.

— Aşteptaţi, încă! şopti din nou, privind cu dragoste la nava uriaşă ce continua să se apropie. Să nu vă vadă!

La sol, undeva în faţă, soldaţii Ghearei ciripeau dezamăgiţi că nu dăduseră încă peste nici un duşman, nici măcar peste vre-un amărât de cimpanzeu civil, pe care să-l captureze şi să-l expedieze pentru interogatoriu.

Exista riscul ca, în orice clipă, vreunul din soldaţi să descopere adevărul. Totuşi, Prathachulthorn îşi muşcă buzele, încercând să stăpânească nerăbdarea şi le şopti, din nou, răbdător:

— Încă un moment, băieţi, vă rog, încă un moment.

Dar pesemne că vreunul dintre pistolarii cimpanzei îşi pierduse răbdarea şi primele fulgere izbucniră brusc de pe înălţimi, din partea opusă a văii. În secunda următoare, trei linii de tir se încrucuşau cu răutate pe deasupra, iar maiorul se văzu nevoit să se lase în jos şi să-şi acopere capul.

Apoi, strălucirea orbitoare păru să-i pătrundă de-a dreptul prin ceafa, orbindu-i centrii nervoşi ai vederii. Bucăţi de imagini alternară cu rapiditate cu valuri de gheaţă, urcând din adâncul stomacului. Pentru o clipă, se simţi de parcă un flux de gravitaţie anormală încerca să-l ridice de la sol. Unda de şoc îl izbi, surprinzându-l complet nepregătit.

Dură aproape o eternitate până ce reuşiră să-şi ridice iar privirile în sus. Nori de praf şi de nisip fin li se strecurau printre pleoape, silindu-i să clipească des. Peste tot, zeci de trunchiuri răsturnate şi plante agăţătoare arătând de parcă ar fi fost tocate prin maşină. O suprafaţă ofilită marca locul unde cu foarte puţin timp înainte plutise crucişătorul inamic. O ploaie de rămăşiţe fierbinţi continua însă să cadă pretutindeni, aprinzând flăcări pe locurile de impact.

Maiorul rânji şi lansă semnalul luminos, pentru a marca începutul înaintării. Câteva din aparatele de zbor de la sol fuseseră distruse de unda de şoc. Trei dintre ele reuşiră să se ridice în aer şi se îndreptară în mare viteză către punctele din care fuseseră lansate rachetele. Soarta bătăliei era însă demult decisă: piloţii încă nu aveau habar că se pregăteau nu să-i

înfrunte pe soldaţii de ocazie ai lui Robert Oneagle, ci pe infanteriştii marini tereştri. Era de-a dreptul uluitor ce putea să facă o simplă carabină-sabie de captură, în nişte mâini care ştiau exact cum s-o folosească!

Foarte curând, alte trei izbucniri de vâlvătaie marcară solul poienii.

Cimpanzeii înaintau în salturi şi, imediat, se încinse de-a lungul întregii văi o cumplită luptă corp la corp, marcată ici şi colo de razele strălucitoare ale laserelor, de alicele puştilor şi de săgeţile arcurilor şi arbaretelor, trase de foarte aproape. Când toată suflarea din vale se abandonă urii, lovind aproape la întâmplare, Prathachulthorn ştiu că victoria era de partea lor.

„Nu pot lăsa toată gloria pe mâna acestor localnici bicisnici!”, gândi el în ultima clipă şi ţâşni din adăpost, alăturându-se vânătorii pornite printre copaci, în timp ce ariegarda invadatorilor se chinuia să acopere retragerea celor ce scăpaseră din măcel.

Şi câtă viaţă mai avuseseră ulterior de trăit, cimpanzeii au tot povestit ulterior despre incredibila scenă la care asistaseră cu uluire: o siluetă de un verde pal, cu o haină de camuflaj şi o barbă mare, înaintând masivă printre copaci şi înfruntându-i pe soldaţii Gubru, înarmaţi până-n dinţi, cu un simplu cuţit. Se părea că nimic nu-l putea opri pe dezlănţuitul maior şi, într-adevăr, nici o fiinţă vie din valea-capcană nu-i putuse ţine piept.

Fusese nevoie ca un trântor-robot stricat şi repus în funcţiune de circuitul de autoreparare să intervină, realizând, probabil, o conexiune logică între prăbuşirea finală a aparatelor Gubru şi această înfricoşătoare creatură, care părea să resimtă o bucurie euforică în mijlocul luptei. Sau poate că nu fusese altceva decât un simplu reflex final, o comandă mecanico-electrică lipsită de motivaţie raţională. Oricum, aşa îl găsiseră după stingerea ultimelor zgomote ale bătăliei, la câţiva paşi de trântor, cu mâinile în jurul unui gât cu guler de pene, sugrumând ceea ce urase cel mai mult în lumea asta, şi cu un rânjet amar pe buzele vinete.

103

ATHACLENA

„Aşa deci!”, oftă ea uşurată, atunci când cimpanzeul mesager îi aduse, emoţionat, vestea fericită despre victoria totală.

Era cea mai mare lovitură a insurgenţilor.

„Într-un fel, Garth însăşi a devenit cel mai mare aliat a nostru. Ţesătura ei biologică este rănită, dar mai ascunde încă o putere subtilă”.

Invadatorii Gubru fuseseră momiţi în capcană de fragmente de ţesut ale cimpanzeilor donatori şi de hemoglobina umană. La drept vorbind, Athaclena era extrem de surprinsă că un plan improvizat cu atâta viteză funcţionase perfect. Succesul său dovedea cât de absurdă era superdependenţa duşmanului de fierotaniile sale supersofîsticate.

„Acum, trebuie să hotărâm care va fi pasul următor.”

Locotenentul McCue îşi ridică privirile din raportul adus de mesager.

O clipă, ochii li se întâlniră şi se împărtăşiră într-o comuniune fără cuvinte.

— Mai bine mă duc acolo, spuse Lydia în cele din urmă. Va trebui reorganizată compania, sortat echipamentul capturat... Acum, eu sunt comandantul.

Athaclena încuviinţă din cap. Nu simţea nici un fel de milă faţă de Prathachulthorn, dar evidenţele o obligau să recunoască faptul că acesta fusese, într-adevăr, ceea ce afirmase dintotdeauna – un luptător.

— Unde crezi că vor lovi data viitoare?

— Nu pot să ghicesc, mai ales acum, după ce le-am dat peste cap principala metodă de a ne depista. În ultima perioadă, au acţionat de parcă a început să le lipsească timpul.

Lydia se încruntă.

— E sigur că flota thennaniană se află pe drum?

— Oficialii Institutului Elitelor vorbeasc necifrat despre acest lucru, pe calea undelor. Thennanienii vin să-şi pretindă drepturile asupra noilor lor clienţi. Şi, ca o parte a înţelegerii cu tata şi cu Terra, sunt obligaţi să ne ajute să-i expulzăm pe Gubru din acest sistem.

Athaclena resimţea încă un fel de admiraţie amestecată cu spaimă, faţă de dimensiunile pe care funcţionase, fără greş, planul tatălui său.

Când începuse criza, cu aproape un an garthian în urmă, fusese destul de clar că nici Terra, nici Tymbrimi nu puteau să ajute aceste colonii îndepărtate.

Ca marea majoritate a Galacticilor, moderaţii erau atât de lenţi şi de judicioşi, încât nu prea existau speranţe să-i convingă să intervină. Uthachalthing sperase să-i poată îmbrobodi pe thennanieni să scoată castanele din foc, asmuţindu-i pe duşmanii Terrei unul împotriva celuilalt.

Planul reuşise dincolo de aşteptările lui, din cauza unui factor pe care Uthachalthing nu avusese de unde să-l cunoască – gorilele. Migrarea lor în masă către Colina Ceremonialului fusese provocată de schimbul S'USTRU'THOON aşa cum crezuse ea iniţial? Sau Marele Examinator al Institutului avusese dreptate atunci când declarase că însuşi destinul aranjase ca această nouă rasă client să se găsească la timpul şi la locul potrivit pentru a realiza alegerea? Cumva, Athaclena avea certitudinea că niciodată nu vor afla mai mult, în această problemă.

— Deci thennanienii vin să-i gonească pe invadatorii Gubru! Lydia McCue nu ştia ce să creadă despre această situaţie. Am câştigat, nu-i aşa? Adică, vreau să spun că Gubru nu vor putea rezista aici la infinit. Chiar dacă ar reuşi asta din punct de vedere militar, şi-ar pierde aşa de mult din reputaţie în faţa celor Cinci Galaxii, încât, până la urmă, moderaţii se vor supăra şi se vor mobiliza.

Perceperea fenomenului în ansamblul său de către pământeancă se dovedea impresionantă. Athaclena încuviinţă din cap.

— Se pare că actuala lor situaţie reclamă negocieri. Aceasta implică însă, din partea lor apelul la logică. Şi tare mă tem că militarii Gubru se comportă în mod iraţional.

Lydia se înfiora.

— Un asemenea adversar este de departe cu mult mai periculos decât unul raţional. El nu va acţiona în afara propriului interes.

— Ultimul apel venit din partea tatălui meu arată că invadatorii sunt foarte divizaţi.

Emisiunile radio ale Institutului Local al Elitelor constituiau în prezent cea mai bună sursă de informaţii a luptătorilor gherilei. Robert, Fiben şi Uthachalthing contribuiseră, pe rând, la ridicarea moravului luptătorilor din munţi, adăugând, în mod sigur, în felul acesta, o cauză în plus la iritabilitatea crescândă a invadatorilor.

— Ar trebui să acţionăm, presupunând că s-a terminat cu fineţurile şi cu respectarea statutului de legalitate galactic.

Femela soldat suspină uşor.

— Dacă opinia Galactică nu mai contează pentru ei, asta înseamnă că ar putea folosi chiar armele spaţiale aici, la suprafaţa planetei. Mai bine am pune la punct un plan de dispersare pe un spaţiu cât mai mare cu putinţă!

— Hmm, da. Athaclena dădu din cap. Dacă folosesc însă bombe cu napalm, s-a terminat. De asemenea arme nu se poate ascunde nimeni, nicăieri. Nu am puterea să-ţi comand trupele, locotenente, dar, personal, mai degrabă aş muri, executând un gest îndrăzneţ, unul care să pună capăt acestei nebunii, odată pentru totdeauna, decât să-mi afârşesc zilele îngopându-mă în nisip, precum scoicile vostre pământene, aşteptând ca situaţia să se lămurească de la sine.

În ciuda gravităţii situaţiei, Lydia McCue zâmbi larg. O nuanţă de ironie apreciativă dansă de-a lungul aurei ei simple.

— Nu scoici, o corectă ea. Struţi. Păsările acelea mari, numite struţi, sunt cele ce-şi îngroapă capetele în nisip. Acum, de ce nu-mi spui tot ce ai de gând?

104

GALACTICII

Thennanianul Buault îşi umfla la maxim creasta şi îşi aranja vârfurile strălucitoare de la coate, înainte de a păşi afară, pe puntea marelui vas de război „Athanasfire”. Delagaţia pământeană îl aştepta în linişte lângă ecranul panoramic, pe care era afişată în culori scânteietoare, dispunerea flotei, în spaţiu. Conducătorii oamenilor, o femeie în vârstă, ai cărei cârcei palizi sclipeau pe alocuri în culoarea galbenă a soarelui, se înclină într-un elegant unghi ascuţit, corect din toate punctele de vedere. Buault replică printr-o plecăciune ţeapănă a mijlocului. Apoi arătă către ecran.

— Amirale Alvarez, cred că v-aţi dat seama şi dumneavoastră deja că ultimele mine ale duşmanilor au fost îndepărtate. Sunt gata să transmit Institutului Galactic pentru Războaie civilizate că interdicţia de a pătrunde în acest sistem, instalată de invadatorii Gubru, a fost înlăturată, prin forţă majoră.

— Mă bucur să aud asta, răspunse femeia.

Zâmbetul ei omenesc, o dezgolire uşoară şi sugestivă a dinţilor, erau unul dintre gesturile ce puteau fi interpretate cu uşurinţă. Iar cineva atât de experimentat în privinţa afacerilor Galactice, aşa cum era legendara Helene Alvarez, cunoştea cu siguranţă efectul pe care expresia puilor-de-lup îl avea asupra altora. Mai mult ca sigur că se hotărâse să-l folosească, în mod conştient. Asemenea intimidări subtile jucau un rol uneori suficient de important, în jocul complex, oscilând permanent între bluff şi negociere.

Buault era destul de cinstit cu sine însuşi, pentru a admite că şi el o făcea adesea. Din acest motiv îşi umflase creasta impunătoare, înainte de a intra.

— Ne vom bucura să vedem din nou planeta Garth, continuă Alvarez.

Numai că sper să nu fim noi cauza declanşării a încă unui holocaust pe lumea asta nefericită.

— Ne vom strădui, cât vom putea, să evităm acest lucru. Şi, dacă ceea ce e mai rău, are totuşi loc, atunci întregul clan are să plătească.

— Puţin îmi pasă de pedepse şi compensări ulterioare! Aici sunt în joc viaţa unui popor întreg şi existenţa unei ecosfere deosebit de fragile.

Buault se abţinu să facă vreun comentariu.

„Trebuie să fiu mai atent, se gândi el. Nu trebuie, cu nici un preţ, să le reamintească celorlalţi thennanieni – apărătorii întregului Potenţial – că au datoria de a proteja lumi asemănătoare cu aceasta, către care ne îndreptăm”.

Era o situaţie destul de neplăcută ca tocmai ei să fie mustraţi de... de nişte... de puii-de-lup.

„Iar de acum înainte ei vor fi alături de noi, găsindu-ne cusururi şi criticându-ne. Iar noi va trebui să-i ascultăm, pentru că ei vor fi consorţii de etapă ai unui viitor client al nostru. Este numai unul dintre preţurile pe care va trebui să le plătim pentru

a rămâne în stăpânirea acestei comori, pe care Kault a găsit-o pentru noi.”

Oamenii ceruseră grăbirea negocierilor, după cum se şi aşteptaseră, din partea unui clan care avea atât de disperată nevoie de aliaţi. Forţele thennaniene se retrăseseră deja din toate ariile de conflict cu Terra şi cu Tymbrimi. Dar pământenii cereau, cu neruşinare, mult mai mult, în schimbul ajutorului oferit la înălţarea noii rase client, numită „Gorila”.

De fapt, ei cereau, pur şi simplu, ca marele clan thennanian să se alieze cu disperaţii pui-de-lup şi cu maliţioşii de tymbrimieni. Şi asta, într-o perioadă în care teribila alianţă Soro-Tandu părea din ce în ce mai de neoprit, în drumul lor de invazie, pe cărările stelelor. Iar dacă le dădeau ascultare, thennanienii riscau propria lor anihilare.

Dacă ar fi fost după Buault, care se săturase până peste cap de pământeni, singurul răspuns la înjositoarea propunere ar fi fost să-i trimită la dracu', în iadul lui Ifni, şi să-şi caute acolo aliaţi.

Dar nu depindea de el. Acasă, exista încă de multă vreme, o minoritate care manifestase o puternică simpatie pentru clanul umanilor. Bomba lui Kault permitea răsturnări de de planuri politice neaşteptate, aducând în faţă, acea facţiune minoritară, într-un timp extrem de scurt.

În asemenea circumstanţe, Buault îşi imagina că este mult mai înţelept să-şi păstreze părerile numai pentru el. Unul dintre subcomandanţi se apropie de el şi salută.

— Am determinat poziţiile ocupate de flota de apărare Gubru, raportă.

Sunt amplasaţi destul de aproape de planetă. Disperarea este destul de neobişnuită. Computerele noastre logistice demonstrează că ne ve fi foarte greu să străpungem acest tip de aglomerare.

„Hmm, da, medita Buault, examinând cu atenţie imaginile luate de foarte aproape. Un aranjament foarte inteligent, pentru o forţă militară cu efective limitate. Chiar original, aş putea spune. Şi extrem de nespecific luptătorilor Gubru.”

— Nu contează! se înfurie. Chiar dacă nu vom descoperi nici o tactică adecvată, care să ne scutească de neplăceri, am venit aici cu o forţă militară mai mult decât suficientă, pentru a ne solicita drepturile chiar şi prin forţa brută, dacă se va dovedi

necesar. Vor recunoaşte singuri, foarte curând, acest lucru. Vor trebui s-o recunoască!

— Bineînţeles, se arătă de acord amiralul pământean.

Dar nu părea deloc convinsă de asta, de fapt, era chiar îngrijorată.

— Suntem gata să ne apropiem de scutul lor exterior, raportă ofiţerul.

Buault încuviinţă repede din cap.

— Bine. Puteţi să începeţi. Din acel punct, vom putea să-l contactăm pe inamic şi să ne anunţăm, oficial, intenţiile.

Pe măsură ce navele se apropiau de limitele sistemului modestului soare galben, tensiunea la bord sporea exponenţial. Cu toate că thennanienii pretindeau că nu posedă puteri psihice, făcându-şi din asta un punct de mândrie, Buault simţea în ceafa privirea femeii pământene şi se întreba cum de era posibil să o găsească atât de intimidantă.

„Nu este decât un pui-de-lup!” îşi aminti el.

— Să rezumăm discuţia noastră, comandante? întrebă, în cele din urmă amiralul Alvarez.

Nu avea altă soluţie, decât să consimtă, desigur.

— Ar fi mai bine dacă am hotărî anumite lucruri înainte de sosirea lor şi dacă am citi proclamarea stării de asediu cu voce tare.

În sinea sa, Buault, stabilise deja că nu avea să semneze nici o înţelegere, până când nu se va fi sfătuit cu Kault. Ciudat lucru, thennanianul chiar, aspect care îl costase exilul pe această lume insignifiantă. Acum însă se părea că el făcuse miracole fără precedent. Iar puterea sa politică va fi uriaşă, după ce va reveni acasă.

Buault dorea să apeleze la competenţa lui, la aparenta lui abilitate în a înţelege aceste creaturi iritante.

Ajutoarele sale, însoţite de delegaţia umană, porniră spre sala de întâlniri, părăsind puntea. Înainte de a face la fel, Buault aruncă o ultimă privire asupra situaţiei prezente pe ecran, cercetând dispunerea pentru lupta pe viaţă şi pe moarte ce avea să urmeze. Aerul ieşea şuierând prin fantele respiratorii.

„Ce naiba plănuiesc avienii? Şi ce mă fac dacă aceşti blestemaţi de Gubru se dovedesc nebuni de-a binelea?”

105

ROBERT

În anumite sectoare din Port Helenia se aflau mai mulţi trântori-roboţi de gardă ca niciodată. Asigurau paza şi protecţia riguroasă a domeniilor stăpânilor lor, biciuind pe oricine îndrăznea să se apropie prea mult.

Prin alte părţi, situaţia se prezenta astfel, ca şi cum avusese loc o revoluţie. Afişele invadatorilor zăceau zdrenţuite prin şanţuri. Deasupra unui colţ de stradă, Robert zări un zid proaspăt ridicat, pentru a acoperi propaganda Gubru. Pictat în stilul unui Realism Focalist, el înfăţişa o familie de gorile, privind, cu o sensibilitate aparte, plină de speranţă, spre un orizont luminos. Stând alături, protector, indicându-le drumul către acel viitor luminos, se afla o pereche de neo-cimpanzei idealizaţi, cu frunte bombată. Evident, tabloul mai conţinea şi tandemul om-thennanian, vag conturaţi în fundal.

Robert găsi că făcuse un gest drăguţ din partea artistului că-şi amintise să-i includă şi pe ei în operă.

Naveta burduşită cu gărzi, în care se afla, trecu mult prea repede prin intersecţie, pentru ca el să poată observa prea multe detalii, dar îşi zise că aspectul femelei-cimpanzeu, aşa cum îl surprinsese artistul, nu o favoriza prea mult pe Gailet. Pe de altă parte, Fiben avea de ce să se simtă flatat.

În curând, sectoarele „libere” ale oraşului rămaseră în urmă, iar ei trecură spre vest, pătrunzând în ariile patrulate cu o disciplină strict militară.

Când aterizară, soldaţii Ghearei, care le asigurau protecţia, se grăbiră să iasă, apoi se înşirară pe două rânduri, privind cum Robert şi Uthachalthing părăseau naveta, pregătindu-se să urce rampa care ducea spre noua şi impunătoarea Sucursală a Bibliotecii.

— Un aranjament destul de costisitor, nu? îl întrebă umanul pe tymbrimian. Vom reuşi să o păstrăm, dacă thennanienii îi expediază cu un şut în fund pe păsăroii ăştia tembeli în afara sistemului?

Uthachalthing ridică din umeri.

— Posibil. Şi, poate, chiar şi Colina Ceremonialului. Clanului tău i se datorează unele reparaţii, evident.

— Ai unele îndoieli, însă.

Uthachalthing rămăsese în pragul imensei încăperi boltite, examinând banca de date cubică, din mujloc.

— Dacă e numai asta... Voi aveţi o vorbă: nu e înţelept să-ţi numeri puii înainte de a fi întâlnit cocoşul.

Robert înţelese ce voia să spună celălalt. Însăşi înfrângerea invadatorilor cerea, poate, un preţ incredibil de mare.

— Adică, să-ţi numeri ouăle, mai înainte de a fi ouate, îi replică el tymbrimianului, dornic, ca întotdeauna să-şi îmbogăţească vocabularul, cu noi metafore înanglică.

De data asta însă, Uthachalthing nu îi mulţumi. Ochii săi larg deschişi păreau să scapere, în timp ce privea lung înapoi.

— Gândeşte-te bine la asta, îi recomandă.

Apoi, se adânci într-o discuţie prelungită cu şeful bibliotecii, Kantea.

Nereuşind să-i umărească rapida Galactic 3, prea complicată pentru gustul său, Robert porni să facă înconjurul noii filiale, măsurând-o în lung şi-n lat şi examinându-i cu atenţie pe utilizatorii curenţi.

Exceptându-i pe cei câţiva membri din echipa Marelui Examinator, toţi ceilalţi ocupanţi erau avieni. Utilizatorii Gubru se îngrămădiseră în partea stângă. Gungureau şi aruncau priviri dezaprobatoare către grupul cel mic, format aproape în totalitate din soldaţi. Militarii nu păreau cine ştie ce fericiţi din cauza asta, dar îşi asundeau sentimentele cu o mândrie ţanţoşă, îndeplinindu-şi îndatoririle cu eficienţă, întorcându-le semenilor lor un dispreţ arogant.

Robert nu încercă să se ferească de privirile lor. Dimpotrivă, putea să spună că întreaga curiozitate ce se abătea asupra lui îi crea o stare de bună-dispoziţie. Era evident că toată lumea ştia cine este. Şi dacă numai simpla sa trecere prin zonă reuşea să creeze o pauză în munca lor, atunci cu atât mai bine.

Apropiindu-se de un grup de Gubru – panglicile colorate îi evidenţiau a fi membri în Casta Preoţească a Bunei-Cuviinţe – se aplecă într-un unghi pe care îl spera corect şi rânji larg, în timp ce întregul cârd ofensat se văzu obligat să se ridice şi să-i răspundă cu amabilitate.

În cele din urmă, descoperi o staţie de date, al cărei design îi era familiar. Uthachalthing era încă scufundat în discuţia cu bibliotecarul-şef, aşa încât se aşeză grăbit pe scaun, hotărât să vadă ce ar fi putut afla pe cont propriu. Progresă însă extrem de puţin, în decodare. Specialiştii avieni puseseră nenumărate sisteme-capcană, pentru a-i împiedica pe nepoftiţi să capete acces la informaţiile privitoare la spaţiul cosmic apropiat sau la flotele de luptă thennaniene, care se presupunea că se aflau pe aproape. În ciuda insuccesului iniţial, continuă să încerce. Timpul se scurse aproape pe nesimţite, în vreme ce el explora cu asiduitate reţeaua datelor curente referitoare la locurile unde-şi instalaseră invadatorii punctele forte ale apărării.

Atât de intensă îi era concentrarea, încât îi trebui ceva timp până să-şi dea seama că, în jurul său, sub cupola imensă a Bibliotecii, ceva se schimbase. Amortizoarele automate de sunet împiedicaseră până atunci, cu eficienţă, vacarmul din ce în ce mai mare, să-i întrerupă concentrarea.

Nu însă în totalitate. Când îşi ridică privirile, atras de zgomotul perturbator, descoperi că gălăgioşii erau civili Gubru, care-şi vânturau braţele pufoase, formând grupuri compacte în jurul holo-tancurilor. Majoritatea soldaţilor se evaporaseră, pur şi simplu.

„Pe Garth, ce naiba de streche a intrat în ei?!”, se întrebă el.

Nu-şi imagina că invadatorilor le-ar face cumva plăcere să tragă cu ochiul peste umerii lor. Într-un fel, se simţea frustrat că nu îi spunea nimeni ce se petrecea. Pentru că orice-ar fi fost, era clar că ceva îl tulburase.

„Hei! realiză el.Poate că sunt ştirile locale!”

Manevră tastatura în aşa fel,încât să aibă aceea la o staţie video publică. Până de curând, cenzura fusese foarte severă, dar în timpul ultimelor zile, pentru că soldaţii se aflau departe, la datorie, reţele intraseră sub controlul Preţului şi Precauţiei. Acei

birocraţi veşnic încruntaţi şi apatici abia reuşeau să asigure o disciplină modestă.

Ecranul pâlpâi de câteva ori, apoi lăsă să se vadă în prim-plan imaginea unui reporter-cimpanzeu emoţionat.

— ... şi astfel, după ultimele rapoarte, se pare că ofensiva surpriză din munţii Mulun nu a reuşit să se declanşeze după cum sperau forţele de ocupaţie. Invadatorii Gubru par incapabili de a cădea de acord asupra modului în care să răspundă menifestului primit din partea forţelor ce se apropie.

Robert se întrebă dacă thennanienii se pronunţaseră deja, oficial, asupra intenţiilor lor. Era un lucru pe care toată suflarea îl aştepta de cel puţin două zile. În clipa următoare, un cuvânt îi atrase atenţia.

Din munţii Mulun, spusese?

— ... Acum, vom retransmite comunicatul pe care l-am citit în urmă cu cinci minute, sosit din partea comandamentului reunit al armatei de eliberare, care mărşăluieşte chiar în acele momente către Port Helenia.

Imaginea din holo-tanc se depalsă. Crainicul cimpanzeu dispăru şi, în locul său, apăru o imagine recent înregistrată, înfăţişând trei siluete stând în picioare pe fundalul unei păduri.

Robert se frecă la ochi. Cunoştea aceste feţe, pe două dintre ele chiar foarte bine. Una era a unui cimpanzeu numit Benjamin. Celelalte două aparţienau celor două femei pe care le iubea.

— ...Şi astfel îi provocăm pe opresorii noştri. În luptă, ne-am comportat bine, respectând legile Institutului Galactic pentru Războaiele Civilizate. Lucru care nu se putea afirma şi despre actualii noştrii duşmani, care au folosit arme interzise şi au ucis civili, din rândul populaţiei necombatante de pe această lume fragilă. Şi, cel mai rău lucru, ne-au înşelat.

Robert rămase cu gura căscată. Imaginea se schimbă din nou, pentru a arăta plutoanele de cimpanzei, care purtau pe umeri şi în braţe o combinaţie pestriţă de arme, mărşăluind dinspre pădure către câmpul deschis, însoţite de câţiva oameni, cu priviri fioroase. Aceea care vorbea acum în faţa camerei de luat vederi era Lydia McCue, iubita sa umană. Alături stătea consoarta sa extraterestră şi Robert ştiu cu siguranţă cine compusese mesajul ce continua să fîe transmis.

— Prin urmare, cerem să îi trimită pe cei mai buni dintre soldaţii lor, înarmaţi asemenea nouă, pentru a se întâlni cu luptătorii noştrii în câmp deschis, în Valea Sindului...

Pentru un moment, vasta sală fu cutreierată în toate direcţiile de ecoul vibraţiilor nepoliticoase, mai înainte ca amortizoarele să absoarbă vibraţiile şi să determine reinstaurarca liniştii. Oricum, nu se mai putea face nimic pjentru a împiedica răspândirea zvonului pe coridoare.

106

GAILET

— Şobolani împerecheaţi ce sunteţi! urlă Fiben, după ce auzi primele fraze din începutul declaraţiei.

Priveau cu toţii la un holo portabil, aşezat pe pantele Colinei Ceremonialului. Gailet gesticula, cerând să se facă linişte.

— Stai cuminte, Fiben şi lasă-mă să aud restul...

Înţelesul mesajului fusese însă evident din primele propoziţii.

Coloane de soldaţi ai armatei neregulate, purtând uniforme improvizate, din material de casă, mărşăluiau cu demnitate de-a lungul câmpiilor pustiite de iarnă. Două grupe de cavalerie se deplasau pe marginile perimetrului trupelor, asemenea unor descendenţi ai vreunui film de război de dinaintea Contactului. Cimpanzeii înaintau, rânjind neliniştiţi şi privind încruntaţi cerul, mângâindu-şi armele de captură sau fabricate de ei înşişi în munţi.

Atitudinea lor de neclintită hotărâre nu putea fi însă pusă la îndoială.

Când camerele se deplasară către imaginea iniţială, Fiben făcu o numărătoare rapidă.

— Ăştia sunt toţi, constată cu o veneraţie amestecată cu groază. Adică, socotind şi pierderile recente, sunt toţi cei care au avut parte de un minim antrenament. Mizează pe ultimul atu: totul sau nimic.

Îşi scutură capul.

— Sunt gata să-mi înghit cartea albastră, dacă reuşesc să-mi dau seama ce speră ea să realizeze cu asta.

Gailet privi în sus, către el.

— Care carte albastră? pufni ea. Trebuie să-ţi spun că întotdeauna a ştiut exact ce face, Fiben.

— Bine, dar rebelii din oraş au fost masacraţi chiar în Valea Sindului.

— Asta a fost pe vremuri, scutură femela din cap. Nu aveam habar de proporţia forţelor noastre. Nu obţinuserăm nici respect, nici statut legal. Oricum, de atunci nu a rămas nici un martor..

— Forţele din munţi au câştigat numeroase victorii. Au fost recunoscute oficial. Iar acum, scena e privită de toate cele Cinci Galaxii.

— Athaclena ştie ce face, repetă Gailet, încruntându-se. Numai că n-am aflat noi că lucrurile sunt atât de disperate.

Rămăseseră tăcuţi, preţ de câteva clipe, urmărind înaintarea lentă, a insurgenţilor, de-a curmezişul livezilor şi a câmpurilor pustii.

Tot Fiben fu acela care exclamă din nou.

— Ce? întrebă Gailet.

Privi către punctul de pe ecran, indicat de cimpanzeu, şi fu rândul ei să şuiere surprinsă.

Acolo, cu o puşcă-sabie în mâini, alături de ceilalţi soldaţi-cimpanzei, mergea cu paşi mari o persoană pe care o cunoşteau amândoi. Sylvie nu părea deloc stânjenită de arma ei. De fapt, părea singura oază de calm, în mijlocul neliniştii generale a celorlalţi.

„Cine şi-ar fi închipuit? gândi Gailet. Cine ar fi crezut aşa ceva despre ea?”

Continuară să privească. Oricum, altceva nu putea face.

107

GALACTICII

— Situaţia trebuie tratată cu delicateţe, grijă şi corectitudine! proclamă Suveranul Bunei-Cuviinţe. Dacă se va dovedi necesar, îi vom înfrunta unul contra unul.

— Dar cu ce cheltuială! se tângui Suveranul Preţului şi Precauţiei. Cu ce pierderi previzibile!

Încet, înalta preoteasă coborî de pe stinghia sa şi fredona uşor în direcţia birocratului.

— Consens, consens... împărtăşeşte împreună cu mine viziunea armoniei şi înţelepciunii. Clanul nostru a pierdut deja mult aici şi se află într-o primejdie încă şi mai teribilă – aceea de a pierde tot. Noi însă nu am piedut acel lucru ce ne va întări chiar şi pe perioada lungii nopţi ce va urma, a întunericului cumplit – nobleţea şi onoarea noastră.

Începură să se legene împreună. Începu să se înalţe o linie melodică simplă, aproape lirică.

— Zooon...

Ah, dacă ar fi fost aici acum puternica lor treime!

Fuzionarea părea atât de aproape. Îi trimiseseră un mesaj Suveranului Razei şi Ghearei, îndemnându-l să se întoarcă repede şi să li se alăture, să devină, în sfârşit, un singur tot.

„Cum – se întrebă ea – cum poate el să reziste, ştiind dinainte concluzia, dându-şi seama că soarta lui este să-mi fie mascul? Cum poate cineva să fie atât de încăpăţânat? Noi trei putem fi fericiţi!”

Un mesager adusese însă ştirea ce-i umpluse de jale. Crucişătorul de luptă ancorat în golf se ridicase şi pornise spre interiorul ţinutului, cu escorta sa. Suveranul Razei şi Ghearei se hotărâse să acţioneze de unul singur.

„Am fi putut fi fericiţi...”, se jeli marea preoteasă.

108

ATHACLENA

— Ei bine, acesta poate fi răspunsul la cererea noastră, comentă Lydia, resemnată.

Privi în direcţia pe care i-o indica Lydia McCue, acolo unde norii fragmentaţi şi ceaţa întunecau parţial orizontul vestic. Deja mai mulţi cimpanzei gesticulau şi se uitau în acea direcţie. Abia apoi reuşi să zărească sticlirea îndepărtată a navei zburătoare. Şi, brusc, percepu forţele duşmane care se apropiau.

Confuzie... hotărâre... fanatism... regret... dezgust... O harababură de nuanţe străine, de sentimente ciudate o bombarda din direcţia navei.

Un lucru părea însă clar: invadatorii Gubru soseau cu o putere armată vastă şi copleşitoare.

Treptat, punctul se diviza, devenind o mulţime de nave mici.

— Crede că ai dreptate, Lydia, îi răspunse prietenei ei. Se pare că, într-adevăr acesta este singurul răspuns la provocarea nosatră.

Femela soldat înghiţi în sec.

— Să ordon împrăştierea? Poate că unii dintre ei ar putea scăpa.

Vocea îi era însă plină de îndoială. Athaclena scutură din cap.

Deasupra i se formă un ghlph trist.

— Nu. Trebuie să jucăm până la capăt. Adună toate unităţile. Cavaleria i-a adus pe toţi acolo, în vârful dealului?

— Există vreun motiv special, pentru care ar trebui să le uşurăm munca? Deasupra cârceilor unduitori glyph-ul refuza să se transforme într-unui marcând disperarea.

— Da, răspunse.Există un singur motiv. Cel mai bun din întreaga lume.

GALACTICII

Comandantul adjunct al soldaţilor Ghearei privea armata zdrenţăroasă a insurgenţilor pe un holo-ecran şi-l asculta pe înaltul său comandant ţipând de încântare.

— Vor arde, se vor transforma în fum, în cenuşă, sub focul nostru mistuitor! Comandantul adjunct se simţi profund nefericit din cauza limbajului netemperat, lipsit de adecvata judecată şi cumpănire a consecinţelor, folosit de superiorul său. El ştia în adâncurile fiinţei sale că şi cele mai strălucite planuri militare nu puteau să aibă nici un fel de efect palpabil, în final, dacă nu se luau în considerare chestiuni esenţiale, cum ar fi preţul, precauţia şi buna-cuviinţă. Echilibrul constituia esenţa consensului, baza supravieţuirii.

Şi, totuşi, provocarea lansată de pământeni fusese onorabilă. Şi existau pentru ea mai multe căi de rezolvare: putea fi, pur şi simplu, ignorată.

Sau i se putea da curs, utilizând numai un excedent decent de forţă militară, în nici un caz nu trebuia răspuns, aşa cum plănuia s-o facă acum comandantul său concentrând întraga putere militară asupra regiunii. Considera această metodă ca fiind de un extrenism nejustificat.

Apoi, realiză că, de fapt, începuse să se gândească la Suveranul Razei şi Ghearei ca la un „el” oarecare. De acord, era un conducător strălucitor, de obicei, dar în aceste clipe se dovedea un prinţ orb în faţa adevărului. Iar faptul că-şi permitea să-l judece înfelul acesta îi producea comandantului adjunct aproape o stare de durere fizică. Conflictul era adânc, săpând în conştiinţă şi în viscere.

Uşile principalului lift se deschiseră şi pe puntea de comandă păşi un trio de mesageri cu pene albe – un preot, un birocrat şi unul dintre ofiţerii care dezertaseră la ceilalţi Suverani. Se îndreptară cu paşi mari în direcţia amiralului şi îi atinseră o cutie meşteşugită din lemn scump, încrustat.

Tremurând de surescitare, Suveranul Razei şi Ghearei ordonă să fie deschisă.

Înăuntru se găsea o pană luxuriantă, de un roşu irizat pe toată lungimea ei, cu excepţia vârfului.

— Toate sunt minciuni! înşelătorii! Păcăleli evidente! ţipă amiralul şi izbi cutia în braţele tremurânde ale mesagerilor.

Comandantul adjunct privi lung pana care plutea învârtejindu-se în curenţii creaţi de circulatoarele din aer, înainte de a se opri pe punte. I se păru un sacrilegiu să o lase acolo, dar nu îndrăzni să se apropie şi să o culeagă.

Cum putea amiralul să ignore un semn ca acesta? Cum putea să refuze să accepte existenţa umbrelor bogate albastre, ce i se răspândeau din ce în ce mai mult pe propriul lor spate?

— Topirea se poate inversa din nou! ţipă iar Suveranul. Se poate reface, dacă vom câştiga lupta!

Numai că acum ceea ce propunea el nu era o victorie, ci un măcel, realiză adjunctul.

— Pământenii se adună, se strâng, se deplasează împreună pe culmea unui deal, raportă unul dintre scunzi. Ne oferă, ne expun, ne prezintă o ţintă unică, simplă.

Comandantul adjunct suspină. Nu era nevoie să fii preot, ca să-ţi dai seama ce înseamnă asta. Realizând că nu va avea loc o luptă dreaptă, aşa cum ceruseră, pământenii se adunau la un loc pentru o luptă dreaptă, aşa cum ceruseră, pământenii se adunau la un loc, pentru a-şi simplifica moartea. Din clipa în care pricepuseră că vieţile lor nu mai valorau nimic, adoptaseră un anumit motiv, pentru a se sacrifica astfel. Singurul motiv posibil.

„O fac, ca să protejeze fragilul ecosistem ale acestei lumi. În definitiv şi înainte scopul lor era să protejeze acesta planetă."

Adjunctul percepea în apropiata victorie o înfrângere amară.

Vicleşugul fusese perfect: fuseseră forţaţi să aleagă între putere şi onoare.

Pana purpurie îi captivase întreaga atenţie, culoarea ei înfieibântându-i sângele.

— Îmi voi pregăti soldaţii pentru luptă şi coborâm să-i înfruntăm pe dumani, sugeră el cu îndrăzneală şi speranţă. Vom coborî, vom avansa, vom ataca de la egal la egal, uşor înarmaţi şi fără roboţi.

— Nu! Nu-ţi dau voie, n-ai s-o faci! Rolurile pe care le-am distribuit cu atenţie forţelor mele sunt altele. Am nevoie de ele, de toate, pentru când va trebui să-i înfruntăm pe thennanieni! Nu vom face o risipă inutilă.

— Şi acum, bagă de seamă la ce ţi-am spus! în acest moment, în acesta clipă, pământenii de jos vor îndura, vor

suporta, vor simţi din plin răzbunarea mea justă! strigă Suveranul. Ordon să fie pregătite armele de distrugere în masă! Vom cauteriza acesta vale, apoi pe următoarea şi pe următoarea, până când toată viaţa din aceşti munţi...

Ordinul nu a mai apucat niciodată să fie terminat. Comandantul adjunct al Ghearei clipi o dată, apoi scăpă pistolul-sabie pe punte. Clinchetul metalului fu urmat îndeaproape de un dublu zgomot, produs de izbirea mai întâi a capului, apoi a trunchiului fostului comandant pe podea.

Comandantul adjunct se înfiora: aşa cum stătea acolo, jos, corpul lăsă vederii, în mod clar, umbrele irizate ale regalităţii. Apoi sângele amiralului mânji penajul albastru princiar şi se împrăştie de-a curmezişul punţii, întâlnindu-se, în sfârşit, cu pana purpurie a reginei sale.

Comandantul adjunct se răsuci către subordonaţii săi năuciţi.

— Informaţi, spuneţi, transmiteţi Suveranului Bunei-Cuviinţe că m-am pus sub stare de arest, pe tot parcursul hotărârii consecinţelor, rezultatului, hotărârii sorţii mele. Raportaţi Majestăţilor lor că ceea ce este de făcut trebuie făcut.

Pentru o bucată de timp, în virtutea inerţiei şi a nesiguranţei, forţa armată Gubru continuă să se îndrepte spre vârful dealului, pe care erau adunaţi pământeni, în aşteptare.

Pe puntea de comandă nu vorbea nimeni. Toţi aşteptau neclintiţi un semn invizibil.

Când, în cele din urmă, raportul sosi, nu făcu deja să confirme ceea ce ei deja ştiau de câtva timp. Un văl negru, de doliu, coborâse peste întreaga administraţie Gubru. Fostul Suveran al Bunei-Cuviinţe şi fostul Suveran al Preţului şi Precauţiei fredonau împreună un cântec funebru pentru a putea cinsti pierderea suferită.

Ce speranţe mari, ce perspective minunate îşi făcuseră în privinţa acestui loc, a acestei planete, a acestui punct lăsat pradă uitării, în necuprinsul Spaţiului! Stăpânii Stinghiei plăcuiseră, vai, atât de atent cuptorul corect, creuzetul adecvat şi ingredientele potrivite – trei dintre cele mai bune, dintre cele mai adecvate produse ale manipulării genetice, cele mai reprezentative produse ale lor.

„Am fost trimişi să aducem acasă un consens, gândi noua regină. Şi iată că acest consens a venit. Este numai cenuşă. Am greşit crezând că acesta era timpul să luptăm pentru măreţie.”

O mulţime de factori concuraseră, în obţinerea unui asemenea rezultat. Ah, dacă nu ar fi murit primul candidat al Preţului şi al Precauţiei! Dacă măcar nu ar fi fost păcăliţi de două ori de şmecheriile tymbrimianului şi de „garhienii” lui... Dacă pământenii nu ar fi dovedit acea şiretenie de lup şi de acea insistenţă de a le urmări orice slăbiciune! Ca de exemplu, în această ultimă manevră, care-i obligase pe soldaţi să opteze pentru dezonoare şi regicid...

„Dar nu există accidente, îşi spuse ea. Ei nu ar fi putut profita, dacă noi am fi făcut greşeli.”

Aceasta era, de altfel, consensul pe care urmau să-l raporteze Stăpânilor Stingiei. Vor raporta că au existat slăbiciuni, eşecuri, greşeli, pe care această expediţie nefericită le-a testat, aducându-le la lumină, pentru ca alţii să se ferească de ele.

Va constitui o informaţie valoroasă.

„Măcar atâta lucru, drept consolare pentru ouăle mele sterile, nefertile”, gândi ea, în timp ce-şi consola ultimul partener şi iubit, care-i mai rămăsese.

Se răsuci şi dădu o comandă scurtă mesagerilor.

— Transmiteţi-i comandantului adjunct iertarea, amnistia noastră şi ordonaţi chemarea la bază a forţelor armate.

În scurt timp, crucişătoarele făcură cap compas în sens invers şi reveniră acasă, lăsându-i stăpâni pe munţi şi pe văi pe aceia pe care păreau să le iubească atât de mult.

110

ATHACLENA

Cimpanzeii se holbară uluiţi în urma navelor, realizând că moartea părea să se fi hotărât să-i ocolească. Lydia McCue clipi

de câteva ori, în direcţia ultimelor crucişătoare, ce se micşorau către linia orizontului, şi îşi scutură capul.

— Ai ştiut dinainte, îi spuse Athaclenei.

Repetă acuzaţia cu şi mai multă înverşunare:

— Ai ştiut!

Athaclena zâmbi. Cerceii îi trasau prin aer urme slabe şi triste.

— Să spunem că am crezut că era o posibilitate, îi răspunse, într-un târziu. Dacă aş fi greşit, gestul nostru tot ar fi rămas cel mai onorabil lucru din toată povestea asta. Sunt foarte fericită, totuşi, să aflu că am avut dreptate.

Partea a şaptea

PUII DE LUP

Not a whit, we defy augury; there's a special providence
in the fall of a sparrow. If it be now, 'tis not to come;
if it be not to come, it will be now;
if it be not now, yet it will come;
the readiness is all

(Hamlet, Act V, Scena II)

111

FIBEN

— Dumnezeule, cât de mult urăsc ceremoniile!

Remarca îi aduse un ghiont în coaste.

— Lasă foiala, Fiben! Ne priveşte toată planeta!

Cimpanzeul suspină şi făcu un adevărat efort să stea drepţi. Nu putea să nu şi-l amintească pe Simon Levin şi ultima zi în care stătuseră alături la o paradă, nu departe de locul acesta.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi el.

Acum Gailet era aceea care îl sâcâia, cerându-i să se străduiască să arate demn. De ce oare toţi cei care-l iubeau încercau neîncetat să-i corecteze poziţia? Bombăni nervos.

— Dacă voiau clienţi care să arate eleganţi, ar fi trebuit să şi-i Ridice singuri la Prag.

Cuvintele i se topiră brusc într-un „uf” prelungit. Coatele lui Gailet erau cu siguranţă mult mai ascuţite decât acelea ale lui Simon. Nările îi palpitară şi pufni iritat, dar strânse din dinţi şi păstră tăcerea.

Aşa cum părea în acea clipă – adică extrem de elegantă în noua uniformă bine croită, probabil că era foarte fericită să se afle aici, dar pe el îl întrebase cineva dacă vroia acea afurisită de medalie? Nu, bineînţeles că nu!

Nu-l întreba nimeni niciodată.

În cele din urmă, de trei ori blestematul de amiral thennanian îşi termină predica zumzăită şi plictisitoare despre virtute şi tradiţie, adunând cu îngâmfare aplauze disparate. Chiar şi Gailet se simţi uşurată când Galacticul cel mătăhălos reveni la locul său. Din nefericire, o mulţime de invitaţi păreau că vor să ţină discursuri.

Primarul din Port Helenia, revenit din închisoarea din insule, îi lăudă pe insurgenţii palizi, aflaţi în oraş şi propuse ca deputatul său cimpanzeu să obţină mai des controlul asupra City Hall-ului. Aceasta îi aduse aplauze prelungi şi, poate, câteva voturi în plus ale cimpanzeilor, la viitoarele alegeri, gândi Fiben cu cinism.

Cough Quinn'3, Marele Examinator al Institutului Galactic rezumă înţelegerea recent semnată de Kault, în numele clanului thennanian, tratat conform căruia tânăra specie, numită mai înainte „gorilă”, va intra de acum înainte în lunga aventură a căpătării înţelepciunii.

Noii clienţi Galactici – deja cunoscuţi peste tot drept „Rasa Client care a Ales” – li se va arenda posesiunea asupra munţilor Mulun pentru 50.000 de ani. Prin acest act de recunoaştere, urmau să devină, cu adevărat „garthieni”.

În schimbul asistenţei tehnice a Pământului şi a rasei nedezvoltate a gorilelor, puternicul clan al thennanienilor va lua asupra sa apărarea posesiunilor terestre prin acest act de arendare a lui Garth, plus cea a altor cinci colonii umane şi tymbrimiene. Nu vor exista intervenţii directe în conflictele cu

Soro, Tandu şi celelalte clanuri fanatice, dar, prin uşurarea presiunilor cu acele fronturi, vor permite ajutorul cerut cu disperare să ajungă spre planetele mamă.

Se considera deci că thennanienii înşişi nu mai erau din acest moment duşmanii alianţei dintre şmecherii tymbrimieni şi puii-de-lup. Chiar şi numai acest unic fapt îşi merita intervenţia marii armate.

„Am făcut tot ce s-a putut şi chiar mai mult”, gândi Fiben.

Până în acest moment, se păruse că marea majoritate a „moderaţilor” Galactici vor sta, pur şi simplu, de o parte şi-i vor lăsa pe fanatici să-şi facă de cap. Acum, însă, exista speranţa că aparent „inevitabilul val al istoriei”, care părea că şi-a propus să distrugă toate clanurile puilor-de-lup, se va opri foarte curând. Simpatia pentru ei crescuse pretutindeni, ca rezultat al evenimentelor de aici, de pe Garth.

Dacă acum puteau fi câştigaţi mai mult aliaţi, dacă urmau să fie puse în practică noi şiretlicuri magice – acestea erau lucruri pe care Fiben nu se putea angaja să le prezică. Ceea ce era sigur era faptul că rezultatul final al acestor evenimente se va decide undeva la mii de parseci de aici. Poate chiar pe bătrâna planetă-mamă Terra.

Când Megan Oneagle începu să vorbească, Fiben îşi dădu seama că era cazul să înceapă să facă şi ceva mai bun, în această dimineaţă.

„... se va dovedi a fi o pierdere totală dacă nu învăţăm câte ceva din experienţa lumilor prin care am trecut. În definitiv, ce folos au vremurile dificile, dacă nu acela că ne fac mai înţelepţi? Pentru ce şi-au mai dat viaţa atunci mult respectaţii noştri morţi?”

Coordonatorul Planetar tuşi scurt, dregându-şi vocea, şi îşi foşni notiţele de modă veche, aşternute pe hârtie.

— Vom propune modificare sistemului de testare, care generează o serie de resentimente, abil exploatate de inamic. Ne vom strădui să folosim facilităţile noii Biblioteci, în beneficiul tuturor. Vom repara şi vom întreţine echipamentul Colinei Ceremonialului, până în ziua reinstaurării păcii definitive, atunci când va putea funcţiona în scopul căreia i-a fost menită, adică pentru celebrarea statutului pe care Rasa Pan Argonostes îl merită atât de evident.

— Şi, cel mai important dintre toate, vom utiliza sumele datorate ca daune morale şi materiale de către clanul Gubru, pentru a finanţa reluarea muncii importante desfăşurate de noi pe Garth, străduindu-ne să determinăm inversarea declinului fragilului ecosistem al acestei planete, folosind cunoştinţe cu greu dobândite pentru a stopa cursa în josul spiralei, redându-i acestei lumi adoptate sarcina ei naturală – aceea de a creşte şi dezvolta diversitatea minunată de specii, izvorul întregii inteligenţe din Univers.

Mai multe dintre planurile mai înainte amintite vor fi prezentate dezbaterii publice în săptămânile ce vor urma.

Megan îşi ridică privirile de pe notiţe şi zâmbi.

— Astăzi încă mai avem şi altceva de făcut şi anume avem plăcerea de a le mulţumi şi a onora cu distincţii pe toţi aceia care ne-au făcut să fim mândri de cetăţenia noastră garthiană. Pe aceia care au făcut să fie posibil să stăm, acum şi aici, în libertate. Este şansa noastră de a le demonstra cât le suntem de recunoscători şi cât de mult îi iubim.

„Ah, mă iubeşti? rânji Fiben nevăzut. Atunci lasă-mă să plec de aici”

— Este foarte adevărat, continuă Coordonatorul, că pentru câţiva dintre cetăţenii noştri cimpanzei recunoaşterea sacrificiului lor nu se va sfârşi odată cu viaţa lor sau chiar locul ce-l vor ocupa în cărţile de istorie, ci va continua prin veneraţia cu care-i vor încuraja descendenţii lor, viitoarea rasădepeGarth.

Din stânga sa, Sylvie se mişcă puţin înainte, pentru a se putea uita pe deasupra lui Fiben, la Gailet, aflat în partea dreaptă. Cele două femele schimbară o privire plină de înţelesuri şi se rânjiră. Fiben suspină. Cel puţin, reuşise să-l convingă pe Cordwainer Appelbe să ţină secretă blestemata aceea de carte albă, înaintare în grad! Evident, chestia asta o să-i facă o grămadă de bine; o grămadă de femele având statut de verde şi albastru, în Port Helenia, îl urmăriseră până aici. Iar Sylvie şi Gailet nu îl ajutau deloc!

De ce naiba se căsătorise cu ele, dacă nu reuşeau să-i asigure protecţia? Fiben pufni morocănos.

Protecţie, hmm! De fapt, avea vaga impresie că ele două asigurau această stare de presiune, evaluând posibilităţile viitoarelor candidate.

Legile selecţiei rămăseseră întotdeauna ciudate pentru el. Cu toate că cele două specii făceau parte din acelaşi clan, cu toate că proveneau de pe aceeaşi planetă, existaseră dintotdeauna o serie de diferenţe fundamentale între ele. Nici nu se mira prea tare: oamenii înşişi erau extrem de diferenţiaţi, înainte de Contact, pe motive culturale. Desigur, problemele de dragoste şi de reproducere ale cimpanzeilor trebuiau să fie bazate pe propria lor moştenire sexuală, cea existentă cu mult înainte de Ridicarea la Raţiune.

Şi, totuşi, exista suficient de multă condiţionare umană în el, pentru a-l face să roşească la gândul că ele două, acum, că deveniseră foarte bune prietene, îşi puseseră în gând să-l supună, transformându-l într-un obiect sexual.

„Cum naiba de m-am vârât într-o asemenea situaţie?”

Sylvie îi surprinse privirea şi îi zâmbi dulce. De partea cealaltă, mâna lui Gailet se strecură într-a sa.

„Ei bine, admise cu un suspin, bănuiesc că nu a fost prea greu.”

Tocmai se citea lista de nume a celor chemaţi să-şi ridice medaliile, în forfota iscată în jurul său, Fiben se simţea de parcă ar fi fost singur cu cele două soţii, ca şi cum restul lumii reprezenta o simplă iluzie. Unda de cinism îl făcea să se simtă chiar foarte bine.

Auzindu-se citat, Robert Oneagle se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre podium, pentru a-şi primi medalia. Trebuia să recunoască faptul că se simţea mult mai bine decât Fiben în uniforma de paradă. Cimpanzeul se uită lung în urma prietenului său uman.

„Neapărat, trebuie să-l întreb cine i-a fost croitor!”

Robert îşi păstrase baiba şi muşchii puternici pe care-i dobândise în urma vieţii dure din munţi. Nu mai arăta deloc a adolescent firav. De fapt, arăta exact ca unul din eroii din cărţile cu poveşti de pe Terra.

„Ce porcărie! pufni Fiben dezgustat. Trebuie să-l îmbătporceşte pe flăcăul ăsta, cât de curând, şi să-i trag şi vreo două, pentru ca să se dezmeticească şi să nu mai creadă tot ce îndrugă ăia prin presă.”

De cealaltă parte a tribunei, chipul doameni Oneagle părea cu mult îmbătrânit. În ultima săptămână, Fiben o văzuse privind sfioasă, în mai multe rânduri către băiatul ei, înalt şi

bronzat, ce se mişca cu graţia unei pisici sălbatice. Părea şi mândră, dar şi uimită de prezenţa sa, de parcă nişte iele i-ar fi răpit pruncul, înlocuindu-l cu un altul aproape identic.

„Asta înseamnă să creşti, Megan. Să te maturizezi.”

Robert mulţumi, salută şi porni înapoi, către locul său. Pe când trecea pe lângă Fiben, mâna sa stângă făcu o mişcare rapidă, dar inconfundabil ca semnificaţie: „Bere!”.

Pe Fiben îl pufni râsul, dar amuţi imediat, când Sylvie şi Gailet se răsuciră şi-i aruncară o privire tăioasă. Înghiţi în sec. Bine că măcar Robert îi împărtăşea părerea cu privire la ceremonie. O sută de soldaţi ai Ghearei ar fi fost de preferat acestei scene oribile!

Robert reveni la locul său, alături de locotenentul Lydia McCue, a cărei singură decoraţie sclipea pe pieptul tunicii noi, Femeia-soldat stătea dreaptă şi atentă la proceduri, dar, din poziţia sa laterală, Fiben putea vedea ceva ce le era invizibil demnitarilor de la tribună şi mulţimii imense din jur-şi anume că vârful pantofului ei îi ridicase abia vizibil manşeta pantalonului lui Robert.

Bietul Robert, dădu Fiben din cap, cum mai lupta să-şi menţină calmul! Pacea părea că-şi avea propriile ei probleme irezolvabile. Privită din această perspectivă, războiul părea o structură simplă şi, oricum, mai acceptabilă.

În mulţimea ce vălurea până departe, Fiben zări, la un moment dat, un mic grup de umanoizi, fiinţe bipede şi zvelte, a căror alură asemănătoare vulpii era contrazisă de franjurile cârceilor, care le unduiau uşor chiar deasupra urechilor. Între ei, îi recunoscu cu uşurinţă pe Uthachalthing şi pe Athaclena. Amândoi respinseseră cu hotărâre orice fel de medalie sau de onoruri. Ambasadorul declarase chiar că populaţia de pe Garth va trebui să aştepte până ce ei vor părăsi definitiv Garth, mai înainte de a le ridica vreun monument. Această rezervă constituia, într-un fel, chiar recompensa pe care-o aşteptau din partea tuturor.

Fiica ambasadorului îşi şterse multe dintre modificările faciale şi corporale, care o făcuseră să arate atât de uman. Tânăra stătea de vorbă cu un mascul tymbrimian, despre care Fiben credea că putea fi considerat frumos, în sensul estetic extraterestru de apreciere.

La o primă vedere, se putea crede că atât Robert, cât şi străina sa consoartă, se hotărâseră să revină definitiv în cadrul propriilor lor clanuri.

Iar Fiben îi suspecta că fiecare era acum mult mai în largul său, în compania sexului opus, decât fusese înainte de război. Şi, totuşi... îi mai rămânea o urmă de îndoială. O dată, în timpul uneia din nenumăratele recepţii care urmaseră după semnarea tratatului, le văzuse capetele apropiate, fără ca buzele să schimbe vreun cuvânt între ele. Fiben fusese sigur că văzuse sau că simţise ceva răsucindu-se uşor în spaţiul foarte îngust dintre ei.

Aşa încât trăsese concluzia că orice tovarăşi sau iubiţi urmau să aibă în viitor, era limpede că exista „un ceva” pe care Robert şi Athaclena îl vor împărţi mereu numai între ei, oricât de mare ar fi distanţa pe care Universul urma s-o pună între ei.

Sylvie reveni la locul ei, după ce-şi primi medalia şi porţia de laude.

Chiar şi deosebită, croiala rochiei nu mai putea să-i ascundă rotunjimea siluetei, o altă schimbare cu care Fiben trebuia să se împace, vrând-nevrând.

De pe acum îşi închipuia cum departamentul pompierilor din Port Helenia o să fie nevoit să-şi mărească personalul, atunci când fiul său o să înceapă să înveţe chimia.

Gailet se ridică, o îmbrăţişa pe Sylvie şi apoi porni, la rândul ei către podium. De data aceasta, ovaţiile şi aplauzele fură atât de puternice, încât Megan Oneagle trebui să ceară să se facă ordine.

Când Gailet îşi începu însă discursul, nu realiză în nici un fel apologia victoriei, aşa cum se aşteptase mulţimea. Mesajul ei, se părea, era cu mult mai serios.

— Viaţa nu e dreaptă, spuse ea.

Publicul care murmura tăcu brusc, atunci când Gailet privi către adunare şi păru că fixează ochii fiecăruia în parte.

— Oricine spune că e dreaptă sau că ar trebui să fie, e prost sau chiar mai râu. Viaţa poate fi ciudă. Şiretlicurile lui Ifni pot fi uneori jocuri capricioase ale întâmplării sau probabilităţii. Ecuaţiile reci te pot distruge dacă faci chiar şi o singură greşeală, în spaţiu, sau numai dacă păşeşti de pe trotuar la momentul nepotrivit, sau dacă te grăbeşti să prinzi un autobuz... Aceasta nu este cea mai bună dintre lumile posibile. Căci dacă

ar fi, ar mai fi ea atât de ilogică? De nedreaptă? Chiar şi evoluţia, izvorul diversităţii şi inima naturii, este atât de adesea un proces rece, care depinde fundamental de moarte, chiar dacă după el urmează viaţa.

— Nu, viaţa nu e dreaptă. Universul nu e cinstit. Şi, totuşi, dădu Gailet din cap, şi totuşi, dacă nu e cinstit, cel puţin poate să fie frumos. Priviţi cu atenţie în jurul vostru. Peste tot creşte din lucruri un discurs cu mult mai măreţ decât aş fi fost eu în stare să improvizez. Priviţi la această lume minunată şi tristă, care este casa voastră. Priviţi planeta Garth!

Adunarea avea loc pe dealuri, la sud de noua sucursală a Bibliotecii, deasupra unui câmp cu deschidere în mai multe direcţii. La vest, se vedea Marea Cilmar, cu suprafaţa ei gri-albastră, cu plante plutitoare şi picurată cu dârele înspumate ale cărărilor animalelor subacvatice. Deasupra, se întindea cerul albastru, curăţat de nori de către ultima furtună a iernii.Insulele străluceau în soarele dimineţii, ca nişte regate îndepărtate şi magice.

Spre nord, se afla turnul de culoare bej al Sucursalei Bibliotecii, cu sigiliul său de raze spiralate, lucrat în piatră strălucitoare. Copaci proaspăt plantaţi, provenind din două lumi diferite, se legănau uşor în bătaia brizei, izbind marele monolit, nemuritor, asemenea depozitului său interior de cunoştinţe străvechi.

Între est şi sud, dincolo de apele agitate ale Golfului Aspinal, se întindea lunga vale a Sindului, ai cărei copaci prinseseră deja să înmugurească, umplând aerul de aromele primăverii. În depărtare, dormitau munţii, asemenea unor titani adormiţi, gata să-şi ridice de pe umeri hainele de zăpadă.

— Vieţile noastre mărunte, speciile noastre, chiar şi clanul nostru, sunt extraordinar de importante pentru noi, dar ce reprezintă ele faţă de acest incubator al creaţiei, la urma-urmei? Pentru acest incubator a meritat să luptăm, Să-l protejăm.

Făcu semn cu mâna spre mare, spre cer, spre vale şi spre munţi.

— Acesta a fost succesul nostru.Noi, pământenii, ştim mai bine decât majoritatea, cât de nedreaptă poate să fie viaţa. Poate că nu chiar din momentul în care Strămoşii înşişi s-au unit într-un clan, cu Legi bine determinate. Iubiţii noştri protectori, oamenii, aproape că au distrus Pământul, înainte de a învăţa ce

este înţelepciunea. Cimpanzeii, delfinii şi gorilele nu reprezintă decât începutul la ceea ce ar fi pierdut, dacă nu s-ar fi maturizat la timp.

Vocea îi suna din ce în ce mai răguşit.

— La fel cum adevăraţii locuitori de pe Garth au pierit, cu 500 de ani în urmă, înainte de a avea ocazia să clipească uluiţi în faţa puzderiei de stele de pe cerul nopţii şi să se întrebe, pentru prima oară, ce era cu acea lumină ce le sclipea în minte, neînţeleasă.

Clătină din cap.

— Nu. Războiul pentru protecţia Potenţialului Raţiunii se încheiase pentru mai multe ere. Dar el nu sa terminat aici. Şi s-ar putea să nu se termine niciodată.

Când Gailet îşi întoarse privirea, liniştea năucitoare din jur, aproape că o ameţi. Aplauzele izbucniră numai în câteva locuri, răzleţ. Şi abia când se prăbuşi în braţele larg deschise ale lui Fiben şi ale Sylviei reuşi să încreţească buzele într-un zâmbet vag.

— Le-ai zis-o bine, o încredinţa Fiben.

Apoi, inevitabil, urmă şi rândul său. Megan Oneagle citi o listă cu informaţiile furnizate de un departament de publicitate oarecare, închiriat tocmai pentru a se ascunde cât de murdar şi de bazat pe noroc chior fusese totul. Citise cu voce tare, ele sunau acum extrem de nefamiliar. Fiben abia dacă-şi amintea să fi făcut jumătate din toate cele ce se înşirau pe seama lui. Nu-i trecuse prin minte să se întrebe de ce fusese ales să prezinte ultimul.Probabil că din răutate, presupuse.

„Dacă aş urma schema discursului lui Gailet acum, ar fi o adevărată crimă”, realiză el.

Megan îl chemă în faţă. Încălţămintea, pe care piciorul său nu o mai putea suporta, aproape că îl făcu să calce strâmb, în timp ce se deplasa către platformă. Îl salută pe Coordonatorul Planetar şi se strădui să stea drept în timp ce ea îi prindea o insignă pe piepţii uniformei, facându-l colonel în rezervă, al forţelor de apărare planetare.

Urările mulţimii, în special cele ale cimpanzeilor, făceau să-i ardă urechile, iar situaţia se înrăutăţi şi mai tare când, conform instrucţiunilor lui Gailet, trebui să rânjească şi să facă cu mâna în direcţia aparatelor de fotografiat.

„În regulă, poate că reuşesc în doze mai mici”.

Când Megan îl pofti pe podium, păşi înainte lipsit de chef. În buzunar, avea câteva bucăţi de hârtie, pe care-şi notase câteva idei. Dar după ce o ascultase pe Gailet, decise că era mult mai bine să le mulţumească, simplu, tuturor şi să aşeze. Se luptă câteva clipe cu tribuna cam incomodă şi începu:

— Nu am să vă spun decât un singur lucru: URA!

Nu apucă să termine bine că se văzu nevoit să se smucească într-o parte, atunci când curentul electric îi săgeta piciorul stâng. Fiben ţopăi, ridicându-şi în grabă membrul afectat, dar chiar în acea clipă un alt şoc îi plesni talpa dreaptă. Scoase un ţipăt puternic. Privirea îi coborî în jos, exact la timp pentru a zări o luminiţă albastră ieşind uşor dintre scândurile podiumului şi atingându-i amândouă gleznele. Începu să ţopăie, urlând cât îl ţinea gura, iar salturile neaşteptate îl ridicară până aproape la doi metri în aer, cu lumina agăţată de picioare.

Când reuşi să revină pe podea, fără să mai fie nevoit să tresară iarăşi cuprins de spasme, trebui să aştepte mai bine de o secundă, pentru a reuşi să separe sunetul panicat al propriului urlet de acela al urărilor isterice care cuprinseseră mulţimea. Se frecă uluit la ochi şi se holbă către cei din faţa sa.

Cimpanzeii stăteau pe scaunele pliante şi fluturau din mâini. Unii chiar săreau în toate părţile urlând. O confuzie generală domnea în rândurile gărzii de onoare a miliţiei. Chiar şi oamenii râdeau şi băteau zgomotos din palme.

Fiben se uită prostit către Gailet şi către Sylvie, însă mândria ce le-a citit în ochi îi explică prea puţin semnificaţia acestei manifestări bizare.

„Au crezut, pur şi simplu, că aşa trebuia să sune discursul pe care-1 pregătisem!”, realiză el consternat.

Dacă privea detaşat problema, trebuia să recunoască că totul le ieşise perfect.Eliberase tensiunea aşteptării unui alt discurs împovărător de pe umerii ascultătorilor şi ceea ce apucase să transmită părea un comentariu ideal despre cum era din nou în vreme de pace.

„Numai că nu l-am scris, la naiba!”

Pe faţa primarului din Port Helenia apăruse un aer preocupat.

„Ce chestie! După trăznaia asta, o să mă pună să alerg după vreun post! Cine mi-o fi copt-o?”

Privi în mulţime, căutând un semn şi aproape imediat observă o persoană care reacţiona diferit de ceilalţi, complet imperturbabil la isteria din juru-i. Se evidenţia în mijlocul mulţimii, de pe o parte datorită ochilor foarte depărtaţi şi a antenelor fluturând, dar şi datorită expresiei de bucurie, mult prea umane. Şi mai era ceva, un fel de ne-lucru, pe care Fiben îl simţi plutind pe deasupra coroanei.

Oftă. Dacă privirile ar fi putut mutila singure, cei mai buni prieteni aliaţi ai pământenilor ar fi trebuit să trimită un alt ambasador pe Garth. Iar când Athaclena clipi complice în direcţia sa, nu făcu altceva decât să-i confirme bănuiala.

— Foarte amuzant! mormăi caustic, pe sub mustaţă, deşi, aparent, se chinui să mai rânjească o dată şi mai făcu încă un semn cu mâna către mulţimea veselă din faţă-i.

— Groaznic de amuzant, Uthachalthing!

Postscriptum şi mulţumiri

Mai întâi, ne-am temut de celelalte animale, care împărţeau pământul cu noi. Apoi, pe măsură ce ne-a crescut puterea, ne-am gândit la el ca la proprietatea noastră şi la cum să dispunem de el, după bunul nostru plac.

Cea mai recentă eroare (una destul de simpatică, totuşi) a fost aceea de a ne juca cu ideea că animalele sunt virtuoase în naturaleţea lor şi că numai omul e nebun şi rău, ucigaş, o rană ce se întinde pe buzele creaţiei ca o plagă. În urma acestei concepţii, ar trebui să înţelegem că Pământul şi toate celelalte vietăfi s-ar putea descurca mult mai bine fără noi.

Abia în ultimul timp, am început să întrevedem şi un al patrulea mod de a vedea lucrurile şi locul pe care-l ocupă în structura lumii. O nouă concepţie despre viaţă, cu alte cuvinte.

Chiar dacă ne-am dezvoltat – se poate pune întrebarea – nu am rămas încă asemănători cu alte mamifere, din multe puncte de vedere? Puncte de vedere din care putem învăţa? Atunci din care suntem diferiţi? Nu ar trebui să învăţăm şi acest lucru?

Crima, violul – cele mai tragice forme ale bolilor mentale – le găsim acum printre animale, ca şi printre oameni. Puterea minţii nu face altceva decât să exagereze oroarea acestor disfuncţii din noi. Nu ea este cauza lor profundă. Cauza e întunericul în care-am trăit. Este ignoranţa. Nu trebuie să ne privim unii pe alţii ca pe nişte monştri, pentru a-i putea învăţa pe alţii o etică ecologistă. Este binecunoscut faptul că supravieţuirea noastră depinde de menţinerea reţelelor complexe, ecologice, precum şi de diversitatea genetică.

Dacă dăm la o parte natura, vom muri şi noi. Mai este încă un motiv pentru care trebuie să protejăm speciile. Unul foarte rar menţionat. Noi suntem primii care a trebuit să vorbim, să aspirăm, dar s-ar putea să nu fim ultimii. Alţii s-ar putea să urmeze în această aventură. Într-o bună zi, s-ar putea să fim judecaţi cât de bine am servit, atunci când am avut singuri puterea hotărârii.

Autorul le mulţumeşte foarte mult celor care s-au ocupat de lucrare în faza de manunscris, ajutându-l fie cu informaţii privind comportamentul natural al maimuţelor, fie corectându-i greşelile de gramatică (singurul loc unde nu recunosc nici o greşeală îl reprezintă liniuţele de dialog!)

Doresc să mulţumesc următorilor: Anita Everson, Nancy Grace, Kristie McCue, Louise Rott, Nora Brackenbuiy şi lui M.G. pentru înţelegerea profundă de care au dat dovadă.

Ne-au oferit o serie de observaţii şi profesorul John L. şi R. L. şi F.C.,R.S.,G.B.şiD.B.

Mulţumiri şi lui S.H., S.S., K.B., R.S., D.C, S.B. şi lui B.G.

Lui L.A., A.B. şi lui R.C. toată gratitudinea pentru răbdarea avută.

Iar verilor noştri păroşi le trimit toate scuzele mele. Împreună cu o banană şi o cutie de bere.

SFÂRŞIT